

TOLKOPPIAM

EZHUTHATHIKARAM

NACHINARKINIAM.

WITH INTRODUCTIONS
IN ENGLISH AND TAMIL

BY

K. SUBRAMANIA PILLAI, M A., M.L.,

*Advocate, Tagore Professor of Law and Senior Professor,
Law College, Madras.*

PUBLISHED BY
THE SOUTH INDIA
SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY,
TINNEVELLY, LTD.

APRIL, 1923

[All Rights Reserved.]

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு-கள்.

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம்

மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி
நச்சினூர்க்கினியருரையுடனும்

திருக்கோணமலை

த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை பி. ஏ., யவர்கள்

பல எட்டுசசுவடிகளைக்கொண்டு

செய்து வைத்திருந்த திருத்தங்களுடனும்

திருநெல்வேலி, தேன்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால்

வெளியிடப்பட்டது.

உருத்ரோத்காரி (ஓம்) சித்திரைமீன்

பொருளடக்கம்.

- க. பதிப்புரை
- உ. முகவுரை. { க. ஆங்கிலம்.
 { உ. தமிழ்.
- ங. மேற்கோள் நூற்குறிப்பு விளக்கம்
- ச. சிறப்புப்பாயிரம்
- ரு. எழுத்ததிகார மூலமும் நச்சினூர்க்கினிய
 ருரையும்

பக்கம்	இயல்களின் பெயர்	சூத்திரத் தொகை
யகூ	நூன்மரபு	௩௩
௩௩	மொழிமரபு	௪௬
கூய	பிறப்பியல்	௨௦
௩௩	புணரியல்	௪௦
௧௩௬	தொகைமரபு	௩௦
௧௩௮	உருபியல்	௩௦
௧௬௧	உயிர்மயங்கியல்	௬௩
௨௩௪	புள்ளிமயங்கியல்	௩௦
௩௨௭	குற்றியலுகரப் புணரியல்	௭௮

ஆக ௪௮௩

௬. சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி
௭. பிழையும் திருத்தமும்

உ

சிவமயம்.

ப தி ப் பு ரை .

‘வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வானே ரேத்தம் வாய்மொழிப் பல்புக
மாணப் பெருமை யகத்தீய னென்னு
மருந்தவ முனிவன்’

அருந்தமிழ் அறிவுறுத்த மாணக்கர் பன்னிருவருள்

‘பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தோல்காப்பியன்’

எனப் பெருஞ்சிறப் பெய்தித் தலைமைசான்ற ஆசிரி
யர் தோல்காப்பியனார் அருளிய ‘ஒல்காப் புகழுடைத் தோல்
காப்பிய’ மென்னும அரிய பெரிய நூலே தலைச்சங்கத்தின்
பின்னரிருந்து தமிழாராய்ந்து பனுவ வியற்றிய பண்டைப்
புலவர்க்கெல்லாளு சிறந்த இலக்கணமாய் நின்று நிலவி
யுலவுவதாயிற் றென்க. இவ்வருமந்த விலககணம் எழுத்
ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகார மென முப்பாற்று.
அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிற்கும் உரைகளுள். மூன்றதிகாரங்
கட்கும முதல் உரை வகுத்தார் ஆசிரியர் இளம்பூரணனார்.
இவரை உரையாசிரிய ரென்றுங் கூறுப. அவர் இன்னுரை
கண்டு அதன்கண் நுட்பங்களை யெல்லாம் நுனிததறிந்து
கொண்டு அவற்றுள் விளங்காதன விளக்கி வேண்டாதன
விலக்கிக் குறைந்தன கூட்டித் தங்கருத்திற்கேலாதன காட்

டிப் பின்னர்ப் பொன்னெனப் போற்றிக் கோடற்கூரிய உரையொன்று உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினூர்க்கினியர் செய்தளித்தனர். எழுத்ததிகார மூலத்தையும் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியருரையையும் யாம் அச்சிட்டனம்.

அங்ஙனம் அச்சிடுகையில் முன் வெளிவந்த பதிப்பில் விடுபட்டவற்றையும் மேற்கோள் விளக்கத்தையும் எமக்கு எழுதித் தந்துதவிய காலஞ்சென்ற திருவாளர் தி. த. கனக சுந்தரம்பிள்ளை B.A., அவாகட்கு மிகக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

தமிழினும் ஆங்கிலத்தினும் ஆராய்ச்சி முறையாற் கூர்ந்து சென்று முகவுரை வரைந்த திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M.A., M.L., அவர்கள் செய்த நன்றி ஒரு போதும் மறக்கற்பாலதன்று.

இத்தகைய செய்கைகளின் எம்மையும் எமது நண்பர் களையும் ஊக்கிநின்று ஊறகற்றி எடுத்தன இனிது முடியுமாறு அருள்புரியும் எல்லாம வல்ல இறைவனை இறைஞ்சுகின்றோம்.

திருநெல்வேலி,
உருதரோத்காரி(௨௭)
சிததிரைமண் உய-உ.

இங்ஙனம்,
திருநெல்வேலி, தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகத்தார்.

INTRODUCTION.

The Tolkoppiam is the oldest book extant of a comprehensive nature in Tamil Literature. It is noteworthy that this grand work is a treatise on Grammar and Criticism. It presupposes a literary evolution of Tamil for ages before its birth. Although barring a few stanzas in *Purananuru* etc., we have at present got no complete work of Pre-Tolkoppian times, we have references in Tolkoppiam itself to a vast Literature of a rich variety which existed prior to it. There are allusions therein to literary, musical, mantric and yogic works and to Universal Phonetics. It is stated in the introductory stanza to the work that its author drew his inspiration from the pre-existing literature and a close study of the literary and colloquial aspects of the language as prevalent in the Tamil land bounded on the north by Venkadam and on the south by the Kumari.

The term Aindram (ஐந்திரம்) occurring in the introductory verse has given rise to a good deal of discussion. Some hold the view that it is the name of a book on Sanskrit Grammar. It is simply referred to as a book with which the author was familiar and nothing is definitely stated as to its relation to Tolkoppiam itself. Another opinion is that it represents a Tamil work antecedent to Tolkoppiam or one of the Saiva Upagamas. Some confuse it with the 'Indrakaliam' of the Jains. There is no internal reference to any of these works in Tolkoppiam and no book of that name exists at present even in Sanskrit. Hence our researches in that direction

are now next to impossible. Some are of opinion that it denotes the first Sanskrit Grammar which derived its name from the legend that Indra was the author of it. This much is probable that the great Sanskrit Grammar of Panini now extant did not exist at the time of Tolkoppiam and was posterior to Aindram which is mentioned as one of its precursors. It may be that Saint Tolkoppiar was conversant with the first Sanskrit Grammar at the time when he wrote his book. But the Tolkoppiam could not have been based upon Aindram at all. It is quite probable that the author derived the principles of his grammar from Akattiyam, as is evidenced by the passages in *Pannirupadalam and †Palkoppiam.

The age of the author is to be ascertained by an investigation of the southern boundary of Tamilakam in his day, there being no doubt that the hill of Venkadam was its northern limit. The southern limit is signified by the term Kumari. The question is whether the word denotes the mountain or the river of that name. All the commentators have taken it to be the latter except the late Arasan Shunmuganar of Sholavandan who held that it indicated the former. It is clear that the term was applied to a range of mountains as well as to a natural

* “ ஆனாப் பெருமை யசுத்திய னென்னு
மருநதவ முனிவ னாகசிய முதனூல்
பொருநதக கற்றுப் புரைதப வுணாநதோர்
நல்லிசை நிறுத்த தோல்காப் பியனும் ”

† “ கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் னுணரீத றெல்காப் பியன்ற
னாணை யின்றமி ழறிந்தோர்க்குக் கடனே ”

stream. In the *sixth, †seventh and ‡sixty-seventh stanzas of *Purananuru* the sea is stated to surround the land only on the east and the west of it and its southern boundary is given as the river Kumari. At a later day, when the basin of the Kumari was washed away by the sea, the ocean is said to encompass the Tamil country on three of its sides as in § Chirukakkaipadineyam and ¶ Silappadikaram.

While all commentators agree that there was a river called Kumari, the author of *Silappadikaram* applies the term to a many-sided mountain as well. In *Sivadarumotharam*, one of the important Saiva Upagamas, we find mention of a big range called Mahendram, situated south of the Pothia hills. We also learn that it extended from north to south and that it formed the western background of the bigger Ceylon that once existed. On looking into the map attached to W. Scott Elliott's *Lost Lemuria*, we find that a certain chain of

* “வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்”

† “தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்லை”

‡ “குமரியம் பெருநீதுறை யயிரை மாந்தி”

§ “வடதுகை மருங்கின் வடுகு வரம் பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கண மீறகுவன் முறையே.”

¶ “தொடியோள் பௌவம்.”

hills stretched southward from the southern portion of the Arabian sea just parallel to the Pothia hills up to about 10 degrees below the equator and then turned west in the direction of the African Island of Madagascar. To the east of this range no big mountain is visible in that map. A comparison of these descriptions renders it quite probable that this range was really the Kumari of the ancient Tamil books and the Mahendram of the Agamas and Skandapuranam.

Besides this mountainous range, a huge river called Pahruli (பஹுலி) is mentioned as having existed in the submerged land. There are references to it in * *Purana-muru* as the famous river of a Pandian King called Nedion (நெடியோன்). The author of † *Silappadikaram* in pathetically describing the inroad of the sea that engulfed the Pahruli and the high peaks of the Kumari mountain, implicitly compares them respectively to the Ganges and the Himalayas in the north. Since the author mentions them as belonging to Pandian kings, we have reason to infer that the region of the Pahruli was part of Tamilakam. While this great river and the summit of Kumari are mentioned as having submerged, the author does not refer to the Kumari as having been covered

* “முந்நீர் விழவி நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஹுலி மணலினும் பலவே” (புறம்-க).

† “அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொருது
பஹுலி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதீசைக் கங்கையு மிகையுமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி.”

by the sea at that time, so that it is quite probable that the sea did not in its first inroad on Tamilakam encroach upon the watershed of the river Kumari. In this connection, Adiyarkunallar (அடியார்க்கு நல்லார்) the great commentator of Silappadikaram speaks of the land between the Pahruli and the Kumari as having been cut up into 49 districts; and says that it was this vast area that went under the sea in the first deluge that swallowed portions of Tamilakam.

It is stated in the introductory verse to Tolkoppiam that the work was dedicated to the Pandian King called Nilandarutiruvirpandian (நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்). The reason for this name of the Pandian king may be gathered from the initial lines of the * 104 th stanza of *Kalithogai* to the effect that the Southern king of immortal fame who on account of the inroad of the sea on his land led a bold expedition to the north and won lands for his people in the territories of the Chera and Chola kings. This circumstance leads us to infer that the first deluge took place in the reign of this sovereign. References to him in *Puranamuru* etc. show that he lived for an extra-ordinarily long time. Hence when saint Tolkoppiar wrote his book it is certain that the land beyond the river Kumari had already been covered by the Indian Ocean, and the southern limit of Tamilakam in his day must therefore be taken to be the river Kumari and not the mountain of that name.

*“ மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புழிப்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினுன் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்.”

While the literature of the Pre-diluvian age was utterly lost to us, we have even now a complete copy of the first of the books that have been written since the first deluge. This immortal work is the connecting link between the vast literary evolution of Tamil in the period styled the age of the First Sangam and the literature of later times.

The Aryan influence in the southern land was only very slight in the days of Saint Tolkoppiar. Valmiki locates the Capital City of the Pandian kings in the age of the Ramayana about the spot where the Tampravarni empties itself into the sea. This is named Kapadapuram (கபாடபுரம்) by the poet and the commentator on Irayanar Agaporul mentions the same place as the seat of the Second Sangam or Kazhagam. It is also stated by the latter that Tolkoppiam was one of the authoritative works of that age. The reason why Kapadapuram or Alaivoi (அலைவாய்) as it is called by modern Tamil scholars, was chosen as the capital is explained by the occurrence of the first deluge before which Ten-Madurai (தென் மதுரை) in the submerged land had been the seat of the Pandians. It is also remarkable that the Tolkoppiam does not find a place in the standard works of the first Sangam. This adds strength to the fact that it could have been written only in the age of the Ramayana of Valmiki. Reserches show that at that time there was in the south a fragment of the hilly range of Kumari where the river of that name took its rise and flowed as a southern limit of the Tamil country ; portions of the Pandian Kingdom between the river Kumari and the Tampravarni and a gulf between the same and Ceylon. While he refers to Chera, Chola and

Pandian kingdoms in the south, Valmiki locates the Andhra Country north of the Chola kingdom which then extended up to Tirupathi of to-day. This confirms the view that at that time the northern boundary of Tamilakam was Venkadam.

In the Mahabaratha of Saint Vyasa, Manavur (மனவூர்) is mentioned as the seat of the Pandian kings and this is located according to the Tiruvilaiyadalpūranam near the sea-coast to the east of the present city of Madura. In *Pūranamuru* there is a stanza in honour of a Chera king called *Uthiyān Cheralathan* who is extolled as having made an inexhaustible supply of rice to Pandavas as one of their allies. In the same stanza the northern and southern limits of India are indicated respectively as the Himalaya mountains and the Pothia hills. There is no reference to the river Kumari in this age. Hence we may infer that prior to the days of the Mahabaratha, and at a time before the Capital City of the Pandians was removed to Manavur, Saint Tolkoppiar had brought his book to the light of day; at least the main portion of his work must have come into being in the age of Valmiki and the tradition that Saint Tolkoppiar was a son of Jamathagni in a way confirms this view. The reason for the removal of the Capital from *Kapadapuram* to *Manavur*, was that the second deluge swept away the part of the land up to Cape Comorin and this flood appears to have taken place early in the age of the Mahabaratha.

For a better understanding of the age of the Tolkoppiam, it is worthwhile to briefly refer to the accounts of Saint Akattiyar and Saint Tolkoppiar.

The life of Akattiyar is being written by the distinguished Tamil scholar Mr. M. Venkatasami Nattar, Head Tamil Pandit of S. P. G. College, Trichinopoly. Here we shall attempt only a brief sketch of the identity of the Saint. There is a conflict of opinion as to whether the term Akattiyar is a Tamil or Sanskrit one. The history of the great sage lies recorded in a fragmentary fashion in several ancient books of both the languages. The author of Skandapurānam in Tamil styles him as 'வண்டமிழ்மாமுனி' 'மூதுரைத்தமிழ் முற்றுணர்மாமுனி' 'சந்தநூற்றமிழ்ந்ருபதன்' 'மறை யொன்று தீஞ்சொற்றமிழ் மாமுனி'. He also states that before the sage performed the miracle of suppressing the Vindyan range he dried up the sea by drinking it in order to help Indra to pursue and smite his enemy who had hid himself beneath the waters. We learn from Tiruvilaiyadalpurānam that Indra approached the sage on the Pothia hills and made his request. After the levelling down of the Vindyan mountains he is said to have resided in Pothia hills before he went north to attend God Siva's marriage in the Himalayas. Thus we understand that as Kambar put it, the Pothia hills were his permanent abode and that he several times went north on special missions and returned south after fulfilling them. When describing his return from the north the author of Skandapurānam does not state that he prayed to God for a knowledge of Tamil which was foreign to him. Although the author of *Kanjipurānam* a later work, makes mention of the Saint's prayer for efficiency in Tamil learning, he does not say that the language was originally foreign to the Saint. But such a statement is made by the author of Tiruvilaiyadalpurānam also a later work than Skandapurānam. Wherever there is a difference between Skandam and Tiruvilaiyadal it is the

former that should be relied upon more than the latter. Hence we cannot attach importance to the latter in this respect, especially from the considerations that follow.

It is stated in Tiruvachakam that in the Mahendra hills God Siva vouch-safed Agamic wisdom to certain Holy Saints. The agamic account is that the Saints were five in number four of whom received five agamas each and that Akattiyar who was the foremost of them obtained eight agamas of importance. The Gotras of the said five sages are not Aryan in character. Considering the fact that Mahendram was identical with Kumari and was situated in the Tamil country south of the Pothia hills, we are led to infer that the five Saints above referred to must have belonged to the Tamil race and hence Saint Akattiyar the most famous of them must have been a Tamil Saint from the beginning. It appears that the sage must be one of those who reformed the Tamil language in the ante-diluvian days. As a Divine Saint of miraculous Psychic powers he could have lived for æons before and after the first deluge. He might have taught Tamil to Saint Tolkoppiar and other disciples subsequently to the inundation and continued to live in the age of the Ramayana. It is stated in Valmiki that the permission of Akattiyar was required for any one who wanted to cross the river Tampravarni and go southward. Saint Akattiyar is described by Valmiki as gifted with peerless spiritual effulgence. In some of the versions of Valmiki there is an account of another Saint of the same name who is said to have reclaimed the forest of *Dandaka*. He should not be confused with the Tamil Saint Akattiyar of the Pothia hills. He might have been a leader of the Aryans who for the first time invaded

Southern India in the days of the Second Sangam. While the author of *Skandapurānam* describes St. Akattiyar's wife as the daughter of a northern prince, the Commentator *Nachinarkiniar* gives the account that she was the sister of *Pulastiyar*. This also confirms the view there were two Saints of the name Akattiyar one being the Tamilian and the other Aryan. The Akattiyar who is said to have been one of the palanquin-bearers of Indra was not at all the Tamil Saint of that name at whose door Indra danced attendance for help. The few songs in the name of Akattiyar found in the Rig-Veda might have been interpolated by Saint Vyasa when he arranged the four Vedas in the age of the Mahābhārata. The story that Akattiyar was miraculously born of a vessel as the son of St. Narada might be a concoction about the Tamil Saint by the Aryans or might refer to an Aryan saint of that name. It is clear that in many cases, the Aryans have succeeded in giving Sanskrit names to Tamil Saints or in adapting the names of Tamil Saints for Aryan sages. For our purposes we may hold that the term Akattiyar is purely a Tamil one meaning 'indispensable.'

Turning to Tolkoppiar we find him described by the Aryan or aryanised writers as a son of *Jamathagni*. If that be the fact, he must have been the brother of *Parasurama* but he is not described as such in any of the Puranas or Itihāsas. The Tamil view is that he came of an ancient family whose traditional name was Koppiar just like the names of குறுக்கையர், சேக்கிழார், ஏயர்கோ etc. A few adhere to the theory that he belonged to a village called Koppiakudi situate not far away from Shiyali in the Tanjore District. The Tamil

commentators as a rule hold that he belonged to the Koppian family. Another set of modern scholars are of opinion that the author of *Tolkoppiam* derived his name from his work *Tolkoppiam* which means "the Old Protective Word." The following remarks of Mr. T. Ponnambalam Pillai, M. R. A. S., Retired Excise Commissioner of Travancore are worthy of note in the connection. "The word 'Tolkoppiam' is a compound of three simple words, Tol, Koppu and Iyam, the first of which means hoary, the second, protection and the third, science, so that the acceptation of the whole is the 'venerable science of protection.' This beautiful appellation with which Tamil genius has dignified Grammar, is the indication of the high function of that science, as understood by the Tamils."

Whether St. Tolkoppiar was an Aryan or Tamilian it matters very little. There is no room for doubt that he was a distinguished Tamil scholar and wrote his immortal and inimitable work in the beginning of the age of the Second Sangam. Some portions of *Porulathikaram*, especially many of the verses in *marabial* மரபியல் might have been added in the later days of Aryan admixture. So far as எழுத்த்திகாரம் (orthography) is concerned it is so purely Tamilian that it may be considered as a work of the age in which there was little Aryan influence. The kind of metre special to the composition of the books like Grammar is called *Nurpa* (நூற்பா) in Tamil and it is not identical with the term 'Sutram' in Sanskrit; the term 'Sutram' occurs only in the interpolated passages of *Marabial*. Hence there is no good trying to fix the date of *Tolkoppiam* in the Sutra period of Sanskrit literature. The work of St. Tolkoppiar was completed long

prior to the age of the Mahabaratha. The verses referring to castes and ceremonies are really interpolations of a later date. In the age of St. Tolkoppiar there was neither Jainism nor Buddhism in existence. And Vaishnavism was not organised into a religion although there was the worship of Vishnu. Since it is clear that St. Akattiyar belonged to the Siva Religion of the olden days there may be no error in concluding that St. Tolkoppiar also professed his master's creed. From a comparison of Tolkoppia Porulathikaram with the substance of Tirukkural we have reason to infer that both the great authors probably held fast to the same faith with St. Akattiyar. It should be noted that in subsequent times, the Jains and the Buddhists adopted the phraseology of the Tamil Saiva Saints to express their own religious ideas and sentiments. This caused a confusion of religions which misled some scholars into the belief that St. Tolkoppiar, St. Tiruvalluvar and even Akattiyar were Jains or Buddhists. This is entirely a mistaken view of their religion and runs counter to the facts of history. In *Silappadikaram* and *Chintamony* the God of the Jains and their salvation are described in terms of the saivite religion. *Aruhan* is called 'Siva paramurthi' and the stage of highest bliss in Jainism is styled 'Sivagathi.'

The worship of God Siva is as old as the Tamil world. In the 6th stanza of *Purananuru* composed in honor of Mutukudumi (முதுகுடும்பிப் பெருவழுதி) who was a descendant of the Pandian king Nedion of Pahruli fame, it is stated that the Royal umbrella of the prince (முதுகுடும்பி) would go down only when he was worshipping the great three Eyed-God; hence the antiquity of the worship of Siva in the Tamil Country.

A close study of the Tolkoppiam and its age impresses on us the fact that even before the days of St. Tolkoppiar, the Tamil Country was the seat of a high Civilisation fostered by an advanced race who had developed the manifold branches of arts and sciences under the able rule and patronage of the Three ancient princes of the Chera, Chola and Pandian kingdoms and who had a monotheistic religion based on the soundest principles of Philosophy. Space does not permit here a detailed account of it. At any rate the date of Tolkoppiam must be fixed prior to that of Valmiki's work which is dated earlier than the Seventh Century B.C.

The Tolkoppiam is divided into three parts:—Orthography (ii) Etymology and Syntax combined, and (iii) the Science of literature and prosody. It is this last part which gives us a scientific survey of the Empire of ideas, of which the ancient Tamils were born Citizens. It is as well a clear index of the mighty growth of the Tamil genius at a time when all the rest of the world was groping in the twilight of Knowledge. In it we discern the germs, which in later times developed into the stupendous systems of social custom and supreme Philosophy.

It is highly interesting to note at this distance of time that in the age of Tolkoppiam the Tamilians had a grasp of the fundamental principles of Universal Phonetics. The Tamil world of to-day is deeply indebted to the Genius of Mr. P. V. Manickam Naicker, B. E., M. C. I., M. I. E., Executive Engineer, for his evolution of the science from an investigation of the rules of Grammar laid down in the initial chapters of எழுத்தகிராம். In brief he has made it clear that the ancient Tamils were familiar with the Chemistry of spoken sounds. According

to the principles of the Science the spoken sounds of all the languages are classifiable into basic and complex ones. The basic sounds are thirty in number and the complex letters are formed by a combination of simple basic sounds with one or more of the three cementing factors called சார் பொலிகள் in manifold ways. Since the ancient Tamilians have devised symbols for the thirty elementary spoken sounds and the three cementing particles it is easy for one who is conversant with their Phonetics to express in writing with the aid of the Tamil letters every kind of spoken sound in any language of the world. The thirty elementary letters represent exhaustively the thirty efforts of the speaking organs. As the letter in Tamil represents the effort more than the sound it is rendered possible to have a limited number of symbols to express an indefinite group of spoken sounds all of which originate within the limits of the efforts of speech limited by the constitution of the vocal frame in the human body. The wonderful merit of the Tamil Alphabet is that the thirty simple basic sounds are represented by the thirty main letters of the language. This Phonetic science of the Tamils would if sufficiently well known to the civilised world revolutionise the system of scripts now prevalent in the East and the West and be of incalculable service in reducing to a minimum the gigantic efforts of the Western Phoneticians who perhaps beginning at the wrong end strive to devise a separate symbol for each of the numerous spoken sounds in the world. An accurate knowledge of the forms of the three cementing sounds (ஆய்தம், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம்) has been practically absent in the Tamil land for at least a thousand years in the past and to-day the keen researches of Mr. Manickam Naicker, have brought them into clear light. ஆய்தம் mere-

ly signifies the sound of as much breath as is necessary to form complex sounds out of the simple basic ones. It is confused narrowly with the complex sound that arises by its combination with the letter க. சூற்றியலிகரம் does not indicate the shortened form of இ, but is a different adjunct sound which by combination with அ represents the middle letter of the English word 'Man'. சூற்றியலுகரம் is best illustrated by the purely vowel sound in Sanskrit 'ॠ' 'ॡ'. The main point that should be borne in mind is that complex sounds are rarer in Tamil than in any other language and therefore this language did not include in its Alphabet all the complex combinations of elementary sounds with cementing particles, although the Tamil letters are so arranged as to be quite sufficient to represent in writing any variety of spoken sound. This truth must be impressed upon all who falsely in ignorance blame Tamil for the so-called lack of sufficient symbols and let them take it into their head that it is Tamil that supplies to us the elements of the Universal Script in the simplest and most scientific manner conceivable.

The inimitable beauties of the Tamil Alphabet and the wonderful derivation of the sublime Tamil Script from the symbol in nature of Pranava the root of all the mantrams have received a picturesque delineation at the hands of the intellectual giant Mr. Manickam Naicker in his book on the mystic aspects of the subject.

MYLAPORE,
Madras, 30th April, 1923. }

K. SUBRAMANIAM.

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சென்னைச் சட்ட கலாசாலைப் பேராசிரியர்
திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்

அவர்கள் எழுதிய

முகவுரை

தொல்காப்பியம் என்னும் இவ்வியல் நூலானது தமிழ் நூல்கள் யாவற்றுள்ளும் பழமையானதாய்த் தமிழிலக்கண முழுமுதனூலாக அமைந்துள்ளது. தமிழ் நூல்கள் யாவற்றினும் தொன்மையாலுஞ் சிறப்பாலும் முதன்மை பெற்ற இந்நூல் இலக்கண நூலாக அமைந்தது யாவரும் உற்று நோக்கத்தக்கதே. இதற்கு முற்பட்ட இலக்கியங்கள் இப்பொழுது வெளிவரவில்லை. புறநானூறு முதலியவற்றில் சிற்சில பாட்டுக்களை இந்நூற்கு முற்பட்டனவாகக் கருதக் காரணமுண்டு. இதற்கு முன்னேயே அளவற்ற இயல் இசை நாடக நூல்கள் தமிழில் இருந்தன வென்பதை இந்நூலே நன்கு விளக்குகிறது. இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தில் தமிழ் நிலத்துச் செய்யுள் வழக்கும் உலக வழக்கும் ஆய்ந்து இந்நூல் செய்யப்பட்டதென்று கூறப்படுதலால் செய்யுள் வழக்கை அறிதற்குரிய நூல்கள் பல இருந்தன வென்பது தெளிவே. 'முந்துநூல் கண்டு' என்றமையானும் அது விளங்கும். செய்யுளியலில் தமிழ் நூல்களை ஆசிரியர் எழுவகையாகப் பகுத்து ஒதுதலினாலும் அது தெளியப்படும். அவ்வெழுவகையுள் நிறைமொழி மாந்தரது மறைமொழியையும் ஒன்றாக அவர் கொண்டமையானும் "அளவிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே" என்று எழுத்ததிகாரம் ௧௦௨-வது சூத்திரத்தில் அவர் கூறியதாலும், மறை மொழிகளடங்கிய

மறை என்னும் நூல்வகை தமிழில் இருந்த தென்பது இனிது விளங்கும். 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்' என்பதனாலே நாடகநூல்கள் பல விருந்தன வென்பது விளங்கும். 'இசையோடு சிவணிய நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்' என்றதனாலே இசை நூல்கள் அக்காலத்திற்கு முன்னே நன்கு வழங்கின வென்பது விளங்கும். தமது நூலுள் ஒவ்வொரு பகுதியினும் தமிழ் வழக்கினை விதந்தோது மிடங்களில் 'என்மனார் புலவர்' என்று சுட்டு தலால் புலவர்கள் பலா தமக்குமுன் இயல்நூல் இயற்றியுள்ளாரா என்பதையும் அவா விளக்கக் கருதினா என்பது வெளிப்படை.

'முந்து நூல்' ஆய்ந்து இந்நூல் செய்தாரென்று சிறப்புப்பாயிரத்துள் கூறப்பட்டுள்ளது. 'முந்து நூல்' இன்ன வென்று சுட்டுதற்குரிய அகச்சான்று யாதும் இல்லை. ஐந்திரத்தின் ஆராய்ச்சி இந்நூலாசிரியர்க்கு எவ்வாறு பயன்பட்டதென்று காட்டுதற்கும் நூலுள் அகச்சான்று யாதுமில்லை. 'முந்து நூல்' என்றது அகத்தியத்தை என்பதற்கு

“ஆனப் பெருமை யகத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவ னாகிய முதலால்
பொருந்தக் கறறுப் புரைதப வுணாந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தோல்காப்பியனும்”

எனப் பன்னிருபடலத்துப் பாயிரச் சூத்திரத்துட் காணப் படுவதே சான்றாகும்.

“கூறிய குன்றினு முதலால் கூட்டித்
தோமின றுணாத றெல்காப்பியன்ற
னுணை யினறமி ழறிந்தோகருக கடனே”

என்ற பல்காப்பியப் புறநடைச் சூத்திரமும் இதற்குச் சான்று பகரும்.

சிற்றகத்தியம், பேரகத்திய மென்ற இருதாலும் இப் போது வெளிவராமையால் இந்நூலை முதனூலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கு இடமில்லை. ஐந்திரம் என்பது இந்திரனாற் செய்யப்பட்ட வடமொழி முதல் இலக்கணம் என்று பலர் கூறுப. அதைத் தமிழ் நூல் என்றுஞ் சிலர் கூறுப. ஐந்திரமென்பது உபாகமங்களுள் ஒன்றெனக் கூறுவாரு முளர். 'விண்ணவர் கோமான் விழுநூல்' என்ற சிலப்பதி காரப் பகுதிக்கு இந்திரனாற்செய்த இலக்கணமென்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் கூறுகின்றார். அதற்குச் சமண நூல்களுள் ஒன்றாகிய "இந்திரகாளியம்" என்று பொருள் கொள்ளுவாரும் உளர். இப்போது வடமொழியிலும் இந்திரனாற்செய்த இலக்கணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அகத்திய நூலுணர்ச்சியும் தமிழ் நிலத்து இருவழக்கு உணர்ச்சியும் இந்நூல் செய்தற்குப் பயன் பட்டிருக்கு மென்பது யாவர்க்கும் தெளிவு. ஒரு மொழிக்கு இயல் நூல் செய்வார் பிறிதொரு மொழி இயல்நூலையும் ஆராய்தல் நூலமைப்பிற்குப் பயன்படுதலே யன்றி நூலுட் கூறப்படும் பொருளாராய்ச்சிக்கு அத்துணைப் பயன் தருதல் அரிது. 'ஐந்திரமோ' 'ஐந்திரமோ' வென் றையுறுவாருமுளர். ஐந்திர வியாகரண மென்பது வடமொழியில் முதன்முதற் றேன்றிய ஓர் இலக்கண நூலாதலே யன்றி இந்திரனாற் செய்த இலக்கணம் என்பதொன்று கிடையாதென்று 'தமிழ் வரலாறு' எழுதிய தஞ்சை திருவாளர் ராவ்-பஹதூர். K. சீனிவாச பிள்ளையவர்கள் கருதுகின்றார்கள். ஐந்திரமென்பது வடமொழியென்றே கருது மிடத்து அந்நூலுள் வேற்றுமை எட்டு என்று கொண்டவாதே இந்நூலாசிரியரும் கொள்ளுதலின் அவ்வடமொழி இயல் நூலாரோடு ஒத்த கருத்துடையார் இவ்வாசிரியர் என்பதனை விளக்கக் கருதி 'ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனெனச்' சிறப்புப்பாயிர முடையார் கூறினார்.

ரென்பர். அங்நனம் சிற்சில கொள்கைகளில் வடமொழி ஐந்திர நூற்கருத்தும் இவ்வாசிரியர் கருத்தும் ஒருவாறு ஒத்திருத்தல் கூடுமென்பதே யூகிக்கற்பாலது.

ஆசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து வழங்கிய வட மொழி இலக்கணம் ஐந்திரமெனப்படுதலாலும் 'பாணினீயம்' கேட்கப்படாமையாலும் வடமொழிக்கு முதலிலக்கணம் ஐந்திரமெனவும் அதற்குப் பின்னேயே பாணினீயம், தோன்றிய தெனவும் வடமொழியாளர் கொள்ளுதலாலும் தோல்காப்பிய நூலானது வடமொழிப் பாணினீயத்திற்கு முற்பட்ட தென்பது தானே போதரும். வட சொற்கள் தமிழுட் பயிலுதற்கு இந்நூலுள் விதி வகுத்திருப்பதால் ஆரியரொடு தமிழர்க்குத் தொடர்பு இவ்வாசிரியர் காலத்தே ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பது யூகிக்கப்படும்.

“ வட வேங்கடந் தென்குமரி ” என்று ஆசிரியர் காலத்திருந்த தமிழ் நாட்டெல்லே குறிக்கப்பட்டது. குமரி என்பது யாறோ மலையோ என்ற ஐயப்பாட்டிற்கு இடமாக நிற்பது: அதனை உரை யாசிரியர்கள் யாவரும் யாறு என்றே கொள்கின்றனர். காலஞ் சென்ற அரசஞ்சண்முகனார் அதனை மலை என்கின்றனர். புறநானூற்று கூ-வது பாட்டுள்

“ வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது_தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்”

என்ற அடிகளுள் இரண்டாவது அடியிற்கண்ட குமரி என்பதற்குக் கடல் என்று பொருள்கொள்ள இடமில்லை. அதனை யாறென்று அச்செய்யுள் உரையிலே காட்டப்பட்டுள்ளது. புறநானூற்று டௌ-வது பாட்டில்

‘ தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்லை ’

என்றவிடத்தும் குமரி என்ற சொல் ஓர் யாற்றைக் குறிப்பதாகவே தெரிகின்றது. குமரியாற்றைக் கடல் கொண்ட பின்னர் குமரி என்ற பெயராலே தென் எல்லை யாகிய கடல்சட்டப்பட்டிருத்தல் தெள்ளிது. சிறுகாக்கை பாடினியார் தெற்குங் கடலெல்லை கூறியது :

‘ வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே’

என்பதனால் விளங்கும். ‘தொடியோள் பெளவம்’ என்ற சிலப்பதிகாரமுங் காண்க. புறநானூற்று கூஎ-வது பாட்டில் ‘குமரியம் பெருந்துறை யபிரை மாந்தி’ என்ற அடிக்கு குமரியாற்றினது பெரிய துறைக்கண்ணே என்று அதனுரையில் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. சிலர் அதற்குக் குமரிக் கடற்றுறை என்று பொருள் சொல்லுகின்றார்கள். யாறு என்று பொருள்படுஞ் சொல் ஆண்டில்லாமையால் குமரி யென்ற சொல் வழங்கும் செய்யுட்களில் பெரும் பான்மையும் பொதுச் சொல்லாகவே அது காணப்படுகின்றது. அப்பெயருடைய யாறு ஒன்று இருந்திருத்தல் கூடுமென்பதைத் தமிழ் நூலோர் யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றார்கள். மலையும் இருந்த தென்பது ‘குமரிக் கோடும்’ என்ற சிலப்பதிகார அடியால் விளங்குகின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்காலத்தே குமரி யாரே அல்லது குமரி மலையோ தமிழ் நாட்டிற் கெல்லை யென்னுங் கேள்விக்கு விடை ஆயத்தக்கது. குமரிமலை கடல்கொண்ட நாட்டில் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்று ஆயுமிடத்து அந்நாட்டின் பகுதிகளை நன்கறிந்து எழுதியுள்ள ‘மறைந்த குமரிகண்டம்’ (*Lost Lemuria)என்னும் ஆங்கில நூலுட்

போந்த படத்தினாலே ஒரு பெருமலையானது மேலைக்கடலில் தொடங்கி வடக்குந் தெற்குமாகக் குமரிக்குத் தென்பகுதியிலுள்ள நிலப்பகுதியிலே நெடுந்தூரஞ் சென்று பின் தென்மேற்காகத்திரும்பி 'மடகாஸ்கர்' (Madagascar) என்ற ஆப்பிரிக்கத் தீவுவரைசென்றதாகத் தெரிகின்றது. அம்மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கம் உள்ளநாட்டில், பெருமலை ஒன்று யிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த மலையானது தென்கிழக்கு முதல் வடமேற்குவரை செல்லுகின்ற இமயமலையைப் போல வடமேற்குத் தொடங்கித் தென்கிழக்கிற் செல்லுகின்ற ஒரு பெருமலைத் தொடராக இருந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இம்மலையைத் தமிழிற் குமரி யென்றும் வடமொழியில் மகேந்திர மென்றும் முன்னோர் கூறின ரென்பதற்குக் காரண முண்டு. சிவதருமோத்தரம் என்னுஞ் சைவவுபாகமத்தில் பொதியிற்குத் தென்பால் மகேந்திர முண்டென்றும் அந்நூலுரையுள் தெற்குமுதல் வடக்கு ஈராக அஃது இருந்ததென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனடிவாரத்துள்ள தேசம் பொன்மயமான, இலங்கை யென்றும் குறிக்கப்படுகின்றது,

‘துங்கமலி பொதித்தென்பாற் றுடர்ந்த வடிவாரத்தி
னங்கனக விலங்கையுமேழ் வரைச்சார லடித்தேசம்,

என்றதனால் அது உணரப்படும்.

‘உன்னதத் தென் யயேந்திரமே’

என்ற அடியுங் காண்க.

பஃறுளியாறு என்பது ஓர் பெரிய யாறாகவும் அது நெடியோ னென்னும் பாண்டியனுடைய தென்றும் புறநாணாற்றுள்ளே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“முந்நீர் விழவின் நெடியோள்

நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே”

என்றது காண்க.

‘அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொழுது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி’

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளினாலே குமரிமலையும் பஃறுளி யாறும் இமயமுங் கங்கையும் போன்றிருந்தன வென்பது கருதப்படும். ‘பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடு’ என்ற தனாலுங் குமரிமலையின் பெருமை விளங்கும். நெடியோனுக்குரிய மொழி தமிழ்மொழி யாதலாலும் தமிழ் வழங்கும் நாட்டிலுள்ள யாற்றினையே நெடியோனைப்புகழும் புலவனுங் குறித்தல் இயைபுடைமையானும் கடல்கொண்ட நாட்டின் ஒரு பகுதியாதல் தமிழ் நாடென்றே கருதற்பாலது.

பஃறுளியாறும் குமரிக்கோடும் கடல்கொள்ளப்பட்டன வென்ற விடத்து குமரியாற்றை ஆசிரியர் குறியாமையும் நோக்குக. குமரியாறு பஃறுளியாற்றின் வேராகவே இருந்ததென்று தெரிகிறதால் இரண்டிற்கும் நடுவே நாடுகளிருந்தன வென்று யூகித்தல் கூடும். சிலப்பதிகாரவுரையுள் அடியார்க்கு நல்லார் இவ்விரண்டாற்றிற்கு மிடையிலே 49 நாடுகள் இருந்தன வென்று கூறியுள்ளார். அவர் கூறியுள்ளதற்குச் சான்று காட்டாதபோதினும் அவரதனைப் புனைந்துரையாகக் கூறினார் என்று கருத இடமில்லை. பெரும்பான்மையும் பண்டைத்தமிழூரையாசிரியர்கள் நூற்பிரமாண மில்லாமல் யாதுங் கூறுவதில்லை. சரித்திர ஆராய்ச்சி மிக்கில்லாத அக்காலத்தில், கால முறையைக் கருதாமல் முன் நடந்ததைப் பின்னாகவும் பின் நடந்ததை முன்னாகவும் அவர்கள் தொகுத்துக் கூறியிருத்தல் கூடுமேயன்றிப் புதுவதாகப் புனைதல் கிடையாது. மேற்கூறிய புறநானூற்

றுட் போந்த 'நெடியோன்' என்னும் பாண்டியனே தொல்காப்பியப் பாயிரத்துட் சுட்டிய 'நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன்' என்று சிலர் யூகிக்கின்றார்கள். அவர்கள் 'நிலந்தந்த பேருதவிப் பொலந்தார் மார்பின் நெடியோனும் பல்' என்ற மதுரைக்காஞ்சியை (கலித்தொகை) மேற்கோளாக உரைக்கின்றனர். நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்னுஞ் சொற்றொடரின்பொருள்.

“மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்ப்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினுள் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தேன்னவன்”

என்னும் முல்லைக்கலி ௧௦௪-வது பாட்டினடிகளின்வைத்து யூகிக்கற்பாலது. தன்னாட்டைக் கடல்கொள்ள பிற அரசர் நாட்டைத் தன் குடிகட்கு வென்றுதந்த சிறப்புடைய பாண்டியன் காலத்தே தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றியதாக அறிகின்றோம். இப்பாண்டியனை 'தென்னவன்' என்று கலித் தொகை ஆசிரியர் கூறிய வாரே இளங்கோவடிகளும் கடல் கொண்ட செய்தி கூறுமிடத்து 'தென்னவன்' என்று விளிக்கின்றார். இத்தென்னவனும் 'பஃறுளியாற்றையுடைய நெடியோனும் ஒரே அரசன் என்று கொள்ளின் மன்னன் ஒருவனே கடல்கோட்கு முன்னும் பின்னும் நெடுங்காலமாக அரசாண்டான் என்பது முடியும். தென்னவன் காலம் கடல்கோள் நடந்த காலமாகத் தெரிதலால் தொல்காப்பியர் காலமும் அக்காலமே யென்பது தெளிவு. 'நிலந்தருதிரு விற்பாண்டிய' னெனப் பாயிரத்துள் விதந்தோதுதலின் அங்ஙனம் நிலந்தந்த பேருதவிக்குப் பின்னேயே தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டதென்று கொள்ளுதல் இயைபுடையதே. அதற்கு முன்னெனக் கொள்வாருமுளர். கடல்கோட்குப் பின் நூல் இயற்றப்பட்ட தென்று கொள்ளுமிடத்து 'குமரி' என்பதற்கு 'குமரியாறு' என்றே

பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும். கடல்கோள் முடிந்து பிறநாடுகள் கைக்கொள்ளப்பட்டு பாண்டியன் அரசு நிலைத்த பிறகே நிலந்தருதிருவிற பாண்டிய னென்ற பெயர் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அப்பெயர் சிறப்புப் பாயிரத்துட் கூறப்படுதலின் ஆசிரியர் நூல் செய்த காலமும் கடல்கோட்குப் பின்னேயாதல் வேண்டும். ஆதலால் அக்காலத்தே 'சுமரியாறு' தமிழ் நாட்டுத் தென் எல்லையாக விருந்த தென்று கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமானது. கடல்கோட்குப் பின் முதன்முதற் செய்யப்பட்ட முழுமுதல் நூல் தொல்காப்பியம் என்பது தெளிவு. கடல்கோட்கு முன் இருந்த நூல்கள் யாவும் இலவாகி யொழிய அதற்குப் பின் செய்யப்பட்ட முதல் நூலாகிய தொல்காப்பியம் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது.

வான்மீகியார் இராமாயண காலத்திலே பாண்டியர் தலைநகர் பொருநையாறு கடலொடு கலக்கின்ற இடத்திற்கு அருகிலிருந்ததென்று குறித்துள்ளார். அக்காரணம் பற்றித்தான் அதனை அலைவாய் என்று தற்கால ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கருதுகின்றார்கள். கடல்கொள்ளப்படுமுன் பாண்டியர்க்குத் தலைநகர் தேன்மதுரை யென்று தெரிதலால் தென்மதுரை யினின்றும் அலைவாய்க்குத் தலைநகரைப் பாண்டியர் மாற்றிக் கொண்டது அதனைக் கடல்கொண்ட பின்பு என்பது ஊகிக்கப்படும். 'கபாடம்' என்ற வான்மீகி இராமாயணச் சொற்குக் கதவென்றும், கபாடபுரமாய ஊர் என்றும் இருவகைப் பொருள் கொள்ளப்படும். கபாடபுர மென்ற உரையே இயைபுடைத்து; அப்பெயரால், இறையனா ரகப்பொருளுரையில் இடைச்சங்கமிருந்த நகர் சுட்டப்படுதலின். இடைச்சங்கத்திற்கு நூல் தொல்காப்பியம் என்றும் களவியலுட் கூறப்பட்டது. அதனுள் முதற்சங்க மிருந்தார்க்கு நூல் தொல்காப்பிய மென்று கூறப்பட்டனில்லை. அதனைக் கருது

மிடத்துத் தொல்காப்பியம் கடற்கோளுக்குப் பின்னே இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் ஜமதக்கினியின் புதல்வராய் பரசுராமர்க்கு உடன்பிறப்பென்று கருதுவார்க்கு இது மிகவும் ஒத்ததே. அங்ஙனம் கொள்ளுமிடத்து தமிழ் நாட்டிற்குத் தென் எல்லை 'குமரியாறு' என்பவர்களுடைய கொள்கையும் வலியுறுகின்றது. அஃதெவ்வாறெனில், பஃறுளியாற்றைக் கடல் கொண்டகாலத்து குமரிமலையின் பெரும்பாகமும் அழிந்து போயது. குமரியாறு தொடங்கும் பகுதியும் குமரியாறும் கடல்கொள்ளப்படாதிருந்தது. சிவ தருமோத்தர உரையுள்ளும்

“ மகேந்திர மலையின் அடிவாரத்துள்ள கனக மயமான இலங்கையின் பகுதி கடலுள் மறைந்ததென்று கூறப்பட்டுள்ளது.” இராமாயண காலத்தில் மகேந்திரகிரிக்கும் இலங்கைக்கும் நடுவே கடல் இருந்த தென்பது தெரிகிறது. அந்தக்காலமானது தென்மதுரையைக் கடல்கொண்ட காலத்திற்குப் பின்னாதல் வேண்டும். இக்காரணங்களால் முதற் கடற்கோளுக்குப் பின் மகேந்திர மென்ற குமரிமலையின் ஒருபகுதியும், குமரியாறும், இவற்றிற்கும் இலங்கைக்கும் நடுவே கடலும், குமரியாற்றிற்கும் பொருநைபாற்றிற்கும் இடையே நாடும் இருந்ததாகக் கொள்ளாதல் வேண்டும்.

வான்மீகி இராமாயணத்திலே சேர சோழ பாண்டிய ரென்ற தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருங் கூறப்படுகின்றார்கள். அந்நூலுள் சோழநாட்டிற்கு வடபரல் ஆந்தீரம் புண்டரம் முதலிய தேசங்கள் சொல்லப்பட்டமையால் அக்காலத்துத் தமிழ்நாட்டு வடவெல்லை 'வேங்கடம்' என்பது யூகிக்கக் கடவது. வியாசபாரதத்தால் அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்தில் பாண்டியர் மணவூர் என்னுமிடத்தில் அரசாண்டதாகத் தெரிகிறது. பாண்டவர் சேனைக்குச்

சோறளித்த சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதனை, முரஞ்சியூர்முடிநாகராயர் என்னும் புலவர் பாடியிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இராமர் சரிதம் பாரத சரிதத்திற்கு முந்தியுள்ளதாதலால் பாரத சரித காலத்திற்கு முன்பே பாண்டியர் அலைவாயில் அரசாண்டதாகக் கருதவேண்டும். கபாலபுரமுங் கடல்கொள்ளப்பட்டதாக அறிகிறபடியால் அக்கடல்கோட்டுப் பின்னர் பாண்டியர் மணவூரிற் றங்கியதாகக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு. முடிநாகராயர் செய்யுளுள் இமயத்தையும் பொதியத்தையுமே கூறினமை காண்க. அவர் செய்யுளால் பாரதகாலத்தே தமிழரசர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றோம். திருவிளையாடற் புராணத்துள்ளும் மணவூர் பாண்டியர் தலைநகரெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பாரதகாலத்திற்கு முன்னேயே தொல்காப்பியர் நூல் செய்தனர் என்பது தெளிவு. அகத்தியர் தொல்காப்பியர் என்னும் இருபேராசிரியர் காலத்தைப்பற்றிய முடிபுகட்டு அவிருவரும் யாவர் எவ்வகையார் என்பதைப்பற்றி ஒரு சிறிது ஆராயத்தக்கது.

அகத்திய முனிவர் வரலாற்றினைத் தமிழறிவுசான்ற திருவாளர் மு. வேங்கடசாமி நாட்டா ரவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்துவருகின்றார்கள். இவண் அதனைச் சுருக்கிக் கூறுவாம். அகத்தியர் என்ற பெயர் தமிழ்ச் சொல் என்று சிலரும், அகஸ்தியர் என்ற வடமொழிச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பென்று வேறு சிலருங் கருதுகின்றார்கள். அவர் வரலாறு இருமொழிப் பண்டைப் பனுவல்கள் பலவினும் காணப்படுகின்றது. அவரைத் தமிழ்முனி யென்று கந்தபுராண முடையார் அழைக்கின்றார். கந்தபுராண அகத்தியப்படலத்தில் 'வண்டமிழ் மாமுனி' 'மூதுரைத்தமிழ் முற்றுணர் மாமுனி' 'சந்தநாற் றமிழ்த் துபதன்' என்றும், திருக் கல்யாணப்படலத்தில் 'மறையொன்று தீஞ்சொற்றமிழ்

மாமுனி' என்றும் அவரை ஆசிரியர் கச்சியப்ப சிவாசாரியர் விதந்தோதினார். விந்தத்தை யடக்குவதற்கு முன் கடல் குடித்த கதை கேட்கப்படுகின்றது. அது மேற்கூறிய அகத்தியப்படலத்தில்

“ தெள்ளத் தெளிந்த மறைக்கள்வனைச் செற்ற மீன்போ
லள்ளற் கடலை யொருநீயகன் கைய டக்கிக்
கள்ளத் தவுண னிலைகாட்டிநங் கண்ணில் வைத்த
கொள்ளைக் கருணை யுலகெங்கணுங் கொண்ட தெந்தாய்”

என்றமையால் விளங்கும். கடலைக் குடித்தது விருத்திர
னென்னும் அசுரனை இந்திரன் கொல்லுதற்பொருட்டு என்று
திருவிளையாடற் புராணத்துட் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்
திரன் பிரமனிடம் விருத்திரனை வெல்லும் வழி யாதென்று
வினவ, அப்பிரமன் அகத்தியரிடம் அவனைக் குறையிரக்
கும்படி கட்டலையிட்டார். அங்ஙனமே அகத்தியரை வேண்
டிக்கொள்ள, அவர் கடலையுண்டு விருத்திரனைக் காட்டினார்
என்று திருவிளையாடற் புராணங் கூறுகின்றது. இந்திரன்
குறை நேர்ந்தது பொதியின் மலையில் என்பது ‘ சந்தவெற்
படைந்தான் வானோர் தலைவனை ’ என்ற திருவிளையாடல்
இந்திரன் பழிதீர்த்த படலச் செய்யுளடியால் விளங்கும்.
எனவே, விந்த மடக்குதற்கு முன்னேயே பொதியிலில்
அகத்தியர் இருந்தனர் என்பது போதரும். இராமாயணத்
துள் “ என்றமவ னுறைவிடமா மாதலினால் ” என்று
பொதியிலைக் கம்பர் சிறப்பித்தனர். விந்தமடக்கிய பின்
னும் பொதிகையில் அகத்தியர் தங்கியிருந்ததாக அறி
கிறோம். அதற்குப்பின் சிவபெருமானது திருமணத்திற்
காக இமயஞ் சென்று மீண்டனர். மீண்ட கதையைச்
சொல்லுமிடத்துக் கந்தபுராணத்துள் அகத்தியர் இறை
வனைத் தமிழறிவு ஈதல் வேண்டு மென்று கேட்டதாகக்
குறிக்கப்படவில்லை. காஞ்சிப்புராணத்துள் அவ்வாறு குறிக்க
ப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனம் குறித்த போதும், தனக்குத்

தமிழ்மொழி அன்னியமென்று அவர் சொன்னதாகச் சரித்திரமில்லை. ஆனால் திருவிளையாடற் புராணத்தில் தனக்குத் தமிழ் நன்கு தெரியாததாகக்கூறிய குறிப்பு முதன்முதற் காணப்படுகின்றது, இப்புராணம் கந்தபுராணத்தோடு மாறுபடும் இடங்களில் பின்னையதே சிறப்பாகக் கொள்ளற்பாற்று. ஆதலால் திருவிளையாடற் புராண முடையார்கூற்று தமிழ் முனிவரைக் குறித்ததாகக் கருதப்படா.

‘மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்’ என்றும்
‘மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்ற வைம்முகங்களாற் பணித்தருளியும்’

என்றும் வரும் திருவாசக அடிகளாலே ‘மகேந்திர மலையில்’ ஐம்முகங்கொண்டெழுந்தருளி, இறைவர் ஆகமங்களைத் தோற்றுவித்தார் என்பது போதரும். ‘மகேந்திரம்’ பொதியத்திற்குத் தென்பாலுள்ள ஒரு பெருமலை என்பது முன் குறிக்கப்பட்டது. அம்மலையுள்ள நாடு தமிழ் வழங்கிய நாடாதலால் ஆகமங்களைக் கேட்டவர்கள் தமிழர்களாதல் வேண்டும். கேட்ட ஐவருள் ஒருவர் அகத்தியராகவும், ஈனை நால்வருள் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து ஆகமங்கள் கேட்டதாகவும் அகத்தியர் மாத்திரம் எட்டு ஆகமங்கள் கேட்டதாகவும் சிவாகமம் கூறுகின்றது. அவ்வைவருடைய கோத்திரமும் ஆரிய கோத்திரமாகக் காணப்படவில்லை. அவை முறையே சிவகோசரம், சிகாகோசரம், சோதிகோசரம், சாவித்திரிகோசரம், வியோம கோசரம் என்பன. இதனால் அகத்தியர் தமிழ் முனிவர் என்பதும் அவர் குமரி மலையைக் கடல் கொள்வதற்கு முன்னேயே ஆகமம் பெற்றவர் என்பதும் விளங்கும். அவர் கடல் கோட்டுமுன் தமிழைச்செம்மைப்படுத்திய பேராசிரியராக விருந்திருத்தல்கூடும். அருந்தவமுனிவராதலால் நீண்ட ஆயுளுடையராய் வாழ்ந்திருந்து கடல்கோட்டுப் பின்னும் இராமாயண காலத்தில் இராம.

ருக்குக் காட்சி கொடுத்திருக்கலாம். அகத்தியர் அனுமதியின்றி பொருடையாற்றைக் கடத்தல் அரிதென்னும் குறிப்பு வான்மீகத்தில் காணப்படுகின்றது; சில பிரதிகளில் காணப்பட்டதாகக் கூறும் தண்டகந்திருத்திய அகத்தியரென்பவர் தமிழ்முனியின் வேறாய் ஆரியர் தலைவராய் குருமுனிவர் பெயரைக் கொண்டவராகிய மற்றொருவரென்று யூகிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. அவரையே நச்சினூர்க்கினியர் பாயிர உரையிற் கூறுவதாயுங் கருதலாம். அகத்தியனொருடைய மனைவியை புலத்தியனொருடைய உடன்பிறப்பென்று அவர் கூறுகின்றார். ஆனால் கந்தபுராணமுடையார் தமிழ்முனிவர் மனைவி விதர்ப்ப நாட்டரசன் புதல்வி யென்று மொழிந்தனர். இதனாலும் அகத்தியப் பெயருடைய இருவருக்கும் வேறுபாடு காண்க. இந்திரனது சிவிகை சுமந்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியர் தமிழ்முனிவர் அன்று. இந்திரனே தன்னையடைந்து உதவிவேண்ட நின்ற தமிழ் முனிவர் அவன் சிவிகை சுமத்தல் யாங்ஙனம்? இருக்கு வேதப்பாட்டுகளுட் சிலவற்றைக் கூறிய அகத்தியர் தமிழ்முனிவர் என்று கருத இடமில்லை. அப்பாடல்கள் பாரத காலத்தில் நான்மறைகளை வகுத்த வியாசர் இருக்குவேதத்துட் சேர்த்தவைகளாக இருக்கலாம். நாரதர்க்குக் கும்பத்திற் பிறந்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியர் தமிழ் முனிவரென்று கொள்ள இடமில்லை. அக்கதை தமிழ்முனிவரைப்பற்றி ஆரியர் கட்டிய கதையாக விருத்தல் வேண்டும் அல்லது அப்பெயருடைய ஆரிய முனிவரொருவரைப் பற்றியதாய்தல் வேண்டும். தமிழ் முனிவர்களின் பெயரையும் ஆரியமாக்கித் தமிழ்ப்பெயர் விளங்காவண்ணஞ் செய்தல் ஆரிய நூலோரது வழக்கம் போலும். அகத்தியர் என்ற சொல்லினைத் தமிழ்ச்சொல்லாகவே கருதலாம். அது தமிழுக்கு இன்றியமையாதவர் என்ற பொருளுடையது. 'என்றுமுள தென்றமிழ்'

என்றலால், என்றும் பொதியில் இருந்து வளர்த்தல் அவரது கடமைபோலும்.

ஐமதக்கீனியின் புதல்வராகத் தொல்காப்பியரைக் கருதினால் அவர்காலம் இடைச்சங்கமிருந்தகாலம் என்றெண்ண இடமுண்டு. ஆனால் பரசராமரைப் பற்றிக்கூறும் நூல்களுள் தொல்காப்பியரை அவரது உடன்பிறப்பாகக் கூறக்கண்டிலம். சில தமிழ்ப்புலவர்கள் கூறுவதாவது:—“பலரானும் விரும்பப்படும் மேம்பாட்டினை யுடைய பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்ப்பழங்குடிகளாகிய குறுக்கையா, எயர்கோ காப்பியன் சேக்கிழான் எனப் பெயரியவைகளுள் இவர் பழமைமிக்க காப்பியக் குடியில் பிறந்தவர்” என்பது. அங்ஙனம் தமிழ் முனிவராகத் தொல்காப்பியரைக் கருதுமிடத்து, இந்நூல் ஆகியூழியின் அந்தத்தேயே செய்யப்பட்டிருந்தல் கூடும். இந்நூலுட் சில பகுதிகள் பிறகாலத்துச் சோக்கப்பட்டனவாகக் கருத இடமுண்டு. அவைகளிற்பல ஆரியக் கலப்பு மிகுந்தபின்னரே சோக்கப்பட்டனவென்று கொள்ளவேண்டும்.

இந்நூல் எழுத்ததிகாரம் முழுவதிலும் இரண்டு மூன்று சொற்களே தமிழோ வடமொழியோவென்று ஐயுறுதற்கு இடந்தருவன. அது வடமொழித் தொடர்பு முதன்முதல் அக்காலத்து ஏற்பட்டமைக்கு ஒரு சான்றாகும்.

பரசராமர் காலத்திலேயே வடநாட்டில் பிராமணருக்கும் எனையோகும் கலகம் ளினேந்ததாகத் தெரிதலால் அக்காலத்திலேயே வெவ்வேறு கரணங்கள் யாக்கப்பட்டிருந்தல்கூடும். இன்னொரு முறையாகக் கருதுமிடத்து மனுஸ்மிருதிகள் முதலியவை எழுந்தபின் ஜாதியையும் கரணதையையும் பற்றிய சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியத்திற சோக்கப்பட்டிருத்தல்கூடுமென்று தெரிகிறது. எவ்வாறாயினும் பாரத காலத்திற்குமுன் தொல்காப்பிய நூல் இயற்றப்பட்ட

தென்று கோடலே பொருத்தமுடைத்து. ஒரு சாரார் சூத்திரமென்ற செய்யுள்வகை வடநாட்டிலே அமைந்த பின்னர் தொல்காப்பியர் தமது இலக்கண நூலை சூத்திர யாப்பால் இயற்றினர் என்று கூறுகின்றார்கள். கல்ப சூத்திரங்களும் தரும சூத்திரங்களும் உபநிடத காலத்திற்குப்பின் எழுந்தன வென்று கொள்கின்றார்கள். வடமொழிச் சூத்திரயாப்பால் தமிழ்நூல் செய்யப்பட்டதென்று கொள்வதினும் தமிழிலேயே எழுவகைச் செய்யுளுள் ஒன்றாகிய நூலினைக்கூறும் பாவினம் அமைந்திருத்தல் கூடுமென்று கொள்ளுதலே இயைபுடைமை காண்க. அது நூற்பா வென்று பெயர் பெறும். எழுவகைச் செய்யுளைத் தம்மகத்துக்கொண்ட தமிழானது அவற்றை இயற்றுதற்குரிய யாப்பு வகைகளை உடைத்தா யிருந்ததில்லை யென்று கூறுவது பொருத்தமில்லாததொன்றே. தொல்காப்பியத்துள் சில இடங்களில் சூத்திரமென்ற சொல் வழங்குவதை வைத்து வடமொழிச் சூத்திரம் ஏற்பட்டதன் பின்னரே இந்நூல் இயற்றப்பட்டதென்று கொள்ளுதற்கு இடமில்லை. தொல்காப்பியத்துட் சில பகுதிகள் ஆசிரியர் காலத்திற்குப்பின் சேர்க்கப்பட்டவைகள்: மரபியலுட் பெரும்பான்மையும் அவ்வாறே சூத்திரம் என்ற சொல்வருகின்ற செய்யுட்கள் மரபியலிலேயே காணப்படுகின்றன. அவை ஆசிரியரது செய்யுட்களல்ல வென்பது ஒருதலை.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவரது வரலாறு கூறும் தெளிவு நூல் யாதும் இல்லாததுபோல, ஆசிரியர் தொல்காப்பியரது வரலாறு கூறு நூல் யாதும் இல்லை. அகத்தியரது மாணாக்கர் தொல்காப்பியர் என்பது மாத்திரம் பல்காப்பியர் உரை, சிகண்டியார் உரை முதலியவற்றால் தெரிகின்றது. புறப் பொருள் வேண்பாமாலையில் அகத்தியரது பன்னிரு மாணாக்கர்களுள் தொல்காப்பியர் தலைவர் என்பதனைக் கூறும் அடிகளுள்ளன. அவையாவன:—

‘ மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் னுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும் ’ என்பன.

ஆசிரியர் காப்பியக் குடியைச் சேர்ந்தவரென்று உரையாசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஜமதக்கினியார் புதல்வர் ஆசிரியு ரென்பதற்கு நச்சினூர்க்கினியர் பிரமாணம் யாதுங்காட்டவில்லை. தொல்காப்பியரது இயற்பெயர் திரணது மாக்கினி என்பதற்கும் உரையளவை இன்னும் வெளிப்படவில்லை. ஜமதக்கினி புதல்வர் என்று கொண்டால் தொல்காப்பியர் ஆரிய ரென்பது வலியுறும். அதற்குப் பிரமாண மின்மையின் அதனை வற்புறுத்தவு மிடமில்லை. ஐந்திர மென்ற வடமொழி வியாகரணத்தை யறிந்தாரென்பதனாலே அவர் ஆரியராயிருத்தல் வேண்டுமென்பது துணிபல்ல தமிழாசிரியர் பிற பல மொழிகளையுங் கற்றல் புதுமையன்று. ஆசிரியரது சமயம் தமிழரது கடவுட் கொள்கையே யன்றி வேறல்ல. திருவள்ளுவர்க்கு யாது சமயமோ அஃதே தொல்காப்பியர்க்கும் என்று கொள்வதற்கு இருபேராசிரியரது பெருநூற் பொருளொருமையே சிறந்த காரணமாதல் காண்க. ஆசிரியர் காலத்தே சமணம், புத்தம் முதலியன கிடையா. வைணவம் ஒரு சமயமாகப் பரிணமிக்கவில்லை மால்வழிபாடு மாத்திரமிருந்தது. ஆசிரியர் அகத்தியனாரது சமயம் சைவம் என்பது தெளிவாதலால் தொல்காப்பியரது சமயமும் அஃதேயென்று கொள்ளுதல் பொருத்த முடைமை காண்க. • திருவள்ளுவநாயனார் கொள்கையும் அனையதே. தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர் முதலியோரது சமயத்தொடர்பான சொற்களை சமணர் புத்தர் தம்நூலுட் கொண்டு வழங்கினமையால் பலர் இருபேராசிரியரும் சமணராயிருக்கலாமென்று எண்ணுகின்றார்கள். அது எவ்

வளவோர் அறியாமை. சமண நூலாசிரியராகிய திருத்தக்க. தேவர் முதலியோர் சமணரது முத்திநிலையைச் 'சிவகதி' என்கின்றனர். அருகனைச் 'சிவபரமுத்தி' என்கின்றனர். அக்காரணம்பற்றிச் சமணரைச் சைவரென்று யாராவது கூறுவாரா?

புறநானூறு கூ-வது பாட்டு, பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார்பாடியது. முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பஃறுளியாற்றையுடைய நெடியோன் வழிவந்தன னென்பது அவனைக் குறித்து நெட்டிமையார் பாடிய பாட்டால் விளங்கும். அம்முதுகுடுமி காலத்தே குமரியாறு தெற்கிலிருந்த தென்பது தெளிவு. அக்காலத்தே அவ்வழுதியினது குடை முக்கட் செல்வரது கோயிலை வலம் வருவதற்குமாத்திரமே தாமும் என்பது கூறப்பட்டது.

'பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
யிறைஞ்சுக' என்பது காண்க.

இதனாற் போந்தது யாதெனின் இராமாயண காலத்திலேயே தென்னாட்டில் முக்கட்செல்வர் வழிபாடு சிறந்தோங்கியதென்பது புலனாம். அக்காலத்துப் பெருவழக்கிற்றாகிய முக்கட்செல்வர் வழிபாடே தொல்காப்பியர்க்கும் பல்லாற்றானும் பொருந்துவதாம். ஆரியர் கலப்பு அவர் காலத்தே உண்மையின் அவரது வேள்வியும் அரசர்களால் இயற்றப்பட்டன வென்பது தெரிகின்றது. ஆனால் வேள்வி வழக்கு குடிகளுள் அக்காலத்துப் பரவியதாகத் தோன்றவில்லை. ஆசிரியரது மரபினை அறிவர் மரபாகவே கொள்ளல்வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் ஆரியராயினுந் தமிழராயினுமாகுக. அவர்காலமாகிய இராமாயண காலத்திற்கு முன்னேயே முத்தமிழ் நூல்களும், மூவேந்தரும், முத்தமிழ்ப்புலவரும்

உயர்ந்த கடவுட்கொள்கையும் செவ்விய அறநெறியும் உடைய ராய்த் தமிழ்நாட்டிற் றிகழ்ந்தோங்கின ரென்பதை யாவரும் மறுக்க வொண்ணாது. வான்மீகியார் இராமாயணகாலம் கி. மு. எ-க்குமுன் என்பது திண்ணம். ஆதலால் புத்தம் சமணம் முதலிய மதங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னேயும் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற் றிகழ்ந்த பாணினி முனிவர் காலத்திற்கு முன்னேயும் தோல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட தென்பது தெளிவு.

தோல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் புத்தர் அல்லது சமண ரென்று சொல்வது உண்மைச்சரித்திரத்திற்கு முற் றும் மாறாகவுள்ள ஒருதப்புமொழியாகும்.

ஆசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்திலே இன்றைக்கும் மேனாட்டினரும் அறியாத பலநுண்ணூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே தழைத்தோங்கின வென்று யுகிப்பதற்கு இந்நூல் இடங் கொடுக்கின்றது. முத்தமிழ் நூல்களும், யோக நூல்களும் மந்திர நூல்களும், தத்துவ நூல்களும், மருத்துவ நூல்களும் மிகுதியாக இருந்தன வென்பது தோல்காப்பியத்தினுளே புலனாவதை மேலே காட்டினோம்.

எழுத்த்திகார நூல்மரபாலும், பிறப்பியலாலும், எழுத்த்தொலி மூலநூலுணர்ச்சி தமிழ்நாட்டிற் சிறப்புற் றோங்கியிருந்த தென்பது தெரியவருகிறது. உலகத்திலே எல்லாவகை மொழிகளிலும் பயில்கின்ற எழுத்த்தொலிகளை வகைப்படுத்தி அவற்றுள் தனி எழுத்த்தொலிகள் இன்ன வெனவும், கலப்பொலிகள் எழுவதற்குக் காரணமாக அத் தனியொலிகளோடு ஒன்றாதல் பலவாதல் முன்னாதல் பின் னாதல் உடனாதல் இயைகின்ற சார்பொலிகள் இன்ன வென்றும் பண்டைத்தமிழறிஞர் அறிந்திருந்தார்கள். தனி யொலிகள் அனைத்தையும் தமிழ்மொழி நெடுங்கணக்கின்

முப்பது எழுத்துக்களாக அமைத்துவைத்தனர். தனியொலிகட்கும் சார்பொலிகட்கும் குறியீடும் அமைத்துள்ளனர். எவ்வகையான பேச்சொலியும் தனியொலி சார்பொலி அவற்றின் கலப்பொலி என்பவற்றுள் அடங்குதலால் அவற்றைத் தமிழெழுத்துக்களால் எழுதும் வன்மையும் நமது முன்னோர் பெற்றுத்திகழ்ந்தனர். இவ்வரிய நூலுணர்ச்சி உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகட்கும் மிகவுஞ்சுருங்கிய எளியவாகிய குறியீடுகளைத் தருவது. இந்நூலுணர்ச்சி உலகிற் பரவுமாயின் தமிழ் எழுத்துமுறையே உலகெங்கும் பரவி பிற இலிபிகளின் இடர்ப்பாடும் பெருக்கமும் ஓய்ந்து ஒழியும். 2000 ஆண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த இவ்வரிய நூலைத்தமது நுண்மாண் நுழைபுல் மிகுதிப்பாட்டால் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தினின்றும் வடித்தெடுத்த பேரமுதமாகத் தற்காலத்தே உதவியருளிய பெருங்கலைஞர் திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்க ரவர்கள் ஆவர். அவர்கட்குத் தமிழ்நாடும் பிறநாடும் செயக்கடவதாகிய கைம்மாறு ஒன்று மிலதாயினும் அவ்வரிய நூலைப் போற்றுதலும் பரவச்செய்தலுமே நம்மவர்களின் ஒருதலையாய கடமையாகும். நமது முன்னோர் எழுத்தொலி முயற்சிக்குக் குறியீடு அமைத்தனரேயன்றி அவ்வொலிக்கு மாத்திரம் வடிவமைத்திலர். அதனால் எழுத்தொலி அளவிறந்து பெருகினும் குறியீடுகள் அளவுட்பட்டனவாக அமைந்துள்ளன. இதுவே பெறற்கரிய பெரும் பேராக எழுத்து நூல்கற்பார் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது. இவ்வாறு கொள்ளாது ஒலி ஒவ்வொன்றிற்கும் குறி ஒவ்வொன்று அமைத்தால் ஒலிகளும் பலவாய்க் குறிகளும் பலவாய் வரம்பிகந்து ஓடும். அதனால் வரிவடிவுக் கூட்டம் செப்பமடையாது வாளா விரிந்து பயனிலதாம். இதனை மேலைத்தேசத்து எழுத்து நூல் வல்லார் உற்று நோக்கற்பாலர்.

தமிழ் எழுத்தொலி கற்போர் பண்டை எழுத்து நூலு
 ணர்ச்சி யின்றி இதுவரை முயன்றமையால் சார்பெழுத்
 தின் றன்மை அறியாதிருந்தனர். உரையாசிரியர்களும் அவ்
 வாறே. திருவாளர் நாயக்க ரவர்களின் பேருதவியால் சார்
 பெழுத்தின் றன்மை தமிழர்கட்கு விளங்குவதாயிற்று.
 சார்பெழுத்தாவன:—குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்
 தம் என்பன. குற்றியலிகரம் இகரக் குறுக்கமன்று.
 'கேண்மியா' என்ற சொல்லின் மகரத்தின் மேல் உள்ள
 இகரம் நேர் இகரமாக ஒலியாது வேறுபட்டிருத்தல்
 காண்க. இந்தக் குற்றியலிகரம் அகரத்திற்குப் பின்
 கலப்பதால் எழுகின்ற ஒலியே 'Man' என்ற ஆங்
 கிலச்சொல்லின் நடுவேயுள்ள உயிரொலியாம். குற்றிய
 லுகரம் என்பது வடமொழி 'ரு' 'லு' என்னும் ஒலிகளிலு
 ள்ள உயிரொலிகளாம். ஆய்தம் என்பது எழுத்தோசைக்குக்
 காரணமாகிய மூச்சொலியே யாகும். அது சார்ந்த ஒலியின்
 றன்மையோ டொத்தியலும். அதனைத்தகரத்தின் முன்
 சேர்க்கும்பொழுது தகரத்தின் ஒலி மென்மையடையும்.
 அவ்வாறு ஆய்தமுந் தகரமுங் கலந்த வொலி அரபி முதலிய
 பாஷைகளில் மிகுதியும் வழங்குகிறது. இவ்வாறு கொள்
 ளாது ஆய்தத்தின் ஒலிவடிவம் அது ககரத்தின் முன்சேர்ந்த
 பொழுது எழுகின்ற ஒலியேயாம் என்று பிற்காலத்தார்
 மயங்கக் கொண்டனர். அதனால் ஆய்தத்தின் பெரும் பயனை
 தமிழர் அறியாது போயினர். குற்றியலிகரம் உயிரொலிக
 ளோடு கலத்தல் தமிழ் மொழியிற் கிடையாது. பிறமொழி
 யிலுண்டு. அவ்வாறே குற்றியலுகரம் வல்லின மெய்யின்
 மேல் மாத்திரம் தமிழ் இயல்நூல்களுட் குறித்த முறை
 யில் ஊர்ந்துவரும். வடமொழியிலோ ரகர லகர மெய்களி
 னும் ஊர்ந்து வருகின்றது. ஆங்கில முதலிய மொழிகளி
 லோ அது பிற உயிரொலிகளோடுங் கலந்து வருகின்றது.
 ஆய்தம் தனிஎழுத்தொலிகட்குப் பின்கலத்தல் தமிழிலில்லை.

வடமொழி முதலியவற்றில் அது அவைகளின் உடன் கலத்தலும் பின் கலத்தலும் காணப்படும்.

தனியொலிகள் முப்பதும் தமிழ் நெடுங்கணக்காக அமைந்த சீர்மை உலகிற் பிற எம்மொழிக்குங் கிடையாது. சார்பொலிகள் கலக்கின்ற முறைகள் தமிழிலே மிகச் சுருக்கம். பிற மொழிகளுள் அவை தமிழினும் விரிவுடையன. இதனை உணராமையால் பலர் தமிழானது எழுத்தொலிகள் குறைந்த மொழியென வறிதே பிழைகூறுவர். அவர் தமது எழுத்தொலிநூல் அறியாமையைப் புலப்படுத்தினவர் ஆவர். இனியேனும் பிறமொழிகளிலிருந்து எழுத்தொலிகளையும் அவற்றின் வரிவடிவத்தையும் தமிழுட் கடன் வாங்காது தமிழ் எழுத்துக்களின் துணைகொண்டே பிறமொழி ஒலிகளை நுண்ணூற்கு இயைய எழுதிக்கொள்ளும் தமிழர் ஆற்றல் பெற்றுய்வார்களாக.

தமிழெழுத்தொலிகளின் சிறப்புகளையும் செவ்விய அமைப்பையும் பற்றித் திருவாளர் மாணிக்க நாயக்க ரவர்கள் நுணுகியாய்ந்து மொழிந்தவை பின் வருமாறு:—

1. கூட்டொலிகளைத் தனி யெழுத்துக்களாக மற் றைய மொழிகள் எண்ணுவதுபோல தமிழ் தாடலை தெரியாது எண்ணுவதில்லை.

2. மற் றைய மொழிகள் போலாது கூட்டல் குறைத்தல் இயலாதவர்க்கு முயற்சியாலாகும் எழுத்தொலிக ளிவையென்றும், முயற்சி வேற்றுமை யா லாக்கக்கூடிய எண்ணிறந்த எழுத்தொலிக ளிவையென்றும் தமிழ் பாகுபடுத்தி யுணர்த்துகின்றது.

3. வாக்குறுப்புக்களின் கூட்டல் குறைத்தல் எலாத குறிப்பான முயற்சிகளால் ஒலிக்கக்கூடிய எல்லா வெழுத்துக்களும் தமிழ் மொழியில் “ உயிர்கள் ” என வழங்கும்

பன்னிரண்டும், “உடல்கள்” என வழங்கும் பதினெட்டுமே.

4. தமிழெழுத்துக்களி னமைப்பைவிட எளியது நினைத்தற் கெட்டாததாயினும், அதுவே எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவான அமைப்பாம்.

தமிழ் நெடுங்கணக்கின் வரி வடிவம் “முத்தமிழ்” என்ற சூழூஉக்குறியால் விளங்கும் பிரணவத்தின் வடிவத்தினின்றே எழுந்தன வென்பதையும் இயற்கை நிலைமைகளை இனிது விளக்கும் தமிழ் எழுத்தொலிகளின் சிறந்த ஆற்றலையும் அவற்றின் மந்திரப் பொருளையும் திருவாளர் நாயக்க ரவர்கள் தமது “தமிழ் மறைவிளக்கம்” என்ற நூலில் இனிது விளக்கியிருக்கின்றனர். அவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு :—

(1) இயற்கையில் மூலவடிவமாயுள்ள கருவின் உருவமே தமிழில் ஓகாரம் அதாவது மூலப்பிரணவம். இவ்வடிவமே கடவுளுடைய அபயாஸ்த வாதாஸ்த மூர்த்தமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வடிவினின்றே தமிழின் மற்றைய வரிவடிவங்கள் கிளம்பி யிருக்கின்றன. இவைகள் தந்தம் மந்திரப் பொருளை தந்தம் வடிவாலேயே நன்கு விளக்குகின்றன.

(2) எழுத்துக்களின் மந்திரப் பொருளும், மொழிப்படு பொருளும் தமிழில் ஒன்றாக இருப்பது எதனிணம காணுகாட்சி. “தனிநிலை,” “உயிர்கள்,” “உடல்கள்,” என்பன தமிழெழுத்துக்களின் பகுப்புப் பெயர்களாம்.

மயிலாப்பூர் }
உருதரோதகாரி (ஸ்) } : கா. சுப்பிரமணியம்.
சித்திரை மீ ய அ-உ }

மேற்கோள் நூற்குறிப்பு விளக்கம்

அகம்-அகநானூறு

* எச்சவியல்

* எழு-எழுத்ததிகாரம்

ஐங்குறு-ஐங்குறு நூறு

குறள்-திருக்குறள்

குறு, குறுங்-குறுந்தொகை

• குறிஞ்சிக்கலி-கலித்தொகை

சிந்தா-சீவகசிந்தாமணி நாமக

ளிலம்பகம்

சிலப் சிலப்பதிகாரம்

* செய், செய்யு-செய்யுளியல்

* சொ, சொல்-சொல்லதிகாரம்

நற், நற்றி-நற்றிணை

† நெடுநல்வாடை

நாலடி-நாலடியார்

† பட்டினப்-பட்டினப்பாலை

புறம்-புறநானூறு

* மரபியல்

† மலைபடு-மலைபடுகடாம்

† முல்லைப்-முல்லைப்பாட்டு

* தொல்காப்பியம்

† பத்துப்பாட்டு

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம்

நச்சினூர்க்கினியம்

ஈறப்புப்பாயிரம்

வடவேங்கடந் தென்குமரி
யாயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்புளு மாயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்
செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவ
னிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்
தறங்கரை நாவி னுன்மறை முற்றிய
வதங்கோட் டாசாற் கறிறபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பி னேந்திர நிறைந்த
தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

என்பது பாயிரம்.

எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்குப் பாயிரம் உரைத்து உரைக்க என்பது இலக்கணம். என்னை?

‘ஆயிர முசத்தா னகன்ற தாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே.’

என்றாராகலின்.

பாயிரமென்றது புறவுரையை. நூல்கேட்கின்றான் புறவுரைகேட்கிற் கொழுச்சென்றவழித் துன்னூசி இனிது செல்லுமாறுபோல அந்நூல் இனிது விளங்குதலிற் புறவுரைகேட்டல் வேண்டும். என்னை?

‘பருப்பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்டார்க்கு
துண்பொருட்டாகிய நூல் இனிது விளங்கும்.’

என்றாராகலின்.

அப்பாயிரந்தான் தலையமைந்த யானைக்கு வினையமைந்த பாகன்போலவும் அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும் நூற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றா யிருத்தலின், அது கேளாக் காற் குன்று முட்டிய குரீஇப் போலவுங் குறிச்சி புக்கமான் போலவும் மாணுக்கன் இடர்ப்படுமென்க.

அப்பாயிரம் பொதுவுஞ் சிறப்புமென இருவகைத்து.

அவற்றுட் பொதுப்பாயிரம் எல்லா நான்முகத்தும் உரைக்கப்படும். அதுதான் நான்கு வகைத்து.

‘ஈவோன் றன்மை யீத லீயற்கை
கொள்வோன் றன்மை கோடன் மரபென
வீரண டென்ப பொதுவின் றெகையே.’

என்னும் இதனான் அறிக.

ஈவோர் கற்கப்படுவோரும் கற்கப்படாதோருமென இருவகையர். அவருட் கற்கப்படுவோர் நான்கு திறத்தார்.

‘மலைநிலம் பூவே துலாக்கோலென் நின்ன
ருலைவி லுணர்வுடை யோர்.’

இதனுள்,

‘மலையே,

அளக்க லாகாப் பெருமையு மருமையு
மருங்ககல முடைமையு மேறற் கருமையும்
பொருந்தக் கூறுப பொச்சாப் பின்றி.’

‘நிலத்தி னியல்பே நினைக்குங் காலைப்
பொறையு டைமையொடு செய்பாங் கமைந்தபின்
விளைதல் வண்மையும் போய்ச்சார்ந் தோரை
யிடுதலு மெடுத்தலு மின்னண மாக
வியையக் கூறுப வியல்புணர்ந் தோரே.’

‘பூவின தியல்பே பொருந்தக் கூறின்
மங்கல மாதலு நாற்ற முடைமையுங்
காலத்தின் மலர்தலும் வண்டிற்கு னெகிழ்தலும்
கண்டோ ருவத்தலும் விழையப் படுதலு
முவமத் தியல்பி னுணரக் காட்டுப.’

‘துலாக்கோ வியல்பே தூக்குங் காலை
மிகினுங் குறையினு நில்லா தாகலு
மையந் தீர்த்தலு நடுவு நிலைமையோ
டெய்தக் கூறுப வியல்புணர்ந் தோரே.’

என நான்குங் கண்டுகொள்க.

இனிக் கற்கப்படாதோரும் நான்கு திறத்தார்.

‘கழற்பெய் குடமே மடறபனை முடத்தெங்கு
குண்டுகைப் ப்ருத்தியோ டிவையென மொழிப.’

இதனுட் *கழற்பெய்குடமாவது கொள்வோனுணர்வு
சிறிதாயினுந் தான் கற்றதெல்லாம் ஒருங்குரைத்தல்.

* ‘பெய்தமுறை யன்றிப் பிறழ் வுடன்றருஞ்—செய்தி கழற்
பெய் குடத்தின் றீரே.’

* மடறபனை யென்பது பிறரற கிடடுதறகு அரியதாகி இனிதாகிய பயனகளைக கொண்டிருத்தல. † முடததெங்கென்பது ஒருவா நீவாக்கப பிறாககுப பயன்படுவது போல ஒருவா வழிபடப பிறாககு உரைத்தல. ‡ குண்டுகைப்பருத்தி யென்பது சொரியினும வீழாது சிறிது சிறிதாக வாங்கக கொடுக்குமதுபோலக கொள்வோனுணாவு பெரிதாயினுஞ் சிறிது சிறிதாகக கூறுதல.

இனி,

‘ராத வியல்பே யியல்புறக கிளப்பிற
பொழிப்பே யகல நுடப மெச்சமென்ப
பழிப்பில் பலலுரை பயின்ற நாவினன
புகழ்ந்த மதியிற பொருந்து மோரையிற
றிகழ்ந்த வறிவினன நெய்வம வாழ்த்திக்
கொள்வோ னுணாவகை யறிந்தவன கொள்வரக்
கொடுத்தன மரபெனக கூறினா புலவா.’

இதனான அறிக.

இனிக கொள்வோருங் கறபிககப்படுவோருங் கறபிக
கப்படாதோருமென இருவகையா. அவருட கறபிககப
படுவோரா அறுவகையா.

அவாதாம,

‘தனமக னுசான மகனே மனமகன்
பொருணனி கொடுப்போன வழிபடு வோனே
யுரைகோ ளாளனே டிவரென மொழிப.

* ‘தானே தரககொளி னனறித தனிபான—மேவிக கொளக
கொடா விடத்தது மடறபனை.’

† ‘பல்வகை யுதவி வழிபடு பண்பி.—னல்லோரொழித தல்
லோர்க களிககுமுடத தெநகே.’

‡ ‘அரிதிற பெயககொண் டப்பொரு டானபிறாக்—கெளிதி
விலலது பருத்திக் குண்டுகை.’

இவா தன்மை,

* 'அன்னநு கிளியே நன்னிற நெய்யரி
யானே யானே நெனறியை போலக
கூறிக கொளப குணமாண டோரே.'

இதனான் அறிக.

இனிக கறபிககப்படாதோர எணவகையா.

'மடிமானி பொச்சாபபன காழுகன களவ
னடுநோயப பினியாள னூச சினத்தன
நடுமானு நெஞ்சுத தவனுள்ளிட டெணமா
நெடுநூலைக கறகலா தார.'

என இவா.

இவா தன்மை,

† 'குறங்கெறி விளங்கா யெருமை யாடே
தோணி யெனருங் கிவையென மொழிப.'

இதனான் அறிக.

* 'பாலு நீரும பாறபடப பிரித்த—லன்னத தியலபென
வறிந்தனா கொளலே.'

'கிளநதவா கிளத்தல கிளியின தியல்பே.'

'எநநிறந தோயதறகு மேறப தாத—என்னிறத தியலபென
நாடினா கொளலே.'

'நல்லவை யகத்திட்டு நவைபுறத திடுவது—நெய்யரி மாண
பென நினைதல வேணிடம்.'

'சூழவுபுடேப புறநதருதீல குஞ்சரத தியல்பே.'

'பிறநத வொலியின பெறறியோரந துணாதல—சிறநத
வானேறறின செயதி யென்ப.'

† 'சல்லா லெறிநது கருதுபயன கொளவோன—குறங்கெறி
விளங்கா யாமெனக கூறுப.'

'விலங்கி வீழநது வெண்ணி ருழக்கிக—கலங்கலசெய தருந
தல காரா மேறறே.'

இவருட களங்கடியப்பட்டா :

‘மொழிவ துணராதார முன்னிருநது காய்வார்
படிநு பலவுரைப்பார பலகா னசுவார
திரிசரு நெஞ்சுததார தீயவை யோரப்பார
கடியப்பட்ட டாரனவயின கண்.’

இனிக கோடன்மரபு :

‘கோடன மரபு கூறுநு காலேப்
பொழுதொடு செனநு வழிபடன முனியான
முன்னும பின்னு மிரவினும் பகலினு
மகலா னுகி யனபொடு கெழீஇக
குணத்தொடு பழகிக் குறிப்பின வழிநின
சூசற வுணாநதோன வாவென வந்தாநு
கிருவென விருநதே டவிழென வவிழததுச
சொல்லெனச சொல்லிச செல்லெனச் செனநு
பருகுவ னன்ன வாரவத்த னுகிச
சித்திரப பாவையி னத்தக வடநுகிச
செவிவா யாக நெஞ்சுகள னுகக
கேட்டவை கேட்டவை வல்ல னுகிப
போற்றிக் கோட லதனது பண்பே.’

‘எத்திற மாசா னுவககு மத்திற
மறத்திற நிரியாப படாச்சிவழி பாடே.’

‘செவவன் றெரிகிறபான மெயநநோக்கிக காண்கிறபான
பலலுரைபுநு கேட்பான் மிகப்பெரிதுநு காதலான்
றெயவத்தைப போல மதிப்பான நிரிபிலலா
னிவ்வாறு மாண்பு முடையாற சூரைப்பவே
செவவிதி னூலைத தெரிநது.’

‘ஒன்றிடை யார வுறினுநு குளகு—சென்றுசென் றருநதல
யாட்டின சீரே.’

‘நீரிடை யனநி நிலத்திடை யோடாச—சீருடை யதுவே
தோணி யென்ப.’

‘வழக்கி னிலக்கண மிழுககின் றறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்த
லாசாற் சாராதவை யமைவரக கேட்ட
லம்மாண் புடையோரா தம்மொடு பயிறல்
வினாதல் வினாயவை விடுத்தலென நினைவை
கடனாக் கொளினே மடநனி யிகககும்.’

‘அனைய னல்லோன் கேட்குவ னாயின
வினையி னுழப்பொடு பயனறலை படாஅன்.’

‘அனைய னல்லோ னம்மர பிலலோன
கேட்குவ னாயிற கொள்வோ னலலன்.’

இவற்றான் உணாக.

இமமாணாககன் முற்ற உணாரதானாமாறு,

‘ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பிற
பெருக நூலிற பிழைபா டிலனே.’

‘முககாற கேட்பின் முறையறிந துரைககும்.’

‘ஆசா னுரைத்த தமைவரக் கொளினுங்
காறகூ றல்லது பற்றல னாகும்.’

‘அவவினை யாளரொடு பயிலவகை யொருபாற
செவவிதி னுரைபப வவவிரு பாலு
மையறு புலமை மாண்புநனி யுடைத்தே.’

‘பிறாககுரை யிடத்தே நூறகலப பாசுந
திறப்பட வுணருந தெளிவி னோக்கே.’

இவற்றான் அறிக. பொதுப்பாயிரம் முற்றிறறு.

இனிச சிறப்புப்பாயிரமாவது தன்னால் உரைக்கப
படும நூறகு இன்றியமையாதது. அது பதினொருவகை
யாம்.

‘ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
நூறபெயா யாபபே நுகூலிய பொருளே
கேட்போர பயனோ டாயண பொருளும்
வாய்ப்பக காட்டல பாயிரத தியல்பே.’

‘காலங் களனே காரண மென்றிம்
மூவகை யேறறி மொழிநரு முளரே.’

இப்பதினொன்றும் இப்பாயிரத்தாளளே பெறப்பட்டன.

இனிச சிறப்புப்பாயிரத்திலக்கணஞ் செபபுமாமு,

‘பாயிரத்திலக்கணம பகருங் காலை
நூனுதல பொருளைத் தன்னகத் தடக்கி
யாசிரிய மாணும வெண்பா வானு
மருவிய வகையா னுவறல வேணடும.’

இதனான் அறிக.

நூலசெய்தான பாயிரஞ் செய்தானாயிற் றனனைப
புகழ்நதாமும,

‘தோனரு தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந்
தானற்ற புகழ்த் தகுதி யனறே.’

என்பவாகலின்.

பாயிரஞ்செய்வார தன் ஆசிரியருந் தன்னோடு ஒருங்கு
கற்ற ஒருசாலை மாணுக்கருந் தன் மாணுக்கருமென இவா.
அவருள இந்நூற்குப் பாயிரஞ் செய்தார தமக்கு ஒருசாலை
மாணுக்கராகிய பனம்பாரஞா.

இதன் பொருள் : வட வேங்கடந் தென் குமரி ஆயி
டை—வடக்கினகண வேங்கடமுந் தெற்கின்கட குமரியு
மாகிய அவ்விரண்டெல்க்குளவிருநது, தமிழ் கூறும்
நல உலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆ இருமுதலின—
தமிழைச்சொல்லும் நல்லாசிரியரது *வழக்குஞ்செய்யுளு

* சிவஞானமுனிவர், ‘வழக்கினையுஞ் செய்யுளினையும் ஆராயநத்
பெரிய காரணத்தானே’ என உரைசூறி ‘நச்சினூக்கினியார் முத
லென்பதனைப் பெயரடியாற் பிறநத் முதன்னைவினைப் பெயராகக்
கொண்டு முதலுதலினுலென, உரைப்பா ; இருமுதலெனணுந்
தொகைச்சொல் அங்ஙனம் பத்கிசைத்தல பொருநதாமை அறிக’
எனத் தொல்காப்பியர் சூத்திராவிருந்தியுட கூறியது காண்க.

மாகிய அவ்விரண்டையும் அடியாகக் கொள்ளுகையினாலே, செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு—அவா கூறுஞ் செந்தமிழ் இயல்பாகப் பொருந்திய செந்தமிழ்நாடடிற் கு இயைந்த வழக்கோடே முன்னை யிலககணங்கள இயைந்தபடியை முற்றக்கண்டு, முறைப் பட எண்ணி—அவ்விலக்கணங்களெல்லாஞ் சிலவாழ்நாட பலபிணிச சிற்றறிவினோககு அறியலாகாமையின் யான் இத்துணை வரையறுத்து உணராததுவென்று அந்நூல களிற் கிடந்தவாறன்றி அதிகாரமுறையான் முறைமைப் படச்செய்தலை எண்ணி, எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி—அவ்விலக்கணங்களுள் எழுத்தினையுஞ் சொல்லினையு ம் பொருளினையும் ஆராய்ந்து, போககு அறுபனுவல்— பத்துவகைக் குற்றமுந் தீரந்து முப்பத்திரண்டுவகை உத் தியொடு புணர்ந்த இந்நூலுள்ளே, மயங்கா மரபின் எழு தது முறை காட்டிப் புலந்தொகுத்தோனே—அமழுவகை யிலககணமும் மயங்கா முறைமையாற் செய்கின்றமையின் எழுத்திலககணத்தை முன்னாக காட்டிப் பின்னா எனை யிலககணங்களையுந் தொகுத்துக் கூறினான், நிலந் தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து—மாறூரது நிலத்தைக் கொள்ளும் போரத்திருவினையுடைய பாண்டியன் மாகீத்தி அவையின்கண்ணே, அறங்கரை நாவின் நானமறை முற் றிய அதங்கோட்டாசாற்கு அரில தபத்தெரிந்து—அறமே கூறும் நாவினையுடைய நான்கு வேதத்தினையும் முற்ற அறிந்த அதங்கோடென்கிற ஊரின் ஆசிரியனுக்குக் குற்ற மற் ஆராய்ந்துகூறி, மலகுநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறை ந்த தொலகாப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி—கடல் சூழ்ந்த உலகினகண்ணே ஐந்திரவியாகரணத்தை நிறைய அறிந்த பழைய காப்பியக்குடியினுள்ளேனெனத் தன் பெயரை மாயாமல் நிறுத்தி, பல புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே—பலபுகழ்களையும் இவ்வுலகின்கண்ணே மாயாமல் நிறுத்திய தவவேடத்தை யுடையோன் ; என்றவாறு.

இருந்து தமிழைச் சொல்லும் என்க ; கொள்ளுகையினாலே பொருந்திய நாடு என்க ; கண்டு எண்ணி ஆராய்ந்து தன்னாலுள்ளே தொகுத்தான், அவன் யாரெனின் அவையின்கண்ணே கூறி உலகின்கண்ணே தன்பெயரை நிறுத்திப் புகழை நிறுத்திய படிமையோன் என்க.

இப்பாயிரமுஞ் செய்யுளாதலின் இங்ஙனம் மாட்டுறுப்பு நிகழக் கூறினார். இதற்கு இங்ஙனம் கண்ணழித்தல் * உரையாசிரியர் கருத்தென்பது அவருரையான் உணர்க.

இனி மங்கலமரபிற் காரியஞ் செய்வார் வடக்குங் கிழக்கும் நோக்கியுஞ் சிந்தித்தும் நற்கருமங்கள் செய்வாராதலின் மங்கலமாகிய வடதிசையை முற்கூறினார், இந்நூல் நின்றநிலவுதல் வேண்டி. தென்புலத்தார்க்கு வேண்டுவன செய்வார் தெற்கும் மேற்கும் நோக்கியுங் கருமங்கள் செய்வாராதலின் தென்றிசையைப் பிற்கூறினார். நிலங் கடந்த நெடுமுடியண்ணலை நோக்கி உலகந் தவஞ் செய்து வீடுபெற்ற மலையாதலானும் எல்லாரானும் அறியப்படுதலானும் வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். குமரியுந் தீர்த்தமாகலின் எல்லையாகக் கூறினார். இவ்விரண்டினையுங் காலையே ஒதுவார்க்கு நல்வினையுண்டாமென்று கருதி இவற்றையே கூறினார். இவையிரண்டும் அகப்பாட்டெல்லையாயின. என்னை? குமரியாற்றின் தெற்கு நாற்பத்தொன்பதுநாடு கடல்கொண்டதாகலின். கிழக்கும் மேற்குங் கடலெல்லையாக முடிதலின் வேறெல்லை கூறராயினார். வேங்கடமுங் குமரியும் யாண்டைய என்ருல் வடவேங்கடந் தென்குமரியென வேண்டிதலின் அதனை விளங்கக் கூறினார்.

* உரையாசிரியரென்றது தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்முதல் உரை செய்த இளம்பூரண அடிகளை.

உலகமென்றது பலபொரு ளொருசொல்லாகவின் ஈண்டு உயர்ந்தோரை யுணர்த்திற்று, உலகம் அவரையே கண்ணாகவுடைமையின். என்னை?

‘வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.’ (மரபியல்—கூஉ.)

என மரபியலுட் கூறுதலின். அவ்வுயர்ந்தோராவார் அகத்தியனாரும் மார்க்கண்டேயனாரும் தலைச்சங்கத்தாரும் முதலாயினோர். உலகத்து உலகத்தினுடைய என விரிக்க.

வழக்காவது சிலசொற்பிறந்த அக்காலத்து இஃது அறத்தை உணர்த்திற்று, இது பொருளை உணர்த்திற்று, இஃது இன்பத்தை உணர்த்திற்று, இது வீட்டை உணர்த்திற்று என்று உணர்விப்பது.

செய்யுளாவது ‘பாட்டுரைநூல்’ (செய்யு—எஅ.) என்னுஞ் செய்யுளியற்கூத்திரத்தாற் கூறிய எழு நிலமும் அறம் முதலிய மூன்று பொருளும் பயப்ப நிகழ்வது. முதலினென்றது முதலுகையினாலே என்றவாறு.

எழுத்தென்றது யாதனையெனின், கட்புலனாகா உருவுங் கட்புலனாகிய வடிவுமுடைத்தாக வேறுவேறு வகுத்துக்கொண்டு தன்னையே உணர்த்தியுஞ் சொற்கு இயைந்தும் நிற்கும் ஓசையையாம். கடலொலி சங்கொலி முதலிய ஓசைகள் பொருளுணர்த்தாமையானும் முற்கு வீளை இலதை முதலியன பொருளுணர்த்தினவேனும் எழுத்தா காமையானும் அவை ஈண்டுக் கொள்ளாராயினார். ஈண்டு உருவென்றது மனனுணர்வாய் நிற்குங் கருத்துப்பொருளை. அது செறிப்பச்சேறலானுஞ் செறிப்பவருதலானும் இடையெறியப்படுதலானும் இன்பதுன்பத்தை யாக்கலானும் உருவு முருவுங்கூடிப் பிறத்தலானும் உந்தி முதலாகத் தோன்றி எண்வகை நிலத்தும் பிறந்து கட்புலனாந் தன்மை

யின்றிச செவிக்கடசென்று உறும் உறுடை-மையானும
 விசம்பிற பிறநது இயங்குவதோ தன்மையுடைமையானுங்
 காற்றின் குணமாவதோ உருவாம். வன்மை மென்மை
 இடைமை கோடலானும உருவேயாயிறறு. இதனைக் காற்
 றின் குணமெயென்றல இவ்வாசிரியா கருதது. இதனை விசு
 மபின் குணமென்பாரும் உளா. இவ்வுரு. 'உருவுருவாகி'
 (எழு-கஎ.) எனவும் 'உடபெறுபுளளியுருவாகுமமே' (எழு-
 கச.) எனவுங்காடசிப்பொருட்குஞ் சிறுபான்மை வரும்.
 வடிவாவது கடபுலனாகியே நிறகும். அது வட்டஞ் சதுரம
 முதலிய முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்றை உணாததும். மனத
 தான் உணரும் துணணுணாவிலலோரும் உணாதற்கு எழு
 ததுக்கடகு வேறுவேறு வடிவங்காட்டி எழுதப்பட்டு நடத
 தலிற கடபுலனாகிய வரிவடிவும் உடையவாயின. இதற்கு
 விதி 'உடபெறுபுளளியுருவாகுமமே' என்னுஞ் சூத்திரம்
 முதலியனவாம். இவற்றும் பெரும்பான்மை மெய்க்கே
 வடிவு கூறினா. 'எகர ஓகரத தியறகையு மறறே' (எழு-
 ககூ.) என உயிராகுஞ் சிறுபான்மை வடிவு கூறினா.

இனித தன்னை உணாத்தும் ஓசையாவது தன் பிறப்
 பையும் மாததிரையையுமே அறிவித்தது தன்னைப பெற
 நிகழும் ஓசை.

சொற்கு இயையும் ஓசையாவது ஓரெழுத்தொரு
 மொழி முதலியவாய் வரும் ஓசை.

இனிச சொல்லென்றது யாதலையெனின், எழுத்தி
 னான் ஆககப்பட்டு இருக்கிணைப பொருட்டன்மையையும்
 ஒருவன் உணாதற்கு நிமித்தமாம் ஓசையை. இவ்வுரைக
 குப பொருள் சொல்லதிகாரத்துட் கூறுதும். ரண்டு
 'டறலள்' (எழு-கஉ.) என னுஞ் சூத்திர முதலியவற்றன்
 மொழியாக மயங்குகின்றனவும் அவ்வாககத்தினகண்

அடங்குமென்று உணாக. எழுததுச சொறகு அவயவமா தலின் அதனை முறகூறி அவயவியாகிய சொலைப் பிற கூறினா.

இனிப பொருளென்றது யாதனையெனின் சொற ரொடா கருவியாக உணரப்படும அறம்பொருளினபமும் அவறறது நிலையும் நிலையாமைபுமாகிய அறுவகைப்பொரு ளுமாம். அவை பொருளதிகாரத்துட் கூறுதும்.

வீடுகூறூரோவெனின், அகத்தியனூருந தொலகாப்பி யனூரும வீடுபேறற்றகு நிமித்தங் கூறுதலன்றி வீட்டின தன்மை இலககணத்தாற கூறூரென றுணாக. அஃது,

‘அநநிலை மருங்கி னறமுத லாகிய

முமமுதற பொருட்கு முரிய வென்ப.’ (செய்யு—கஃச.)

என்பதனான உணாக. இக்கருத்தானே வள்ளுவனூரும் முப்பாலாகக் கூறி மெய்யுணாதலான் வீடுபேறற்றகு ‘நிமித்தங் கூறினா.

செந்தமிழ் செவ்விய தமிழ்.

முந்துதூல அகத்தியமும் மாபுராணமும் பூதபராண மும் இசைநுணுக்கமும். அவறறுட கூறிய இலககணங் களாவன எழுததுச சொறப்பொருள யாப்பும சநதமும வழக்கியலும் அரசியலும் அமைச்சியலும் பாப்பனவிய லுளு சோதிடமுங் காநதருவமுங் கூறுதும் பிறவுமாம்.

புலமென்றது இலககணங்களை.

பனுவலென்றது அவவிலககணங்களெல்லாம் அகப படச செய்கின்றதோர குறியை. அவை இதனுட கூறு கின்ற உரைச சூத்திரங்களானும் மரபியலானும் உணாக.

பாண்டியன் மாகீர்த்தி இருபத்தூராலாயிரம் யாண்டு வீற்றிருந்தானாதலின் அவனும் அவன் அவையிலுள்ளோ

ரும் அறிவுமிக்கிருத்தலின் அவர்கள் கேட்டிருப்ப அதங் கோட்டாசிரியர் கூறிய கடாவிற் கெல்லாங் குற்றந் தீர விடைகூறுதலின் 'அரிறப' என்றார்.

அகத்தியனார் அதங்கோட்டாசிரியரைநோக்கி 'நீ தொல்காப்பியன் செய்த நூலைக் கேளற்க' வென்று கூறுத லானுந், தொல்காப்பியனாரும் பல்காலஞ்சென்று 'யான் செய்த நூலை நீர் கேட்டல்வேண்டும்' என்று கூறுத லானும், இவ்விருவரும் வெகுளாமல் இந்நூற்குக் குற்றங் கூறிவிடுவலெனக்கருதி அவர் கூறிய கடாவிற் கெல்லாம் விடை கூறுதலின் 'அரிறபத்தெரிந்து' என்றார்.

அவர் கேள்ன்மினென்றற்குக் காரணமென்னையெ னின், தேவரெல்லாருங்கூடி யாஞ் சேரவிருத்தலின் மேருத் தாழ்ந்து தென்றிசை உயர்ந்தது, இதற்கு அகத் தியனாரே ஆண்டிருத்தற் குரியரென்று அவரை வேண்டிக் கொள்ள, அவருந் தென்றிசைக்கட் போதுகின்றவர் கங்கை யாருழைச்சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு, பின்னர் யமதக்கினியாருழைச் சென்று அவர் மகனார் திரண தூமாக்கினியாரை வாங்கிக்கொண்டு, புலத்தியனாருழைச்சென்று அவருடன்பிறந்த குமரியார் உலோபாமுத்திரையாரை அவர்கொடுப்ப நீரேற்று இரீஇப், பெயர்ந்து, துவராபதிப் போந்து நிலங்கூடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்கோடி வேளிருள்ளிட்டாரை யும் அருவாளரையுங்கொண்டுபோந்து, காடுகெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின்கணிருந்து, இராவணனைக் கந்தரு வத்தாற் பிணித்து, இராக்கதரை ஆண்டு இயங்காமை விலக் கித், திரண தூமாக்கினியாராகிய தொல்காப்பியனாரை நோக்கி 'நீ சென்று குமரியாரைக் கொண்டுவருக' வென்னக் கூற, அவரும் எம்பெருமாட்டியை எங்ஙனங் கொண்டு வருவலென்றார்க்கு, 'முன்னாகப் பின்னாக நாற்கோல் நீளம்

ஆகல நின்று கொண்டுவருக' வென, அவரும் அங்ஙனங்
கொண்டு வருவழி, வையை நீர்க்கிகிக் குமரியாரை ஈர்த்துக்
கொண்டுபோகத், தொல்காப்பியனார் கட்டளை யிறந்து
சென்று ஓர் வெதிர்ங்கோலைமுறித்து நீட்ட, அதுபற்றி
யேறினார்; அது குற்றமென்று அகத்தியனார் குமரியாரையுந்
தொல்காப்பியனாரையுஞ் 'சுவர்க்கம் புகாப்பிர்' எனச் சபித்
தார்; 'யாங்கள் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்க எங்களைச்
சபித்தமையான் எம்பெருமானுஞ் சுவர்க்கம் புகாப்பிர்'
என அவர் அகத்தியனரைச் சபித்தார். அதனான் அவர்
வெகுண்டாராதலின் அவன் செய்த நூலைக் கேளற்கவென்
றாரென்க.

நான்கு கூறுமாய் மறைந்தபொருளும் உடைமை
யான் 'நான்மறை' யென்றார். அவை தைத்திரியமும் பௌடி
கமுந் தலவகாரமுஞ் சாமவேதமுமாம். இனி இருக்கும்
யசவும் சாமமும் அதர்வணமு மென்பாருமுளர். அது
பொருந்தாது; இவர் இந்நூல் செய்த பின்னர் வேதவியாதர்
சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு
கூறாக இவற்றைச் செய்தாராதலின்.

முற்கூறிய நூல்கள் போல எழுத்திலக்கணமுஞ்
சொல்லிலக்கணமும் மயங்கக் கூறாது வேறோர் அதிகாரமா
கக் கூறினாரென்றற்கு 'எழுத்து முறைகாட்டி' யென்றார்.

வரைப்பின்கண்ணே தோற்றி நிறுத்தவென்க.

இந்திரனும் செய்யப்பட்டது ஐந்திர மென்றாயிற்று.

பல்புகழாவன; ஐந்திரநிறைதலும் அகத்தியத்தின்
பின் இந்நூல் வழங்கச் செய்தலும் அகத்தியனரைச் சபித்த
பெருந்தன்மையும் ஐந்தீ நாப்பண் நின்றலும் நீர்நிலைநின்ற
லும் பிறவுமாகிய தவத்தான் மிகுதலும் பிறவுமாம்.

படிமை தவவேடம்.

‘வடவேங்கடந்தென்குமரி’ என்பது கட்டுரை வகையான் எண்ணொடு புணர்ந்த சொற்சீரடி. ‘ஆயிடை’ என்பது வழியசை புணர்ந்த சொற்சீரடி. ‘தமிழ்கூறுநல்லுலகத்து’ என்பது முட்டடியின் திக் குறைவுசீர்த்தாய சொற்சீரடி. இங்ஙனஞ் சொற்சீரடியை முற்கூறினார், சூத்திரயாப்பிற்கு இன்னோசை பிறத்தற்கு. என்னை? ‘பாஅ வண்ணஞ், சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற்பயிலும்’ (செய்யுளியல்-உகரு.) என்றவின். எனே யடிகளெல்லாஞ் செந்தூக்கு.

வடவேங்கடந்தென்குமரியெனவே எல்லையும், எழுத்துஞ்சொல்லும் பொருளும் நாடியெனவே நுதலியபொருளும் பயனும் யாப்பும், முந்துநூல்கண்டெனவே வழியும், முறைப்படவெண்ணியெனவே காரணமும், பாண்டியனவையத்தெனவே காலமுங் களனும், அரிதபத்தெரிந்தெனவே கேட்டோருந், தன்பெயர்தோற்றியெனவே ஆக்கியோன்பெயரும் நூற்பெயரும் பெறப்பட்டன.

தொல்காப்பியமென்பது மூன்று உறுப்படக்கிய பிண்டம். பொருள்கூறவே அப்பொருளைப் பொதிந்த யாப்பிலக்கணமும் அடங்கிற்று, நூறுகாணங்கொணர்ந்தா னென்றால் அவைபொதிந்த கூறையும் அவையென அடங்குமாறுபோல.

இனி இவ்வாறன்றிப் பிறவாறு கண்ணழிவு கூறுவாரும் உளராவெனின், வேங்கடமுங் குமரியும் எல்லையாக வுடைய நிலத்திடத்து வழங்குந் தமிழ்மொழியினைக் கூறும் நன்மக்கள் வழக்குஞ் செய்யுளுமென்றாற் செந்தமிழ்நாட்டைச் சூழ்ந்த கொடுத்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டினும் வழங்குந் தமிழ்மொழியினைக் கூறுவாரை நன்மக்களென்றென்று பொருடருதலானும், அவர்கூறும் வழக்குஞ்செய்யுளுங்கொண்டு எழுத்துஞ் சீசால்லும் பொருளும் ஆராய்தல் பொருந்தாமையானும், அவர்கூறும் வழக்குஞ் செய்யு

எநமாகிய இருகாரணத்தானும் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்தாரெனின் அகத்தியாக்கு மாறாகத் தாமும் முதலால் செய்தாரென்னும் பொருடருதலானும், அங்ஙனங் கொடுத்தமிழ்கொண்டு இலக்கணஞ் செய்யக் கருதிய ஆசிரியா குறைபாடுடையவற்றிற்குச் செந்தமிழ் வழக்கையும் முந்துதூலியும் ஆராய்ந்து முறைப்பட எண்ணினாரெனப் பொருடருதலானும் அது பொருளன்மை உணர்க. இன்னும் முந்துதூலகண்டு முறைப்படவெண்ணியென்றதனானே முதல்வன் வழிதூல செய்யுமாற்றிற்கு இலக்கணங் கூறிற்றிலனேனும் அவன் தூல்செய்தமுறைமைதானே பின்பு வழிதூலசெய்வார்க்கு இலக்கணமாமென்பது கருதி இவ்வாசிரியா செய்யுளியலிலும் மரபியலிலும் அந்நூல செய்யும் இலக்கணமும் அதற்கு உரையுங் காண்டிகையுங் கூறும் இலக்கணமுங் கூறிய அதனையே ராண்டுங் கூறினாரென்று உணர்க. அவை அவ்வோததுககளான் உணர்க.

‘யாற்ற தொழக்கே தேரைப் பாயவே
சீய நோக்கே பருந்தின் வீழ்வென்
முறவகை நான்கே கிடக்கை முறையே.’

‘பொழிப்பே யகல துட்ப மெச்சமெனப்
பழிப்பில் சூத்திரம் பன்ன னான்கே.’

‘அவற்றுள்
பாடங் கண்ணழி வுதாரண மென்றிவை
நாடித் திரிபில் வாசுதலு பொழிப்பே.’

‘தன்னான் மருங்கினும் பிறநூன் மருங்கினூந்
துன்னிய கடாவின புறநதோன்றும் விகற்பம்
பன்னிய வகல மென்மனார் புலவா.’

‘ஏதுவி னுங்கவை துடைத்தூனுட்பம்.’

‘துடைததுக் கொள்பொரு ளிளச்ச மாகும்.’

‘அப்புல மரிநப வறிந்து முதனூற
பக்கம் போறறும் பயன்றெரிந துலகந்
திட்ப முடைய தெளிவர வுடையோ
னப்புலம் படைததற்கமையு மென்ப.’

‘சூத்திர முரையென் ருயிரு திறத்தினும்
பாற்படத தோற்றல் படைத்த லென்ப
நூறபய னுணர்ந்த நுண்ணி யோரே.’

இவற்றை விரித்து உரைக்க.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம்

நச்சினூர்க்கினியம்

க. நூன்மரபு

க. எழுத்தெனப்படுப

அகரமுத

னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப

சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோவெனின் எழுத்திலக்கணம் உணர்த்தினமை காரணத்தான் எழுத்ததிகாரமென்னும் பெயாத்து. எழுத்தை உணர்த்திய அதிகாரமென விரிக்க. அதிகாரம்—முறைமை.

எழுத்து உணர்த்துமிடத்து எனைத்து வகையான் உணர்த்தினாரோவெனின் எட்டு வகையானும் எட்டிறந்த பலவகையானும் உணர்த்தின ரென்க.

எட்டு வகைய வென்பார் கூறுமாறு :—எழுத்து இனைத்தென்றலும் இன்ன பெயரின வென்றலும் இன்ன முறையின வென்றலும் இன்ன அளவின வென்றலும்

இன்ன பிறப்பின வென்றலும் இன்ன புணர்ச்சியின வென்றலும் இன்ன வடிவின வென்றலும் இன்ன தன்மையின வென்றலுமாம். இவற்றுள் தன்மையும் வடிவும் நமக்கு உணர்த்தலாகாமையின் ஆசிரியர் ரண்டு உரைத்திலர். எனைய இதனுட் பெறுதும்.

எழுத்து இளைத்தென்றலைத் தொகைவகை விரியான் உணர்க. முப்பத்துமூன் மென்பது தொகை. உயிர் பன்னிரண்டும் உடம்பு பதினெட்டுஞ் சார்பிறரேற்றம் மூன்றும் அதன்வகை. அளபெடை யேழும் உயிராமெய் யிருநூற்றொருபத்தாறும் அவறரேடுங் கூட்டி இருநூற்றைம்பத்தாறெனல் விரி.

இனி எழுத்துக்களது பெயரும் முறையுந் தொகையும் இசசூத்திரத்தாற் பெறறும். வகை 'ஒளகாரவிறுவாய்' (எழு-அ.) என்பதனும் 'னகாரவிறுவாய்' (எழு-கூ.) என்பதனும் 'அவைதாங், குறறியலிகரங் குறறியலுகரம்' (எழு-உ.) என்பதனும் பெற்றும். விரி 'குன்றிசைமொழிவயின்' (எழு-சக.) என்பதனும் 'புள்ளியில்லா' (எழு-கௌ.) என்பதனும் பெற்றும்.

அளவு 'அவறறுள், அ இ உ' (எழு-நூ.) என்பதனும் 'ஆ ஈ ஊ' (எழு-ச.) என்பதனும் 'மெய்யினளபே' (எழு-கக.) என்பதனும் 'அவவியனிலையும்' (எழு-கஉ.) என்பதனும் பெற்றும்.

பிறப்பு பிறப்பியலுட பெற்றும்.

புணாச்சி 'உயிரிறு சொன்முன்' (எழு-கௌ.) என்பதனும் 'அவறறு, ணிறு ததசொலவின்' (எழு-கௌஅ.) என்பதனும் பிறவாற்றானும் பெற்றும்.

இனி எட்டிறந்த பல்வகைய வென்பார் கூறுமாறு:—
எழுத்துக்களது குறைவுங் கூட்டமும் பிரிவும மயக்க

மும் மொழியாக்கமும் நிலையும் இனமும் ஒன்றுபல
வாதலுந் திரிந்ததன்றிரிபு அதுவென்றலும் பிறிதென்
றலும் அதுவுமபிறிதுமென்றலும் நிலையிறறென்றலும்
நிலையா தென்றலும் நிலையிறறும்நிலையாது மென்றலும்
இன்றோன்ன பலவுமாம்.

குறைவு ' அரையளபு குறுகல் ' (எழு-கங்.) ' ஓரள
பாகும் ' (எழு-டுஅ.) என்பனவற்றற் பெற்றும்.

கூட்டம் ' மெய்யோடியையினும் ' (எழு-க௦.) ' புள்ளி
யில்லா ' (எழு-கஎ.) என்பனவற்றற் பெற்றும்.

பிரிவு ' மெய்யுயிரீங்கின் ' (எழு-கங்.) என்பதொற்
பெற்றும்.

மயக்கம் ' டறலள ' (எழு-உங்.) என்பது முதலாக
' மெய்ந்நிலைசுடின் ' (எழு-ங௦.) என்பதீராகக் கிடந்தன
வற்றற் பெற்றும்.

மொழியாக்கம் ' ஓரெழுத்தொருமொழி ' (எழு-சடு.)
என்பதொற் பெற்றும், அவ்வெழுத்துககளை மொழியாக
கலின்.

நிலை ' பன்னீருயிரும் ' (எழு-டுக.) ' உயிரமெய்யல
லன ' (எழு-சு௦.) ' உயிராஓள ' (எழு-சுக.) ' ஞணநமன ' (எழு-எஅ.)
என்பன. இவற்றான மொழிக்கு முதலாம்
எழுத்தும் ஈரமெழுத்தும் பெற்றும்.

இனம் ' வலெழுத்தென்ப ' (எழு-கக்.) ' மெல
லெழுத்தென்ப ' (எழு-உ௦.) ' இடையெழுத்தென்ப ' (எழு-உக.)
' ஓளகாரவிறுவாய் ' (எழு-அ.) ' னகாரவிறுவாய் ' (எழு-க.)
என்பனவற்றற் பெற்றும். இவற்
றானே எழுத்துக்கள உருவாதலும் பெற்றும். இவற்று
வாகிய ஓசைக்கு ஆசிரியா வடிவு கூறமை உணாக. இனி

வரிவடிவு கூறுங்கால் மெய்க்கே பெரும்பான்மையும் வடிவுகூறுமாறு உணர்க.

ஒன்று பலவாதல் 'எழுத்தோரன்ன' (எழு-கசக.) என்பதனாற் பெற்றும்.

திரிந்ததன்றிரிபதுவென்றல் 'தகரம்வருவழி' (எழு-நசக.) என்பதனானும் பிறுண்டும் பெற்றும்.

பிறிதென்றல் 'மகரவிறுதி' (எழு-நக௦.) 'னகா வீறு' (எழு-நநஉ.) என்பனவற்றாற் பெற்றும்.

அதுவும்பிறிதுமென்றல் 'ஆறனுருபினகாக்கிளவி' (எழு-ககரு.) என்பதனாற் பெற்றும்.

நிலையிறமென்றல் 'நிறுத்த சொல்லினீரூகு' (எழு-க௦அ.) என்பதனாற் பெற்றும்.

நிலையாதென்றல் நிலைமொழியது ஈற்றுக்கண்ணினும் வருமொழியது முதறகண்ணினும் புணாசசி தம்முள் இயல்பாதல. அது 'மருவின்ரூகுதி' (எழு-ககக.) என்பதனாற் பெற்றும்.

நிலையிற்றுமநிலையாது மென்றல் 'குறியதன்முன்னரும்' (எழு-உஉசு.) என்பதனாற் கூறிய அகரம் 'இரா வென்கிளவிககரமிலை' (எழு-உஉஎ.) என்பதனாற் பெற்றும்.

இககூறிய இலக்கணங்கள் கருவியுஞ் செய்கையுமென இருவகைய.

அவற்றுட் கருவி புறப்புறக்கருவியும் புறக்கருவியும் அகப்புறக்கருவியும் அககருவியுமென நால்வகைத்து. நூன்மாபும் பிறப்பியலும் புறப்புறக்கருவி. மொழிமாபு புறக்கருவி. புணரியல் அகப்புறக்கருவி. 'எகர ஓகரம் பெயர்க்கீரூகா' (எழு-உஉஎ.) என்றாற் போல்வன அகக கருவி.

இனிச செய்கையும் புறப்புறச்செய்கையும் புறச்செய்கையும் அகப்புறச்செய்கையும் அகச்செய்கையுமென நாலவகைதது. 'எல்லாமொழிககுமுயிராவருவழியே' (எழு-கச௦.) என்றாற்போல்வன புறப்புறச்செய்கை. 'லனவெனவருஉம் புள்ளிமுன்னா' (எழு-கசகூ.) என்றாற்போல்வன புறச்செய்கை. 'உகரமொடுபுணரும்புள்ளியிறுதி' (எழு-ககூநூ.) என்றாற்போல்வன அகப்புறச்செய்கை. தொகை மரபு முதலிய ஓத்தினுள் இன்னாறு இன்னவாறுமுடியுமெனச செய்கைகூறுவனவெல்லாம் அகச்செய்கை. இவ்விசைப்பெல்லாந் தொகையாக உணர்க.

இவ்வோத் தென்னுதலிறேரு வெனின், அதுவும் அதன்பெயருரைப்பவே அடங்கும்.

இவ்வோத்தென்னபெயர்த்தோவெனின் இததொல் காப்பியமென்னும நூற்கு மரபாந் துணைக்கு வேண்டிவனவற்றைத் தொகுத்து உணர்த்தினமையின் நான்மரபென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

நூலென்றது நூல்போறலின் ஒப்பினையதோர் ஆகுபெயராம. அவ்வொப்பாயவா நென்னையெனின், குறறங்களைந்து எஃகின பன்னுனைப் பஞ்சிகளை யெல்லாங் கைவன்மகடீஉத் தாய்மையும் நுண்மையுமுடையவாக ஓரிழைப்படுத்தினாற்போல 'வினையினிங்கி விளங்கிய வறிவ' (மரபியல்-கூச.) இலே வழுகளைந்து எஃகிய இலக்கணங்கையெல்லாம் முதலும் முடிவும் மாறுகோளின்றாகவுந் தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டியும் உரையுங் காண்டிகையும் உள்நின்று அகலவும் ஈரைங்குற்றமுமின்றி ஈரைந்தழகுபெற முப்பத்திரண்டு தந்திர வுத்தியோடு புணரவும்

'ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரங் தானு
பின்மொழி கிளந்த வோத்தி னுணும்'

பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும்.' (செய்-கசுசு.)

ஒருநெறிப்படப் புணர்க்கப்படுஉந் தன்மையுடைமையா
னென்க. மரபு, இலக்கணம், முறைமை, தன்மை என்பன
ஒருபொருட்கிளவி.

ஆயின் நூலென்றது ஈண்டு மூன்றதிகாரத்தினையு
மன்றே? இவ்வோத்து மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கண
மாயவாறென்னையெனின் எழுத்துக்களது பெயரும் முறை
யும் இவ்வதிகாரத்திற்குஞ் செய்யுளியற்கும் ஒப்பக் கூறி
யது. ஈண்டுக் கூறிய முட்பத்துமூன்றனைப் பதினைந்தாக்கி
ஆண்டுத் தொகைகோடலிற் தொகை வேறும். அளவு
செய்யுளியற்கும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் ஒத்த அளவும்
ஒவ்வா அளவுமுளவாகக்கூறியது. குறிற்கும் நெடிற்குங்
கூறிய மாத்திரை இரண்டிடத்திற்கும் ஒத்த அளவு.
ஆண்டுக் கூறுஞ் செய்யுட்கு அளவுகோடற்கு ஈண்டைக்
குப்பயன் தாராத அளபெடை கூறியது ஒவ்வா அளவு.
அஃது 'அளபிறந்துயிர்த்தலும்' (எழு-நக.) என்னுஞ் சூத்
திரத்தோடு ஆண்டு மாட்டெறியுமாற்றான் உணர்க. இன்
னுங்குறிலும் நெடிலும் மூவகையினமும் ஆய்தமும் வண்
ணத்திற்கும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் ஒப்பக் கூறியன. குறை
வும் இரண்டற்கும் ஒக்கும். கூட்டமும் பிரிவும் மயக்கமும்
இவ்வதிகாரத்திற்கே உரியனவாகக் கூறியன. 'அம்மூவா
றும்' (எழு-உஉ.) என்னுஞ் சூத்திர முதலியனவற்றான்
எழுத்துக்கள் கூடிச் சொல்லாமாறு கூறுகின்றமையிற்
சொல்லதிகாரத்திற்கும் இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறினாராயி
ற்று. இங்ஙனம் மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கணங் கூறு
தலின் இவ்வோத்து நூலினது இலக்கணங் கூறியதா
யிற்று. நூலென்றது தொல்காப்பிய மென்னும் பிண்டத்
தை. இவ்வோத்திலக்கணங்கடாம் எழுத்துக்களது பெய

ரும் முறையுந் தொகையும் அளவுங் குறைவுங் கூட்டமும் இனமும் மடக்கமுமாம். எனைய இவ்வதிகாரத்துள் எனையோத்துக்களுள் உணர்த்துப.

அற்றேல் அஃதாக, இத்தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற் றேவெனின், எழுத்துக்களது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துத னுதலிற்று.

இதன் பொருள் : எழுத்தெனப்படுப—எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன, அகரமுதல் எனகாவிறு வாய் முப்பஃதென்ப—அகரம் முதல் எனகரம் ஈராகக் கிடந்த முப்பதென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங்கடையே—சார்ந்துவருதலைத் தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய மூன்றும் அல்லாத இடத்து என்ற வாறு.

எனவே, அம்மூன்றுங் கூடியவழி முப்பத்துமூன் றென்ப. அ-ஆ-இ-ஈ-உ-ஊ-எ-ஏ-ஐ-ஒ-ஓ-ஔ-க்-ங்-ச்-ஞ்-ட்-ண்-த்-ந்-ப்-ம்-ய்-ர்-ல்-வ்-ழ்-ள்-ற்-ன் எனவரும். எனப் படுப வென்று சிறப்பித்துணர்த்துதலான் அளபெடையு ம் உயிர்மெய்யும் இத்துணைச் சிறப்பில; ஓசையுணர் வார்க்குக் கருவியாகிய வரிவடிவுஞ் சிறப்பிலா எழுத்தாகக் கொள்ளப்படும.

அகரம் முதலாதல் ஆரியத்திற்கும் ஒக்குமேனும் ஈண்டுத் தமிழெழுத்தே கூறுகின்றாரென்பது உணர்த்தற்கு எனகாவிறுவாயென்றார்.

படுப, படுவ. ப்டுபவென்பது படுத்தலோசையாற் தொழிற் பெயராகக் கூறப்படும். பகரமும் வகரமும் ஈண்டு நின்றற்குத் தம்முள் ஒத்த உரிமையவேனும் எழுத் தெனப்படுபவெனத் தூக்கற்று நிற்குஞ் சொற்சீரடிக்குப் படுபவென்பது இன்னோசைத்தாய் நின்றலின் ஈண்டுப்

படுபவென்றே பாடம் ஒதுக. இஃது அன்பெறாத அகர வீறறுப் பலவறிசொல.

அகரனகரமெனவே பெயருங் கூறினார்.

எழுத்துக்கடகெல்லாம் அகரம் முதலாதற்குக் காரணம் 'மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்' (எழு-சக.) என்பதனாற் கூறுப. வீடு பேறறிறகு உரிய ஆண்மகளை உணர்த்துஞ் சிறப்பான் எனகரம் பின் வைத்தாரா. இனி எழுத்துக்கடகுங் கிடக்கைமுறையாயினவாறு கூறுதும்.

குற்றெழுத்துக்களை முன்னகக்கூறி அவறறிறகு இனமொத்த நெட்டெழுத்துக்களை அவறறின் பின்னகக கூறினாரா, ஒருமாத்திரை கூறியே இரண்டுமாதிரை கூறவேண்டிதலின். அன்றி இரண்டை முற்கூறினாலேவெனின், ஆகாது; ஒன்றுநின்று அதனோடு பின்னரும ஒன்று கூடியே இரண்டாவதன்றி இரண்டென்பதொன்று இன்றாதலின். இதனான் ஒன்றுதான் பலகூடியே எண் விரிந்ததென்று உணராக.

இனி, அகரத்தின் பின்னா இகரம் எண்ணும பிறப்பும பொருளும் ஒத்தலின் வைத்தாரா. இகரத்தின்பின்னா உகரம் வைத்தாரா, பிறப்பு ஒவவாதேனும் 'அ-இ-உ அம மூன்றுஞ் சுடடு' (எழு-நக.) எனசு சுட்டுப் பொருட்டாய் நிறகின்ற இனங் கருதி. அவை ஐம்பாற கண்ணும் பெருமபான்மை வருமீறு உணராக. எனகரம் அதன் பின் வைத்தார், அகர இகரங்களோடு பிறப்பு ஒப்புமை பறறி. ஐகார ஒளகாரங்கடகு இனமாகிய குற்றெழுத்து இன்றேனும் பிறப்பு ஒப்புமைபற்றி எனகார ஒளகாரங்களின் பின்னர் ஐகார ஒளகாரம் வைத்தாரா. ஒகரம் நொ என மெய்யோடு கூடி நினறலலது தகைக ஒரெழுத்தொருமொழியா

காத சிறப்பின்மை நோக்கி ஐகாரத்தின்பின் வைத்தார். அ-இ-உ-எ என்னும் நான்கும் அக்கொற்றன் இக்கொற்றன் உக்கொற்றன் எக்கொற்றன் என மெய்யோடு கூடாமல் தாம் இடைச்சொல்லாய் நின்றாயினும் மேல் வரும் பெயர்க ளோடு கூடிச் சுட்டுப்பொருளும் வினாப்பொருளும் உணர்த்தும். ஓகரம் மெய்யோடுகூடியே தன்பொருள் உணர்த்துவ தல்லது தானாகப் பொருளுணர்த்தாதென்று உணர்க. இன்னும் அ-ஆ-உ-ஊ-எ-ஐ-ஓ-ஔ-ஔ என்பன தம்முள் வடிவு ஒக்கும். இ-ஈ-ஐ தம்முள் வடிவு ஒவ்வா. இன்னும் இவை அளபெடுக்குங்கால் நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்திற்கு ஓசை இயையுமாற்றானும் உணர்க. இனிச் சுட்டு நீண்டு ஆகார ஈகார ஊகாரங்களாதலானும் பொருள் ஒக்கும். புணர்ச்சி ஒப்புமை உயிர்மயங்கியலுட் பெறுதும். இம்முறை வழுவாமல் மேல் ஆளுமாறு உணர்க.

இனிக் ககார நகாரமுஞ் சகார ஞகாரமும் டகார ணகாரமுந் தகார நகாரமும் பகார மகாரமுந் தமக்குப் பிறப்புஞ் செய்கையும் ஒத்தலின் வல்லொற்றிடையே மெல்லொற்றுக் கலந்து வைத்தார். முதலாவும் முதலண்ணமும் இடைநாவும் இடையண்ணமும் நுனிநாவும் நுனியண்ணமும் இதழியைதலுமாகிப் பிறக்கின்ற இடத்தின் முறைமை நோக்கி அவ்வெழுத்துக்களைக் க-ச-ட-த-ப-ந-ஞ-ண-ந-ம-ன வென இம்முறையே வைத்தார். பிறப்பு ஒப்புமை யானும் னகாரம் நகாரமாய்த் திரிதலானும் நகாரமும் னகாரமுஞ் சேரவைத்தார். இவை தமிழெழுத்தென்பது அறிவித்தற்குப் பின்னர் வைத்தார். இனி இடையெழுத்துக் களில் யகாரம் முன்வைத்தார், அதுவும் உயிர்கள்போல மிடற்றுப்பிறந்த வளி அண்ணங் கண்ணுற்று அடையப் பிறத்தலின். ரகாரம் அதனோடு பிறப்பு ஒவ்வாதேனுஞ் செய்கை ஒத்தலின் அதன்பிங் வைத்தார். லகாரமும் வகாரமுந் தம்மிற் பிறப்புஞ் செய்கையும் ஒவ்வாவேனுங்

கல்வலிது சொல்வலிது என்றாற்போலத் தம்மிற் சேர்ந்து வருஞ் சொற்கள் பெரும்பான்மை யென்பது பற்றி லகாரமும் வகாரமுஞ் சேர வைத்தார். முகாரமும் ளகாரமும் ஒன்றானும் இயைபிலவேனும் 'இடையெழுத்தென்ப யரல வழள்' (எழு-௨௧.) என்றாற் சந்தவின்பத்திற்கு இயைபுடைமை கருதிச் சேரவைத்தார் போலும்.

அகரம் உயிரகாரமும் உயிர்மெய்யகரமுமென இரண்டு. இஃது ஏனையுயிர்கட்கும் ஒக்கும். எனவே, ஒருயிர் பதினெட்டாயிற்று.

இவ் வெழுத்தெனப்பட்ட ஓசையை அருவென்பார் அறியாதார். அதனை உருவென்றே கோடும். அது செறிப்பச் சேறலானுஞ் செறிப்ப வருதலானும் இடையெறியப் பதிதலானுஞ் செவிக்கட்சென்று உறுதலானும் இன்பதுன்பத்தை ஆக்குதலானும் உருவும் உருவுங்கூடிப் பிறத்தலானுந் தலையும் மிடறும் நெஞ்சமென்னும் மூன்றிடத்தும் நிலைபெற்றுப் பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உறப் பிறக்குமென்றமையானும் உருவேயாம். அருவேயாயின் இவ்விடத்திற் கூறியன இன்மை உணர்க. அல்லதாஉம், வன்மைமென்மை இடைமையென்று ஒதினமையானும் உணர்க. உடம்பொடு புணர்த்தலென்னும் இலக்கணத்தான் இவ் வோசை உருவாதல் நிலைபெற்றதென்று உணர்க. அதற்குக் காரணமும் முன்னர்க் கூறினும்.

இவ் வெழுத்துக்களின் உருவிற்கு வடிவு கூறாயினார், அது முப்பத்திரண்டு வடிவினுள் இன்ன எழுத்திற்கு இன்ன வடிவெனப் பிறர்க்கு உணர்த்துதற்கு அரிதென்பது கருதி. அவ்வடிவு ஆராயுமிடத்துப் பெற்ற பெற்ற வடிவே தமக்கு வடிவாம், குழலகத்திற் கூறிற் குழல்வடி

வுங் குடத்தகத்திற் கூறிற் குடவடிவும் வெள்ளிடையிற் கூறின் எல்லாத் திசையும் நீர்த்தரங்கமும்போல.

‘ எல்லா மெய்யு முருவுரு வாகி ’ (எழு-க௭.) எனவும் ‘ உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே ’ (எழு-க௮.) எனவும் ‘ மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல் ’ (எழு-க௯.) என வுஞ் சிறுபான்மை வடிவுங் கூறுவர். அது வட்டஞ் சதுரம் முதலிய முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்றை உணர்த்தும். மனத்தான் உணரும் நுண்ணுணர்வு இல்லோரும் உணர்தற்கு எழுத்துக்கட்கு வேறு வேறு வடிவங்காட்டி எழுதப்பட்டு நடத்தலிற் கட் புலனாகிய வரிவடிவும் உடையவாயின. பெரும்பான்மை மெய்க்கே வடிவு கூறினார், உயிர்க்குவடிவின்மையின். ‘ எகரவொகரத் தியற்கையு மற்றே ’ (எழு-க௧௦.) எனச் சிறுபான்மை உயிர்க்கும் வடிவு கூறினார்.

உ. அவைதாங்

குற்றிய லிகரங் குற்றிய லுகர

மாய்தமென்ற

முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன.

இது மேற் சார்ந்துவருமென்ற மூன்றிற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன் பொருள் : அவைதாம்—மேற் சார்ந்துவரு மெனப்பட்டவைதாம், குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும்—குற்றியலிகரமுங் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுகற்ற தாகிய புள்ளிவடிவுமாம், எழுத்தோரன்ன—அவையும் முற்கூறிய முப்பதெழுத்தோடு ஒருதன்மையவாய் வழங்கும் என்றவாறு.

முற்கூறிய இரண்டும் உச்சிமை தொக்குநின்றன. இகர உகரங் குறுகிரின்றன, லீகரவகையாற் புணர்ச்சி

வேறுபடுதலின. இவறறை இந்நனங் குறியிடடாளுதல
எல்லாகமும் ஒப்ப முடிந்தது. சந்தனக்கோல குறுகிறுற
பிரப்பங்கோலாகாது. அதுபோல உயிரது குறுக்கமும்
உயிரேயாம். இவறறைப புணாச்சி வேறறுமையும்
பொருள் வேறறுமையும்பற்றி வேறேரர் எழுத்தாக
வேண்டினா.

இவறறுட் குறறியலுகரம நேர்பசையும் நிரைபசையு
மாகச சீர்களைப பலவாக்குமாறு செய்யுளியலுள் உணாக.

ஆயதமென்ற ஓசைதான அடுபுககூட்டுப்போல
மூன்று புள்ளிவடிவிற்றென்பது உணாததற்கு ஆயத
மென்ற முப்பாற புள்ளியு மென்றா. அதனை இக்காலத
தார நடுவு வாங்கியிட்டெழுதுப. இதற்கு வடிவு கூறினா,
எனையொறறுக்கள்போல உயிரேறறுது ஓசை விகாரமாய
நிறப்பொன்றுகலின். எழுத்தியல தழா ஓசைகளபோலக
கொள்ளினுங் கொள்ளறக என்றற்கு எழுத்தேயாமென
றா. இதனைப புள்ளிவடிவிற்றெனவே எனையெழுத்தக
கெல்லாம வரிவடிவின்வாதல பெறறும்.

முன்னினற சூத்திரத்தாற் சார்ந்துவரன் மரபின
மூன்றலங்கடையே எழுத்தென்பபடுப முப்பஃதென்ப
எனவே, சாரந்துவரன் மரபின் மூன்றுமே சிறந்தன,
எனைய முப்பதும் அவவாறு சிறந்திலவெனவும் பொரு
டந்துநிறறலின அதனை விக்ககிச சிறந்த முப்பது எழுத
தோடு இவையும் ஒப்ப வழங்குமென்றற்கு எழுத்தோ
ரன்ன என்றா.

இப்பெயாகளே பெயா. இம்முறையே முறை.
தொகையும் மூன்றே. இம்மூன்று பெயரும் பண்புத
தொகை.

‘அவைதாம்’ ‘ஆயதமென்ற’ எனபன சொறசீரடி. (உ)

௩. அவற்றுள், அ இ உ
எ ஓ என்னு மப்பா லேந்து
மோரள பிசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப.

இது முற்கூறியவற்றுட் சிலவற்றிற்கு அளவுங் குறியும் உணர்த்துதலுதலிறறு.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—முற்கூறிய முப்ப தெழுத்தினுள், அ-இ-உ-எ-ஓ என்னும அப்பாலேந்தும—அகர இகர உகர எகர ஓகரம என்று கூறப்படும அப்பகுதிகளைந்தும், ஓரளபு இசைக்குங் குற்றெழுத்தென்ப—ஓராவொன்று ஓரளபாக ஒலிகுங் குற்றெழுத்து என்னுங் குறியீனையுடைய என்று கூறுவர் புலவா ; என்றவாறு. இக்காரணப்பெயர் மேல் ஆளுமாறு ஆண்டு உணரக.

தமக்கு இனமாயவற்றின்கணலலது குறுமை நெடுமை கெரள்ளப்படாமையின், அளவிற்பட்டு அமைநதனவாங் குற்றெழுத்திற குறுகி மெய் அரைமாததிரை பெற்ற தேனுங் குற்றெழுத்து எனப பெயா பெருதாயிறறு, ஒரு மாததிரைபெற்ற மெய் தமக்கு இனமாக இனமையின். குற்றெழுத்தென்பது பண்புத்தொகை.

இனி இசைப்பதும் இசையும் வேறாக உணரறக. அது பொருட் டன்மை.

‘அவற்றுள்’ ‘அ-இ-உ’ என்பன சொற்சீரடி. (௩)

௪. ஆ ஈ ஊ, ஏ ஐ
ஓ ஔ என்னு மப்பா லேழு
மீரள பிசைக்கு நெட்டெழுத் தென்ப.

இதுவும அது.

இதன் பொருள் : ஆ-அ-ஊ-ஈ-ஐ-ஓ-ஔ என்னும் அப் பால் எழும்—ஆ-அ-ஊ-ஈ-ஐ-ஓ-ஔ என்று சொல்லப்படும் அக்கூற் றேழும், ஈரளபு இசைக்கும் நெடடெழுத்து என்ப—ஓரோவொன்று இரண்டுமாத் திரையாக ஒலிக்கும். நெட்டெழுத்து என்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

எனவே, அளவுங் காரணக்குறியும் இங்ஙனம் உணர் த்தி மேல ஆளுப. ஐகார ஒளகாரங்கள் குறிய எழுத்தின் நெடியவாதற்குக குடநெழுத்தாகிய இனந் தமக்கின்றே னும மாததிரை பொப்புமைபான் நெடடெழுத தென்றா.

‘ஆ அ ஊ’ ‘ஈ ஐ’ என்பனவறறைச சொற்சீரடி யாக்குக. (ச)

௩. மூவள பிசைத்த லோரெழுத் தின்றே.

இஃது ஐயம் அகற்றியது ; ஓரெழுதது மூவளபாயும் இசைககுகங் கொல்லோவென்று ஐயப்படுதலின்.

இதன் பொருள் : ஓரெழுத்து மூவளபு இசைத்த லின்று—ஓரெழுத்தே நின்று மூன்று மாததிரையாக இசைத்தலின்று என்றவாறு.

எனவே, பல எழுத்துக் கூடிய இடத்து மூன்று மாததிரையும் நான்கு மாததிரையும் இசைக்குமென்ற வாறு.

எனவே, பெரும்பான்மை மூன்று மாத்திரையே பெறுமென்றார் புலவர். பல எழுத்தெனவே, நான்கு மாத்திரையும் பெறுதல பெற்றும். (௩)

௪. நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய கூட்டி யெழுத்த லென்மனார் புலவர்.

இது மாததிரை நீளுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நீட்டம் வேண்டின்—வழக்கிடத் துஞ் செய்யுளிடத்தும் ஓசையும பொருளும் பெறுதல காரணமாக இரண்டு மாததிரை பெற்ற எழுத்தது அமமாத்திரையின் மிககு ஒலித்தலை விரும்புவராயின், அவ்வளபு உடைய கூட்டி எழுஉதல் என்மனார் புலவர்—தாங்கரு திய மாத்திரையைத் தருதற்கு உரிய எழுத்துக்களைக் கூட்டி அமமாத்திரைகளை எழுப்புகவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

கூட்டியெழுப்புமாறு ‘குன்றிசைமொழி’ (எழு-சக.) ‘ஐ-ஒளவென்னும’ (எழு-சஉ.) என்பனவற்றான் எழு வகைத்தெனக கூறுப.

உதாரணம் : ஆஅ, ராஇ, ஊஉ, எஎ, ஐஇ, ஒஒ, ஒளஉ எனவரும். இவை மூன்று மாததிரை பெற்றன. இவை தாம், ‘நெட்டெழுத தேழே யோரெழுத தொருமொழி’ (எழு-ச௩.) என்ற அந்நெட்டெழுத்துக்களே அளபெடுத்தலிற சொல்லாதல் எய்தின. இனி ‘அளபெடையசை நிலை யாகலு முரித்தே’ (செய்யுளியல-கஎ.) என்னுஞ் செய்யுளியற சூத்திரத்தான் எழுத்தாந்தன்மையும் எய்திறது.

இதுதான் இயற்கையளபெடையுஞ் செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண்ட செயற்கையளபெடையுமாய்ச் சொற்றன்மை எய்திநின்ற அலகுபெறுமாறுங் குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்கள் போல எழுத்தாந்தன்மை எய்தி அலகு பெறுது நிற்குமாறும் அசசூத்திரத்தான் உணாக. எனவே, எழுத்தாந தன்மையும் உடைமையின் அளபெடையோடு கூடி எழுத்து நாறபது என்றலும் பொருந்திறது. ஒற்றளபெடை செய்யுட்கே வருதலின் ஈண்டிக கூறாராயினார்.

அவ்வளபுடைய எனப் பன்மையாகக் கூறியவதனால் இவரும் நான்கு மாத்திரையுங் கொண்டார். என்னை? இவ்வாசிரியரை 'முந்துதூலகண்டு' என்றாகலின், மாபுராணத்து,

'செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கா லீரளபு
மையபபா டின்றி யணையுமா மைதீரொற்
நின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொறறை யுண்டாக்கு
குன்றுமே லொறறளபுங் கொள்.'

என்ற சூத்திரத்தான் அவர் கொண்ட நான்கு மாத்திரையும் இவ்வாசிரியர்க்கு நோதல்வேண்டுதலின். அது 'செழு அஅய் வாழிய நெஞ்சு' (குறள்-கஉ௦௦.) 'தூஉஉத தீமபுகைத் தொல்விசுமபு' 'பேளளர்ததுக கொல்' 'இலாஅஅர்க்கிலலை தமா' 'விராஅஅய்சு செய்யாமை நன்று' 'மரீஇஇப்பின்னைப் பிரிவு' எனச் சான்றோர் செய்யுட்கெலலாம் நான்கு மாத்திரை பெற்றுநின்றன. அன்றி மூன்று மாத்திரை பெறறனவேல் ஆசிரியுத்தனை தடடுசு செப்பலோசை கெடுமாயிறறு. இங்ஙனம் அளபெடாதுநின்ற ஆசிரியத்தனைதடடு நிறபன கலிககு உறுப்பாகிய கொசுகவெண்பாக்கள்; இவை அன்னவன்றென உணராக.

கோட்டுநூலும் மஞ்சளங் கூடியவழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம்போல நெடிலுங் குறிலுங் கூடிய கூட்டத்துப் பிறந்த பின்னாப பிளவுபடாபோசையை அளபெடையென்று ஆசிரியர் வேண்டினார். இவை கூட்டிச்சொல்லிய காலத்தலலது புலப்படா, எள்ளரட்டியவழியல்லது எண்ணெய் புலப்படாவாறு போல என்று உணர்க. இனி அளபெடையலலாத ஓசைகளெல்லாம் இசையோசையாதலின் அவறறை 'அளபிறந்துயிரத்தலும்' (எழு-௩௩.) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற கூறுப.

எ. கண்ணிமை நொடியென வவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே.

இது மாத்திரைக்கு அளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : கண்ணிமை நொடி என அவ்வே
மாததிரை—கண்ணிமையெனவும் நொடியெனவும் அவ
விரண்டே எழுத்தின் மாததிரைக்கு அளவு, நுண்ணிதின்
உணர்ந்தோர் கண்டவாறே—நுண்ணிதாக நூலிலக்கணத
தை உணர்ந்த ஆசிரியா கண்டநெறி எனறவாறு.

‘ என ’ எண்ணிற் பிரிந்து இரண்டிடத்துங் கூடிற்று.
கண்ணிமை நொடி என்னும் பலபொருளொருசொற்கள்
ாண்டுத தொழின்மேலும் ஓசைமேலும் முறையே நின்
றன. ஆசிரியா எல்லாநும் எழுத்திற்கு இவையே அள
வாகக் கூறலின் இவருங் கூறினா. இயற்கை மகன் தன்
குறிப்பினன்றி இரண்டிமையும் ஒருகாறகூடி நீங்கின
காலக்கழிவும் அ எனப் பிறந்த ஓசையது தோற்றக் கேட
டுக் காலக்கழிவும் ஓகும். இக்கண்ணிமையினது பாகம
மெய்க்குளு சார்பிற ரோற்றத்திற்கும் இதன்பாகம் மகரக
குறககத்திற்குங் கொள்க. இக்கண்ணிமை இரட்டிதது
வருதல நெடிற்சும் அது மூன்றும் நான்குமாய் வருதல
அளபெடைககுங் கொள்க. அதுபோலவே நொடித்தற
றொழிவிற் பிறந்த ஓசையது தோற்றக்கேடடுக காலக்கழி
வும் அ எனப்பிறந்த ஓசையது தோற்றக்கேடடுக காலக
கழிவும் ஓகும். எனையவற்றிற்குங் கூறியவாறே கொள்க.

இனி அவ்வளவைதான் நிறுத்தளத்தல பெய்தளத்தல
சாரத்தியளத்தல் நீட்டியளத்தல தெறித்தளத்தல் தேங்க
முகந்தளத்தல எண்ணியளத்தல என எழுவகைத்து. அவ
ற்றுள் இது சாரத்தியளத்தலாம்.

கண்ணிமைக்கும் நொடிக்கும் அளவு ஆராயின் வ
பின்றி ஓடுமென்று கருதி ‘ நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர்

கண்டவாறு' என்று முடிந்தது காட்டலென்னும் உத்தி கூறிலார். இஃது ஆணை கூறுதலுமாம். எனவே, எழுத்திறகே அளவு கூறி மாதகிரைக்கு அளவு கூறிற்றிலர். நொடியிற கண்ணிமை சிறப்புடைதது, உள்ளத்தான் நினைத்து நிகழாமையின். (எ)

அ. ஓளகார விறுவாய்ப்,

பன்னீ ரெழுத்து முயிரென மொழிப.

இது குறிலையும் நெடிலையும் தொகுத்து வேறோர் குறியீடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஓளகார இறுவாய்ப் பன்னீரெழுத்தும்—அகரம் முதலாக ஓளகாரம் ஈறாகக் கிடந்த பன்னிரண்டெழுத்தும், உயிரெனமொழிப—உயி ரெ ன் னு ங் குறியிணையுடைய என்று கூறுவர் புலவா என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கியதோர்குறி. மெய் பதினெட்டினையும் இயக்கித் தான் அருவாய் வடிவின்றி நின்றலின் உயிராயிற்று. இவை மெய்க்கு உயிராய் நின்று மெய்களை இயக்குமேல் உயிரென வேறோர் எழுத்தின்திரும் பிறவெனின், மெய்யினிற்கும் உயிருந் தனியே நிறகும் உயிரும வேறென உணர்க. என்னை? 'அகர முதல' (குறள்க.) என்புழி அகரந் தனியுயிருமாய்க் ககரவொற்று முதலியவற்றிற்கு உயிருமாய் வேறு நின்றலின். அவ் வகரந் தனியே நிறமலானும் பல மெய்க்கண் நின்று அவ்வம் மெய்கட்கு இசைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நின்றலானும் வேறுபட்டதாகலின் ஒன்றேயாயும் பலவேயாயும் நிற்பதோர் தன்மையையுடைததென்று கோடும; இறைவன் ஒன்றேயாய் நிறகுந் தன்மையும் பலலுயிர்க்குந் தானே யாய அவற்றின் அளவாய நிற்குந் தன்மையும் போல. அது அ என்றவழியும் ஊர என விளியேறறவழியும் 'அகரமுதல' என்றவழியும் மூவினங்களில எறினவழியும்

ஓசை வேறுபட்டவாற்றான் உணர்க. இங்ஙனம் இசைத் துழியும் மாத்திரை ஒன்றேயாம். இஃது ஏனையுயிர்கட்கும் ஓக்கும்.

ஓளகாரவிறுவாய் என்பது பண்புத்தொகை. உம்மை முற்றும்மை. 'அகரமுதல்' என முற்கூறிப்போந்தமையின் ஈண்டு ஈறே கூறினார். (அ)

கூ. னகார விறுவாய்ப்,
பதினெண் ணெழுத்து மெய்யென மொழிப.

இஃது உயிரல்லனவற்றைத் தொகுத்து ஓர் குறியீடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : னகார இறுவாய்ப் பதினெண் எழுத்தும்—ககாரம் முதல் னகாரம் ஈராய்க் கிடந்த பதினெட்டு எழுத்தும், மெய்யென மொழிப—மெய்யென்னுங் குறியிணையுடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. என்னை? பன்னிருயிர்க்குந் தான் இடங்கொடுத்து அவற்றான் இயங்குந் தன்மைபெற்ற உடம்பாய் நின்றலின்.

னகாரவிறுவாய் என்பது பண்புத்தொகை. உம்மை முற்றும்மை. முன்னர் னகாரவிறுவாயென்புழி முப்பதெழுத்திற்கும் ஈறாமென்றார், ஈண்டுப் பதினெட்டெழுத்திற்கும் ஈறாமென்றாராதலிற் கூறியது கூறிற்றன்று. (கூ)

ய. மெய்யோ டியையினு முயிரிய றிரியா.

இஃது உயிர்மெய்க்கு அளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிர் மெய்யோடு இயையினும்—பன்னிருயிரும் பதினெட்டு மெய்யோடுங் கூடி நின்றனவாயினும், இயல் திரியா—தம் அளவுங் குறியும் எண்ணுந் திரிந்து நில்லா என்றவாறு.

இது 'புள்ளியில்லா' (எழு-கஎ.) என்பதனை நோக்கி நின்றலின் எதிரது போற்றலாம். உயிரும் மெய்யும் அதி காரப் படுதலின் ஈண்டுவைத்தாரா. அ என்புழி நின்ற அளவுங் குறியும் ஒன்றென்னும் எண்ணுங் க என நின்ற இடத்தும் ஒகும்; ஆ என்புழி நின்ற அளவுங் குறியும் ஒன்றென்னும் எண்ணுங் கா என நின்ற இடத்தும் ஒகும் என்பது இதன் கருத்து. பிறவும் அன்ன. ஆயின் ஒன்றரை மாத்திரையும் இரண்டரைமாத்திரையும் உடையன ஒரு மாத்திரையும் இரண்டு மாத்திரையும் ஆயவாறு என்னை யெனின், நீா தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய் அரைநாழியுப்பிற கலந்துழியுங் கூடி ஒன்றரைநாழியாய் மிகாதவாறு போலவதோரா பொருட்பெற்றியென்று கொள்வதல்லது காரணங் கூறலாகாமை உணாக. ஆசிரியன் ஆணை என்பாரும் உளா.

'விளங்காய் திரட்டினா ரிலலைக களங்கனியைக் காரெனச் செய்தாரு மில்.' (நாலடியார்-க௦௩.)

என்பதே காட்டினா உரையாசிரியரும். (ஓ)

கக. மெய்யி னளவே யரையென மொழிப.

இது தனிமெய்க்கு அளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெய்யின் . அளவே அரையென மொழிப—மெய்யினது மாத்திரையினை ஒரோவொன்று அரைமாத்திரை யுடைய வென்று கூறுவா புலவர் என்ற வாறு.

அவ்வரைமாத்திரையுந் தனித்துக் கூறிக் காட்டலாகாது, நாச் சிறிது புடைபெயருந் தன்மையாய் நின்றலின். இனி அதனைச் 'சில மொழிமேற பெய்து காக்கை கோங்கு கவையெனக் காட்டுப. 'மெய்யென்பது அஃறிணை யியற

பெயராதலின் மெய்யென்னும் ஒற்றமை பற்றி அரையென்றார். (௧௧)

௧௨. அவ்விய நிலையு மேனை மூன்றே.

இது சார்பிற் றேற்றத்து மூன்றற்கும் அளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எனைமூன்று—சார்பிற் றேற்றத்து மூன்றும், அவ்வியல் நிலையும்—முற்கூறிய அரைமாததிரையாகிய இயுலபின்கண்ணே நிற்கும் என்றவாறு.

கேண்மியா நாகு எஃகு எனவரும். (௧௨)

௧௩. அரையளவு குறுகன் மகர முடைத்தே யிசையிட னருகுந் தெரியுங் காலை.

இது மெய்களுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்குதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : இசை இடன் மகரம் அரையளவு குறுகலுடைத்து—வேறோ எழுத்தினது ஒசையின்கண் மகரவொற்றுத தன் அரைமாததிரையிற குறுகிக், காலமாததிரை பெறுதலையுடைத்து, தெரியுங்காலை அருகும்—ஆராயுங் காலத்துத தான் சிறுபான்மையாய் வரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : போன்ம் வருமவண்ணககன் என ஒரு மொழிக்கண்ணும் இருமொழிக்கண்ணுங் கொள்க. இது பிறன்கோடகூறலென்னும் உத்தி. (௧௩)

௧௪. உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே.

இது பகரத்தோடு மகரத்திடை வரிவடிவு வேற்றுமை செய்கின்றது.

மகரம் அதிகாரப்பாட்டு நின்றவின் ஈண்டிக் கூறினார்.

இதன் பொருள் : உடபெறுபுள்ளி—புறத்துப்பெறும் புள்ளியொடு உள்ளாற்பெறும் புள்ளி, உருவாகும்—மகரத்திற்கு வடிவாம என்றவாறு.

எனவே புறத்துப் பெறும் புள்ளியாவது மேற்கூத்திரத்தான் மெய்கடகுக் கூறும் புள்ளி. ரண்டு உருவென்றது காட்சிப்பொருளை உணர்த்தி நின்றது.

உதாரணம் : கப்பி கப்பி (கம்மி) எனவரும். இஃது எதிரது போற்றல். (கச)

கரு. மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்.

இது தனிமெய்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் ஒப்புமை மேல் வேற்றுமைசெய்தல் கூறுகின்றது. என்னை? உயிர்மெய்யான ககர ஙகரங்கட்குந் தனிமெய்யான ககர ஙகரங்கட்கும் வடிவு ஒன்றாக எழுதியவற்றை ஒற்றக்குதற்குப் பின்பு புள்ளிபெறுக வென்றலின்.

இதன் பொருள் : மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்—பதினெட்டு மெய்களின் தன்மையாவது புள்ளிபெற்று நின்றலாம் என்றவாறு.

எனவே உயிரமெய்கடகுப் புள்ளியின்றாயிற்று. க்-ங்-ற்-ன் எனவரும். இவற்றைப் புள்ளியிட்டுக் காட்டவே புள்ளி பெறுவதற்குமுன்னர் அகரம் உடனின்றதோர் மெய்வடிவேபெற்று நின்றனவற்றைப் பின்னர் அப்புள்ளியிட்டுத் தனிமெய்யாககினுரென்பதூஉம் பெறுதும். இதனானே ககரம் ஙகரம் முதலியன புள்ளிபெறுவதற்கு முன்னர் இயலபாக அகரம்பெறறே நிற்குமென்பதூஉம புள்ளிபெறுங்காலதது அவ்வகரம் நீங்குமென்பதூஉம் பின்னர் அப்புள்ளிநீங்கி உயிரேறுமிடத்தது தன்கண் அகரம் நீங்கியே போக வருகின்றதோர் உயிர யாதானும் ஒன்று எறி நிற்குமென்பதூஉம் பெற்றும். ‘மெய்யி னியக்க

மகரமொடு சிவனும்' (எழு-சுக.) என்னுஞ் சூததிரத்தா
னும் இதுவே இதற்குக் கருத்தாதல் உணர்க. (கடு)

கக. எகர ஓகரத் தியற்கையு மற்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : எகர ஓகரத்து இயற்கையும் அற்றே
—எகர ஓகரங்களினது நிலையும் மெய்ப்போலப் புள்ளி
பெறும் இயல்பிறறு என்றவாறு.

எனவே, எகரா ஓகாரங்கடகுப் புள்ளியின்றாயிற்று.
எ-ஓ-எனவரும.

இஃது உயிர்மெய்க்கும ஓக்கும்.

மகரம ஆராய்ச்சிபபட்டது கண்டு மகரத்திற்கு வடிவு
வேறறுமைசெய்து, அதிகாரத்தான் மெய்யின் தன்மை
கூறி, அதன்பின் மாட்டேறறலின் எகர ஓகரத்தையுங்
கூறினா. (கக)

கக. புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு
முருவுரு வாகி யகரமோ டுயிர்த்தலு
மேனை யுயிரோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலு
மாயீ ரியல வுயிர்த்த லாறே.

இது மெய்யும் உயிருங் கூடிப் புணருமாறும் ஆண்டு
அவை திரியாதந் திரிந்தம நிறகுமாறுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும்—
உயிரைப் பெறுதற்குப் புள்ளியைப் போக்கின எல்லா
மெய்களும், உரு உருவாகி அகரமொடு உயிரத்தலும்—
புள்ளி பெறுகின்ற காலத்து இயுலபாகிய அகரந்கிய
வடிவே தமக்கு வடிவாகி நின்று பின்னர் ஏறிய அகரத்
தோடுகூடி ஒலித்தலும், எனை உயிரோடு உருவு திரிந்து

உயிர்த்தலும்—ஒழிந்த பதினேருயிரோடுங் கூடி அவ்வடிவு
திரிந்து ஒலித்தலும், ஆயிரியல உயிர்த்தலாதே—என
அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய அவை ஒலிக்கும் முறைமை
என்றவாறு.

புள்ளியில்லா மெய்யெனவே முன்பெற்றுநின்ற புள்
ளியை உயிரேற்றுதற்குப் போககினமை பெறுதும். உரு
வருவாகியெனவே புள்ளிபெறுதற்காக இயல்பாகிய அகரம்
நீங்கிய வடிவே பின்னா அகரம் பெறுதற்கு வடிவா
மென்பது கூறினார்.

க-ங-ய எனவரும்.

உருவதிரிந்து உயிர்த்தலாவது மேலுங் கீழும் விலங்கு
பெற்றுங் கோடுபெற்றும புள்ளிபெறும் புள்ளியுங்
கோடும் உடன்பெற்றும் உயிர்த்தலாம். கி கீ முதலியன
மேல்விலங்கு பெற்றன. கு கூ முதலியன கீழ்விலங்கு
பெற்றன. கெ கே முதலியன கோடுபெற்றன. கா ஞா
முதலியன புள்ளி பெற்றன. அருகே பெற்ற புள்ளியை
இக்காலத்தாரா காலாக எழுதினார். மகரம் உட்பெறு புள்
ளியை வளைத்தெழுதினார். கொ கோ ஞொ ஞோ முதலி
யன புள்ளியுங் கோடும் உடன்பெற்றன. இங்ஙனந்
திரிந்து ஒலிப்பவே உயிர் மெய் பன்னிருபதினெட்டு இரு
நூற்றொருபத்தாராயிற்று. ஆகவே உயிர்மெய்க்கு வடிவம்
ஒருவாற்றாற கூறினாராயிற்று. இதனானே மெய் தனக்கு
இயல்பாகிய அகரத்தை நீங்கி நிற்பதோர் தன்மையும்
பிறிதோருயிரை ஏறகுந் தன்மையும் உடையதென்ப
தூஉம, உயிர்மெய்க்கட் புலப்படாது இயல்பாகிய அகரமாய்
நிறகுந் தன்மையும் மெய் புள்ளிபெற மழிந்தவழி அவற்றிற
குதக்க உயிராய்ப் புலப்பட்டுவருந் தன்மையும் உடைய
தென்பதூஉம பெற்றும். உயிரமெய்யென்பது உமமைத்
தொகை.

கஅ. மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே.

இது மெய்யும் உயிருங் கூடியவழி அவற்றின் ஓசை நிற்கும முறைமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெய்யின் வழியது—மெய்யினது ஓசை தோன்றிய பின்னதாம், உயிர தோன்று நிலையே—உயிரினது ஓசை தோன்றாம நிலை என்றவாறு.

முன்னின்ற சூத்திரத்தான் மெய் முன்னாநிற்ப உயிர் பின் வந்து ஏறுமென்றா. அமமுறையே ஓசையும் பிறககு மென்றா. இதனானே மாததிரை கொள்ளுங்கால உபபும நீரும போல ஒன்றேயாய் நிறறலும வேறுபடுததுக காணுங்கால் விரலும விரலுஞ் சேர நின்றாற்போல வேறாய் நிறறலும பெறறாம. நீர் உப்பின் குணமேயாயவாறு போல உயிரும மெய்யின்குணமேயாய் வன்மை மென்மை இடைமை எய்தி நிறறல கொள்க.

உதாரணம் : க-ங-ய எனக் கூட்டமும பி ரி வு ம் மூவகையோசையுங் காண்க. (கஅ)

கக. வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற.

இது தனிமெய்களுட சிலவற்றிற்கு வேறோர் குறியீடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் : க ச ட த ப ற—க ச ட த ப ற என்னுந் தனிமெய்களை, வல்லெழுத்தென்ப—வல்லெழுத்தென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர். என்றவாறு.

இஃது ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. ஒழிந்த மெல்லெழுத்தையும் இடையெழுத்தையும் நோக்கித் தாம் வல்லென்றிசைத்தலானும வல்லெனத் தலைவளியாற பிறத்தலானும வல்லெழுத்தாயிறஆ. (கக)

உய. மெல்லெழுத் தென்ப ன் ஞ ண ந ம ன்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ன் ஞ ண ந ம ன்—ன் ஞ ண ந ம ன்
என்னுந் தனி மெய்களை, மெல்லெழுத்தென்ப—மெல்
லெழுத்தென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவா ஆசிரி
யா என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி.
மெல்லென்றிசைத்தலானும் மெல்லென்று மூககின் வளி
யாற் பிறத்தலானும் மெல்லெழுத்தாயிற்று. (20)

உக. இடையெழுத் தென்ப ய ர ல வ ழ ள்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ய ர ல வ ழ ள்—ய ர ல வ ழ ள் என்
னுந் தனிமெய்களை, இடையெழுத்தென்ப—இடையெழுத்
தென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியா
என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி.
இடைநிகாத்தாய் ஒலித்தலானும் இடைநிகர்த்தாய் மிடற
றுவளியாற் பிறத்தலானும் இடையெழுத்தாயிற்று.

வல்லினத்துக் க-ச-த-ப என்னும் நான்கும் மெல்லி
னத்து ஞ-ந-ம என்னும் மூன்றும் இடையினத்து ய-வ
என்னும் இரண்டுமொழிககு முதலாதல் நோக்கி இம்
முறையே வைத்தார். இப்பெயரானே எழுத்தென்னும்
ஓசைகள் உருவாயின. உயிர்க்குங் குறுமை நெடுமை
கூறலின் அவையும் உருவாயின. இது சார்பிற் றேற்றத்
திறகும் ஓகும். (உக)

உஉ. அம்மு வாறும் வழங்கியன் மருங்கின்
மெய்ப்பயங் குடனிலை தெரியுங் காலை.

இது தனிமெய் பிறமெய்யோடுத் தன்மெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமும் உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடுத் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அம்மூவாறும்—அந்நனம் மூன்று கூறாகப் பகுத்த பதினெட்டுமெய்யும், வழங்கியல் மருங்கின்—வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் எழுத்துக்களைக் கூட்டி மொழிப்படுத்து வழங்குதல் உளதாமிடத்து, மெய் மயங்கும் நிலை—தனிமெய் தன்முன்னர் நின்ற பிறமெய்யோடுத் தன்மெய்யோடும் மயங்கும் நிலையும், உடன் மயங்கும் நிலை—அப்பதினெட்டும் உயிருடனே நின்று தன்முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யோடுத் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் நிலையுமென இரண்டாம், தெரியுங்காலை—அவை மயங்கும்மொழியாந் தன்மை ஆராயுங்காலத்து என்றவாறு.

எனவே, தனித்துநின்ற எழுத்துடன் முன்னின்ற எழுத்துக்கள் தாங் கூடுமாறு கூறினாராயிற்று. கட்க என்ருல் இடைநின்ற தனிமெய் முன்னர் நின்ற தன்னின் வேறாய் ககரவொற்றோடு மயங்கிற்று. காக்கை என்றால் இடைநின்ற ககரவொற்று முன்னர் நின்ற தன்னைற்றோடு மயங்கிற்று. கரு என ஈரொழுத்தொருமொழியுங் கருது என மூவொழுத்தொருமொழியும் உயிர்மெய் நின்று தன்முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யோடு மயங்கிற்று. துணங்கை என உயிர்மெய் நின்று தன்முன்னர் நின்ற தனிமெய்யோடு மயங்கிற்று. கல் வில் என்பன உயிர்மெய்நின்று தனிமெய்யோடு மயங்கிற்று.

தெரியுங்காலை என்றதனால் உயிர் முன்னர் உயிர்மெய்மயக்கமும் உயிர் முன்னர்த் தனிமெய்யும்மயக்கமுங் கொள்க. அவை அனை ஆம்பல் என்றும் போல்வன.

மெய்மயக்கங்களுள் தனிமெய் முன்னர்ப் பிறமெய் நின்று மயங்குதல் பலவாதலிற் பல சூத்திரத்தாற் கூறித்

தன்முன்னாத தான் வந்து மயங்குதலை ஒருசூத்திரத்தாற் கூறுப. அவை மயங்குங்கால் வலலினத்தில் டகரமும் நகரமும் மெல்லினமாறும் இடையினமாறும் பிறமெய்யோடு மயங்குமென்றும் வலலினத்திற கசதபககள் தன் மெய்யோடன்றிப் பிறமெய்யோடு மயங்காவென்றும் உய்த துணரக்கூறுமாறு உணராக.

மூவாறுமென்னும் உம்மை முற்றுமமை.

இசூத்திரம் முதலாக 'மெய்நிலைசுட்டின்' (எழு-நூ.) ஈறாக மேறகூறும் மொழிமரபிற்குப் பொருந்திய கருவி கூறுகின்றதென்றுணர்க; எழுத்துக்கள தமமிற கூடிப்புணருமாறு கூறுகின்றதாதலின். (உஉ)

உஊ. ட ற ல ள வென்னும் புள்ளி முன்னர்க்
க ச ப வென்னு மூவெழுத் தூரிய.

இது தனிமெய் பிறமெய்யோடு மயங்கும் மயக்கம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: ட ற ல ள என்னும் புள்ளிமுன்னர்—மொழியிடை நின்ற ட ற ல ள என்று கூறப்படும நான்கு புள்ளிகளின் முன்னர், க ச ப என்னும் மூவெழுத்தது உரிய—க ச ப என்று கூறப்படும மூன்றெழுத்தும் வந்து மயங்குதற்கு உரிய என்றவாறு.

உதாரணம்: கடக கடசி கட்ட எனவுங் கற்க முயறசி கறப எனவுஞ் செல்க வலசி செல்ப எனவுங் கொள்க நீளசினை கொள்ப எனவுந் தனிமெய் பிறமெய்யோடு மயங்கியவாறு காண்க. கட்டிரா கறசிரார் என்பன இரு மொழிப்புணாசசியாகலின் ஈணடைக்காகா. (உஊ)

உச. அவற்றுள்

லளல்கான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது. c

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—முற்கூறிய நான்கனுள், லளஃகான் முன்னர்—லகார ளகாரமாகிய புள்ளிகளின் முன்னர், யவவுந் தோன்றும்—கசபக்களே யன்றி யகர வகரங்களும் வந்து மயங்கும் என்றவாறு.

கொல்யானை செல்வம் வெள்யாறு கள்வன் எனவரும்.

இவற்றுட் கொல்யானை என வினைத்தொகையும் வெள்யாறு எனப் பண்புத்தொகையும் நிலைமொழி வருமொழி செய்வதற்கு இயையாமையின் 'மருவிற்பாத்திய' என்று கூறுவராதலின் இவ்வாசிரியா இவற்றை ஒருமொழியாகக் கொள்வரென்று உணராக. இக்கருத்தானே மேலும் வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் ஒருமொழியாகக் கொண்டு உதாரணங் காட்டுதும். அன்றி இவ்வாசிரியா நூல்செய்கின்ற காலத்து வினைத்தொகைகணனும் பண்புத்தொகைக்கணனும் மன்றி ஒருமொழிககண்ணே மயங்குவனவும் உளவாதலின், அவற்றைக் கண்டு இலக்கணங் கூறினார். அவை பின்னர் இறந்தனவென்று ஒழித்து உதாரணமில்லனவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டாமற் போதலே நன்றென்று கூறலுமொன்று. (உச)

உரு. னுருண நமன வெனும் புள்ளி முன்னர்த் தத்த மிசைக ளொத்தன நிலையே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : னுருண நமன எனும் புள்ளி முன்னர்—னுருண நமன என்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், தத்தமிசைகள்—தமக்கினமாய் முன்னின்ற கசடதபறக்கள், ஒத்தன நிலையே—பின்னிற்றறகுப பொருந்தின மயங்கி நிறற்றகண் என்றவாறு.

உதாரணம் : கங்கன் கஞ்சன் கண்டன் கந்தன் கம் பன் மன்றன் எனவரும். தெங்கு பிஞ்சு வண்டு பந்து கம்பு கன்று எனக குறறுகரமுங் காட்டுப. (உரு)

உசூ. அவற்றுள், ணனஃகான் முன்னர்க்
க ச ரூ ப ம ய வவ் வேழு முரிய.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—மேற்கூறிய மெல்லொற்று ஆறனுள், ணனஃகான் முன்னர்—ணகார னகாரங்களின் முன்னர், க ச ரூ ப ம ய வ எழும் உரிய—டறக்களையன்றிக் க ச ரூ ப ம ய வ என்னும் ஏழெழுத்தும் வந்து மயங்குதற்கு உரிய என்றவாறு.

உதாரணம் : எண்கு வெண்சாந்து வெண்ணாண் பண்பு வெண்மை மண்பாறு எண்வட்டு எனவும், புண்கு புன்செய் மெண்ணாண் அன்பு வன்மை இன்யாழ் புன்வரகு எனவும் வரும். எண்வட்டு விளைத்தொகை. எண்கு புண்கு பெயர். (உசூ)

உஎ. ரூ ந ம வ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகா னிற்றன் மெய்பெற்றன்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ரூ ந ம வ என்னும் புள்ளி முன்னர்—ரூ ந ம வ என்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், யஃகான் நிற்றல் மெய்பெற்றன்றே—யஃகான் நிற்றல் பொருண்மைபெற்றது என்றவாறு.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ் செய்தவின் அக்காலத்து ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இற்றந்தன.

இனி உரையாசிரியர் உரிஞ்யாது பொருந்யாது திரும்பாது தெவ்யாது என இருமொழிக்கண் வருவன உதாரணமாகக் காட்டிராலெனின், ஆசிரியர் ஒருமொழியாமாறு ஈண்டிக் கூறி, இருமொழி புணர்த்தற்குப் புணரியலென்று

வேரோர் இயலுங் கூறி, அதன் கண் 'மெய்யிறு சொன் முன் மெய்வரு வழியும்' (எழு-க௦எ.) என்று கூறினார். கூறியவழிப் பின்னும் 'உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி' (எழு-க௯௩.) என்றும் பிருண்டும் ஈறுகடோறும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்பார். ஆதலின் ஈண்டு இருமொழிப்புணர்ச்சி காட்டிற் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம். அதனால் அவைகாட்டுதல் பொருந்தாமை உணர்க. (உஎ)

உஅ. மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும். இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : மஃகான் புள்ளிமுன்—முற்கூறிய வற்றுள் மகரமாகிய புள்ளி முன்னர், வவ்வுந் தோன்றும்—பகர யகரமே யன்றி வகரமும் வந்து மயங்கும் என்றவாறு.

இதற்கும் உதாரணம் இக்காலத்து இறந்தன. அன்றி, வரும் வண்ணக்கன் என்றற்போல்வன காட்டின் 'வகார மிசையு மகாரங் குறுகும்.' (எழு-௩௩௦.) என்ற விதி வேண்டாவாம். (உஅ)

உக. யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர் முதலா கெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர்—ய ர ழ என்று கூறப்படும் மூன்று புள்ளிகளின் முன்னர், முதலாகெழுத்தும்—மொழிக்கு முதலாமென மேற்கூறும் ஒன்பதெழுத்துக்களும், உம்மை யான் மொழிக்கு முதலாகாத பிற எழுத்துக்களும், ஙகரமொடு தோன்றும்—ஙகாரமும் வந்து மயங்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆய்க ஆர்க ஆழ்க, ஆய்தல் ஆர்தல் ஆழ்தல், ஆயநர் ஆர்நர் ஆழநர், ஆய்பவை ஆர்பவை ஆழ்பவை, வாய்மை நேர்மை கீழ்மை, எய்சில வார்சில வாழ்

சேரி, தெய்வம சேர்வது வாழ்வது, பாய்ஞெகிழி நேர்
 னெகிழி வாழ்ஞெண்டு, செய்யாறு போயாணை வீழயாணை
 என மொழிககு முதலாம ஒன்பதும் வந்து மயங்கின.
 செய்யாறு என யகரத்தின் முன்னா யகரம் வந்தது தன்
 முன்னாத தான் வந்ததாம்.

இனி உமமையாற கொண்ட மொழிக்கு முதலாகாத
 வறறின் கண்ணுஞ சில காட்டுதும். ஓய்வு சோவு வாழ்வு,
 ஓயவோ சோவோ வாழவோர், ஆய்ஞா சோஞா ஆழ்ஞா
 எனவரும். பிற எழுததுககளோடு வருவன உளவேனும்
 வழககுஞ செய்யுளும் நோக்கிக கூறிககொள்க.

இனி வேய்ங்நனம் வோங்நனம் வேழ்ங்நனம் என
 மொழிக்கு முதலாகாத னகரம் இடைவந்த சொறகள் அக்
 காலத்து வழங்கின என்றுணாக, ஆசிரியர் ஓதுதலின.
 இதனை 'நகரமொடு தோன்றும்' எனப் பிரித்தோதினா
 அக்காலத்தும் அரிதாக வழங்கலின்.

இனி வேயகடிது வோகடிது வீழ்கடிது சிறிது தீது
 பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது
 என்பன காட்டின அவை இருமொழியாக நிலமொழி வரு
 மொழி செய்து மேறபுணாககின்றன ண்டைக்காகா என
 மறுகக. (உகூ)

நய. மெய்ந்நிலைசுட்டி னெல்லா வெழுத்துந்
 தம்முற்றும் வருஉம் ரழவலங் கடையே.

இது நிறுததமுறையானே • தனிமெய் தன்ஞெற்
 றோடு மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெய்ந்நிலை சுட்டின்—பொருணிலை
 மையைக கருதின், 'எல்லா எழுத்தும—பதினெட்டு
 மெய்யும், தமமுன் தாம வீருஉம—தமமுன்னே தாமவந்து

மயங்கும், ர ழ அலங்கடையே—ரகார ழகாரங்களல்லாத இடத்து என்றவாறு.

உதாரணம் : காககை எங்ஙனம் பசசை மஞ்ஞை படடை மணணை தததை வெநநெய் அபபு அமமை வெய்யர் எல்லி எவவி களளி கொறறி கன்னி எனவரும்.

மெய்நிலை சுட்டினென்றதனால் தனிமெய் முன்னர் உயிரமெய் வருமென்று கொள்க. எல்லாமென்றது ரகார ழகாரங்கள் ஒழிந்தனவற்றைத் தழுவிற்று. (௩௦)

௩௧. அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு.

இது குற்றெழுத்தென்றவற்றுட சிலவற்றிற்கு வேறோ குறியீடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அ இ உ அம்மூன்றுஞ் சுட்டு— அ இ உ என்று கூறிய அம்மூன்றுஞ் சுட்டென்னுங் குறியீடையுடைய என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கியதோரா குறி, சுட்டி அறியப்படும பொருளை உணராததலின். தன்னின முடிததல என்பதனால் எகரம் வினாப்பொருள் உணராதது லுங் கொள்க.

உதாரணம் : அககொற்றன் இககொற்றன் உககொற்றன் எப்பொருள் எனவரும். இவை பெயரைச் சாரந்து தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய்த இடைச்சொல். இச சூத்திரம் ஒருதலைமொழிதலென்னும் உத்தி. இதுவும் மேலைச் சூத்திரமும் எழுத்தாநதன்மையன்றி மொழிநிலைமைப்பட்டு வேறோ, குறிபெற்று நின்றவின் மொழிமரபினைச் சேரவைத்தாரா. (௩௧)

௩௨. ஆ ஏ ஓ அம் மூன்றும் வினா.

இது நெட்டெழுத்தென்றவற்றுட சிலவற்றிற்கு வேறோ குறியீடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆ ஏ ஓ அம்முன்றும் வினா—ஆ ஏ ஓ என்று கூறப்பட்ட அம் முன்றும் வினா என்னுங் குறியினை யுடைய என்றவாறு.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி, வினாப் பொருள் உணர்த்தலின்.

உதாரணம் : உண்கா உண்கே உண்கோ எனவரும். இவற்றுள் ஆகாரம் இக்காலத்து வினாவாய் வருதலரிது. நீயே நீயோ என்பது இக்காலத்து வரும். இவற்றுள் ஏ ஓ என்பன இடைச்சொல்லோத்தினுள்ளுங் கூறினார், ஏகார ஓகாரங்கள் தரும் பொருட்டொகைபற்றி. இது மொழிந்தபொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்றுமுடித்தலென்னும் உத்திக்கு இனமாம், யகார ஆகாரமும் வினாவாய் வருதலின். (௫௨)

௫௩. அளபிறந் துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலு முளவென மொழிப விசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறைய வென்மனார் புலவர்.

இது பிறன்கோட்கூறலென்னும் உத்திபற்றி இசை நூற்கு வருவதோர் இலக்கணமாமாறு கூறி, அவ்விலக்கணம் இந்நூற்குங் கொள்கின்றது.

இதன் பொருள் : அளபிறந்து உயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும் நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்—முற்கூறிய உயிரும் உயிர்மெய்யும் மாத்திரையை இறந்தொலித்தலும் ஒற்றெழுத்துக்கள் அரைமாத்திரையின் நீண்டொலித்தலும் யாழ்நூலிடத்தன என்று கூறுவர் புலவர், இசையொடு சிவணிய உளவென மொழிப—அங்ஙனம் அளபிறந்தும் நீண்டும் இசைத்தல் ஓசையொடு பொருந்திய நால்வகைச் செய்யுட்களுக்கும் உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

எழுத்துக்கள் முற்கூறிய மாத்திரையை இறந்தொலிக்குமாறு கண்டு, அஃது இறந்தொலிக்கும் இடங் கூறினார், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுங் கிடக்கும் இடஞ் செய்யுளிடமாதலின். அது மிக்கொலித்தலைச் செய்யுளியலின்கண் 'மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனா' (செய்-க.) என இருபத்தாறு உறுப்பிற்குஞ் சிறப்புறுப்பாக முற்கூறிப், பின்னர்

‘மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு
மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.’ (செய்-உ.)

என இச்சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்து, பின்னும்

‘எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.’ (செய்-ஈ.)

என்றுங் கூறினார். இது எதிரதுபோற்றலென்னும் உத்தியுங் கூறிற்று.

உதாரணம்: ‘வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளினி’ (கலி-கக.) என்புழி முகர ஆகாரமும் ககர எகாரமும் மாத்திரை இறந்தொலித்தவாறு உணர்க. ‘பிடியுட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிமெனவு முரைத்தனரே’ (கலி-கக.) என்புழி நகரவொற்று அளவிறந்தவாறு காண்க. ஒழிந்த பூவகைச் செய்யுட்கும் இவ்வாறே தத்தமக்குரிய பாவென்னும் உறுப்பினை நடாத்தி அளவு மிகுமாறு காண்க.

சிவணிய என்பது தொழிற்பெயர். இசையொடு சிவணிய எனவே செய்யுளாதல் பெற்றும். நரம்பென்றது ஆகுபெயராய் யாழினை உணர்த்திற்று. மறையென்றது நூலை. மொழிபவென்றும் என்மனார் புலவரென்றும் இருகாற் கூறியவதால், இங்ஙனம் பொருள்கூறலே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. என்னை? செய்யுளியலுட்

கூறிய 'மாதிரையளவும' என்னுஞ் சூத்திரத்தில்
 'மேறகிளந்தன்ன' (செய்-உ.) என்னும மாட்டேற
 றிற்கு இவ்வோத்தினுள் வேறோர் சூத்திரம் இன்மையின்.
 இவ்விடக்கணங் கூறாககாற செய்துக்குப பாவென்னும்
 உறுப்பு நிகழாது அவை உரைசெய்யுடபோல நிறறலின்,
 இவ்விடக்கணங் கூறவேவேண்டுமென்று உணர்க.

'சூத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
 வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா
 மொனற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.'(மரபியல்-க௦௩.)

என்னும மரபியற் சூத்திரத்தானே இவ்வாறே சூத்திரங்
 களை நலிந்து பொருளுரைப்பன வெல்லாங்கொள்க. (௩௩)

நூன்மரபு முற்றிற்று.

உ. மொழி மரபு

நசு. குற்றிய லிகர நிற்கல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்
காவயின் வருஉ மகர மூர்ந்தே.

என்பது சூத்திரம். மேல் எழுத்து உணர்த்தியபின்
னர் அவை தமமுட தொடருமாலும் உணர்த்தி அவ்வெ
ழுத்தானும் மொழியது மரபு உணர்த்துகின்றமையின்
இவ்வோத்து மொழிமரபெனக் காரணப் பெயர்த்தாயிற்று.
இச்சூத்திரம் முன்னர்ச் சார்ந்து வருமென்ற மூன்றனுட்
குற்றியலிகரத்திற்கு இடனும் பறறுககோடுங் கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : உரையசைக் கிளவிக்கு வருஉம்—
தான்கூறும் பொருளைக் கோடற்கு ஒருவனை எதிராமுக்
மாக்குகு சொல்லிற்குப் பொருந்தவரும், ஆவயின்—அம்
மியாவென்னும் இடைச்சொல்லைச் சொல்லுமிடத்து,
யாவென் சினைமிசை மகரம் ஊர்ந்து—யாவென்னும் உறுப
பின் மேலதாய் முதலாய் நின்ற மகரவொற்றினை யேறி,
குற்றியலிகரம் நிற்கல், வேண்டும்—குற்றியலிகரம் நிறமலை
விருமபும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : கேண்மியா சென்மியா எனவரும்.
கேளென்றது உரையசைக் கிளவி; அதனைச் சார்ந்து தமக்கு
இயல்பின்றி நின்றது மியா வென்னும் இடைச்சொல்.

அவ்விடைச்சொல் முதலும் அதனிற் பிரியும் யா அதற்கு உறுப்புமாமென்று கருதி யாவென்சினை என்றார். மியா இடம்; மகரம் பற்றுக்கோடு. யாவும் இகரம் அரைமாத்திரையாதற்குச் சார்பு. இவ்விடைச்சொல் தனித்துநிற்றல் ஆற்றாமையிற் கேளென்பதனோடு சார்ந்து ஒருசொல்லாயே நின்றழி இடைநின்ற இகரம் ஒருமொழியிடத்துக்குற்றியலிகரமாய் வருதலானும் ஆண்டு உணர்த்தற்குச் சிறப்பின்மையானும் ஈண்டுப் போத்தந்து கூறினார். உணர்ந்தெனவே குற்றியலிகரமும் உயிரென்பது பெற்றும், உயிர்க்கல்லது ஏறுதலின்மையின். (க)

௩௫. புணரிய நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே யுணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்.

இது குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்தும் வருமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே—அக்குற்றியலிகரம் புணரியலுள் ஒருமொழிக் கண்ணன்றி இருமொழி தம்மிற் புணர்தலியன்ற நிலைமைக் கண்ணுங் குறுகுதலுரித்து, உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்—அதற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உணரக் கூறத் தொடங்கின் அவை குற்றியலுகரப் புணரியலுள்ளே கூறப்படும் என்றவாறு.

குறுகலுமென்னுமிடத்து உம்மையை நிலையிடையுமென மாறிக் கூட்டுக. 'யகரம்வருவழி' (எழு-சக0.) என்னுஞ் சூத்திரத்து யகரம் இடம், 'உகராஞ்சார்ந்த வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

உதாரணம்: நாகியாது வரகியாது தெள்கியாது எஃகியாது கொக்கியாது குரங்கியாது எனவரும். இது மொழிவாமென்னும் உத்தி. (உ)

௩௬. நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழியீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே.

இஃது ஒருமொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : குற்றியலுகரம் வல்லாறு ஊர்ந்தே— குற்றியலுகரம் வல்லெழுத்துக்கள் ஆறினையும் ஊர்ந்து, நெட்டெழுத்திம்பருந் தொடர்மொழி ஈற்றும்—நெட்டெழுத்தின்பின்னும் ஐவகைத தொடர்மொழியின் இறுதியினும் நிறறல்வேண்டும ஆசிரியன் என்றவாறு.

நெட்டெழுத்தினதுபின் தொடர்மொழியினது ஈறென நிலத்தகலம்போல ஒன்றியறகிழமைபபட்டு நின்றது, அமொழியிற் றீர்ந்து குற்றியலுகரம் நிலலாமையின், வல்லாறு பண்புததொகை. முறறுமமை தொககுநின்றது. அதிகாரமுறைமையென்னும் உத்தியான் நிறறலவேண்டுமென்பது வருவிக்க.

உதாரணம் : நாகு வரகு தெள்கு எஃகு கொக்கு குரங்கு எனவரும். இவவாறுவகையும் இடம்; வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு. எனவே, மொழிககு ஈறுதலும் பெறாரும். பெருமுரசு திருமுரசு என்பன இருமொழிக்கண்வந்த முறறுகரம். பரசு இங்கு ஏது என்னும் முறறுகரங்கள் வடமொழிச்சிதைவு. தருககு அணுககு என்பன வினைககண்வந்த முறறுகரம். குறறுகரத்திற்கு முன்னர்வந்த உயிரேறிமுடிய அரைமாததிரையாய நிறறலும், முறறுகரத்திற்கு முன்னர்வந்த உயிரேறிமுடியாமைபுரதமமுள் வேற்றுமை. (௩)

௩௭. இடைப்படிற் குறுகு ழிடனுமா ருண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான.

இது குற்றியலுகரம புணர்மொழிக்கண் தன் அரை மாத்திரையிற் குறுகிவருமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமார் உண்டே—அவ்வுகரம ஒருமொழியுளன்றிப் புணாமொழியிடைப்படிந் தன் அரை மாத்திரையினுங் குறுகும் இடனும உண்டு, கடப்பாடு அறிந்த புணரியலான—அதற்கு இடனும பறறுககோடும யாண்டுப் பெறுவதெனின், அதன் புணாச்சிமுறைமை அறியுங் குற்றியலுகரபுணரியலுள் என்றவாறு.

‘வல்லொறறுத்தொடாமொழி’ (எழு-சூகூ.) என்பதனுள் வல்லெழுததுத தொடாமொழியும் வல்லெழுதது வருமவழியும் இடம; றறறுவல்லெழுததுப் பறறுககோடு.

உதாரணம் : செககுக்ககணை சுககுக்ககோடு எனவரும். இவை அரைமாத்திரையிற் குறுகிடவாறு ஈனையவறறேடு படுதது உணாக. இடனுமெனவே இது சிறுபான்மையாயிற்று. (ச)

௩௮. குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி

யுயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.

இது நிறுத்தமுறையானே ஆய்தம ஒருமொழியுள் வருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆய்தப்புள்ளி—ஆய்தமாகிய ஒற்று, குறியதன்முன்னா உயிரொடுபுணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்து—குறறெழுத்தின் முன்னதாய், உயிரோடுகூடிய வல்லெழுத்தாறின் மேலிடத்ததாய் வரும என்றவாறு.

வல்லாறன்மிசைத்தென்றதனானும ாண்டுப் புள்ளியென்றதனானும ‘ஆய்தத்தொடாமொழி’ (எழு-சூகூ.) என மேற்கூறுதலானும் உயிரென்றது ஈண்டுப் பெரும்

பான்மையுங் குற்றுக்கரமேயாம். சிறுபான்மை எனையுயிர் களையுங் கொள்க.

உதாரணம் : எஃகு கஃசு கஃடு கஃது கஃபு கஃறு அஃது இஃது உஃது எனவரும். கஃலீது முஃலீது என்பனவற்றை மெய்ப்பிறிதாகியபுணாச்சி என்றதனானும் ஈண்டுப் புள்ளியென்றதனானும் ஆய்தமும் மெய்யாயிற்று. அஃகாமை வெஃகாமை அஃகி வெஃகி அஃகம எனப பிறவுயிராகளோடும் வந்தது. கஃசியாதெனத் திரிந்ததுவுங் குற்றியலுக்கரத்தோடு புணர்ந்ததாம். (ரு)

நக. ஈறியன் மருங்கினு மிசைமை தோன்றும்.

இஃது அவ்வாய்தம புணர்மொழியகத்தம வருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஈறியன் மருங்கினும்—நிலைமொழியீறு வருமொழிமுதலொடு புணர்ந்து நடக்கும் இடத்தும், இசைமை தோன்றும்—அதன் அரைமாததிரையே இசைக்கூந்தன்மை தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கஃலீது முஃலீது எனவரும். இவவீறு இயலுமாறு புள்ளிமயங்கியலுட பெறுதும். ஈண்டும இடம்குற்றெழுத்துமேல வரும வலெழுத்து. (ரு)

சய. உருவினு மிசையினு மருகித் தோன்று மொழிக்குறிப் பெல்லா மெழுத்தி னியலா வாய்த மஃகாக் காலே யான.

இஃது எதிரதுபோற்றலென்னும் உத்தியாற் செய்யுளியலை நோக்கி ஆய்தத்திற்கு எய்தியதோர இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றுங் குறிப்பு மொழியும்—நிறத்தின்கண்ணும் ஓசை

சக. குன்றிசை மொழிவயினின்று சை நிறைக்கு
நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே.

இஃது எதிரதுபோற்றலென்னும உத்திபறறிச
செய்யுளியுல நோக்கி 'நீட்டமவேண்டின்' (எழு-கூ.) என
முற்கூறிய அளபெடையாமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : குன்றிசை மொழிவயின் நின்று
இசைநிறைககும்—அளபெடுத்துக கூறாககாற குன்றுவ
தான ஓசையையுடைய அவ்வளபெடைசசொறகண்ணே
நின்று அவ்வோசையைநிறைககும், அவை யாவையோ
வெனின், நெட்டெழுத்திம்பா ஒத்த குறறெழுத்தே—
நெட்டெழுத்துக்களின் பினகைத தமககு இனமொத்த
குற்றெழுத்துக்கள் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆஅ ராஇ ஊஉ ஊ ஒஒ எனவரும். குன்
றிசைமொழி என்றதற்கு இசைகுன்றுமொழி என்றமாம.
இனமொத்தலாவது பிறப்பும் புணாச்சியும் ஓசையும்
வடிவும் ஒத்தல். ஈண்டு மொழி யென்றது 'அளபெடை
யசைநிலை' (செய்யுளியல்-ஈஎ.) என்னுந் செய்யுளியற
சூத்திரத்து எட்டு இயறசீரீன்பாற படுகின்ற எனவகை
அளபெடைச சொறகையும். அவை ஆஅ கடாஅ ஆஅழி
படாஅகை ஆஅங்கு ஆஅவது புகாஅாதது விராஅயது
எனபனவாம. கட்டலைகொள்ளா ஆசிரியா இவறறைத
தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை யென்றும் அடக
குப. இனி மொழியென்றதற்குத் தனிநிலை எழ்நையுமே
கொளளின், ஒழிந்த இயறசீரீப்பாற படும அளபெடை
கோடறகு இடமின்மை உணாக. (அ)

சஉ. ஐஒள வென்னு மாயீ ரெழுத்திற்
கிகர வுகர மிசைநிறை வாகும்.

இஃது ஒத்தகுறறெழுதது இல்லாதன அளபெடுக்கு மாறு கூறுகின்றது.

இதுவும் எதிரதுபோற்றல்.

இதன் பொருள் : ஐஒள என்னும ஆயீரெழுத்திறகு—தமக்கு இனமில்லாத ஐகார ஒளகாரமென்று கூறப்படும அவ்விரண்டெழுத்திறகு, இகர உகரம் இசைநிறைவாகும்—ஈகார ஊகாரங்கட்கு இனமாகிய இகர உகரங்களைச் சாராதிக கூற, அவை அககுன்றிசைமொழிக்கண நின்று ஒசையை நிறைப்பனவாம என்றவாறு.

ஐஇ ஒளஉ என நிரனிறையாகக்கொளக. இவறறை முற்கூறிய இயறசீரெட்டிறகும் ஏறபனவறரேடு உதாரணங்காட்டிககொளக.

இத்துணையும் நான்மரபின் ஒழிபு. (கூ)

சுந. நெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொரு
[மொழி.]

இஃது ஒரெழுத்தொருமொழி உணாததுதல நுதலியவறறுள நெட்டெழுத்தானும மொழியாககங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நெட்டெழுத்து ஏழே—நெட்டெழுத்தாகிய உயிராகளேமும், ஒரெழுத்தொருமொழி—ஒரெழுத்தானாகும் ஒருமொழியாம என்றவாறு.

முற்றுமமைதொகுதது ாற்றசையேகாரம விரித்ததா.

உதாரணம் : ஆ ா ஊ ஏ ஐ ஓ எனவரும். ஒளகாரம உயிராமெய்ககண் ணல்லது வாராது. ஊ என்பது தசை. இஃது உயிராகும் உயிராமெய்கசும் விதி. கா தீ பூ சேதை கோ கௌ எனவரும். இவை தமமையுணரநின்ற வழி எழுத்தாம. இடைநின்று பொருளுணராததயவழிச

சொல்லாம். நெட்டெழுத்தேறியமெய் நெட்டெழுத்தாயுங் குற்றெழுத்தேறியமெய் குற்றெழுத்தாயும் நின்றலேயன்றி மெய்க்கு நெடுமையும் குறுமையும் இன்மை உணாக. (க0)

சச. குற்றெழுத்தைந்து மொழிநிறை பிலவே.

இது குற்றெழுத்து ஐந்தும மொழியாகா. அவற்றுட்சில மொழியாகுமென்பது உணாத்துகின்றது.

இதன் பொருள் : குற்றெழுத்து ஐந்தும்—குற்றெழுத்தாகிய உயிரைந்தும, மொழிநிறைபு இலவே—தாமே நிறைந்து நின்று மொழிதல இல; சில மெய்யோடுகூடி நிறைந்துநின்று மொழியாம என்றவாறு.

உதாரணம் : து நொ எனவரும். இவை உயிராமெய்க்கண்ணலலது வாராமையானும், உயிராககண்ணும், எனை அகரமும் எகரமும், அககொற்றன் எப்பொருள் எனத, தனிதது நின்று உணர்த்தலாற்றாது இடைச்சொல்லாய்ப்பெயரைச சார்ந்துநின்று சுட்டுப்பொருளும் வினாப்பொருளும் உணர்த்துதலானும் 'நிறைபில' வென்றார். முற்றும் மை ராண்டு எச்சப்படடு நின்றதென்று உணர்க. (கக)

சரு. ஓரெழுத் தொருமொழி யீரெழுத் தொரு மொழி, யிரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர் மொழி யுளப்பட, மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.

இது முன்னர் மெய்மமயககம் உடனிலமயககக கூறலானும் ராண்டு 'நெட்டெழுத்தேழே' (எழு-சக.) என்பதனானும் எழுத்தினுள் மொழியாமாறு கூறினார், அமமொழிக்கு இச்சூத்திரத்தாற் பெயரும் முறையுந் தொகையுந் கூறுகின்றார்,

இதன் பொருள் : ஓரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி இரண்டறநது இசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட—ஓரெழுத்தானுகும் ஒருமொழியும் இரண்டெழுத்தானுகும் ஒருமொழியும் இரண்டனை இறந்து பல வாற்றான் இசைக்குந் தொடர்மொழியுடனே கூட, மொழி நிலை மூன்றே—மொழிகளின் நிலைமை மூன்றேயாம், தோன்றிய நெறியே—அவை தோன்றிய வழக்குநெறிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆ கா நா ஓரெழுத்தொருமொழி, மணி வரகு கொற்றன் ஈரெழுத்தொருமொழி, குரவு அரவு மூவெழுத்தொருமொழி, கணவிரி நாலெழுத்தொருமொழி, அகத்தியனர் ஐயெழுத்தொருமொழி, திருசிறந்தம்பலம ஆறெழுத்தொருமொழி, பெரும்பற்றப்புலியூர் எழெழுத்தொருமொழி.

ஓரெழுத்தொருமொழியுந் தொடர்மொழியுமென்னுது ஈரெழுத்தொருமொழியும் ஒதினா, சில பல என்னுந் தமிழ்வழக்கு நோக்கி.

ஆசிரியர் ஒற்றுங் குற்றுக்காமம் எழுத்தென்று கொண்டனராதலின் மா கா எனநின்ற சொற்கள் மாலகால என ஒற்றிததுழி ஒற்றினான் வேறுபொருள் தநது நின்றலின் இவற்றை ஈரெழுத்தொருமொழியென்றும், நாகு வரகு என்னுங் குற்றுக்கா ஈற்றுச சொற்களிற குற்றுக்காங்கள் சொல்லொடுக்கடிப பொருள் தநது நின்றலின் இவற்றை ஈரெழுத்தொருமொழி மூவெழுத்தொருமொழியென்றுங் கோடுமென்பாக்ககு, 'ஆசிரியர் பொருளைக கருதாது மாத்திரை குறைநதமைபற்றி ' உயிரிலெழுத்து மெண்ணப்பபடா' (செய்யுளியல-௫௫.) 'குறிலேநெடிவேகுறிவினை' (செய்யுளியல-௬.) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரங்களால இவற்றை எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெரு

என்று விலக்குவராதலின், அவற்றால் ஈண்டு ஈரொழுத் தொருமொழியும் மூவொழுத்தொருமொழியுங் கொள்ளின், மாறுகொளக்கூற லென்னுங் குற்றந் தங்குமென்று மறுக்க.

இனி 'நெட்டெழுத்தேழேயோரொழுத்தொருமொழி.' (எழு-சந.) 'குற்றெழுத்தைந்துமொழிநிறை பிலவே.' (எழு-சச.) என்பனவற்றான் மெய்க்குக் குறுமைநெடுமை யின்மையான் உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய நெடிலுங் குறிலுமே மொழியாமென்று கூறி, மீட்டும் அதனையே இச்சூத்திரத்தான் ஓரொழுத்தொருமொழியென்றெடுத்து அதனோடே ஈரொழுத்தையும் இரண்டிறந்ததனையுங் கூட்டி மொழியாகக் கோடலின், ஒற்றினைக்கூட்டி எழுத்தாகக் கோடல் ஆசிரியர்க்குக் கருத்தன்மையுணர்க. அன்றியும் 'மொழிப்படுத்திசைப்பினும்' (எழு-நூ.) என்னுஞ் சூத் திரத்திற் கூறுகின்றவாற்றானும் உணர்க. 'அகரமுதல் னகரவிழுவாய் முப்பஃதென்ப' (எழு-க.) என ஒற்றினையும் எழுத்தென்றது எழுத்தின் தன்மை கூறிற்று. ஈண்டு மொழியாந்தன்மை கூறிற்று. (கஉ)

சகா. மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்.

இது தனிமெய்களை அகரம் இயக்குமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : மெய்யினியக்கம்—தனிமெய்களினது நடப்பு, அகரமொடு சிவணும்—அகரத்தோடு பொருந்தி நடக்கும் என்றவாறு.

எனவே ஒருவன் தனிமெய்களை நாவாற் கருத்துப் பொருளாகிய உருவாக இயக்கும் இயக்கமும் மூவகையாற் காட்சிப்பொருளாகிய வடிவாக இயக்கும் இயக்கமும் அக ரத்தோடு பொருந்தி நடக்கும் என்றவாறு,

உதாரணம் : ‘வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற.’ (எழு-ககூ.). ‘ககார நகார முதனா வண்ணம்’ (எழு-அகூ.) என்றாற்போல்வன நாவால் இயக்கியவாறு காண்க. எழுதிக் காட்டுமிடத்துக் ககரம் முதலியன உயிர் பெற்று நின்ற வடிவாக எழுதிப், பின்னர்த் தனிமெய்யாக்குதற்குப் புள்ளி யிட்டுக் காட்டுகின்றவாற்றான் வடிவை இயக்குமிடத்தும் அகரங்கலந்துநின்றவாறு காண்க.

இங்ஙனம் மெய்க்கண் அகரங்கலந்துநிற்குமாறு கூறி னாற் போலப் பதினோருயிர்க்கண்ணும் அகரங்கலந்துநிற் கு மென்பது ஆசிரியர் கூறாராயினார், அந்நிலைமை தமக்கே புலப்படுதலானும் பிறர்க்கு இவ்வாறு உணர்த்துதல் அரிதாக லானுமென்று உணர்க. இறைவன் இயங்குதிணைக்கண் ணும் நிலத்திணைக்கண்ணும் பிறவற்றின் கண்ணும் அவற் றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற் போல அகரமும் உயிர்க்கண்ணுந் தனிமெய்க்கண்ணுங் கல ந்து அவற்றின் தன்மையாயே நிற்குமென்பது சான்றோர்க் கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது, ‘அகரமுதல’ என்னுங் குறளான் அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துக்களெல்லாம், அது போல இறைவனாகிய முதலையுடைத்து உலகமென வள்ளு வனார் உவமைகூறியவாற்றானும், கண்ணன் எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே யெனக் கூறியவாற்றானும் பிற நூல்களானும் உணர்க.

இதனான் உண்மைத்தன்மையுஞ் சிறிது கூறிரா யிற்று. இதனை நான்மரபிற் கூறுது ஈண்டுக் கூறினார், ‘வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற.’ (எழு-ககூ.) என்ற இடத்துத் தான் இடைநின்று ஒற்றென்பதோர் பொருளை உணர்த்தி மொழியாந்தன்மை எய்திநின்றவின். (ககூ)

சஎ. தம்மியல் கிளப்பி னெல்லா வெழுத்து மெய்ந்நிலை மயக்க மான மில்லை,

இது முன்னா மெய்க்கண் உயிர்நின்றவாறு கூறி அவ்வயிரா மெய்க்கண் ஏறி உயிர்மெய்யாய் நின்றகாலத்தது அமமெய்யாற பெயர்பெறுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எலலா எழுத்தம—பன்னீருயிரும, மெய்ந்நிலை தம இயல மயக்கங் கிளப்பின்—மெய்யின தன மையிலே தமமுடைய தனமை மயங்கிறாறாகப் பெயாகூறின், மானமில்லை—குறறமில்லை, என்றவாறு.

மெய்யின் தன்மையாவது வன்மை மென்மை இடைமை. தமமியலாவது உயிர்த்தன்மை. என்றது வல லெழுத்தது மெலலெழுத்தது இடையெழுத்தென உயிர்மெய்க்கும் பெயரிட்டாளுதல் கூற்றது. அவை 'வல்லெழுத்தியையி னவ்வெழுத்தது மிகுமே' (எழு-கக.) எனவும், 'மெலலெழுத்தியையி னிறுதியோ நிறமும்' (எழு-உ௦.) எனவும், 'இடையெழுத்தெனப ய ர ல வ ழ ள்' (எழு-உக.) எனவும் பீராணடும ஆளப. எழுத்ததை வன்மை மென்மை இடைமையென விசேடித்த சிறப்பான இப்பெயாகூறினா.

இஃதன்றிப் பதினெட்டுமெய்யுந் தன்மைகூறு மிடத்தது மெயமமயக்கங்கூறிய வகையானன்றி வேண்டிய வாறு மயங்குமெனறு கூறி 'அவறறுள, ல ளஃகான முன்னா' (எழு-உச.) எனபதனைக காட்டில அஃது இரு மொழிக்கண்ணதென மறுக்க. (கச)

சஅ. ய ர ழ வென்னு மூன்று மொற்றக்
க ச த ப ங ஞ ந ம வீரொற்றுகும்.

இஃது ஈரொறறுடனிலையாமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ய ர ழ என்னும மூன்றும் ஒற்ற—ய ர ழ வென்று கூறப்படும மூன்றுபுள்ளியும் ஒற்றாய்நிற்ப,

க ச த ப ற ஞ ந ம ஈரொற்றாகும்—க ச த பக்களும் ற ஞ ந மக்களும் வந்து ஈரொற்றாய்நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : வேய்க்க வாய்ச்சி பாய்த்தல் வாய்ப்பு எனவும், பீர்க்கு நேர்ச்சி வார்த்தல் ஆர்ப்பு எனவும், வாழ்க்கை தாழ்ச்சி தாழ்த்தல் தாழ்ப்பு எனவும், காய்க்கனி தேய்ஞ்சது காய்ந்தனம் காய்ப்புறம் எனவும், நேர்ங்கல் நேர்ஞ்சிலை நேர்ந்திலை நேர்ப்புறம் எனவும் வரும். முகாரத்திற்கு வாழ்ந்தனம் என இக்காலத்து நகரவொற்றுவரும். எனைய மூன்றும் இக்காலத்து வழங்குமெனின் உணர்க.

இனித் தாழ்ங்குலை தாழ்ஞ்சினை தாழ்ந்திரள் வீழும் படை என அக்காலத்து வழங்குமென்று இத்தொகைச் சொற்கள் காட்டலும் ஒன்று. உரையாசிரியரும் இரு மொழிக்கட் காட்டியவற்றிற்கு அவ்வீறுகடோறுங் கூறு கின்றசூத்திரங்கள் பின்னர் வேண்டாமை உணர்க. இஃது ஈரொற்றுடனிலயாதலின் ஈண்டு வைத்தார்.

இனி நெடிற்கீழேயன்றிப் பலவெழுத்துந் தொடர்ந்து நின்றதன் பின்னும் ஈரொற்று வருதல்கொள்க. அவை வேந்தர்க்கு அன்னாய்க்கு என்றறற்போல்வனவாம். (கரு)

சகூ. அவற்றுள், ரகார முகாரங் குற்றொற் றுகா.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள் — முற்கூறிய மூன்ற னுள், ரகார முகாரம்—ரகாரமும் முகாரமும், குற்றொற் றுகா—குறிக்கீழ் ஒற்றுகா, நெடிற்கீழ் ஒற்றும், குறிக்கீழ் உயிர்மெய்யாம் என்றவாறு.

கீழென்னும் உருபு தொகுத்துக்கூறிரார். ஆகாதன வற்றிற்கு உதாரணமின்று.

உதாரணம்: கார் வீழ் என நெடிற்கீழ் ஒற்றாய் வந்தன. கரு மழு எனக் குறிக்கீழ் உயிர்மெய்யாய் வந்தன. இவ

ற்றை விலக்கவே, யகரம் பொய் எனவும் நோய் எனவும் இரண்டிடத்தும் ஒற்றாய் வருதல் பெற்றும். புகர் புகழ் புலவர் என்றும்போல்வனவோவெனின், மொழிக்குமுதலாம் எழுத்தினைச் சொல்வனவற்றிற்கே ஈண்டு ஆராய்ச்சியால் அவை வேண்டியவாறே வருமென்று உணர்க. அன்றியுங் குற்றொற்றென்றே சூத்திரஞ்செய்தலிற் குறிலிணையொற்றினைக் காட்டிக் கடாவலாகாமை உணர்க. இது வரையறையின்றி உயிர்மெய்யோடு தனிமெய் மயங்குவனவற்றிற் சிலவொற்றிற்கு வரையறை ஈண்டுக் கூறியது. (௧௬)

ருய். குறுமையு நெடுமையு மளவிற் கோடலிற்
ரொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல.

இஃது ‘அளபிறந்துயிர்த்தலும்’ (எழு-௩௩.) என்னுஞ் செய்யுளியலை நோக்கிய நான்மரபிற்குத்திரத்திற்குப் புறனடையாய் அதன்கண் நிகழ்வதோர் ஐயம் அகற்றுதலின் தது; என்னை? உயிரும் உயிர்மெய்யும் அளபிறந்து இசைக்குங்காற் குறிலோ நெடிலோ இசைப்பதென மாணாக்கர்க்கு நிகழ்வதோர் ஐயம் அறுத்தலின்.

இதன் பொருள் : குறுமையும் நெடுமையும் — எழுத்துக்களது குறியதன்மையும் நெடியதன்மையும், அளவிற் கோடலின்—மாத்திரையென்னும் உறுப்பினைச் செவிகருவியாக அளக்கின்ற அளவு தொழிலாலே செய்யுட்குக்கொள்ளப்படுதலின், தொடர்மொழியெல்லாம் — அம்மாத்திரை தம்முட் தொடர்ந்துநிற்கின்ற சொற்களெல்லாம், நெட்டெழுத்தியல்—நெட்டெழுத்து மாத்திரை மிக்குநடக்கும் படியாகத் தொடர்ந்தசொல்லாம் என்றவாறு.

உதாரணம் : ‘வருவர்கொல்வழங்கிழாஅய்’ (கலி-௧௧.) எனவும், ‘கடியவேகனங்குழாஅய்’ (கலி-௧௧) எனவுங் குற்

றெழுத்துக்களெல்லாம் நெட்டெழுத்தினை மாத்திரைமிசுத்தற்குக் கூடியவாறு உணர்க. எனச்செய்யுட்களையும் இவ்வாறேகாண்க. எனவே, மாத்திரை அளக்குங்கால் நெட்டெழுத்தே மாத்திரைபெற்று மிக்குநிற்கும் என்றமையான், எதிரது போற்றலென்னும் உத்திபற்றிச் செய்யுளியுலேநோக்கிக் கூறியதாயிற்று. ஈண்டுக்கூறினார், நெட்டெழுத்து இரண்டுமாத்திரையின் இகந்துவருமென்பது அறிவித்தற்கு.

அளபென்று மாத்திரையைக்கூறுது அளவெனச் சூத்திரஞ் செய்தமையான் அளவு தொழின்மேனின்றது. அது செய்யுளியலுள் 'மாத்திரையளவும்' (செய்யுளியல்-உ.) என்பதனானும் உணர்க. இயலவென்றதனைச் செயவெனெச்சு மாக்கிப் படுத்தலோசையாற் கூறுக.

இனித் தன்னினமுடித்தலென்பதனான் ஒற்றிற்கும் இவ்வாறேகொள்க. 'சூரங்குழைப் பொலிந்த கொய்சவற் புரவி' என்ற சூறஞ்சீர்வண்ணத்திற்கு உரிய குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் இடையினின்ற ஒற்றெழுத்தை மாத்திரைமிசுத்தற்குக் கூடிநின்றவாறு உணர்க. எனவே, குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் ஒற்றெழுத்துக்களோடும் நெட்டெழுத்துக்களோடுங் கூடி அவற்றையே ஓசைமிசுத்துநிற்கும் என்றவாறாயிற்று. இதனானே ஒற்றிசை நீடலுமென்ற ஒற்றிசை நீளுங்காற் குற்றெழுத்தாய் நீளுமென்றார். இனி உரையாசிரியர் புகர் புகழ் எனக் குறிவினைக்கீழ் ரகார முகாரங்கள் வந்த தொடர்மொழிகளெல்லாந்தார் தாழ் என்றற்போல ஓசையொத்து நெட்டெழுத்தின் தன்மையவாம் என்றாலெனின், புகர் புகழ் என்பவ்வற்றை நெட்டெழுத்தென்றே எவ்விடத்தும் ஆளாமையானும் நெட்டெழுத்தாகக் கூறிய இலக்கணத்தால் ஒருபயன் கொள்ளாமையானுஞ் செய்யுளியலுள் இவற்றைக்

குறிவினை ஒற்றடுத்த நிரையசையாகவுந் தார் தாழ் என்பன வற்றை நெட்டெழுத்து ஒற்றடுத்த நேரசையாகவுந் கோட லானும் அது பொருளன்மை உணர்க. (கௌ)

ருக. செய்யு ளிறுதிப் போலி மொழிவயி
னகார மகார மீரொற் றுகும்.

இது செய்யுட்கண் ஈரொற்றிலக்கணமாமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : செய்யுட் போலி மொழி இறுதி வயின்—செய்யுட்கட் போலுமென்னுஞ் சொல்லின் இறு திக்கண், னகாரம் மகாரம் ஈரொற்றுகும்—னகாரமும் மகார மும் வந்து ஈரொற்று உடனிலையாய் நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ‘ அந்நூலை-முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்’ ‘ சிதையுங் கலத்தைப் பயிஞற் றிருத்தித்—திசையறி மீகானும் போன்ம்’ எனவரும். போலும் என்னுஞ் செய்யுமென்னும் முற்று ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொழித் துக் கெட்டு லகாரந் திரிந்துநின்றது. இஃது இறுதியில் முற்று; இடையிற் பெயரெச்சமாகிய உவமவுருபு. ஈண்டு முற்றென்பார் இறுதிமொழி என்றார். (கஅ)

ருஉ. னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்.

இஃது அரையளபு குறுகுமென்ற மகாரத்திற்குக் குறுகும் இடம் இதுவென்கின்றது.

இதன் பொருள் : னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்—முற்கூறிய னகாரத்தின்முன்னர் வந்த மகரந் தன் அரை மாத்திரையிற் குறுகிநிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : போன்ம் என முன்னர்க் காட்டினும், னகாரையென இடைச்சொல் ஈறுதிரிந்துநின்றது,

இனித் தன்னினமுடித்தலென்பதனான் ணகாரவொற்றின் முன்னும் மகாரங்குறுகுதல்கொள்க. 'மருளினுமெல்லாமருண்ம்' எனவரும். (கக)

௫௩. மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே
[றிசைப்பினு
மெழுத்திய றிரியா வென்மனார் புலவர்.

இஃது ஒற்றுங் குற்றுகாரமும் ஈண்டு எழுத்துக்களோடு கூட்டி எண்ணப்பட்டு நிற்குமென்பதூஉஞ் செய்யுளியலுள் எண்ணப்படாது நிற்குமென்பதூஉங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : தெரிந்து—ஒற்றுங் குற்றுகாரமும் பொருள்தரு நிலைமையை ஆராய்ந்து, மொழிப்படுத்து இசைப்பினும்—சொல்லாகச் சேர்த்துச் சொல்லினும், வேறு இசைப்பினும்—செய்யுளியலுள் ஒற்றுங் குற்றுகாரமும் பொருள் தருமேனும் மாத்திரை குறைந்து நிற்கும் நிலைமையை நோக்கி எழுத்தெண்ணப்படாவென்று ஆண்டைக்கு வேறாகக்கூறினும், எழுத்தியல் திரியா என்மனார் புலவர்—அவ்விரண்டிடத்தும் அரைமாத்திரை பெற்று நிற்கும் ஒற்றுங் குற்றுகாரமும் முற்கூறிய எழுத்தாந்தன்மை திரியாவென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இதனான் ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகாரமும் எழுத்தாகி நின்று பொருள் தந்தும், எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெறாவென்பது கூறினாராயிற்று. தெரிந்துவேறிசைத்தல் குற்றுகாரத்திற்கு இன்றாதலின் ஏற்புழிக்கோடலான் ஒற்றிற்கும் ஆய்தத்திற்குங் கொள்க.

உதாரணம் : அல் இல் உண் எண் ஒல் எனவும், கல் வில் முள் செல் சொல் எனவும், ஆல் ஈர் ஊர் ஏர் ஓர்

எனவும், கால் சீர் சூல் தேன் கோன் எனவும் உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய குற்றெழுத்தையும் நெடடெழுத்தையும் ஒற்றெழுத்துக்கள் அடுத்திநின்று பொருள் தந்தவாறு காண்க. கடம் கடாம் உடையான் திருவாரூர் அகத்தியனார் என ஈரெழுத்தையும் மூவெழுத்தையும் நாலெழுத்தையும் ஐயெழுத்தையும் இறுதியிலும் இடையிலும் ஒற்றெழுத்து நின்று பொருள் தந்தவாறு காண்க. எஃகு தெள்கு கொக்கு சூங்கு என்பனவும் எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெருத குற்றுகரம் அடுத்திநின்று பொருள் தந்தவாறு காண்க. ‘உயிரி லெழுத்தது மெண்ணப படாஅ-உயிரத் திற மியக்க மின்மை யான.’ (செய்யுளியல்-சச.) என்பது எழுத்து எண்ணப்பெறாமெக்கு விதி.

இனி இச்சூத்திரத்திற்கு எழுத்துக்களைச் சொல்லாக கிக் கூறினும் பிறிதாகக் கூறினும் மாத்திரை திரியா தென்று பொருள்கூறி, அகரம் என்புழியும் அ என்புழியும் ஆலம் என்புழியும் ஆ என்புழியுங் ககரம் என்புழியுங் க என்புழியுங் காலம் என்புழியுங் கா என்புழியும் ஓசை ஒத்தது நிற்குமென்றால், அது முன்னாக்கூறிய இலக்கணங்களாற் பெறப்படுதலிற் பயனிலகூறாமென்க. (உ௦)

ருச. அகர இகர மைகார மாகும்.

இது சிலவெழுத்துக்கள் கூடிச் சிலவெழுத்துக்கள் போல இசைக்குமென எழுத்துப்போலி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும்— அகரமும் இகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஐகாரம்போல இசைக்கும், அது கொள்ளற்க என்றவாறு.

போல என்றது தொக்கது.

உதாரணம்: ஐவனம் அஐவனம் எனவரும். ஆகு மென்றதனால் இஃது இலக்கணமன்றாயிற்று. (உ௧)

௫௫. அகர உகர மௌகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அகர உகரம ஒளகாரம ஆகும்—
அகரமும் உகரமுங் கூட்டிச்சொல்ல ஒளகாரமபோல
இசைககும், அது கொள்ளற்க என்றவாறு.

போல என்றது தொக்கது.

உதாரணம் : ஒளவை அஉவை எனவரும். (உஉ)

௫௬. அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியு

மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத்

[தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அகரத்திம்பா யகரப்புள்ளியும்—
அகரத்தின்பின் இகரமேயன்றி யகரமாகிய புள்ளிவநதா
லும், ஐயென் றெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்—
ஐயெனப்பபட்ட றெடடெழுத்தின வடிவுபெறத் தோன்
றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஐவனம் அய்வனம் எனவரும். மெய்
பெற என்றதனால் அகரத்தின்பின்னர் உகரமேயன்றி
யகரப்புள்ளியும் ஒளகாரமபோல வருமென்றுகொள்க.
ஒளவை அவ்வை எனவரும். (உ௩)

௫௭. ஓரள பாகு மிட்னுமா ருண்டே

தேருங் காலை மொழிவயி னான.

இஃது அதிகாரத்தான் ஐகாரத்திற்கும் ஒளகாரத்திற்
கும் எதிரதுபோற்றலென்பதனாற செய்யுளியலைநோக்கி
மாத்திரைசகருக்கங் கூறுகின்றது,

இதன் பொருள் : மொழிவயினான—ஒருசொல்லி டத்தேநின்ற ஐகார ஒளகாரங்கள், தேருங்காலை—ஆராயு மிடத்து, ஓளபாகும் இடனுமாருண்டே—ஒருமாத்திரை யாய்நிறமும் இடமும் உண்டு என்றவாறு.

உமமையான் இரண்டுமாததிரைபெறுதலே வலி யுடைததாயிற்று. இடனுமென்றது ஒருசொல்லின முதலிடைகடையென்னும் மூன்றிடத்துங் குறுகும், அது செய்யுட்கண் ஓசை இடாபபடடொலிக்குமிடத்துக குறுகுமென்றற்கு. உரையிறகோடலால ஐகாரம் முத லிடைகடையென்னும் மூன்றிடத்துங் குறுகும், ஓளகாரம் முதற்கண் குறுகுமெனக கொள்க.

உதாரணம் : ஐப்பசி கைபபை இடையன் குவீளா எனவரும். 'அடைப்பையாப்போரா' எனவும், 'புனை யிளங்கொங்கையாய்வரும்' எனவும் பிறவாறும் வருவன செய்யுளியலுட் காண்க. ஓளவை கெளவை எனவரும். ஓளகாரம் 'கெளவைநீவேலிகூறறு' எனத் தொடை நோக்கிக் குறுகினவாறுங் காண்க. தேருங்காலையென றதனான் ஓரெழுத்தொருமொழியுங் குறுகும். கை பை எனவரும். (உச)

ருஅ. இகர யகர மிறுதி விரவும்.

இதுவும் போலிகூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இகரயகரம் இறுதிவிரவும்—இகர மும் யகரமும் ஒருமொழியின் இறுதிககண் ஓசை விரவி வரும், அவ்விகாரங் கொள்ளற்க என்றவாறு.

நாய் நாஇ எனவரும்.

(உரு)

ருக. பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்.

இது மேல் எழுத்தினான் மொழியாமாறு உணர்த்தி அமமொழிககு முதலாமெழுத்து இவையென்பது உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : பன் னீ ரு யி ரும்—பன்னிரண்டு உயிரெழுத்தும், மொழிமுதல் ஆகும்—மொழிக்கு முதலாம் என்றவாறு.

உதாரணம் : அடை ஆடை இலை ரயம் உளை ஊர்தி எழு ஏணி ஐவனம் ஒளி ஓடம ஒளவியம எனவரும். (உசு) கூய். உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா.

இஃது உயிர்மெய் மொழிககு முதலாம் என்கின்றது.

இதன் பொருள் : உயிரமெய்யல்லன மொழிமுதல் ஆகா—உயிரோடுகூடிய மெய்யல்லாதனவாகிய தனிமெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா என்றவாறு.

எனவே, உயிரோடுகூடிய மெய்களே மொழிக்கு முதலாவன என்றவாறும். ஈண்டு உயிர்மெய்யென்றது வேறறுமைநயங் கருதிற்று. ஒற்றுமை நயங் கருதின் மேலேச சூத்திரத்து உயிரோடுகூடி ஆமென்றல் பயனின்றும். (உஎ)

கூக. க த ந ப ம வெ னு மா வை ந் தெழுத்து

மெல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

இது மேற பொதுவகையான் எய்துவித்த இருதாற ரொருபத்தாறு எழுத்துகளைச் சிறப்புவகையான் வரையறுத்து எய்துவிக்கின்றது..

இதன் பொருள் : க த ந ப ம எனும் ஆவைந் தெழுத்தும—க த ந ப ம என்று கூறப்பட்ட அவ்வைந்து தனிமெய்யும், எல்லா உயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே—பன்னிரண்டு உயிரோடுகூடி மொழிக்கு முதலாதற்குச் செல்லும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கலை கார கிளி கீரி குடி கூடு கெண்டை
கேழல கைதை கொண்டல் கோடை கௌவை எனவும்,
தந்தை தாய் தித்தி தீமை துணி தூணி தெற்றி தேன்
தையல் தொண்டை தோடு தெளவை எனவும், நந்து
நாரை நீலம் நீலம் நுகம நூல நெய்தல நேமி நைவ
ளம நொசசி நோக்கம் நௌவி எனவும், படை பால் பிடி
பீடு புகழ் பூமி பெடை பேடை பைதல பொன் போது
பௌவம எனவும், மடி மாலை மிடறு மீளி முகம மூப்பு
மெலிவு மேனி மையல் மொழி மோததை மௌவல் என
வும் வரும. (உஅ)

கூஉ. சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே

அ ஐ ஒளவெனு மூன்றலங் கடையே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : சகரக்கிளவியும் அவற்றோரற்றே
—சகரமாகிய தனிமெய்யும் முற்கூறியவைபோல எல்லா
உயிரோடுங் கூடி மொழிக்கு முதலாம், அ ஐ ஒள எனும்
மூன்றலங்கடையே—அகர ஐகார ஒளகாரமென்று சொல்
லப்படட மூன்று உயிரும் அல்லாத இடத்து என்றவாறு.

உதாரணம் : சாந்து சிறறில சீறறம சரை சூரல
செககு சேவல சொல சோறு எனவரும். சடடி சகடம
சமழபு என்றூறபோலவன 'கடிசொல்லில்லை' (எச்ச
வியல-டுகூ.) எனபதறை கொளக. சையம செளரியம
என்பனவற்றை வட.சொல்லென மறுக்க. (உகூ)

கூங். உஊ ஒஊ வென்னு நான்குயிர்

வ என் நெழுத்தொடு வருத லில்லை.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : உ ஊ ஒ ஊ என்னும் நான்குயிர்—
உ ஊ ஒ ஊ என்று சொல்லப்படட நான்கு உயிரும், வ

என் எழுத்தொடு வருதலில்லை—வ என்று சொல்லப்படுந் தனிமெய்யெழுத்தொடு கூடி மொழிக்குமுதலாய் வருத லில்லை என்றவாறு.

எனவே, ஒழிந்தன மொழிக்குமுதலாம் என்றவாறா யிற்று.

உதாரணம் : வளை வாளி விளரி வீடு வெள்ளி வேட்கை வையம் வெளவுதல் எனவரும். (௩௦)

௬௪. ஆஎ, ஒஎனு மூவுயிர் ஞகாரத் தூரிய.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஆ எ ஒ எனும் மூவுயிர்—ஆ எ ஒ என்று கூறப்படும் மூன்று உயிரும், ஞகாரத்து உரிய— ஞகார ஒற்றொடு கூடி மொழிக்கு முதலாதற்கு உரிய என்றவாறு.

எனவே, எனைய உரியவல்ல என்பதாம்.

உதாரணம் : ஞாலம் ஞெண்டு ஞொள்கிற்று என வரும்.

‘ஞயளிதந்தமனவுச்சுலுடும்பு’ என்பது திசைச சொல். ஞழியிற்று என்றறற்போல்வன இழிவழக்கு. (௩௧)

௬௫. ஆவோ டல்லது யகர முதலாது.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஆவோடு அல்லது யகரம் முத லாது—ஆகாரத்தொடு கூடியல்லது யகரவொற்று மொழி க்கு முதலாகாது என்றவாறு.

உதாரணம் : யானை யாடு யாமம் எனவரும்.

யவனர் யுத்தி யூபம் யோகம் யௌவனம் என்பன வடசொல்லென மறுக்க. (௩௨)

கூகூ. முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்.

இது மொழிக்கு முதலாகாதனவும் ஒரோ வழி ஆமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : முதலாவும்—மொழிக்கு முதலாகா என்ற ஒன்பது மெய்யும், எனவும்—மொழிக்கு முதலா மென்ற ஒன்பது மெய்யும் பன்னிரண்டுகிரும், தம்பெயர் முதலும்—தத்தம் பெயாகூறுதற்கு முதலாம் என்றவாறு.

முதலாவும் எனவும் என்ற உம்மைகள் தொக்குநின் றன.

உதாரணம் : ஙகரமும் டகரமும் ணகரமும் ரகரமும் லகரமும் ழகரமும் ளகரமும் றகரமும் னகரமும் என மொழிக்கு முதலாகாத ஒன்பதும் முதலாமாறு, ஙக்களைந் தார் டப்பெரிது ணந்நன்று எனவரும். இவ்வாறே ஈனைய வற்றையும் ஒட்டுக. இனி எனவென்றதனால் கக்களைந்தார தப்பெரிது அக்குறிது ஆநெடிது என மொழிக்குமுதலா மஹற்றையுந் தம்பெயர் கூறுதற்கு முதலாமாறு ஒட்டிக் கொள்க. வரையறுக்கப்பட்டு மொழிக்கு முதலாகாது நின்ற மெய்க்கும் இவ்விதிகொள்க. அவை சகரத்துமூன் றும் வகரத்துநான்கும் ஞகரத்தொன்பதும் யகரத்துப் பதினென்றமாம். (௩௩)

கூஎ. குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி

னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.

இஃது எழுத்துக்களை மொழிக்கு முதலாமாறுகூறி முறையே குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்—குற்றியலுகரமானது. முன்னிலைமுறைப்பெய ரிடத்து, ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்—தனி

மெப்பாய் நின்ற நகரத்துமேனின்ற நகரத்தொடுகூடி
மொழிக்கு முதலாம் என்றவாறு.

நுந்தை எனவரும். இதனானே முறைப்பெயர் இட
மும் நகரம் பற்றுக்கோடுமாயிற்று. ஈண்டுக் குற்றியலுகரம்
மெப்பாயின்னர் நின்றதேனும் ஒற்றுமை நயத்தான் மொழி
க்கு முதலென்றார். இது செய்யுளியிலநோக்கிக் கூறிய
தாயிற்று. (நச)

கூஅ. முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅ
தப்பெயர் மருங்கி னிலையிய லான.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அப்பெயர்மருங்கின் நிலையியலான
—அம்முறைப்பெயரிடத்தே நின்றகிலக்கணமான குற்றிய
லுகரம், முற்றியலுகரமொடு பொருள் வேறுபடா அது—
இதழ்குவித்துக் கூறும்வழி வரும் முற்றுக்கரத்தோடு அவ்
விடத்துக் குற்றுகரம் பொருள் வேறுபடுமாறுபோல ஈண்
டுப் பொருள் வேறுபட்டுநில்லாது என்றவாறு.

காது கட்டு கத்து முருக்கு தெருட்டு என்பன முற்று
கரமுங் குற்றுகரமுமாய்ப் பொருள் வேறுபட்டுநின்றாற்
போல நுந்தையென்று இதழ்குவித்து முற்றக்கூறியவிடத்
தும் இதழ்குவிதாமற் குறையக்கூறியவிடத்தும் ஒரு
பொருளே தந்தவாறு காண்க. நுந்தாயென்பதோவெனின்
அஃது இதழ்குவித்தே கூறவேண்டுதலிற் குற்றுகரமன்று.
இயலென்றதனை இடமும் பற்றுக்கோடும் இரண்டிற்கும்
வேறுபாடின்றென்று கொள்க. இதனானே மொழிக்கு
முதலாமெழுத்துத் தொண்ணூற்றுநான்கென்று உணர்க.

கூக. உயிர்ஒள வெஞ்சிய விறுதி யாகும்.

இஃது உயிர்மொழிக்கு ஈராமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிர் ஓள எஞ்சிய இறுதியாகும்—
உயிர்களுள் ஓளகாரம் ஒழிந்தனவெல்லாம் மொழிக்குாரும்
என்றவாறு.

எனவே, ஓளகாரவுயிர் ஈராகாதாயிற்று. இஃது
உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது.

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ என இவை தாமே ஈராயின. ஆஅ
ஈஇ ஊஉ ஏஎ ஓஓ எனக் குறிலைந்தும் அளபெடைக்கண்
ஈராயின. கா தீ பூ சே கை கோ எனவும், விள கிளி மழு
எனவும் வரும். எகர ஓகரம் மேலே விலக்குப. 'அள
பெடை மிகூஉ மிகர விறுபெயர்' (சொல்-கஉரு.) என்பராத
லின், அளபெடைப்பின் வந்த குற்றெழுத்துங் கொள்வர்
ஆசிரியரென்று உணர்க. நெட்டெழுத்தேழும் முதன்
மொழியாமென்னுந் துணையே முன்னுணர்த்துதலின்
ஈண்டு அவை ஈரமென்றும் உணர்த்தினார். (௩௬)

எய். கவவோ டியையி னெளவு மாகும்.

இஃது ஈராகாதென்ற ஓளகாரம் இன்னுழியாமென்
கின்றது.

இதன் பொருள் : ஓளவும்—முன் ஈராகாதென்ற ஓள
காரமும், கவவோடு இயையின் ஆகும்—ககரவகரத்தோடு
இயைந்தவழி ஈரம் என்றவாறு.

உதாரணம்: கௌ வெள எனவரும். எனவே, ஒழிந்த
உயிரெல்லாந் தாமேநின்றும் பதினெட்டுமெய்களோடுங்
கூடி நின்றும் ஈராதல் இதனாற் பெற்றும். இதனானே
ஓளகாரம் ஈனைமெய்க்கீண் வாராதென விலக்குதலும் பெற்
றும். உயிர் ஈகரத்தோடுகூடி மொழிக்கு ஈரமென்பது
இதனால் எய்திற்றேனும் அது மொழிக்கு ஈரகாமை
தந்துபுணர்ந்துரைத்தலான் உணர்க. இது வரையறை
கூறிற்று. (௩௭)

எக. எ என வருமுயிர் மெய்யீ ருகாது.

இஃது எகரந் தானேநின்ற வழியன்றி மெய்யோடு கூடினால் ஈராகாதென விலக்குகின்றது.

இதன் பொருள் : எ என வரும் உயிர் மெய் ஈராகாது— எ என்று கூறப்படும் உயிர் தானே ஈராவதன்றி யாண்டும் மெய்களோடு இயைந்து ஈராகாது என்றவாறு. (௩௮)

எஉ. ஒவ்வு மற்றே நவ்வலங் கடையே.

இது விலக்கும் வரையறையுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒவ்வும் அற்று—ஒகரமும் முன் சொன்ன எகரம்போலத் தானே ஈராவதன்றி மெய்களோடு இயைந்து ஈராகாது, நவ்வலங்கடையே—நகரவொற்றோடு அல்லாத இடத்தில் என்றவாறு.

உதாரணம் : நொ கொற்றா ' நொ அலையனின்னாட்டைநீ ' எனவரும். (௩௯)

எங. ஏ ஓ எனுமுயிர் ஞகாரத் தில்லை.

இது சில உயிர் சில உடலோடேறி முடியாதென விலக்குகின்றது.

இதன் பொருள் : எஓ எனும் உயிர் ஞகாரத்தில்லை— எஓ என்று கூறப்பட்ட இரண்டுகூறும் தாமேநின்றும் பிற மெய்களோடுநின்றும் ஈராதலன்றி ஞகாரத்தோடு ஈராத வில்லை என்றவாறு.

எனவே, எணையுயிர்கள் ஞகாரத்தோடு ஈராமென்றா ராயிற்று.

உதாரணம் : உரிஞா உரிஞா உரிஞி உரிஞீ உரிஞூ உரிஞூ இவை எச்சமும் வினைப்பெயரும் பற்றி வரும். அஞ்ஞை மஞ்ஞை இவை பெயர். எனையைந்தும் விலக்கப்

பட்டன. உரிஞா என்பது 'கடிசொல்லில்லை' என்பத
றற் கொள்க. (ச௦)

எசு. உ ஊ கார நவவொடு நவிலா.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : உ ஊகாரம்—உகா ஊகாரங்கள்
தாமேநின்றும் பிறமெய்களோடுநின்றும் பயில்வதன்றி,
நவவொடு நவிலா—நகர வொற்றோடும் வகரவொற்றோடும்
பயிலா என்றவாறு.

எனவே, ஈனையுயிர்கள் நகரவகரங்களோடு வருமா
யின.

உதாரணம் : நகரம் பொருந என வினைப்பெயராகி
யும், நா நீ நே எனப் பெயராகியும், நை நொ நோ என
வியங்கோளாகியும் வரும். பொருநை என்றுங் காட்டுப.
வகரம் உவ வே என வியங்கோளாயும், உவா செவ்வி வீ
வை எனப் பெயராயும் வரும். ஒருவ ஒருவா ஒருவி ஒருவீ
ஒளவை என்றுங் காட்டுப. ஈண்டு விலக்காத ஈனை யுயிர்க
ளோடு வந்த நகரவகரங்கள் அக்காலத்து வழங்கினவென்று
கோடும். இவ்விதியால் இனி நவிலாவென்றதானே வகர
வுகரம் கதவு தூவு குவவு புணர்வு நுகர்வு நொவ்வு கவ்வு
எனப் பயின்று வருதலுங் கொள்க. (சக)

எரு. உச்ச கார மிருமொழிக் குரித்தே.

இது சகார உகாரம் பலசொற்கு ஈராய்வாராது இரு
சொற்கு ஈருமென்று வரையறை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உச்சகாரம்—உகரத்தோடுகூடிய
சகாரம், இருமொழிக்கே உரித்து—இரண்டுமொழிக்கே
ஈராய் என்றவாறு.

என்வே, பன்மொழிக்கு ஈராகாதென்றவாறாயிற்று. உரித்தேயென்னும் ஏகாரம் மொழிக்கேயெனக் கூட்டுக.

உதாரணம் : உசு ; இஃது உளுவின்பெயர். முசு ; இது குரங்கினுள் ஒருசாதி. பசு என்பதோவெனின், அஃது ஆரியச்சிதைவு. கச்சு குச்சு என்றற்போல்வன குற்றுகரம், உகரம் ஏறிய சகரம் இருமொழிக்கு ஈராமெனவே என உயிர்கள் ஏறிய சகரம் பன்மொழிக்கு ஈராமாறாயிற்று. உச உசா விசி சே கச்சை சோ எனப் பெயராயுந், துஞ்ச எஞ்சா எஞ்சி மூசி மூசு என எச்சமாயும் வரும். அச்சோ என வியப்பாயும் வரும். இன்னும் இவை வழக்கின்கட் பலவாமாதும் உணர்க. (சஉ)

எசு. உப்பகார மொன்றென மொழிப
விருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே.

இஃது ஒருசொல்வரையறையும் அஃது ஓசைவேற்றுமையால் இருபொருள் தருமெனவுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உப்பகாரம் ஒன்றென மொழிப— உகரத்தோடுகூடிய பகரம் ஒருமொழிக்கல்லது பன்மொழிக்கு ஈராகாதென்று கூறுவர் புலவர் : இருவயினிலையும் பொருட்டாகும்மே—அது தான் தன்வினை பிறவினையென்னும் இரண்டிடத்தும் நிலைபெறும் பொருண்மைத்தாம் என்றவாறு.

உதாரணம் : தபு எனவரும். இது பதித்துக்கூற நீ சாவெனத் தன் வினையாம். எடுத்துக்கூற நீ ஒன்றனைச்சாவப்பண்ணெனப் பிறவினையாம். உப்பு கப்பு என்றற்போல்வன குற்றுகரம். உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒன்றெனவே எனையுயிர்களோடுகூடிய பகரம் பன்மொழிக்கு ஈராய்ப் பலபொருள் தருமென்றாயிற்று. மறந்தபதுப்பா என எச்சமாயும், நம்பி செம்பு பே பெதும்பை

எனப் பெயராயும், போ என எவலாயும் வரும். இவற்
 றைப் பிறசொற்களோடும் ஒட்டுக. எனை ஈகாரபகரம்
 இடக்கராய் வழங்கும். (சூ. ௩)

எஎ. எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லிலவே.

இது முன்னர் மொழிக்கு ஈறாமென்றவற்றுள் எஞ்சி
 நின்றன மொழிக்கு ஈறாமாறும் மொழிக்கு ஈறாகாவென்
 றவை தம்பெயர் கூறுங்கான் மொழிக்கு ஈறாமாறுங் கூறு
 கின்றது.

இதன் பொருள் : எஞ்சியவும் எஞ்சுதலில்—‘கவ
 வோடியையின்’ (எழு-எ௦.) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பதி
 னேருயிரும் பதினெட்டுமெய்க்கண்ணும் வந்து மொழிக்கு
 ஈறாமென்ற பொதுவிதியிற், பின்னை விசேடித்துக் கூறிய
 வற்றை ஒழிந்தனவும் மொழிக்கு ஈறாதற்கு ஒழிவில், எல்
 லாம் எஞ்சுதலில்—மொழிக்கு ஈறாகாதென்ற உயிர்மெய்க
 ளுந் தம்பெயர் கூறும்வழி ஈறாதற்கு ஒழிவில் என்ற
 வாறு.

எல்லாமென்றது சொல்லினெச்சஞ்சொல்லியாங்
 குணர்த்த லென்னும் உத்தி. உம்மை விரிக்க, ஈண்டு
 எஞ்சியவென்றது முன்னர் உதாரணங்காட்டிய குகாரமும்
 நகாரமும் வகாரமுஞ் சகாரமும் பகாரமும் ஒருமொழிக்கும்
 ஈறாகாத நகாரமும் ஒழிந்த பன்னிரண்டு மெய்க்கண்ணும்
 எகாரமும் ஓகாரமும் ஔகாரமும் ஒழிந்த ஒன்பதுயிரும்
 ஏறிமொழிக்கு ஈறாய் வருவனவற்றையென்று உணர்க.

உதாரணம் : வருக்புகா வீக்கி புகீ செகு புகூ ஈங்கே
 மங்கை எங்கோ எனவும், கட்ட கடா மடி மட மடு படு
 படை எனவும், இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன
 உளவேற். கொள்க, மண்ண எண்ணு கண்ணி உணீ கணு
 நண்ணூ பண்ணை எனவும், இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி

வருவன உளவேற் கொள்க, அத புதா பதிவதீ அது கைதூ
 தந்தை அந்தோ எனவும், இதற்கு ஏகாரம் ஏறி வருவன
 உளவேற் கொள்க, கம நென்மா அம்மி மீ செம்மு கொண்
 மு யாமை காத்தும்வம்மோ எனவும், இதற்கு ஏகாரம் ஏறி
 வருவன உளவேற் கொள்க, செய காயா கொய்யூ ஐயை
 ஐயோ எனவும், இதற்கு இகர ஈகார உகர ஏகாரங்கள் ஏறி
 வருவன உளவேற் கொள்க, வர தாரா பரி குரீ கரு வெரு
 நாரை எனவும், இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன
 உளவேற் கொள்க, சில பலா வலி வலீ வலு கொல்லூ
 வல்லே கலை எனவும், இதற்கு ஓகாரம் ஏறி வருவன உள
 வேற் கொள்க, தொழ விழா நாழி வழீ மழு எழு தாழை
 எனவும், இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற்
 கொள்க, உள உள்ளா வெள்ளி குளீ உளு எள்ளு களை என
 வும், இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற்
 கொள்க, கற்ற கற்றூ உறி உறீ மறு உறு கற்றை எற்றூ
 எனவும், இதற்கு ஏகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க,
 நன களு வன்னி துனீ முன்னு தன்னூ என்னே அண்ணை
 அன்னே எனவும் வரும். இவற்றுட் பெயராயும் வினையா
 யும் வருவன உணர்க. இவற்றுட் ககரனகரங்கள் விலக்
 காத ஒன்பதும் வந்தன. ஆக ஈறு நூற்றுநூற்பத்துமூன்
 றும் உதாரணமில்லாத பதினெட்டும் ஆக நூற்றறுபத்
 தொன்று. ஈகாரம் மொழிக்கு ஈராகாதென்பது பெரும்
 பான்மையாதலிற் கூறிற்றிலர். இனி ஈகாரமும் ஓகாரம்
 ஏறாத மெய்பதினைந்தும் ஏகாரமும் ஓகாரமும் ஏகாரமும்
 ஓகாரமும் உகாரமும் ஊகாரமும் ஏறாதமெய்களுந் தம்பெயர்
 கூறுங்கான் மொழிக்கு ஈராமாறு, ஈப்பெரிது செளஅழ
 கிது னெளதீது எனவரும். ஈனையவற்றோடும் இவ்வாறே
 ஓட்டிக. கெக்குறைந்தது கொத்தீது னெவ்வழகிது
 னொத்தீது நூந்நன்று நூப்பெரிது வுச்சிறிது ஐப்பெரிது
 என எல்லாவற்றையும் இவ்வாறே ஓட்டிக. இன்னும்

எல்லாமென்றதனானே கந்நன்று ஆநன்று என மொழிக்கு
ஈராவனவுந் தம்பெயர் கூறும் வழி ஆமென்று கொள்க.(௪௪)

எஅ. ஞுணநம நயரல வழள வென்னு
மப்பதி ஞென்றே புள்ளி யிறுதி.

இது முன்னர் உயிர் ஈராமாறு உணர்த்திப் புள்ளிக
ளுள் ஈராவன இவையென்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஞுணநமநயரலவழள என்னும்
அப்பதினென்றே புள்ளியிறுதி — ஞுணநமநயரலவழள
வென்று கூறப்பட்ட பதினென்றுமே புள்ளிகளில் மொழி
க்கு ஈராவன என்றவாறு.

உதாரணம்: உரிஞ் மண் பொருந் திரும் பொன் வேய்
வேர் வேல் தெவ் வீழ் வேள் எனவரும். நகரம் ஈற்று
வைபாது மகரத்தோடு வைத்தது வழக்குப் பயிற்சியும்
மயக்க இயையும் நோக்கி. (௪௫)

எக. உச்ச காரமொடு நகராஞ் சிவணும்.

இது மேற் பொதுவகையான் ஈராவனவற்றுள் வரை
யறைப்படுவது இதுவென்கின்றது.

இதன் பொருள் : உச்சகாரமொடு நகராஞ் சிவணும்—
உகாரத்தோடு கூடிய சகரம் இருமொழிக்கீராயவாறுபோல
நகரவொற்றும் இருமொழிக்கல்லது ஈராகாது என்றவாறு.

உதாரணம் : பொருந் வெரிந் எனவரும். (௪௬)

அய. உப்ப காரமொடு ஞுகாரையு மற்றே
யப்பொரு ளிரட்டா திவணை யான.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : உப்பகாரமொடு ஞுகாரையும் அந்
றே—உகாரத்தோடு கூடிய பகரத்தோடு ஞுகாரமும் ஒத்து

ஒருமொழிக்கு ஈறும், இவணையான அப்பொருள் இரட்டாது—இவ்விடத்து ஞகாரத்தின் கண்ணான அப்பொருள் பகரம்போல இருபொருட்படாது என்றவாறு.

உதாரணம்: உரிஞ் எனவரும். ஞகாரம் ஒருமொழிக்கு ஈறாதலின் நகரத்தின்பின் கூறினார். இவணையென்னும் ஐகாரம் அசை. (சஎ)

அக. வகரக் கிளவி நான்மொழி யீற்றது.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : வகரக்கிளவி நான்மொழி ஈற்றது—வகரமாகிய எழுத்து நான்குமொழியின் ஈற்றதாம் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவ் இவ் உவ் தெவ் எனவரும். கிளவி ஆகுபெயர், எழுத்துக் கிளவியாதற்கு உரித்தாமாதலின். ()

அஉ. மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்தனகரத் தொடர்மொழி யொன்பஃ தென்பபுகரறக் கிளந்த வஃறிணை மேன.

இதுவும் அது ; வரையறைகூறுதலின்.

இதன் பொருள் : புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன—குற்றமறச் சொல்லப்பட்ட அஃறிணைப்பெயரிடத்து, மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்தனகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃது என்ப—மகர ஈற்றுத் தொடர்மொழியோடு மயங்காதென்று வரையறைப்பட்டனகர ஈற்றுத் தொடர்மொழி ஒன்பதென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

ஆய்தம் விகாரம்.

உதாரணம் : எகின் செகின் விழன் பயின் குயின்
 அழன் புழன் கடான் வயான் எனவரும். எகின் எகினம்
 என்றாற்போல வேறொர் பெயராய்த் திரிவனவுஞ் சந்தியாற்
 திரிவனவுமாய் ஈற்றுட் திரிபுடையன களைந்து ஒன்பதும்
 வருமேற் கண்டுகொள்க. நிலம் நிலன் பிலம் பிலன் கலம்
 கலன் வலம் வலன் உலம் உலன் குலம் குலன் கடம் கடன்
 பொலம் பொலன் புலம் புலன் நலம் நலன் குளம் குளன்
 வளம் வளன் என இத்தொடக்கத்தன தம்முள் மயங்கு
 வன. வட்டம் குட்டம் ஓடம் பாடம் இவைபோல்வன
 மயங்காதன. வரையறை எனகாத்தின்மேற் செல்லும்.
 மயங்காவெனவே மயக்கமும் பெற்றும். (சுரு)

மொழிமரபு முற்றிற்று.

௩. பிறப்பியல்

௮௩. உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
 தலையினு மிடற்றினு நெஞ்சினு நிலைஇப்
 பல்லு மிதழு நாவு மூக்கு
 மண்ணமு முளப்பட வெண்முறை நிலையா
 னுறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
 யெல்லா வெழுத்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
 பிறப்பி னாக்கம் வேறுவே றியல
 திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து எழுத்துக்களின்து
 பிறப்பு உணர்த்துதலிற் பிறப்பியலென்னும் பெயர்த்தா
 யிற்று. சார்பிற்றேற்றத்து எழுத்துந் தனிமெய்யும்
 மொழியினன்றி உணர்த்தலாகாமையின் அவை பிறக்கும்
 மொழியை மொழிமரபிடை உணர்த்திப் பிறப்பு உணர்த்த
 வேண்டுதலின் நூன்மரபின்பின்னர் வையாது இதனை
 மொழிமரபின்பின்னர் வைத்தார்.

இச்சூத்திரம் எழுத்துக்களினது பொதுப்பிறவி இத்
 துணை நிலைக்களத்துநின்று புலப்படுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : எல்லா எழுத்தும் பிறப்பின் ஆக்கஞ்
 சொல்லுங்காலை—தமிழெழுத்து எல்லாவற்றிற்கும் ஆசிரி
 யன் கூறிய பிறப்பினது தோற்றாவை யாங் கூறுமிடத்து,
 உந்திமுதலாத் தோன்றி *முந்து வளி—கொப்பூழடியாகத்

தோன்றி முந்துகின்ற உதானனென்னுங் காற்று, தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇ—தலையின்கண்ணும் மிடற்றின்கண்ணும் நெஞ்சின்கண்ணும் நிலைபெற்று, பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உளப்பட எண்முறைநிலையான் உறுப்புற்று—பல்லும் இதழும் நாவும் மூகும் அண்ணமுமென்ற ஐந்துடனே அக்காற்றுநின்ற தலையும் மிடறும் நெஞ்சுங் கூட எட்டாகிய முறைமையை யுடைய தன்மையோடு கூடிய உறுப்புக்களோடு ஒன்றுற்று, அமைய—இங்ஙனம் அமைதலானே, வேறுவேறு இயல்—அவ்வெழுத்துக்களது தோற்றாவு வேறுவேறு புலப்பட வழங்குதலையுடைய, காட்சியான நாடி நெறிப்பட—அதனையறிவான் ஆராய்ந்து அவற்றின்வழியிலே மனமபட, திறப்படத் தெரியும்—அப் பிறப்பு வேறுபாடுகளெல்லாங்கூறுபடவிளங்கும் என்றவாறு.

சொல்லுங்காலே வளி நிலைபெற்று உறுப்புக்களற்று இங்ஙனம் அமைதலானே அவை வழங்குதலையுடைய; அவற்றின் வழக்கம் அவற்றின் வழியிலே மனந் திறப்படத் தெரியுமெனக்கூட்டி உரைத்துக்கொள்க. இங்ஙனங் கூறவே முயற்சியும் முயலுங்கருத்தாவும் உண்மை பெறறும். (க)

அச. அவ்வழி

பன்னீ ருயிருந் தந்நிலை திரியா

மிடற்றுப் பிறந்த வளியி னிசைக்கும்.

இஃது உயிரெழுத்திற்குப் பொதுப்பிறவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பன்னீ ருயிருந் தந்நிலை திரியா—பன்னிரண்டு உயிருந் தத்தம் மாத்திரை திரியாவாய், அவ்வழிப்பிறந்த—அவ்வுந்தியிடத்துப் பிறந்த, மிடற்று

வளியின் இசைக்கும்—மிடற்றின்கண் நிலைபெற்ற காற்றான் ஒலிக்கும் என்றவாறு.

எனவே குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் தந்நிலை
திரியுமென்றாயிற்று. அவ்வெழுத்துக்களைக் கூறி
உணர்க. (உ)

அரு. அவற்றுள்

அ ஆ ஆயிரண் டங்காந்தியலும்.

இஃது அவ்வுயிர்களுட் சிலவற்றிற்குச் சிறப்புப்பிறவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—முற்கூறிய பன்னிரண்டு உயிர்களுள், அ ஆ ஆயிரண்டு—அகர ஆகாரங்களாகிய அவ்விரண்டும், அங்காந்து இயலும்—அங்காந்து கூறும் முயற்சியாற் பிறக்கும் என்றவாறு.

முயற்சி உயிர்க்கிழவன்கண்ணது. அ ஆ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (ஊ)

அகா. இ ஈ எ ஏ ஐ யென விசைக்கு
மப்பா லைந்து மவற்றோ ரன்ன
வவைதா

மண்பன் முதலா விளிம்புற லுடைய.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : இ ஈ எ ஏ ஐ என இசைக்கும் அப்பாலேந்தும்—இ ஈ எ ஏ ஐ என்று கூறப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும், அவற்றோரன்ன—அகர ஆகாரங்கள்போல அங்காந்து கூறும் முயற்சியாற் பிறக்கும், அவைதாம் அண்பல் முதல் நா விளிம்பு உறல் உடைய—அவைதாம் அங்ஙனம் பிறக்குமாயினும் அண்பல்லும் அடிநாவிளிம்பும் உறப் பிறக்கும் வேறுபாடுடைய என்றவாறு.

அண்பல் வினைத்தொகை. எனவே, நாவிலிம்பு அணுகுதற்குக் காரணமான பல்லென்று அதற்கோபெயராயிற்று. இ ஈ எ ஐ ஐ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (ச)

அள. உ ஊ ஒ ஓ ஒளவென விசைக்கு மப்பாலைந்து மிதழ்குவிந் தியலும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : உ ஊ ஒ ஓ ஒள என இசைக்கும் அப்பாலைந்தும்—உ ஊ ஒ ஓ ஒள என்று சொல்லப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும், இதழ்குவிந்து இயலும்—இதழ்குவித்துக் கூறப் பிறக்கும் என்றவாறு.

உ ஊ ஒ ஓ ஒள என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க.

அஅ. தத்தந் திரிபே சிறிய வென்ப.

, இது முற்கூறிய உயிர்க்கும் மேற்கூறும் மெய்க்கும் பொதுவிதிகூறிய சிங்கநோக்காகக் கிடந்தது.

இதன் பொருள் : தத்தந் திரிபே சிறிய என்ப—உயிர்களும மெய்களும் ஒவ்வொரு தானங்களுட் பிறப்பனவற்றைக் கூட்டிக் கூறினேமாயினும நுண்ணுணர்வான் ஆராயுமிடத்துத் தம்முடைய தம்முடைய வேறுபாடுகள் சிறியவாக உடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

அவை எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் விலங்கல் என்ற வாற்றானுந் தலைவளி நெஞ்சுவளி மிடற்றுவளி மூக்குவளி என்றவாற்றானும் பிறவாற்றானும் வேறுபடுமாறு நுண்ணுணர்வுடையோர் கூறி உணர்க. ஐ விலங்கலுடையது. வல்லினந் தலைவளியுடையது. மெல்லினம் மூக்குவளியுடையது. இடையினம் மிடறறுவளியுடையது. ஏனைய வுந் கூறிக் கண்டு உணாக. (சு)

அக. ககார ஙகார முதலா வண்ணம்.

இது மெய்களுட் சிலவற்றிற்குப் பிறப்புக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ககார ஙகாரம் முதல் நா அண்ணம்—ககாரமும் ஙகாரமும் முதல் நாவும் முதல் அண்ணமும் உறப் பிறக்கும் என்றவாறு.

உயிர்மெய்யாகச் சூத்திரத்துக் கூறினுந் தனிமெய்யாகக் கூறிக் காண்க. முதலை இரண்டிற்குங் கூட்டுக. க ங என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (எ)

கூய. சகார ஞகார மிடைநா வண்ணம்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : சகார ஞகாரம் இடைநா அண்ணம்—சகாரமும் ஞகாரமும் இடைநாவும் இடையண்ணமும் உறப் பிறக்கும் என்றவாறு.

இடையை இரண்டிற்குங் கூட்டுக. ச ஞ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (அ)

கூக. டகார ணகார நுனிநா வண்ணம்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம்—டகாரமும் ணகாரமும் நுனிநாவும் நுனியண்ணமும் உறப் பிறக்கும் என்றவாறு.

நுனியை இரண்டிற்குங் கூட்டுக. ட ண என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (கூ)

கூஉ. அவ்வா ரெழுத்து மூவகைப் பிறப்பின.

இது மேலனவற்றிற்கோர் ஐயம் அகற்றியது.

இதன் பொருள்: அவ்வாறெழுத்தும் மூவகைப் பிறப்பின—அக்கூறப்பட்ட ஆறெழுத்தும் மூவகையாகிய பிறப்பினை உடைய என்றவாறு.

எனவே, அவை ககாரம் முதல் நானினும் நகாரம் முதல் அண்ணத்தினும் பிறக்குமென்று இவ்வாறே நிரனிறைவகையான் அறுவகைப் பிறப்பின அல்ல என்றார். ()

கூடு. அண்ண நண்ணிய பன்முதன் மருங்கி
 னாநுனி பரந்து மெய்யுற வெற்றத்
 தாமினிது பிறக்குந் தகார நகாரம்.

இது மெய்களுட் சிலவற்றிற்குப் பிறவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அண்ணம் நண்ணிய பன்முதல் மருங்கில்—அண்ணத்தைச்சேர்ந்த பல்வினதடியாகிய இடத்தே, நாநுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்ற—நாவினது நுனி பரந்து சென்று தன்வடிவு மிகவும் உறும்படி சேர, தகார நகாரந்தாம் இனிது பிறக்கும்—தகார நகாரமென்றவை தாம் இனிதாகப் பிறக்கும் என்றவாறு.

த ந என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. முன்னர் உறுப்புற்று அமைய என்று கூறி ஈண்டு மெய்யுற ஒற்ற என்றார் சிறிது ஒற்றவும் வருடவும் பிறப்பன உளவாகலின். (கக)

கூசு. அணரி நுனிநா வண்ண மொற்ற
 றஃகா னஃகா னாயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நுனிநா அணரி அண்ணம் ஒற்ற—நாவினது நுனி மேனோக்கிச்சென்று அண்ணத்தைத் தடவ,

றஃகான் னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்—றகார னகார
மாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும் என்றவாறு.

இது முதலாக நெடுங்கணக்குமுறையன்றி நாவதிகா
ரம்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

ற ன என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (கஉ)

கூரு. நுனிநா வணரி யண்ணம் வருட
ரகார முகார மாயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட—நா
வினது நுனி மேனோக்கிச்சென்று அண்ணத்தைத் தடவ,
ரகார முகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்—ரகாரமுகாரமாகிய
அவ்விரண்டும் பிறக்கும் என்றவாறு.

ர மு என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (கஉ)

கூகூ. நாவிளிம்பு வீங்கி யண்பன் முதலுற
வாவயி னண்ண மொற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரமாயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : நா வீங்கி விளிம்பு அண்பல் முத
லுற—நா மேனோக்கிச்சென்று தன் விளிம்பு அண்பல்வி
னடியிலே உறூநிற்க, ஆவயின் அண்ணம் ஒற்ற லகார
மாய்—அவ்விடத்து அவ்வண்ணத்தை அந்நாத் தீண்ட
லகாரமாயும், ஆவயின் அண்ணம் வருட ளகாரமாய்—அவ்
விடத்து அவ்வண்ணத்தை அந்நாத் தடவ ளகாரமாயும்,
இரண்டும் பிறக்கும்—இவ்விரண்டெழுத்தும் பிறக்கும்
என்றவாறு.

ல ள என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க.

இத்துணையும் நாவதிகாரங் கூறிற்று. (கசு)

௯௭. இதழியைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : இதழ் இயைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்—மேலிதழும் கீழிதழும் தம்மிற்கூடப் பகாரமும் மகாரமும் பிறக்கும் என்றவாறு.

ப ம என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (௧௫)

௯௮. பல்லிதழியை வகாரம் பிறக்கும்.

இது வகாரம் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பல் இதழ் இயை வகாரம் பிறக்கும்—மேற்பல்லுங் கீழிதழும் கூட வகாரமானது பிறக்கும் என்றவாறு.

வ என வரும். இதற்கும் இதழ் இயைதலின் மகரத்தின் பின்னர் வைத்தார். (௧௬)

௯௯. அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை கண்ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்.

இது யகாரம் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எழுவளி மிடற்றுச் சேர்ந்த இசை—உந்தியிலெழுந்த காற்று மிடற்றிடத்துச் சேர்ந்த அதனாற் பிறந்த ஓசை, அண்ணங் கண்ணுற்று அடைய—அண்ணத்தை அணைந்து உரலாணி இட்டாற்போலச் செறிய, யகாரம் பிறக்கும்—யகாரவொற்றுப் பிறக்கும் என்றவாறு.

ஆணி—மரம். யு எனவரும். (௧௭)

௧௦. மெல்லெழுத் தாறும் பிறப்பி னுக்கஞ் சொல்லிய பள்ளி நிலையின வாயினு முக்கின் வளியிசை யுட்புறத் தோன்றும்.

இது மெல்லெழுத்திற்குச் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து ஆறும் பிறப்பின் ஆக்கஞ் சொல்லிய பள்ளி நிலையின ஆயினும்—மெல்லெழுத்துக்கள் ஆறந் தத்தம் பிறப்பினது ஆக்கஞ் சொல்லிய இடத்தே நிலைபெற்றனவாயினும், மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும்—ஓசை கூறுங்கால் மூக்கின் கண் உளதாகிய வளியினிசையான் யாப்புறத் தோன்றும் என்றவாறு.

அவை அங்ஙனமாதல் கூறிக் காண்க. யாப்புற என்ற தனான் இடையினத்திற்கு மிடற்றுவளியும் வல்லினத்திற்குத் தலைவளியுங் கொள்க. (கஅ)

ஈக. சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்துவெளிப் படுத்த வேளை மூன்றுந்
தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
யொத்த காட்சியிற் தம்மியல் பியலும்.

இது சார்பிற்குற்றங்கள் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சார்ந்து வரின் அல்லது—சில எழுத்துக்களைச் சார்ந்து தோன்றினல்லது, தமக்கு இயல்பு இல என—தமக்கெனத் தோன்றுதற்கு ஓரியல் பிலவென்று, தேர்ந்து வெளிப்படுத்த தம்மியல்பு மூன்றும்—ஆராய்ந்து வெளிப்படுக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் தம் முடைய பிறப்பியல்பு மூன்றினையுங் கூறுங்கால், தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி இயலும்—தத்தமக்கு உரிய சார்பாகிய மெய்களது சிறப்புப் பிறப்பிடத்தே பிறத்தலோடு பொருந்தி நடக்கும், என—ஒத்த காட்சியின் இயலும்—ஒழிந்த ஆய்தந் தமக்குப் பொருந்தின நெஞ்சுவளியாற் பிறக்கும் என்றவாறு.

காட்சியென்றது நெஞ்சினே. கேண்மியா நாகு துந்தை எனவும் எஃகு எனவும் வரும்.

ஆய்தத்திற்குச் சார்பிடங் ‘குறியதன்முன்னர்’ (எழு-ந.அ.) என்பதனாற் கூறினார். இனி ஆய்தந் தலைவளியானும் மிடற்றுவளியானும் பிறக்குமென்பாரும் உளர். மொழிந்தபொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்பதனான் அளபெடையும் உயிர் மெய்யுந் தம்மை ஆக்கிய எழுத்துக்களது பிறப்பிடமே இடமாக வருமென்று உணர்க. (ககூ)

ராஉ. எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து சொல்லிய பள்ளி யெழுதரு வளியிற் பிறப்பொடு விடுவழி யுறழ்ச்சி வாரத் தகத்தெழு வளியிசை யரிறப நாடியளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்தே யஃதிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கு மெய்தொரி வளியிசை யளவு நுவன் றிசினே.

இஃது எழுத்துக்கடம் பிறப்பிற்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எல்லாவெழுத்துங் கிளந்து வெளிப்பட—ஆசிரியன் எல்லாவெழுத்துக்களும் பிறக்குமாறு முந்துநூற்கண்ணே கூறி வெளிப்படுக்கையினாலே, சொல்லிய பள்ளி பிறப்பொடு விடுவழி—யானும் அவ்வாறே கூறிய எண்வகை நிலத்தும் பிறக்கின்ற பிறப்போடே அவ்வெழுத்துக்களைக் கூறுமிடத்து, எழுதரு வளியின் உறழ்ச்சிவாரத்தின் அளபு கோடல்—யான் கூறியவாறு அன்றி உந்தியில் தோன்றுங் காற்றினது திரிதருங் கூற்றின் கண்ணே மாத்திரைகூட்டிக்கோடலும், அகத்து எழு வளியிசை அரில் தப நாடிக் கோடல்—மூலாதாரத்தில் எழு கின்ற காற்றினோசையைக் குற்றமற நாடிக்கோடலும் : அந்தணர் மறைத்தே—பார்ப்பார்து வேதத்து உளதே அந்நிலமை ஆண்டு உணர்க, அஃது இவண் நுவலாது—

அந்நனங் கோடலை ஈண்டிக் கூறலாகாமையின் இந்நூற்
கட் கூறாதே, எழுந்துபுறத்து இசைக்கும்—உந்தியிற்
றேன்றிப் புறத்தே புலப்பட்டு ஒலிக்கும், மெய்தொரி
வளியிசை அளவு துவன் றிசினே—பொருடெரியுங் காற்
றினது துணிவிறகே யான் மாததிரைகூறினேன் அவற்றி
னது மாத்திரையை உணர்க் என்றவாறு.

இதனை இரண்டு சூத்திரமாக்கியும் உரைப்ப.

இது பிறன்கோட்கூறலென்னும் உத்திககு இனம்.
என்னை? உந்தியில் எழுந்த காற்றினைக் கூறுபடுத்தி மாத
திரைகூட்டிக் கோடலும் மூலாதாரம முதலாகக் காற்
றெழுமாறு கூறலும் வேதத்திறகு உளதென்று இவ்வா
சிரியர் கூறி அம்மதமபற்றி அவர்கொள்வதோர்பயன் இன்
றென்றலின். உந்தியில் எழுந்த காற்று முன்னர்த் தலைக்
கடசென்று பின்னர் மிடறறிலேவந்து பின்னர் நெஞ்சிலே
நிறறலை உறழ்சசிவாரதது என்றார். அகத்தெழுவளி
யெனவே மூலாதாரமென்பது பெற்றாம்.

இன் சாரியையை அத்துச்சாரியையோடு கூட்டுக.
எகாரந்தேறறம்.

மெய்தொரிவளியெனவே பொருடெரியா முற்கும் வீளை
யும் முயற்சியானுமெனிணும் பொருடெரியாமையின் அவை
கடியப்பட்டன. எனவே, சொல்லப் பிறந்து சொற்கு
உறுப்பாம் ஒசையை இவர் எழுததென்று வேண்டுவரென
உணர்க்.

‘நிலையும் வளியும் முயற்சியு மூன்று
மியலநடப்ப தெழுத்தெனப பீடுமே.’

என்றாராகலின்.

(20)

பிறப்பியல் முற்றிற்று.

சு. பு ண ரி ய ல்

ஈங். மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தி
 னிரண்டுதலை யிட்ட முதலா கிருபஃ
 தறுநான் கீற்றொடு நெறிநின் றியலு
 மெல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலு
 மெய்யே யுயிரென் றுயீ ரியல.

என்பது சூத்திரம். மொழிமரபிற் கூறிய மொழிக
 ளைப் பொதுவகையாற் புணர்க்கும் முறைமை உணர்த்தின
 மையிற் புணரியலென்று இவ்வோத்திற்குப் பெயராயிற்று.
 ஈண்டு முறைமையென்றது மேற் செய்கையோத்துக்களுட்
 புணர்தற்கு உரியவாக ஈண்டிக் கூறிய கருவிகளை.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், மொழிமரபிற்
 கூறிய மொழிக்கு முதலாமெழுத்தும் மொழிக்கு ஈறா
 மெழுத்தும் இத்துணை யென்றலும், எல்லாமொழிக்கும்
 ஈறும் முதலும் மெய்யும் உயிருமல்லது இல்லையென்று
 வரையறுத்தலும், ஈறும் முதலுமாக எழுத்து நாற்பத்
 தாறு உளவோவென்று ஐயுற்றார்க்கு எழுத்து முப்பத்து
 மூன்றுமே அந்நனம் ஈறும் முதலுமாய் நிற்பதென்று
 ஐயமறுத்தலும் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: முதல் இரண்டு தலையிட்ட இருபஃது
 ஈறு அறுநான்காகும் மூன்று தலையிட்ட முப்பதிற்றெழுத்
 தினொடு—மொழிக்கு முதலாமெழுத்து இரண்டை முடி
 யிலேயிட்ட இருபஃதும் மொழிக்கு ஈறாமெழுத்து இரு

பத்துநான்குமாகின்ற மூன்றை முடியிலேயிட்ட முப்பதாகிய எழுத்துக்களோடே, நெறிநின்று இயலும் எல்லாமொழிக்கும்—வழக்குநெறிக்கணின்று நடக்கும் மூவகை மொழிக்கும், மெய்யே உயிரென்று ஆயிரியல இறுதியும் முதலும்—மெய்யும் உயிருமென்று கூறப்பட்ட அவ்விரண்டு இயல்பினைபுடைய எழுத்துக்களே ஈறும் முதலும் ஆவன என்றவாறு.

இருபத்திரண்டு முதலாவன பன்னிருயிரும் ஒன்பது உயிர்மெய்யும் மொழிமுதற்குற்றியலுகரமுமாம். இருபத்து நான்கு ஈறாவன பன்னிருயிரும் பதினொருபுள்ளியும் ஈற்றுக்குற்றியலுகரமுமாம். மெய்யை முற்கூறினார் நால்வகைப் புணர்ச்சியும் மெய்க்கண் நிகழுமாறு உயிர்க்கண் நிகழாவென்றற்கு.

உதாரணம் : மரம் என மெய்முதலும் மெய்யீறும், இலை என உயிர்முதலும் உயிரீறும், ஆல் என உயிர்முதலும் மெய்யீறும், விள என மெய்முதலும் உயிரீறும். மொழியாக்கம் இயல்பும் விகாரமுமென இரண்டாம். உயிர்தாமே நின்று முதலும் ஈறுமாதல் இயல்பு. அவை மெய்யோடு கூடிநின்று அங்ஙனமாதல் விகாரம். (க)

113. அவற்றுள்

மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.

இது முற்கூறியவாற்றால் தனிமெய் முதலாவான் சென்றதனை விலக்கலின் எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—முற்கூறிய மெய்யும் உயிருமென்ற இரண்டினுள், மெய்யீறு எல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்—மெய்மொழிக்கு ஈறாயவையெல்லாம் புள்ளி பெற்று நிற்கும் சீன்றவாறு.

எனவே மொழிக்கு முதலாயினவையெல்லாம் புள்ளி யிழந்து உயிரேறி நிற்குமென்றாராயிற்று. இன்னும் ஈற்று மெய் புள்ளிபெற்று நிற்குமென்றதனானே உயிர்முதன் மொழி தம்மேல்வந்தால் அவை உயிரேற இடங்கொடுத்து நிற்குமென்பதாஉங் கூறினாராயிற்று. இவ்விதி முற்கூறிய தன்றோவெனின் ஆண்டுத் தனிமெய் பதினெட்டும் புள்ளி பெற்று நிற்குமென்றும் அவைதாம் உயிரேறுங்காற் புள்ளி யிழந்து நிற்குமென்றுங் கூறினார் ; ஈண்டு மெய்முதல் மெய்யீறெனப் பொருளுரைக்க வேண்டினமையின் மொழி முதன் மெய்களும் புள்ளிபெறுமோவென்று ஐயுற்ற ஐயம் அகற்றக் கூறினாரென்று உணர்க. மரம் எனப் புள்ளி பெற்று நின்றது அரிதெனவந்துழி மரமரிதென்று எறி முடிந்தவாறு காண்க. (உ)

௩௩. குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.

இது முன்னர்ப் புள்ளியீற்றுமுன் உயிர் தனித்தியுலா தென்று மெய்க்கு எய்துவிக்கின்ற கருவியை எதிரது போற்றி உயிர்க்கும் எய்துவிக்கின்ற கருவிச்சூத்திரம்.

இதன் பொருள் : குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப—ஈற்றுக்குற்றியலுகரமும் புள்ளியீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுக்குமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச்சேறல் புள்ளிபெறாமையின். அங்ஙனம் உயிரேறுங்காற் குற்றுகரங் கெட்டுப் போக நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிரேறிற்றென்று கொள்ளற்க. நாகரிதென்புழி முன்னர்க் குற்றுகரவோசையும் பின்னர் உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டுங்கூடிநின்றல்லது அப்பொருளுணர்த்தலாகாமையின், இஃது உயிரோடுங் கூடிநிற்குமென்றார். (ஈ)

௩௪. உயிர்மெய் யீறு முயிரீற் றியற்றே.

இது ‘மெய்யேயுயிரென்றாயீரியல’ (எழு-௧௦௩.) என்ற உயிர்க்கண் நிகழ்வதோர் ஐயம் அகற்றியது; உயிர் மெய்யென்பதோர் ஈறு உண்டேனும் அது புணர்க்கப் படாது, அதுவும் உயிராயே அடங்குமென்றலின்.

இதன் பொருள் : உயிர்மெய்யீறும் — உயிர்மெய் மொழியினது ஈற்றின்கண் நின்றதும், உயிரீற்றியற்றே— உயிரீற்றின் இயல்பையுடைத்து என்றவாறு.

உம்மையான் இடைநின்ற உயிர்மெய்யும் உயிரீற்றின் இயல்பையுடைத்து என்றாயிற்று. உம்மை எச்சவும்மை. ஈற்றினும் இடையினும் நின்றன உயிருள் அடங்குமெனவே முதல் நின்றன மெய்யுள் அடங்குமென்றார். இதனே மேல் விள என்றாற்போலும் உயிரமெய்களெல்லாம் அகர வீறென்று புணர்க்குமாறு உணாக. வரகு இதனை மேல் உயிர்த்தொடர்மொழியென்ப. முன்னர் ‘மெய்யின்வழியது’ (எழு-௧௮.) என்றது ஓரெழுத்திற்கென்று உணாக. இத்துணையும் மொழிமரபின் ஒழிபு கூறிற்று. (ச)

எள. உயிரிற் சொன்மு னுயிர்வரு வழியு
முயிரிற் சொன்முன் மெய்வரு வழியு
மெய்யிற் சொன்மு னுயிர்வரு வழியு
மெய்யிற் சொன்முன் மெய்வரு வழியுமென்
றிவ்வென வறியக் கிளக்குங் காலை
நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்
ரூயீ ரியல புணர்நிலைச் சுட்டே.

இது மேறகூறும் புணாச்சிகளெல்லாம் இருமொழிப் புணர்ச்சியல்லது இல்லையென்பதாஉம அஃது எழுத்து வகையான் நான்காமென்பதாஉம உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : ‘உயிரிற் சொன்முன் உயிரவரு வழியும்—உயிர் தனக்கு ஈராக இறுஞ்சொல்லின்முன் உயிர்

முதலாகிய மொழிவரும் இடமும், உயிரிற்சொன்முன் மெய்வரு வழியும்—உயிர் தனக்கு ஈராக இறுஞ் சொல்லின்முன்னர் மெய்முதலாகிய மொழிவரும் இடமும், மெய்யிற் சொன்முன் உயிர்வரு வழியும்—மெய் தனக்கு ஈராக இறுஞ் சொல்லின்முன்னர் உயிர்முதலாகிய மொழிவரும் இடமும், மெய்யிற் சொன்முன் மெய்வரு வழியும் மெய் தனக்கு ஈராக இறுஞ் சொல்லின்முன்னர் மெய் முதலாகிய மொழிவரும் இடமும், என்று புணாநிலைச் கூட்டு—என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றினோடொன்று கூடும் நிலைமையாகிய கருத்தின்கண், இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை—அவற்றை இத்துணையென வரையறையை எல்லாரும் அறிய யாங் கூறுங் காலதது, நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்று ஆயிரியல—முன்னர் நிறுத்தப்பட்ட சொல்லும் அதனை முடித்தலைக்குறித்து வருஞ் சொல்லும் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டு இயல்பினை யுடைய என்றவாறு.

எனவே, நான்குவகையானுங் கூடுங்கால் இருமொழியல்லது புணாச்சியின்று என்றராயிற்று.

உதாரணம் : ஆவுண்டு ஆவலிது ஆலிலை ஆல்விழந்தது என முறையே காண்க. விளவினைக்குறைத்தான் என்றவழிச் சாரியையும் உருபும் நிலைமொழியாயே நிற்குமென்பது நோக்கி அதனை நிறுத்தசொல்லென்றும் முடிக்குஞ்சொல்லைக் குறித்துவருகிளவியென்றுங் கூறினார். இதனானே நிலைமொழியும் வருமொழியுங் கூறினார். முன்னர் ‘மெய்யேயுயிர்’ (எழு-க௦௩.) என்றது ஒருமொழிக்கு, இஃது இருமொழிக்கென்று உணர்க. (௫)

௩௫. அவற்றுள்

நிறுத்த சொல்லி னீரூ கெழுத்தொடு

குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்

பெயரெட்டு பெயரைப்புணர்க்குங் காலும்
 பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலுந்
 தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலுந்
 தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலு
 மூன்றே திரிபிட னென்றே யியல்பென
 வாங்கந் நான்கே மொழிபுண ரியல்பே.

இது முன்னர் எழுத்துவகையான் நான்குபுணர்ச்சி எய்திய இருவகைச்சொல்லுஞ் சொல்வகையானும் நான்காகுமென்பதூஉம் அங்ஙனம் புணர்வது சொல்லுஞ் சொல்லும் அன்று எழுத்தும் எழுத்துமென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—நிலைமொழி வருமொழி யென்றவற்றுள், நிறுத்த சொல்லின் ஈறாகு எழுத்தொடு குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத்து இயைய—முன்னர் நிறுத்தப்பட்ட சொல்லினது ஈறுகின்ற எழுத்தோடே அதனை முடிக்கக்கருதி வருகின்ற சொல்லினது முதலெழுத்துப் பொருந்த, பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்—பெயர்ச்சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், பெயரோடு தொழிலைப் புணர்க்குங்காலும்—பெயர்ச்சொல்லோடு தொழிற்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங்காலும்—தொழிற் சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்—தொழிற்சொல்லோடு தொழிற்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், மூன்றே திரிபு இடன் ஒன்றே இயல்பென ஆங்கு அந்நான்கே—திரியும் இடம் மூன்று இயல்பு ஒன்று என்று முந்துதூலிற் கூறிய அந்நான்கு இலக்கணமுமே, மொழி புணர் இயல்பு—ஈண்டு மொழிகள் தம்முட் கூடும் இலக்கணம் என்றவாறு.

உதாரணம்: சாத்தன்கை சாத்தனுண்டான் வந்தான் சாத்தன் வந்தான்போயினான் என முறையே காண்க. இவை நான்கு இனத்தோடுங் கூடப் பதினாரும். இடையும் உரியுந் தாமாக நில்லாமையிற் பெயர்வினையே கூறினார். இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் புணர்க்குஞ் செய்கைப் பட்டுழிப் புணர்ப்புச் சிறுபான்மை. பெயர்ப்பெயரும் ஒட்டுப்பெயருமென இரண்டு வகைப்படும்பெயர். தெரிநிலை வினையுங் குறிப்புவினையுமென இரண்டு வகைப்படுந் தொழில். நிலைமொழியது ஈற்றெழுத்து முன்னர்ப் பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழியின் முதலெழுத்துப் பின் பிறந்து கெட்டமையான் முறையே பிறந்து கெடுவன ஒருங்குநின்ற புணருமாறின்மையிற் புணர்ச்சியென்பது ஒன்றின்றும் பிறவெனின், அச்சொற்களைக் கூறுகின்றோரும் கேட்கின்றோரும் அவ்வோசையை இடையறவுபடாமை உள்ளத்தின்கண்ணே உணர்வராதலின் அவ்வோசை கேடின்றி உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றுப் புணர்ந்தனவேயாம். ஆகவே பின்னர்க் கண்கூடாகப் புணர்க்கின்ற புணர்ச்சியும் முடிந்தனவேயா மென்று உணர்க. இனி முயற்கோடு உண்டென்றால் அது குறித்து வருகிளவியன்மையிற் புணர்க்கப்படாது. இதுதான் இன்றென்றற் புணர்க்கப்படுமென்று உணர்க. (கூ)

ராக. அவைதாம்

மெய்ப்பிறி தாதன் மிகுதல் குன்றலென்றிவ்வென மொழிப திரியு மாறே.

இது முற்கூறிய மூன்று திரிபும் ஆமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அவைதாம் திரியுமாறு—முன்னர்த் திரிபென்று கூறிய அவைதாம் திரிந்து புணரும் நெறியை, மெய் பிறிதாதல் மிகுதல் குன்றலென்று இவ்வென

மொழிப—மெய் வேறுபடுதல் மிகுதல் குன்றலென்று கூறப்படும் இம்மூன்று கூற்றையுடையவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இம்மூன்றும் அல்லாதது இயல்பாமென்று உணர்க. இவை விகற்பிக்கப் பதினாறு உதாரணமாம். மட்குடம் மலைத்தலை மரவேர் இவை பெயரோடு பெயர் புணர்ந்த மூன்றுதிரிபு. மண்மலை என்பது இயல்பு. சொற்கேட்டான் பலாக்குறைத்தான் மரநட்டான் இவை பெயரோடு தொழில் புணர்ந்த மூன்றுதிரிபு. கொற்றன்வந்தான் இஃது இயல்பு. வந்தானாற்சாத்தன் கொடாப்பொருள் ஓடுநாகம் இவை தொழிலொடு பெயர் புணர்ந்த மூன்று திரிபு. வந்தான்சாத்தன் இஃது இயல்பு. வந்தாறகொள் ளும் பாடப்போயினான் சாளுன்றான் இவை தொழிலொடு தொழில் புணர்ந்த மூன்றுதிரிபு. வந்தான் கொண்டான் இஃது இயல்பு. மூன்றுதிரிபென்து இடனென்றத னான் ஒருபுணர்ச்சிக்கண் மூன்றும் ஒருங்கேயும் வரப்பெறு மென்று உணர்க. மகததாற்கொண்டான் இஃது அங்ஙனம் வந்தவாறு மகராற்று 'நாட்பெயர்க்கிளவி' (எழு-நடக.) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உணர்க. இரண்டு வருவனவுங் காண்க. (எ)

பாய். நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவருகிளவியு மடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக்

[குரிய.

இது நிலைமொழி அடையடுத்தாம வருமொழி அடையடுத்தாம அவ்விருமொழியும் அடையடுத்தாம புணருமென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிள வியும்—நிலைமொழியாக 'நிறுத்தின சொல்லும் அதனைக் குறித்துவருகு சொல்லும், அடையொடு தோன்றினும்

புணர்நிலைக்கு உரிய—தாமே புணராதது ஒரோவோர்சொல் அடையடுத்துவரினும் இரண்டும் அடையடுத்துவரினும் புணர்நிலைமைக்கு உரிய என்றவாறு.

அடையாவன, உம்மைத்தொகையும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையுமாம்.

உதாரணம்: பதினாயிரத்தொன்று ஆயிரத்தொருபஃது பதினாயிரத்திருபஃது எனவரும். இவ்வடைகள் ஒரு சொல்லேயாம். வேற்றுமைத்தொகையும் உவமத்தொகையும் முடியப் பண்புத்தொகையும் வினைத்தொகையும் பிளந்துமுடியாமையின் ஒருசொல்லேயாம். அன்மொழித்தொகையுந் தனக்கு வேறோ முடிபின்மையின் ஒரு சொல்லேயாம். இத்தொகைச்சொற்களெல்லாம் அடையாய்வருங் காலத்து ஒருசொல்லாய் வருமென்று உணர்க. உண்டசாத்தன் வந்தான் உண்டுவந்தான்சாத்தன் என்பனவும் ஒரு சொல்லேயாம். (அ)

ககத. மருவின் ரொகுதி மயங்கியன் மொழியு முரியவை யுளவே புணர்நிலைச் சுட்டே.

இது மருஉச்சொற்களும் புணர்ச்சிபெறுமென்ப தூஉம நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியுமாய்ப் பொருளியைபில்லனவும் புணர்ச்சிபெற்றாற்போல நிற்குமென்பதூஉம உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: மருமொழியும்— இருவகையாகிமருவிய சொற்களும், இன்றொகுதி மயங்கியன்மொழியும்— செவிக்கினிதாகச் சொற்றிரளிடத்து நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியுமாய் ஒட்டினாற்போலநின்று பொருளுணர்த்தாது பிரிந்து பின்னர்ச்சென்று ஒட்டிப் பொருளுணர்த்த மயங்குதல் இயன்றசொற்களும், புணர்நிலைச்சுட்டு உரியவை உள—புணரும் நிலைமைக்கருத்தின்கண் உரியன உள என்றவாறு.

மொழியுமென்பதனை மருவென்பதனோடுங் கூட்டுக. இன்றொகுதியென்றார், பாவென்னும் உறுப்பு நிகழ்ப் பொருளொட்டாமற் சான்றோர் சொற்களைச் சேர்த்தலின்.

உதாரணம்: முன்றில் மீகண் இவை இலக்கணத்தோடு பொருந்தியமரு. இலக்கணம் அல்லா மரு 'வழங்கியன் மருங்கின்மருவொடுதிரிநவும்' (எழு-சஅந.) என்புழிக் காட்டுதும்.* இனி

‘இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப.’

என்புழி மருப்பி னிரலையென்று ஒட்டி இரண்டாவதன் தொகையாய்ப் பொருடந்து ‘புள்ளி யீற்றுமுன் னுயிர்தனித் தியலா’ (எழு-கஅந.) என்று உயிரேறிமுடிந்து மயங்கிநின்றது. ஆயின், மருப்பிற்பரலென்று மெய்பிறிதாய் ஒட்டி நின்றவா நென்னை யெனின் மருப்பினையுடையபரலென வேற்றுமைத்தொகைப் பொருள் உணர்த்தாமையின் அஃது அச்செய்யுட்டு இன்னோசை நிகழ்தற்குப் பகரத்தின்முன்னர் நின்ற னகரம் நகரமாய்த் திரிந்துநின்ற துணையேயாய்ப் புணர்ச்சிப்பயனின்றி நின்றது. இங்ஙனம் புணர்ச்சியெய்தினாற்போல மாட்டிலக்கணத்தின் கண்ணும் மொழிமாற்றின்கண்ணும் நின்றல் சொற்கு இயல்பென்றற்கு அன்றே ஆசிரியர் இன்றொகுதியென்றதென்று உணர்க. ‘கருங்கா லோமைக் காண்பின் பெருஞ்சினை’ என்புழி ஓமைச்சினையென்று ஒட்டி ஓமையினதுசினையெனப் பொருள் தருகின்றது இன்னோசை தருதற்குக் ககரவொற்றுமிக்குக் காண்பினைன்பதனோடும் ஒட்டினாற்போல நின்றது. ‘தெய்வ மால்வரைத்திருமுனியருளால்’ என்புழித் தெய்வவரையென்று ஒட்டித் தெய்வத்தன்மையுடையவரையெனப் பொருள் தருகின்றது இன்னோசை தருதற்கு மாலென்பத

னோடும் ஒட்டினூற்போலக் குறைந்துநின்றது. மூன்றுதிரி
பும் வந்தவாறு காண்க. இனி எச்சத்தின்கண்ணும்

‘⁵யிறு படையாக வெயிற்கதவிடா
பொன்னோடைப் புகரணி துதற்
றுன்னருந்திறற் கமழ்கடாத்துக்
கயிறுபிணிக்கொண்ட கவிழ்மணி மருங்கிற்
பெருங்கையானே யிரும்பிடர் த்தலையிருந்து
மருந்தில்கூற்றத் தருந்தொழில்சாயா’ (புறம். ௩.)

என மாட்டாய் ஒட்டினின்றது கயிறுபிணிக்கொண்ட
என்பதனோடும் ஒட்டினூற்போல நின்று ஒற்றடுத்தது இன்
னோசைபெறுதற்கு. பிற சான்றோர்செய்யுட்கண் இவ்வா
றும் பிறவாறும் புணர்ச்சியில்வழிப் புணர்ச்சிபெற்றாற்
போல நிற்பன எல்லாவற்றிற்கும் இதுவே ஒத்தாகக்
கொள்க. (கூ)

கக௨. வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும்
வேற்றுமை யல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும்
மெழுத்தே சாரியை யாயிரு பண்பி
னெழுக்கல் வலிய புணருங் காலை.

இது மூவகைத்திரிபினுள் மிக்குப்புணரும் புணர்ச்சி
இருவகைய என்கின்றது.

இதன் பொருள்: புணருங்காலை—நால்வகைப்புணர்ச்சி
யுள் மிக்கபுணர்ச்சி புணருங்காலத்து, வேற்றுமை குறித்த
புணர்மொழி நிலையும்—வேற்றுமைப்பொருண்மையினைக்
குறித்த புணர்மொழியினது தன்மையும், வேற்றுமை அல்
வழிப் புணர்மொழி நிலையும்—வேற்றுமையல்லாத அல்வழி
யிடத்துப் புணரும் மொழியினது தன்மையும், எழுத்தே
சாரியை ஆயிரு பண்பின் ஒழுக்கல் வலி—எழுத்துமிகுத
லுஞ் சாரியைமிகுதலுமாகிய அவ்விரண்டுகுணத்தினுஞ்
செல்லுதலைத் தமக்கு வலியாகவுடைய என்றவாறு.

எனவே ஈனைப்புணர்ச்சிகளுக்கு இத்துணைவேறுபாடு இன்றென உணர்க.

உதாரணம்: விளங்கோடு இஃது எழுத்துப்பெற்றது. மகவின்மை இதுசாரியைப்பெற்றது. இனி அல்வழிக்கண் விளக்குறிது இஃது எழுத்துப்பெற்றது. பனையின்குறை இது சாரியைப்பெற்றது. இதற்குப் பனைகுறைந்ததென்பது பொருளாம். இஃது அளவுபெயர். ஒழுக்கல்வலிய வென்றதான் இக்கூறிய இரண்டும் எழுத்துஞ் சாரியையும் உடன்பெறுதலுங் கொள்க. அவற்றுக்கோடென்பது வேற்றுமைக்கண் இரண்டும்பெற்றது. கலத்துக்குறையென்பது அல்வழிக்கண் இரண்டும்பெற்றது. இதற்குக் கலங்குறைந்ததென்பது பொருளாம். இயல்புகணத்துக்கண் இவ்விரண்டும் உடன்பெறுதலின்து. அல்வழி முற்கூறாது வேற்றுமையல்லாதது அல்வழியெனவேண்டிதலின். எழுத்துப்பேறு யாப்புடைமையானும் எழுத்தினும் சாரியையாதலானும் எழுத்து முற்கூறினார். வேற்றுமை மேலைச்சூத்திரத்தே கூறுகின்றார்.

அல்வழியாவன அவ்வுருபுகள் தொக்கும் விரிந்தும் நில்லாது புணர்வன. அவை எழுவாய்வேற்றுமை ஆறு பயனிலையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், விளிவேற்றுமை தன்பொருளோடு புணர்ந்த புணர்ச்சியும், முற்றுப் பெயரோடும் வினையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் பெயரோடும் வினையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், உவமத்தொகையும் உம்மைத்தொகையும் இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயரோடும் வினையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், அன்மொழித்தொகை பொருளோடு புணர்ந்த புணர்ச்சியும், பண்புத்தொகையும் வினைத்தொகையும் விரிந்துநின்றவழிப் புணர்ந்த புணர்ச்சியுமென உணர்க. (க௦)

ககங். ஐஒடு குஇன் அதுகண் ணென்னு
மவ்வா ரென்ப வேற்றுமை யுருபே.

இது மேல் வேற்றுமையெனப்பட்ட அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமையுருபு—முற்கூறிய வேற்றுமைச்சொற்களை, ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்னும் அவ்வாறென்ப—ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்று சொல்லப்படும் அவ்வாறு உருபுமென்று சொல்வர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

மேற் சொல்லதிகாரத்து எழுவாயையும் விளியையுங்கூட்டி வேற்றுமை எட்டென்பாராலெனின் ஐ முதலிய வேற்றுமையாறுந் தொக்கும் விரிந்தும் பெரும்பான்மையும் புலப்பட்டுநின்று பெயர்ப்பொருளைச் செயப்படுபொருள் முதலியனவாக வேறுபாடுசெய்து புணர்ச்சியெய்துவிக்குமென்றற்கு ஈண்டு ஆறென்றார். ஆண்டு எழுவாயும் விளியுஞ் செயப்படுபொருள் முதலியவற்றினின்றும் தம்மை வேறுபடுத்துப் பொருள்மாத்திரம் உணர்த்தினின்றும் விளியாய் எதிர்முகமாக்கின்றும் இங்ஙனஞ் சிறுபான்மையாய்ப்புலப்படநில்லா வேறுபாடு உடையவேனும அவையும் ஒருவாற்றான் வேற்றுமையாயினவென்றற்கு ஆண்டு எட்டென்றாரென உணராக. (கக)

ககசு. வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை யுருபிற்
கொல்வழி யொற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது நான்காவதற்கும் எழாவதற்கும் உருபியலைநோக்கியதோர் கருவிகூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமையுருபிற்கு—வல்லெழுத்து அடியாய்நின்ற நான்காவதற்கும் எழாவதற்கும், ஒல்வழி ஒற்று இடைமிகுதல் வேண்டும்—

பொருந்தியவழி வல்லொற்றாயினும் மெல்லொற்றாயினும் இடைக்கண் மிக்குப்புணர்தலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

வரையாது ஒற்றெனவே வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் பெற்றும்.

உதாரணம்: மணிக்கு மணிக்கண் தீக்கு தீக்கண் மனைக்கு மனைக்கண் எனவும், வேய்க்கு வேய்க்கண் ஊர்க்கு ஊர்க்கண் பூழ்க்கு பூழ்க்கண் எனவும், 'உயிரீறுமூன்றினும் புள்ளியீறுமூன்றினும் பெரும்பான்மை வல்லொற்றுமிக்கு வரும். தங்கண் நங்கண் நுங்கண் எங்கண் என மெல்லொற்று மிக்கது. இவற்றிற்கு நிலைமொழிமகரக்கேடு உருபியலிற்கூறுப. ஆங்கண் ஈங்கண் ஊங்கண் என்பன சுட்டெழுத்து நீண்டுநின்றன. இவற்றிற்கு ஒற்றுக்கேடு கூறுதற்கு ஒற்றின்றிற்று.

இனி நான்கனுருபிற்கு மெல்லொற்று மிகாதென்று உணர்க.

இனி ஒல்வழியென்பதனால் எழாமுருபின்கண் நம்பிகண் என இகர ஈற்றின்கண்ணும் நங்கைகண் என ஐகர ஈற்றின்கண்ணுந் தாய்கண் என யகர ஈற்றின்கண்ணும் அரசர்கண் என ரகர ஈற்றின்கண்ணும் ஒற்றுமிகாமை கொள்க.

இனி மெய்பிறிதாதலை முன்னே கூறுது மிகுதலை முற்கூறிய அதனே பொற்கு பொற்கண் வேற்கு வேற்கண் வாட்கு வாட்கண் எனத் திரிந்துமுடிவனவுங்கொள்க. இதனே அவன்கண் அவள்கண் என உயர்திணைப்பெயர்க்கண் எழனுருபு இயல்பாய்வருதலுங் கொள்க. இவற்றிற்குக் குன்றியபுணர்ச்சிவருமேனுங் கொள்க.

கொற்றிக்குக் கொற்றிகண் கோதைக்குக் கோதைகண் என விரவுப்பெயர்க்கும் இதனே கொள்க. (கஉ)

ககரு. ஆற நுருபி னகரக் கிளவி
யீரூ ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஆறாவதற்குத் தொகைமரபை நோக்கியதோர் கருவிகூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஆறனுருபின் அகரக்கிளவி—அது வென்னும் ஆறனுருபின்கணின்ற அகரமாகிய எழுத்து, ஈரூகு அகரமுனைக் கெடுதல்வேண்டும்—நெடுமுதல் குறுகுமொழிகட்கு 'ஈரூகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும், (எழு-ககூக.) என விதித்ததனால் உளதாகிய அகரத்தின்முன்னர்த்தான் கெடுதலைவிரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

தமது நமது எமது நாமது தனது எனது நினது என வரும். இது நிலைமொழிக்கு ஓர் அகரம் பெறுமென விதியாது உருபு அகரம் எறி முடியுமென விதித்தால் வருங்குற்றம் உண்டோவெனின், 'நினவகூறுவெனவகேண்மதி' (புறம்-ஈரு.) என்றற்போல ஆறாவதற்கு உரிய அகர உருபின்முன்னரும் ஓர் அகர எழுத்துப்பேறு நிலைமொழிக் கண்வருதலுளதாகக் கருதிராதலின், ஆறனுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்கும் பொதுவாக நிலைமொழிக்கண் அகரப்பேறு விதித்து, அதுவென்னும் ஒருமையுருபுவந்தால் ஆண்டுப்பெற்று நின்ற அகரத்தின்முன்னர் அதுவென்பதன்கண் அகரங் கெடுகுவென்று ஈண்டுக் கூறிராதலின் அதற்குக் குற்றம் உண்டென்று உணர்க. (ககூ)

கககூ. வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.

இது வேற்றுமை பெயர்க்கண் நிற்குமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமை பெயர்வழிய—வேற்றுமைகள் பெயரின் பின்னிடத்தனீவாம், புணர்நிலை—அவற்றோடு புணரும் நிலைமைக்கண் தீன்றவ.

உதாரணம் : சாத்தனை சாத்தனொடு சாத்தற்கு சாத்
தனின் சாத்தனது சாத்தன்கண் எனவரும். மற்று இது
'கூறிய முறையின்' (சொ-கூக.) என்னும் வேற்றுமை
யோத்திற் சூத்திரத்தாற் பெறுதுமெனின், பெயரொடு
பெயரைப் புணர்த்தல் முதலிய நால்வகைப் புணர்ச்சியினை
யும் வேற்றுமை அல்வழியென இரண்டாக அடக்குதலிற்
தொழிற் பின்னும் உருபு வருமென எய்தியதனை விலக்கு
தற்கு ஈண்டுக்கூறினாரென்க. ஆயின் இவ்விலக்குதல்
வினையியன்முதற்சூத்திரத்தாற் பெறுதுமெனின், அது
முதனிலையைக் கூறிற்றென்பது ஆண்டு உணர்க. (கச)

ககஎ. உயர்திணைப் பெயரே யஃறிணைப் பெயரென்
றூயிரண் டென்ப பெயர்நிலைச் சுட்டே.

இது முற்கூறிய பெயர்கட்குப் பெயரும் முறையுந்
தொகையுந் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : 'சுட்டுநிலைப்பெயர்—பொருளை ஒரு
வர் கருதுதற்குக் காரணமான நிலைமையையுடைய பெயர்
களை, உயர்திணைப்பெயரே அஃறிணைப்பெயரென்று ஆயி
ரண்டென்ப—உயர்திணைப்பொருளை ஒருவன் கருது
தற்குக் காரணமானபெயரும் அஃறிணைப்பொருளை ஒரு
வன் கருதுதற்குக் காரணமான பெயரும் என்னும் அவ்
விரண்டென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

பெயரியலுள் அவன் இவன் உவன் என்பது முதலாக
உயர்திணைப்பெயரும் அது இது உது என்பது முதலாக
அஃறிணைப்பெயரும் ஆமாறு ஆவற்றிற்கு இலக்கணங்
கூறுகின்றார் ஈண்டுக் குறியிட்டாளுதல் மாத்திரையே கூறி
னாரென்று உணர்க. இனிக் கொற்றன் கொற்றி என்றாற்
போலும் விரவுப்பெயருந் கொற்றன்குறியன் கொற்றிகுறி
யள் கொற்றன்குளம்பு கொற்றிகுறிது எனப் பின்வருவன

வற்றூற் திணைதெரிதலின் இருதிணைப்பெயரின்கண் அடங்கும். கொற்றன்செவி கொற்றிசெவி என்பனவும் பின்னர் வருகின்ற வினைகளாற் திணைவிளங்கி அடங்குமாறு உணர்க. இனி 'அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே' (எழு-கடுடு.) என்றற்போலப் பிறுண்டும் ஒதுதல் பற்றி நிலையென்றதனான் விரவுப்பெயர்கோடலும் ஒன்று. ()

ககஅ. அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே.

இது சாரியை வரும் இடங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவற்றுவழி மருங்கின்—அச் சொல்லப்பட்ட இருவகைப்பெயர்களின்பின்னாகிய இடத்தே, சாரியை வரும்— சாரியைச் சொற்கள் வரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆடுஉவின்னை மகடேஉவின்னை பலவற்றுக்கோடு எனப்புணரியனிலையிடைப் பொருணிலைக்கு உதவி வந்தன. சாரியையென்றதன் பொருள் வேறுகி நின்ற இருமொழியுந் தம்மிற் சார்தற்பொருட்டு இயைந்துநின்றது என்றவாறு. (ககா)

ககக. அவைதாம்

இன்னே வற்றே யத்தே யம்மே
யொன்னே யானே யக்கே யிக்கே
யன்னென் கிளவி யுளப்படப் பிறவு
மன்ன வென்ப சாரியை மொழியே.

இஃது அச்சாரியைத்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : அவைதாம்—முன்னர்ச் சாரியையெனப்பட்ட அவைதாம், இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே அன்னென்கிளவி

உள்ப்பட அன்ன என்ப—இன்னும் வற்றும் அத்தும் அம
மும் ஒன்னும் ஆனும் அக்கும இக்கும் அன்னென்னுஞ்
சொல்லோடுகூட ஒன்பதாகிய அத்தன்மையுடையனவும்,
பிறவுஞ் சாரியைமொழி என்ப—அவையொழிந்தனவுஞ்
சாரியைச்சொல்லா மென்பர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

பிறவாவன தம் நம் தும் உம் ஞான்று கெழு எ ஐ என்
பனவாம். இவற்றுள் ஞான்று ஒழிந்தன எடுததோதுவர்
ஆசிரியர். 'எடுத்தநறவின்சூலயலங்காந்தள்' இது வினைத்
தொகை. சாரியையன்று. இன்சாரியை வழக்குப்பயிற்சியும்
பலகால் எடுத்தோதப்படுதலும் பொதுவகையான் ஓதிய
வழித் தானே சேறலுமாகிய சிறப்பு நோக்கி முன்வைத்
தார். வற்றும் அத்தும் இன்போல முதல் திரியுமாக
லானுஞ் செய்கையொப்புமையானும் அதன்பின்வைத்தார்.
அம் ஈறுதிரியுமாதலின் திரிப்புற்றி அதன்பின்வைத்தார்.
ஒன் ஈறுதிரியுமேனும் வழக்குப்பயிற்சியின்றி நான்கா
முருபின்கண் திரிதலின் அதன்பின் வைத்தார். ஆன்
பொருட்புணர்ச்சிக்கும் உருபுபுணர்ச்சிக்கும் வருமென்று
அதன்பின் வைத்தார். அக்கு ஈறுதிரியுமேனும் உருபு
புணர்ச்சிக்கண் வாராமையின் அதன்பின் வைத்தார். இக்கு
முதல் திரியுமேனுஞ் சிறுபான்மைபற்றி அதன்பின் வைத்
தார். அன் இன்போலச் சிறத்தலிற் பின்வைத்தார்.

ஆனுருபிற்கும் ஆன்சாரியைக்கும் இன்னுருபிற்கும்
இன்சாரியைக்கும் வேற்றுமை யாதெனின், அவை சாரியை
யான இடத்து யாதானும் ஓர் உருபேற்று முடியும்; உருபா
யின இடத்து வேறோர் உருபினை எலாவென்று உணர்க.
இனி மகத்துக்கை என்புழித் தகரவொற்றுந் தகரவுகரமும்
வருமென்று கோடுமெனின், இருளத்துக்கொண்டானென்
றால் அத்து எனவே வேண்டுதலின் ஆண்டும் அத்து
நின்றே கெட்டதென்றி கோடும். அக்கு இக்கு என்பன

வும் பிரித்துக்கூட்டக் கிடக்கும். தாமக்கோலென அக் குப்பெற்று நின்றலானும் ஆடிக்கு என்புழிக் குகரம் நான்க னுருபாகாமையானும் இவை சாரியையாமாறு உணர்க. (கௌ)

கஉய். அவற்றுள்

இன்னி னிகர மாவி னிறுதி

முன்னர்க் கெடுத லுரித்து மாகும்.

இது முற்கூறியவற்றுள் இன்சாரியை முதல் திரியு மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—முற்கூறிய சாரியைக ளுள், இன்னின் இகரம்—இன்சாரியையது இகரம், ஆவின் இறுதிமுன்னர்—ஆ என்னும் ஓரெழுத்தொருமொழிமுன் னர், கெடுதல் உரித்துமாகும்—கெட்டுமுடியவும் பெறும் என்றவாறு.

உரித்துமாகுமென்றதொற் கெடாதுமுடியவும் பெறு மென்றவாறு. இஃது ஒப்பக்கூறலென்னும் உத்தி.

உதாரணம்: ஆனை ஆவினை ஆனொடு ஆவினொடு ஆற்கு ஆவிற்கு ஆனின் ஆவினின் ஆனது ஆவினது ஆன் கண் ஆவின்கண் எனவரும்.

இனி முன்னரென்றதொனே மாவிற்கும் இவ்வாறே கொள்க. மானை மாவினை மானொடு மாவினொடு மாறகு மாவிற்கு என ஒட்டுக. ஆகார ஈறென்னொது ஆவினிறுதி யென்று ஓதினமையின் மா இலேசினாற்கொள்ளப்பட்டது.

இனி ஆன்கோடு ஆவின்கோடு மான்கோடு மாவின் கோடு என உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கட் சென்றுழியுங் கொள்க. (கஅ)

கஉக. அளவாகு மொழிமுத னிலைஇய வுயிர்மிசை னஃகான் றஃகா னுகியு நிலைத்தே.

இஃது அவ் வின்சாரியை ஈறுதிரியுமாறு கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : அளவாகும் மொழி—அளவுப்பெய
ராய்ப் பின்னிற்கும் மொழிக்கு, முதல் நிலைய உயிர்மிசை
னஃகான்—முன்னர் நின்ற எண்ணுப்பெயர்களின் ஈற்று
நின்ற குற்றுக்கரத்தின்மேல் வந்த இன்சாரியையது னகரம்,
றஃகானாகிய நிலைத்து—றகரமாய்த் திரியும் நிலைமையை
யுடைத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: பதிற்றகல் பதிற்றுமுக்கு. இவற்றைப்
பத்தென நிறுத்தி 'நிறையுமளவும்' (எழு-சநகூ.) என்னுஞ்
சூத்திரத்தால் இன்சாரியைகொடுத்துக் 'குற்றிய லுகா
மெய்யொடுங் கெடுமே' (எழு-சநகூ.) என்றதனாற் குற்று
கரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து வேண்டுஞ் செய்கைசெய்து
'முற்றவின்வருஉம்' (எழு-சநகூ.) என்பதனான் ஒற்றிரட்
டித்து முடிக்க.

நிலைய என்றதனாற் பிறவழியும் இன்னின் னகரம்
றகரமாதல் கொள்க. பதிற்றெழுத்து பதிற்றடுக்கு ஒன்ப
திற்றெழுத்து பதிற்றொன்று பதிற்றிரண்டு பதிற்றொன்
பது என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டிக்கொள்க. அச்சூத்திரத்
திற் 'குறையாதாகும்' (எழு-சநகூ.) என்றதனாற் பொருட்
பெயர்க்கும் எண்ணுப்பெயர்க்கும் இன்கொடுக்க. (ககூ)

கஉஉ. வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுத லைம்மு
னஃகா னிற்ற லாகிய பண்பே.

இது வற்று முதல திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டுமுதல் ஐம்முன்—சுட்டெழுத்
தினைமுதலாகவுடைய ஐகார ஈற்றுச்சொன்முன் வற்று
வருங்காலே வஃகான்மெய்கெட அஃகான் நிற்தலாகிய
பண்பு—அவ் வற்றுச்சாரியையினது வகரமாகிய ஒற்றுக்

கெட ஆண்டு எறிய அகரம் நிற்கல் அதற்கு உளதாகிய குணம் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவையற்றை இவையற்றை உவையற்றை எனவரும். இன்னும் இவற்றை, அவை இவை உவை என நிறுத்திச் 'சட்டுமுதலாகிய வையெனிறுதி' (எழு-கஎஎ.) என்றதனான் வற்றும் உருபுங் கொடுத்து வேண்டிஞ்செய்கைசெய்க. இவ்வாறே எல்லா உருபிற்கும் ஒட்டுக. அவையற்றுக்கோடு என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றவழியுங் கொள்க.

ஆகியபண்பு என்றதனானே எவனென்பது படுத்த லோசையாற் பெயராயவழி எவன் என நிறுத்தி வற்றும் உருபுங் கொடுத்து வற்றுமிசையொற்றென்று எனகரங் கெடுத்து அகரவுயிர்முன்னர் வற்றின் வகரங்கெடுமெனக் கெடுத்து எவற்றை எவற்றொடு என முடிக்க. (உ௦)

கஉ௩. னஃகான் றஃகா னுன்க னுருபிற்கு.

இஃது இன் ஒன் ஆன் அன்னென்னும் எனகர ஈறு நான்குந் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : னஃகான் நான்கனுருபிற்கு றஃகான்—எனகர ஈற்று நான்குசாரியையின் எனகரமும் நான்காமுருபிற்கு றகாரமாய்த் திரியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : விளவிற்கு கோலற்கு ஒருபாற்கு அதற்கு எனவரும்.

இதனை 'அளவாகு மொழிமுதல்' (எழு-கஉக.) என்பதன்பின் வையாது ஈண்டு வைத்தது எனகர ஈறுகளெல்லாம் உடன் திரியுமென்றற்கு. ஆண்டுவைப்பின் இன் சாரியையே திரியுமென்பது படும. 'ஒன்று முத லாகப் பத்தார்ந்து வருஉ—மெல்லா வெண்ணும்' (எழு-ககக.) என்பதனான் ஒருபாற்கு என்பதனை முடிக்க. (உக)

கஉச. ஆனி னகரமு மதனே ரற்றே.

நாண்முன் வருஉம் வன்முதற் றெழுழிற்கே.

இஃது ஆனின் றாறு பொருட்புணர்ச்சிக்கண் திரியுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: நாள்முன் வருஉம் வன்முதல் தொழிற்கு—நாடபெயர்முன்னர்வரும் வல்லெழுத்தைமுதலாக உடைய தொழிற்சொற்கு இடையே வரும், ஆனின் னகரமும் அதனோறறு—ஆன்சாரியையின் னகரமும் நான்கனுருபின்கண் வரும் ஆன்சாரியைபோல றகரமாய்த் திரியுமென்றவாறு.

உதாரணம்: பரணியாறகொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவரும். 'நாண்முற றேன்றுந் தொழினிலக கிளவிக்கு' (எழு-உசஎ.) என்றதனான் ஆன்சாரியை கொடுத்ததுச செய்கை செய்க. இனி உம்மையை இறந்ததுதழீஇயதாககி நாளல்லவற்றுமுன் வரும் வன்முதற்றெழுழற்கண் இன்னின் னகரமும் அதனோடுஓக்குமெனப பொருளுரைததுப் பனியிறகொண்டான் வளியிற்கொண்டான் என இன்னின் னகரமும் றகரமாதல் கொள்க.

இனி, ஞாபகததால தொழிறகண் இன்னின் னகரந் திரியுமெனவே பெயாககண் இன்னின் னகரந் திரிதலுந் திரியாமையுங் கொள்க. குறுமபிறகொற்றன் பறமபிற்பாரி எனத திரிந்து வந்தன. குருகின்கால எருத்தின்புறம் எனத திரியாது வந்தன. (உஉ)

கஉரு. அத்தி னகர மகரமுனை யில்லை.

இஃது அத்தது முதல திரியுமாறு கூறுகின்றது

இதன் பொருள்: அத்தின் அகரம்—அத்துசசாரியையின் அகரம், அகரமுனை இல்லை—அகரந்றறுச சொன்முன்னா இல்லையாம் என்றவாறு.

‘அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே.’ (எழு-
உக௬.) என்பதனான் மகபபெயா அத்துப்பெறறு நின்றது
மகத்துக்கையென அகரங்கெட்டு நின்றது. விளவத்துக
கண்ணென்புழிக கெடாதுநிறறல் ‘அத்தேவறறே’ (எழு-
க௩௩.) என்பதனான் ‘தெற்றென்றறறே’ என்பதனாறு
கூறுப. (உ௩)

கஉ௬. இக்கி விகர மிகரமுனை யற்றே.

இஃது இககு முதல திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இக்கின் இகரம—இக்குச்சாரியை
யினது இகரம, இகரமுனை அற்று—இகர ஈற்றுச்சொன்
முன்னா முற்கூறிய அத்துப்போலக் கெடும என்றவாறு.

‘திங்கண்முன்வரின்’ (எழு-உசஅ.) என்பதனாற்
பெற்ற இக்கு ஆடிக்குக கொண்டான் சென்றான் தநதான
போயினான் என இகரங்கெட்டு நின்றது. இஃது இடப்
பொருட்டு. (உச)

கஉ௭. ஐயின் முன்னரு மவ்விய நிலையும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஐயின் முன்னரும் அவ்வியல நிலை
யும்—இக்கின் இகரம இகர ஈற்றுச்ச சொன்முன்னரனறி
ஐகார ஈற்றுச்சொன் முன்னரும் மேற்கூறிய கெடுதலியல
பிலே நிற்கும் என்றவாறு.

‘திங்களு நாளு முந்துகிளந் தன்ன’ (எழு-உஅ௬.)
என்பதனாற் சித்திரைக்குக்கொண்டான் என்புழிப் பெறற
இக்கு ஐகாரத்தின் முன்னர்க் கெட்டவாறு காண்க. (உ௫)

கஉஅ. எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வரு
[வழி
யக்கி னிறுதிமெய்ப்பம் மிசையொடுங்கெடுமே
குற்றிய லகர முற்றத் தோன்றாது.

இஃது அக்கு முதல் ஒழிய எனைய கெடுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எப்பெயர்முன்னரும்—எவ்வகைப்பட்ட பெயர்ச்சொன்முன்னரும், வல்லெழுத்து வருவழி—வல்லெழுத்து வருமொழியாய் வருமிடத்து, அக்கின் இறுதிக் குற்றியலுகரம் முற்றத்தோன்றாது—இடைநின்ற அக்குச்சாரியையின் இறுதிநின்ற குற்றியலுகரம் முடியத்தோன்றாது, மெய்ம்மிசையொடுங் கெடும்—அக்குற்றுகரம் எறிநின்ற வல்லொற்றுத் தனக்குமேல் நின்ற வல்லொற்றோடுங் கெடும் என்றவாறு.

‘ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வருஉம்’ (எழு-சகஅ.) என்றதனான் அக்குப்பெற்ற குன்றக்கூகை மன்றப் பெண்ணை என்பனவும், ‘வேற்றுமையாயி னேனை யிரண்டும்’ (எழு-ஈஉகூ.) என்பதனான் அக்குப்பெற்ற ஈமக்குடம் கம்மக்குடம் என்பனவும், ‘தமிழென்கிளவியும்’ (எழு-ஈஅடு.) என்பதனான் அக்குப்பெற்ற தமிழக்கூத்து என்பதுவும் அக்கு ஈறுகெட்டவாறு காண்க. இங்ஙனம் வருதலின் எப்பெயரென்றார். முற்றவென்பதனான் வன்கணமன்றி எனையவற்றிற்கும் இவ் விதி கொள்க. தமிழ்நூல் தமிழாய் தழிழவரையர் எனவரும். இன்னும் இதனானே தமக்கேற்ற இயைபுவல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடித்துக்கொள்க. அன்றிக் கேடோதிய ககரவொற்று நிற்குமெனின், சகரந் தகரம் பகரம் வந்தவற்றிற்குக் ககரவொற்றுகாமை உணர்க. (உகூ)

கஉகூ. அம்மி னிறுதி கசதக் காலைத்

தன்மெய் திரிந்து றுருந வாசும்.

இஃது அம் ஈறு திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அம்மின் இறுதி—அம்முச்சாரியையின் இறுதியாகிய மகரவொற்று, கசதக்காலை—கசதக்கள்

வருமொழியாய் வருங்காலத்து, தன்மெய் திரிந்து ஈருந ஆகும்—தன் வடிவுதிரிந்து ஈருநக்களாம் என்றவாறு.

உதாரணம் : புளியங்கோடு செதிள் தோல் எனவரும்.

இது 'புளிமாக்கிளவிக்சு' (எழு-உசச.) என்பதனான் அம்முப்பெற்றது. கசதக்காலத்திரியுமெனவே பகரத்தின் கண் திரிபின்றாயிற்று. மெய்திரிந்தென்னுது தன்மெய் என்றதனான் அம்மின் மகரமேயன்றித தம நம நும உம் என்னுஞ் சாரியை மகரமுந் திரிதல் கொள்க. எல்லார் தங்கையும் எல்லார்நங்கையும் எல்லீர்துங்கையும் வானவரி வில்லுந்திங்களும் என வரும். துறைகேடூரன் வளங்கே ழூரன் எனக் கெழுவென்னுஞ் சாரியையது உகரக் கேடும் எகரநீட்சியுஞ் செய்யுண் முடிபென்று கொள்க.(உஎ)

கஉயி. மென்மையு மிடைமையும் வருஉங் காலை யின்மை வேண்டு மென்மனார் புலவர்.

இஃது அம்மீறு இயலபுகணத்துமுன்னர்க் கெடு மென்கின்றது.

இதன் பொருள் : மென்மையும் இடைமையும் வருஉங் காலை—மென்கணமும இடைக்கணமும வருமொழியாய் வருங்காலத்து, இன்மை வேண்டும எனமனார் புலவர்—அம் முச சாரியை இறுதிமகமின்றி முடிதலை வேண்டுமென்று கூறுவா புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : புளியொடு துளி முரி யாழ் வட்டு எனவரும். உரையிற்கோடலென்பதனார் புளியனிலையென உயிர்வருவழி ஈறுகெடுதலும் புளியிலையென அம்மு முழு வதுங் கெடுதலுங் கொள்க. புளியனிலையென்றது 'ஓட்டு தற்கொழுகியவழக்கு' (எழு-கஉஉ.) அன்று. மென்கண

மும் இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமுந் தம்முளொக்கு
மேனும் அம்மு முழுவதுங் கெட்டுவருதலின் உயிரை
எடுத்தோதாராயினார். புளிங்காய் என்பது மருமுடிபு. ()

க௩க. இன்னென வரூஉம் வேற்றுமை யுருபிற்
கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்.

இஃது இன்சாரியை ஐந்தாபுருபின்கண் முழுவதுங்
கெடு மென்கின் றது.

இதன் பொருள் : இன்னென வரூஉம் வேற்றுமை
யுருபிற்கு—இன்னென்று சொல்ல வருகின்ற வேற்றுமை
யுருபிற்கு, இன்னென்சாரியை இன்மை வேண்டும்—இன்
னென்னுஞ் சாரியை தான் இன்றி முடிதலை விரும்பும்
ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : விளவின் பலாவின் கடுவின் தழுவின்
சேவின் வெளவின் எனவரும். இவற்றிற்கு வீழ்பழ
மெனவும் நீங்கினானெனவுங் கொடுத்து முடிவுணர்க. ஊரி
னீங்கினான் என ஈனையவற்றோடும் ஒட்டுக. இனி 'அவற்
றுள் இன்னினிகரம்' (எழு-க௨௦.) என்றதன்பின் இதனை
வையாத முறையன்றிக் கூற்றினான் இன்சாரியை கெடாது
வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் நின்றல் கொள்க.
பாம்பினிற் கடிதுதேள் 'கற்பினின்வழாஅ நற்பலவுதவி'
'அகடுசேர்பு பொருந்தி யளவின் றிரியாது' எனவரும்.
இனி இன்மையும் வேண்டுமென்னும் உம்மை தொக்கு
நின்றதாக்கி அதனான் இவைகோடலும் ஒன்று. (உ௬)

க௩௨.பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப
வேற்றுமை யுருபு நிலைபெறு வழியுந்
தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணு
மொட்டுதற் கொழுகிய வழக்கொடு சிவணிச்

சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்கா
திடைநின் றியலுஞ் சாரியை யியற்கை
யுடைமையு மின்மையு மொடுவயி னெக்கும்.

இது முற்கூறிய சாரியைகளெல்லாம் புணர்மொழி யுள்ளே வருமென்பதூஉம் அம்மொழிதாம் இவையென்பதூஉம் அவை வாராத மொழிகளும் உள்வென்பதூஉங்கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பெயருந் தொழிலும்—பெயர்ச் சொல்லுந் தொழிற்சொல்லும், பிரிந்து இசைப்ப ஒருங்கு இசைப்ப—பெயருந்தொழிலுமாய்ப் பிரிந்திசைப்பப் பெயரும் பெயருமாய்க் கூடியிசைப்ப, வேற்றுமையுருபு நிலை பெறு வழியும்—வேற்றுமைசெய்யும் உருபுகள் தொகாது நிலைபெற்ற இடத்தும், தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்—அவ்வேற்றுமையுருபுகள் தோற்றுதல் வேண்டாது தொக்க இடத்தும், ஒட்டுதற்கு ஒழுக்கிய வழக்கொடு சிவணி—தாம் பொருந்துதற் கேற்ப நடந்த வழக்கோடே பொருந்தி, சொற்சிதர்மருங்கின்—சாரியைபெறும் புணர் மொழிகளைப் பிரித்துக்காணுமிடத்து, சாரியை இயற்கை வழி வந்து விளங்காது இடைநின்று இயலும்—அச்சாரியையினது தன்மை அச்சொற்களின்பின்னே வந்து விளங்காது நடுவேநின்று நடக்கும், உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவயின் ஒக்கும்—அச்சாரியை உண்டாதலும் இல்லையாதலும் ஒடுவுருபினிடத்து ஒத்துவரும் என்றவாறு.

ஒடுவிற்கொக்கும், எனவே ஈனைய ஒவ்வாவாயின.

உதாரணம் : விளவினைக்குறைத்தான், கூழிற்குக்குற்றேவல்செய்யும் இவை பிரிந்திசைத்து உருபுநிலை பெற்றன. ‘அன்னென்சாரியை’ (எழு-ககூச.) என்பதனைக் ‘குற்றியலுகரத்திறுதி’ (எழு-ககூடு.) என்பதனைச் சேர

வைத்ததனால் இன்சாரியைவருதல் கொள்க. இவ்விரண்டுருபுஞ் சாரியைநிற்பப் பெரும்பான்மையுந் தொகாவென்று உணர்க. விளவினைக்குறைத்தவன், கடிசூத்திரத்திற்குப் பொன் இவை ஒருங்கிசைப்ப உருபுநிலைபெற்றன. வானத்தின்வழுக்கி, வானத்துவழுக்கி எனச் சாரியைபெற்றுப் பிரிந்திசைத்து ஐந்தாமுருபு நிலைபெற்றும் நிலைபெறாதும் வந்தது. வானத்தின்வழுக்கல், வானத்துவழுக்கல் இவை 'மெல்லெழுத்துறமும்' (எழு-௩௧௨.) என்னுஞ்சூத்திரத்து 'வழக்கத்தான' என்பதனால் அத்துக்கொடுத்து மகரங்கெடுக்க ஒருங்கிசைத்தன. விளவினதுகோடு, விளவின்கோடு என ஒருங்கிசைத்துச் சாரியைபெற்றவழி ஆறனுருபு தொகாதுந் தொக்கும் நின்றது. இதற்குப் பிரிந்திசைத்தலின்று. மரத்துக்கட்கட்டினான், மரத்துக்கட்டினான் எனப் பிரிந்திசைத்தவழியும், மரத்துக்கட்குரங்கு, மரத்துக்குரங்கு என ஒருங்கிசைத்தவழியுஞ்சாரியை நின்றவழி ஏழனுருபு தொகாதுந் தொக்கும் நின்றது. 'கிளைப்பெயரெல்லாம்' (எழு-௩௦௭.) என்றதனூட்கொள்' என்றதனால் ணகாரம் டகாரமாயிற்று. 'நிலாவென் கிளவி யத்தொடு சிவணும்' (எழு-௨௨௮.) என விதித்த அத்து நிலாக்கதிர் நிலாமுற்றம் என்றவழிப்பெறாதாயிற்று, அஃது 'ஒட்டுதற் கொழுகியவழக்கு' அன்மையின். நிலாத்துக்கொண்டான், நிலாத்துக்கொண்டவன் என்பன உருபுதொக்குழி இருவழியும் பெற்றன. எல்லார்தம்மையும் எனச் சாரியை ஈற்றின்கண்ணும் வருதலின் இடைநிற்றல் பெரும்பான்மையென்றற்கு இயலுமென்றார். பூவினொடுவிரிந்தகூந்தல், பூவொடுவிரிந்தகூந்தல் என உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவயின் ஒத்தது. இனி இயற்கை யென்றதனால் ஒடு உருபின்கட் பெற்றும் பெறாமையும் வருதலன்றிப் பெற்றேவருதலுங் கொள்க. பலவற்றொடு என வரும்,

கடகூ. அத்தே வற்றே யாயிரு மொழிமே
 லொற்றுமெய் கெடுத நெற்றென் றற்றே
 யவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகு
 [மே.

இஃது அத்து வற்று என்பனவற்றிற்கு நிலைமொழி யது ஒற்றுக்கேடும் வருமொழி வன்கணத்துக்கண் ஒற்றுப் பேறுமாகிய செய்கை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல் ஒற்று—அத்தும் வற்றுமாகிய அவ்விரண்டு சாரியைமேல் நின்ற ஒற்று, மெய்கெடுதல் தெற்றென் றற்று—தன்வடிவு கெடுதல் தெளியப்பட்டது, அவற்றுமுன் வருஉம் வல் லெழுத்து மிகுமே—அவ்விருசாரியை முன்னும் வரும் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கலத்துக்குறை, அவற்றுக்கோடு என வரும். 'அத்திடைவருஉங் கலமென்னளவே' (எழு-ககூஅ.) 'சுட்டுமுதல்வகர மையுமெய்யும்' (எழு-கஅகூ.) என்பன வற்றான் அத்தும் வற்றும் பெற்றுவரும் மகர வகர ஈறு கட்டு ஈற்று வல்லெழுத்துவிதி இன்மையின் அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்துமிகுமென்று சாரியைவல்லெழுத்து விதித்தார். - வல்லெழுத்து இன்றித் திரிந்து முடிவன ணகாரமும் னகாரமும் லகாரமும் ளகாரமுமாம். மகர ஈற் றிற்கு அத்தும் வகர ஈற்றிற்கு வற்றும் வருமென்பது அச் சூத்திரங்களாற் பெற்றும். வற்றே யத்தே யென்னாத முறை யன்றிக் கூற்றினாற் புள்ளியீற்றின்முன்னர் அத்தின்மிசை யொற்றுக் கெடாது நின்றலுங் கொள்க.

உதாரணம் : விண்ணத்துக் கொட்டும், வெயிலத்துச் சென்றான், இருளத்துக் கொண்டான் என வரும். மெய் யென்றதனால் அத்தின் அகரம் அகரமுன்னரேயன்றிப் பிற உயிர்முன்னருங் கெடும் ஒரோஹிடத்தென்று கொள்க.

அண்ணாதேரி, திட்டாத்துக்குளம் என ஆகாரத்தின் முன்னரும் வரும் அத்தின் அகரங் கெட்டது. இவற்றை அகராறுக்கியும் முடிப்ப. இனித தெற்றென்றற்றே என்றதனான் அத்தின் அகரங் தெற்றெனக்கெடாது நிறகும் இடமுங் கொள்க. அதவத்துக கண், விளவத்துக் கண் என வரும். (நக)

கநச. காரமுங் கரமுங் காறொடு சிவணி
நேரத் தோன்று மெழுத்தின் சாரியை.

இது மொழிச்சாரியை விட்டு எழுத்துக்கட்கு வருஞ் சாரியைகளது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : காரமுங் கரமுங் காறொடு சிவணி—காரமுங் கரமுங் காறொடு பொருந்தி, எழுத்தின் சாரியை நேரத் தோன்றும்—எழுத்தின்கண் வருஞ் சாரியையாதற்கு எல்லா ஆசிரியரானும் உடம்படத்தோன்றும் என்றவாறு.

காரமுங் கரமும் எடுத்துச்சொல்லியவழி இனிதிசைத்தலானும், வழக்குப் பயிற்சியுடைமையானும், வடவெழுத்திற்கும் உரியவாதலானுஞ் சேரக் கூறினார். காண் அத்தன்மையின்மையினுற் பின் வைத்தாரா. நேரத்தோன்றுமெனவே நேரத்தோன்றாதனவும் உளவாயின. அவை ஆனம், எனம், ஓனம் என்க. இவை சிதைந்த வழக்கேனுங் கடியலாகா வாயின. (நஉ)

கநரு. அவற்றுள்
கரமுங் காணு நெட்டெழுத் திலவே.

இஃது அவற்றுட் சிலசாரியை சிலவெழுத்தோடு வாராவென எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—முற்கூறியவற்றுள், கரமுங் காணும் நெட்டெழுத்தில—கரமுங் காணும் நெட்டெழுத்திற்கு வருதலின்று என்றவாறு.

எனவே, நெட்டெழுத்திற்குக் காரம் வருமாயிற்று. ஆகாரம் ஈகாரம் என ஒட்டுக. ஐகாரம் ஔகார மெனச் சூத்திரங்களுள் வருமாறு காண்க. (நக)

கநகூ. வரன்முறை மூன்றுங் குற்றெழுத் துடைய.

இஃது ஐயம் அகற்றியது ; என்னை? நெட்டெழுத்திற்குச் சிலசாரியை விலக்கினாற்போலக் குற்றெழுத்திற்கும் விலக்கற்பாடு உண்டோவென ஐயம் நிகழ்தலின்.

இதன் பொருள் : வரன்முறை மூன்றும்—வரலாற்று முறைமையையுடைய மூன்றுசாரியையும், குற்றெழுத்துடைய—குற்றெழுத்துப் பெற்று வருதலையுடைய என்றவாறு.

ஆகாரம் அகாரம் மஃகான் என ஒட்டுக. ‘வகார மிசையும்’ ‘அகரஇகாரம்’ ‘வஃகான் மெய்கெட’ எனவும் பிறவுஞ் சூத்திரங்களுட் காண்க. இஃகான் ஓஃகான் என்பன பெருவழக்கன்று. வரன்முறையென்றதனான் அஃகான் என்புழி ஆய்தம்பெறுதல் கொள்க. இது ‘சூறியதன் முன்னராய்தப்புள்ளி’ (எழு-ந-அ.) என்பதனாற் பெருதாயிற்று, மொழியாய் நில்லாமையின். (நச)

கநகௌ. ஐகார ஔகாரங் காணொடுந் தோன்றும்.

இஃது ‘அவற்றுட்’ கரமுங் காணும்’ என்பதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஐகார ஔகாரங் காணொடுந் தோன்றும்—நெட்டெழுத்துக்களுள் ஐகார ஔகாரங்கள் முன் விலக்கப்பட்ட காணொடுந் தோன்றும் என்றவாறு.

ஐகான் ஓளகான் என வரும். உம்மை இறந்ததுதழீஇ யிற்று, காரத்தைக் கருதுதலின். (நூ)

கநஅ. புள்ளி யீற்றுமுன் னுயிர்தனித் தியலாது
மெய்யொடுஞ் சிவணு மவ்வியல் கெடுத்
[தே.

இது புள்ளியீற்றுமுன் உயிர்முதன்மொழி வந்த காலத்துப் புணரும் முறைமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : புள்ளியீற்றுமுன் உயிர் தனித்து இயலாது—புள்ளியீற்றுச் சொன்முன்னர் வந்த உயிர் முதன்மொழியின் உயிர் தனித்து நடவாது, மெய்யொடுஞ் சிவணும்—அப்புள்ளியோடுங் கூடும், அவ்வியல் கெடுத்து—தான் தனித்து நின்ற அவ்வியல்பினைக் கெடுத்து என்ற வாறு.

எனவே, நீரொடு கூடிய பால்போல நின்றதென்று ஒற்றுமை கூறினார். ஈண்டு இதனானே உயிர்மெய்யென்பப் பெயர்பெற்றது.

உதாரணம் : பாலரிது பாலாழி ஆலிலை பொருளீட்டம் வானுலகு வானாடு வேலெறிந்தான் வேலேற்றான் பொரு ளையம் பொருளொன்று நானோடிற்று சொல்லெளவியம் என வரும்.

ஒன்றென முடித்தலென்பதனான் இயல்பல்லாத புள்ளி முன்னர் உயிர்வந்தாலும் இவ் விதி கொள்க. அதனை அத னொடு நாடிரி என வரும். இவற்றைச் 'சுட்டுமுத லுகா மன்னொடு' (எழு-கஎசு.) 'உரிவருகாலை நாழிக்கிளவி' (எழு-உசய்.) என்பனவற்றான் முடிக்க. புள்ளியீற்று முன்னுமென உம்மையை மாறி எச்சவும்மையாக்கிக் குற்றியலுகரத்தின் முன்னரும் என அவ் விதி கொள்க,

எனவே, 'குற்றியலுகரமுமற்று' (எழு-க௦௩.) என்றதனையும் பொருந்திற்றும். நாகரிது வாகரிது என வரும். ()

கநக. மெய்யுயிர் நீங்கிற் றன்னுரு வாகும்.

இஃது உயிர்மெய் புணர்ச்சிக்கண் உயிர்நீங்கியவழிப் படுவதோர் விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மெய் உயிர் நீங்கின்—மெய் தன்னோடுகூடிநின்ற உயிர் புணர்ச்சியிடத்துப் பிரிந்து வேறு நின்றதாயின், தன் உருவாகும்—தான் முன்னர்ப் பெற்று நின்ற புள்ளிவடிவு பெறும் என்றவாறு.

ஆல் இலை அதன் ஐ என வரும்.

உயிர் இன்ன வடிவிற்கென்று ஆசிரியர் கூறாமையின் உயிர்க்கண் ஆராய்ச்சியின்றி.

இனி எகர ஓகரங்களைப் புள்ளியான் வேற்றுமை செய்தலின் தொன்றுதொட்டு வழங்கின வடிவுடைய லென்று கோடலுமாம். புணர்ச்சியுள் உயிர்மெய்யினைப் பிரிப்பாராதலின் இது கூறுக்காற் குன்றக்கூறலாமென்று உணர்க. (ந௭)

கசய. எல்லா மொழிக்கு முயிர்வரு வழியே யுடம்படு மெய்யி னுருவுகொளல் வரையார்.

இஃது உயிரீறும் உயிர்முதன்மொழியும் புணரும்வழி நிகழ்வதோர் கருவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: எல்லாமொழிக்கும்—நிலைமொழியும் வருமொழியுமாய்ப் புணரும் எவ்வகைமொழிக்கும், உயிர் வருவழி—உயிர்முதன்மொழி வருமிடத்து, உடம்படுமெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்—உடம்படுமெய்யினது வடிவை உயிரீறுகோடலை நீக்கார் கொள்வார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

அவை யகரமும் வகரமுமென்பது முதலூல்பற்றிக்
கோடும்;

‘உடம்படு மெய்யே யகார வகார
முயிர்முதன் மொழிவருஉங் காலை யான’

எனவும்

‘இறுதியு முதலு முயிர்நிலை வரினே
யுறுமென மொழிப வுடம்படு மெய்யே’

எனவுங் கூறினாராகலின். உயிர்களுள் இகர ஈகார ஐகார
ஈறு யகர உடம்படுமெய் கொள்ளும். ஏகாரம், யகாரமும்,
வகாரமும் கொள்ளும். அல்லனவெல்லாம் வகர உடம்படு
மெய்யே கொள்ளுமென்று உணர்க.

உதாரணம்: கிளிமழகிது, சூரீஇயோப்புவாள், வரை
யாமகளிர் எனவும்; விளவழகிது, பலாவழகிது, கடுவழகிது,
பூவழகிது, கோவழகிது, கௌவடைந்தது எனவும் ஒட்டுக.
‘எயிவனொருத்திபேடியோவென்றார்’ எவாடல் காண்க
என ஏகாரத்திற்கு இரண்டும் வந்தன.

ஒன்றென முடித்த லென்பதனால் விகாரப்பட்ட
மொழிக்கண்ணும் உடம்படுமெய் கொள்க. மரவடி ஆயிரு
திணை என வரும். வரையாரென்றதனால் உடம்படுமெய்
கோடல் ஒருதலையன்று. கிளி அரிது மூங்காஇலலை எனவும்
வரும். ஒன்றென முடித்தலென்பதனால் ‘விண்வத்துக்
கொட்கும்’ எனச் சிறுபான்மை புள்ளியீற்றினும் வரும்.
செல்வழி உண்புழி என்பன வினைத்தொகையென மறுக்க.

கச்சு. எழுத்தோ ரன்ன பொருடெரி புணர்ச்சி
யிசையிற் றிரித னிலைஇய பண்பே.

இஃது எழுத்துக்கள் ஒன்று பலவாமென எய்தாத
தெய்துவிக்கின்றது.

இதன் பொருள் : எழுத்தோரன்ன பொருள் தெரி புணர்ச்சி—எழுத்து ஒருதன்மைத்தான பொருள்விளங்க நிற்கும் புணர்மொழிகள், இசையிற் றிரி தல் நிலையுபண்பு— எடுத்தல் படுத்தல் நலிதலென்கின்ற ஓசைவேற்றுமை யாற் புணர்ச்சி வேறுபடுத்தல் நிலைபெற்ற குணம் என்றவாறு.

உதாரணம் : செம்பொன்பதின்னொடி, செம்பருத்தி, குறும்பரம்பு, நாகன்றேவன்போத்து, தாமரக்கணியார், குன்றேருமா என இவை இசையிற் றிரிந்தன. (நகூ)

கசஉ. அவைதாம்

முன்னப் பொருள் புணர்ச்சி வாயி
னின்ன வென்னு மெழுத்துக்கட னிலவே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவை தாம்—பல பொருட்குப் பொதுவென்ற புணர்மொழிகள் தாம், முன்னப்பொருள்— குறிப்பான் உணரும் பொருண்மையினையுடைய, புணர்ச்சி வாயின் இன்னவென்னும் எழுத்துக்கடன் இல—புணர்ச்சி யிடத்து இத்தன்மையவென்னும் எழுத்துமுறைமையை உடையவல்ல என்றவாறு.

செம்பொன்பதின்னொடி என்றுழிப் பொன்றாய்ச்சி யுளவழிப் பொன்னெனவுஞ் செம்பாராய்ச்சி யுளவழிச் செம்பெனவுங் குறிப்பான் உணரப்பட்டது. இசையிற் றிரிதலென்றது ஒலியெழுத்திற்கெனவும் எழுத்துக்கடனில வென்றது வரிவடிவிற்கெனவுங் கொள்க. (சய)

புணரியல் முற்றிற்று.

௫. தொகைமரபு

கசந. கசதப முதலிய மொழிமேற் றேன்று
 மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறை
 [யான்
 வருநம வென்னு மொற்றூ கும்மே
 யன்ன மரபின் மொழி வயினான.

என்பது சூத்திரம்.

உயிரீறும் புள்ளியீறும் மேலே அகத்தோத்தினுள் முடிக்கும்வழி ஈறுகடோறும் விரித்து முடிப்பனவற்றை ஈண்டு ஒரோவோ சூத்திரங்களாற் றெழுத்து முடிபு கூறினமையின், இவ்வோத்துத தொகைமர பென்னும பெயர்த்தாயிற்று. மேல் மூவகைமொழியும் நாலவகையாற் புணர்வுழி, மூன்றுதிரிபும் ஓரியல்பும் எய்தி வேற்றுமை அலவழியென இருபகுதியவாகி எழுததுஞ் சாரியையும் மிக்குப் புணருமாறு இதுவென்று உணர்த்தி அவைதாம் விரிந்த சூத்திரப்பொருளவன்றியுந் தொககுப் புணருமாறு கூறுதலின், இவ்வோத்துப் புணரியலோடு இயைபுடைத தாயிற்று. இத் தலைச்சூத்திரம் உயிர்மயங்கியலையும் புள்ளி மயங்கியலையும் நோக்கியதோர் வருமொழிக் கருவி கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : கசதப முதலிய மொழிமேற் றேன்றும் இயற்கை மெல்லெழுத்து—உயிரீறும் புள்ளி யீறும் முன்னர் நிற்பக் கசதபக்களை முதலாகவுடைய மொழிகள வந்தால் அவற்றிற்குமேலே தோன்றிநிற்கும் இயலபாகிய மெல்லெழுத்துக்கள், சொல்லிய முறையான்

ஈரூநம என்னும் ஒற்றூகும்—நெடுங்கணக்கிற் றொருந்தக் கூறிய முறையானே கசதபக்களுக்கு ஈரூநம வென்னும் ஒற்றுக்கள் நிரனிறைவகையானும், அன்ன மரபின் மொழி வயினான—அத்தன்மைத்தாகிய முறைமையினையுடைய மொழிகளிடத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: விளங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். இது 'மரப்பெயர்க்கிளவி' (எழு-௨௧௭.) என்பதனான் மெல்லெழுத்துப் பெற்றது. மரங் குறிது சிறிது தீது பெரிது என அல்வழிக்கட் டிரியுமாறு 'அல்வழியெல்லாம்' (எழு-௩௧௪.) என்பதனாற் பெறுதுமேனும் ஈண்டுத் தோன்றுமென்றதனால் நிலைமொழிக்கட் டோன்றிநின்ற ஒற்றுத் திரிதல் கொள்க. அன்னமரபின்மொழியன்மையின் விளக்குறுமை விளக்குறைத்தான் என்புழி மெல்லெழுத்துப்பெறாவாயின, இவை எழாவதும் இரண்டாவதுந் திரிதலின். இங்ஙனம் எழுத்துப்பெறுவனவுந் திரிவனவு மெல்லாம் வருமொழியேபற்றி வருமென்று உணர்க. (க)

கசச. ஈநம யவ்வெனு முதலாகு மொழியு முயிர்முத லாகிய மொழியு முளப்பட வன்றி யனைத்து மெல்லா வழியு நின்ற சொன்மு னியல்பா கும்மே.

இது முற்கூறிய நால்வகைப்புணர்ச்சியுள் இயல்பு புணருங்கால் இக்கூறிய பதினெழுமுத்தும் வருமொழியாய் வந்த இடத்து இருபத்துநான்கீற்றின் முன்னரும் வேற்றுமையிலும் அல்வழியிலும் வருமொழி இயல்பாய் முடிக்கவென்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஈநமயவ எனும் முதலாகுமொழியும்—ஈநமயவ என்று சொல்லப்படும் எழுத்துக்கள்

முதலாய்நிற்குஞ் சொற்களும், உயிர்முதலாகிய மொழியும் உளப்பட—உயிரெழுத்து முதலாய்நின்ற சொற்களுந் தம்மீர்கூட, அன்றியனைத்தும்—அப்பதினேழாகிய வரு மொழிகளும், எல்லாவழியும்—வேற்றுமையும் அல்வழியு மாகிய எல்லா இடத்தும், நின்றசொன்முன்—இருபத்து நான்கு ஈற்றவாய்நின்ற பெயர்ச்சொன்முன்னர், இயல் டாகும்—திரிபின்றி இயல்புணர்ச்சியாய் நிற்கும் என்ற வாறு.

உயிரீற்றின்கண் எகர ஒகரம் ஒழிந்தன கொள்க.

உதாரணம் : விள பலா கிளி குரீ கடு பூ சே கை சோ கௌ என நிறுத்தி, ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது என மெய்ம்முதன்மொழி வருவித்து, பொருள் தருதற்கு ஏற்பன அறிந்து கூட்டுக. சோ என்பது அரண். அதற்குச் சோ ஞொள்கிற்று எனக் கொள்க. கௌவென்பதற்குக் கௌனெகிழ்ந்தது நீடிற்று என்க. இனி இவற்றின்முன்னர் உயிர்முதன்மொழி வருங்கால் அழகிது ஆயிற்று இல்லை ஈண்டிற்று உண்டு ஊறிற்று எழுந்தது எய்ந்தது ஐது ஒன்று ஒங்கிற்று ஒளவியத்தது என வரும். இவற்றுட் சோவுக்கு இடிந்தது ஈண்டையது உள்ளது ஊறிற்று என்பனவற்றோடு முற்கூறியவற்றை யும் ஒட்டுக. கௌவுக்கு ஈண்டையது ஊக்கத்தது என்பனவற்றோடு முற்கூறியவற்றையும் ஒட்டுக. இனி வேற்றுமைக்கண் விளமுதலியவற்றை நிறுத்தி ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அழகு ஆக்கம் இளமை ஈட்டம் உயர்வு ஊற்றம் எழுச்சி ஏற்றம் ஐயம் ஒழிவு ஓக்கம் ஒளவியம் என ஒட்டுக. எலாதனவற்றிற்கு முற் கூறியவாறுபோல ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக.

இனிப் புள்ளியீற்று ணகாரமும் னகாரமும் மேற் கூறுப. எனைய ஈண்டுக் கூறுதும்,

உதாரணம் : உரிஞ் வெரிந் என நிறுத்தி, ஞெகிழந்தது நீடிற்று அழகிது ஆயிற்று எனவும், ஞெகிழ்ச்சி நீட்டிப்பு அடைவு ஆக்கம் எனவும் வருவித்து, எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. மரம் வேய் வேர் யாழ் என நிறுத்தி, ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது அழகிது ஆயிற்று எனவும், ஞாறசி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அடைவு ஆக்கம் எனவும் வருவித்து, எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இவற்றுள் மகர ஈறு வேற்றுமைக்கட் கெடுதல் ' துவர ' (எழு-ஈகய.) என்றதனாற் கொள்க. அல்வழிக்கட கெடுதல் ' அல்வழி யெல்லாம் ' (எழு-ஈகச.) என்றதனாற் கொள்க. நிலை மொழித்திரிபு ஈண்டுக்கொள்ளாமை உணர்க. யகர ஈறு யகரத்தின்முன்னர் இரண்டிடத்துங் கெடுதல் ஈண்டு எல்லாமென்றதனாற் கொள்க. வேல தெவ் கோள் என நிறுத்தி ஏற்பன கொணர்ந்து இருவழியும் ஒட்டுக. ணகார லகார ளகார னகாரங்களின் முன்னர் நகரம் வருமொழியாக வந்துழி அந்நகரந் திரிதலின் அத்திரிந்த உதாரணங்கள் ஈண்டுக் கொள்ளற்க. இவற்றுள் திரிந்து வருவனவுள் ; அவை எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் ஏனையோத்துக்களுள் முடிக்கின்றவாற்றான் உணர்க. இனி, எல்லாமென்றதனான் உயிர்க்கணமாயின் ஒற்றிரட்டியும் உடம்படுமெய்பெற்றும் உயிரேறியும் முடியுங் கருவித்திரிபுகள் திரிபெனப்படா இவ்வியல்பின்கண்ணென்று உணர்க. வரகுஞான்றது வரகுஞாற்சி எனக் குற்றுகரத்தின்கண்ணும் இவ்வாறே கொள்க. இருபத்துநான்கு ஈற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கும் அல்வழிக்கும் அகத்தோத்தினுள் நாற்பத்தெட்டுச சூத திரங்களான் முடிவனவற்றை ஒருசூத்திரத்தாற் றெருகுத்து முடித்தார். மேலும் இவ்வாறே கூறுப. இவ்வியல்பு வரு மொழி நோக்கிக் கூறியதென்று உணர்க. இவ்வியல்பு புணர்ச்சி மெய்ககண் நிகழுமாறு உயிர்க்கண் நிகழாமையின் மெய் முற்கூறினார்.

கசடு. அவற்றுள்

மெல்லெழுத் தியற்கை யுறழினும்

[வரையார்

சொல்லிய தொடர்மொழி யிறுதி யான.

இது முற்கூறிய முடிபிற் சிலவற்றிற்கு அம்முடிபு விலக்கிப் பிறிதுவிதி எய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—முற்கூறிய மூன்று கணத்தினுள், மெல்லெழுத்தியற்கை உறழினும் வரையார்—மெல்லெழுத்து இயல்பியல்பாதலேயன்றி உறழ்ந்து முடியினும் நீக்கார், சொல்லிய தொடர்மொழி இறுதி யான—சொல்லப்பட்ட தொடர்மொழியீற்றுக்கண் என்ற வாறு.

உம்மை எதிர்மறை. எனவே, உறழாமை வலியுடைத்தாயிற்று. கதிர்ஞெரி கதிர்ஞெரி துனி முரி எனவும், இதழ்ஞெரி இதழ்ஞெரி துனி முரி எனவும் வரும். வருமொழி முற்கூறியவதனால் ஓரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழிகளுள்ளுஞ் சில உறழ்ச்சிபெற்று முடிதல் கொள்க. பூஞெரி பூஞெரி துனி முரி, காய்ஞெரி காய்ஞெரி துனி முரி எனவரும். சொல்லியவென்றதனால் ஓரெழுத்தொருமொழிகளுட் சில மிக்கு முடிதல் கொள்க. கைஞெரித்தார் நீட்டினார் மறித்தார் என வரும். இன்னும் இதனானே ஈரெழுத்தொருமொழிக்கண் மெய்ஞ்ஞானம் நூல் மறந்தார் என வரும். இவற்றை நலிந்து கூறப் பிறத்தலின் இயல்பென்பாரும் உளர். பூஞாற்றினார் என்றற்போல்வன மிகாதன. (௩)

கசகூ. ணனவென் புள்ளிமுன் யாவு ஞாவும்
வினையோ ரீனைய வென்மனார் புலவர்.

இது யகர ஞகர முதன்மொழிவந்த இடத்து நிகழ்வ தோர் தன்மை கூறுகின்றது. இதுவும் புணரியலொழி பாய்க் கருவிப்பாற்படும்.

இதன் பொருள் : ணனவென்புள்ளிமுன் யாவும் ஞாவும்—ணகார னகாரமென்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர் வந்த யாவும் ஞாவும் முதலாகிய வினைச்சொற்கள், வினையோரணைய என்மனார் புலவர்—ஒருவினைவந்த தன் மையை ஒக்குமென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'மண்யாத்த கோட்டமழகளிறு தோன்றுமே' 'மண்ஞாத்த கோட்ட மழகளிறு தோன்றுமே' எனவும், 'பொன்யாத்த தார்ப்புரவி பரிக்குமே' 'பொன்ஞாத்த தார்ப்புரவி பரிக்குமே' எனவும் வரும்.

வினைக்கண்ணெனவே மண்யாமை மண்ஞாமை எனப் பெயர்க்கண் வாராவாயின. ஞாமுற்கூறாது யாமுற்கூறிய வதனான் ஞாச்சென்றவழி யாச்செல்லாது யாச்சென்றவழி ஞாச்செல்லுமென்று கொள்க. மண்ஞான்றது என்றவழி மண்யான்றது என்று வாராமை உணர்க. (ச)

கசுக. மொழிமுத லாகு மெல்லா வெழுத்தும்
வருவழி நின்ற வாயிரு புள்ளியும்
வேற்றுமை யல்வழித் திரிபிட னிலவே.

இது ணகார ஈறும் னகார ஈறும் அல்வழிக்கண் இயல்பாய் முடியுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: மொழிமுதலாகும் எல்லாவெழுத்தும் வருவழி—மொழிக்கு முதலாமெனப்பட்ட இருபத்திரண்டெழுத்தும் வருமொழியாய் வருமிடத்து, நின்ற ஆயிரு புள்ளியும்—முன்னர்க்கூறி நின்ற ணகாரமும் னகாரமும்,

வேற்றுமையல்வழித் திரிபிடன் இலவே—வேற்றுமை யல்லாத இடத்துத் திரியுமிடம் இல என்றவாறு.

மண் பொன் என நிறுத்திக், கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞெகிழ்ந்தது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது அடைந்தது ஆயிற்று இல்லை ஈண்டிற்று உண்டு ஊட்டிற்று எவ்விடத்தது ஏறிற்று ஐது ஒழுகிற்று ஒங்கிற்று ஒளவையது என ஒட்டுக. வருமொழி முற்கூறியவதனால் னகாரத்திற்குச் சிறுபான்மை திரிபும் உண்டென்று கொள்க. சாட்கோல் என வரும்; இதற்குச் சாணகியகோ லென்க. இவை 'நின்றசொன்முனியல்பாகும்' (எழு-கசுச.) என்ற வழி அடங்காவாயின, அது வருமொழி பற்றித் திரியாமை கூறியதாதலின். இது நிலைமொழி பற்றித் திரியாமை கூறியது. (௫)

கசுஅ. வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத்

[தல்வழி

மேற்கூறியற்கை யாவயி னான.

இது முற்கூறியவாற்றான் வேற்றுமைக்கண் திரிபு எய்திநின்றவற்றை ஈண்டு வேற்றுமைக்கண்ணும் வல் லெழுத் தல்வழித் திரியாவென எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள் : ஆவயினான—அல்வழிக்கண் அங்ங னன் திரியாது நின்ற அவ்வொற்றுக்கள், வேற்றுமைக் கண்ணும்—வேற்றுமைப் பொருட புணாச்சி யிடத்தும், வல்லெழுத்தல்வழி மேற்கூறியற்கை—வல்லெழுத்தல்லாத இடத்து மேற்கூறிய இயல்பு முடிபாம் என்றவாறு.

எனவே, வல்லெழுத்துவந்துழித் திரியுமென்றாயிற்று.

உதாரணம் : மண் பொன் என நிறுத்தி, ஞெகிழ்ச்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை நுந்தையது அழகு ஆக்கம் இன்மை என ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக. இதுவுஞ்

செய்கைச் சூத்திரம். மேல் நான்கு சூத்திரத்தாற் கூறியன வல்லெழுத்துவந்துழித் திரியுமாறு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப.

கசகூ. லன வென வருஉம் புள்ளி முன்னர்த்
தந வெனவரிற் றனவா கும்மே.

இது புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதோர் வருமொழிக் கருவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : லன என வருஉம் புள்ளிமுன்னர்—லகாரனகாரமென்று சொல்லவருகின்ற புள்ளிகளின்முன்னர், தந எனவரின்—தகாரமும் நகாரமும் முதலென்று சொல்லும்படியாகச் சிலசொற்கள் வரின், றனவாகும்—நிரனிறையானே அவை றகாரனகாரங்களாகத் திரியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கஃறீது கன்னன்று பொன்றீது பொன்னன்று என வரும். நிலைமொழித்திரிபு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப. (எ)

கருய. ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத்
[தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ணளவென் புள்ளிமுன்—ணகாரனகாரமென்று சொல்லப்படும் புள்ளிகளின்முன்னர் அதிகாரத்தால் தகாரநகாரங்கள் வருமெனின், டணவெனத்தோன்றும்—அவை நிரீனிறையானே டகாரணகாரங்களாய்த் திரிந்து தோன்றும் என்றவாறு.

மண்டீது மண்ணன்று முஃஃது முண்ணன்று என வரும் நிலைமொழித்திரிபு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப. (அ)

கடுக. உயிரீ ருகிய முன்னிலைக் கிளவியும்
 புள்ளி யிறுதி முன்னிலைக் கிளவியு
 மியல்பா குநவு முறழா குநவுமென்
 ராயீ ரியல வல்லெழுத்து வரினே.

இது முன்னிலைவினைச்சொல் வன்கணத்துக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிரீ ருகிய முன்னிலைக் கிளவியும்—
 உயிரீ ருய்வந்த முன்னிலைவினைச்சொற்களும், புள்ளியிறுதி
 முன்னிலைக் கிளவியும்—புள்ளியீ ருய்வந்த முன்னிலைவினைச்
 சொற்களும், வல்லெழுத்துவரின்—வல்லெழுத்து முதலாகிய
 மொழிவரின், இயல்பாகுநவும் உறழாகுநவுமென்று
 ஆயீ ரியல—இயல்பாய்முடிவனவும் உறழ்ந்து முடிவனவு
 மென அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய என்றவாறு.

உதாரணம் : எறிகொற்றா கொணுகொற்றா உண்
 கொற்றா தின்கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என இவை
 இயல்பு. நடகொற்றா நடக்கொற்றா ஈாகொற்றா ஈர்க்
 கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என இவை உறழ்ச்சி.
 ஈமென்று ஓதினமையின் வினைச்சொல்லே கொள்க. இவை
 முன்னின்றான் தொழி லுணர்த்துவனவும், அவனைத்
 தொழிற் படுத்துவனவுமென இருவகைய. இ ஐ ஆய்
 முதலியன தொழிலுணர்த்துவன. நட வா முதலியன உயி
 ரீதும் புள்ளியீறுந் தொழிற்படுத்துவன. நிற்கொற்றா
 நிற்கொற்றா எனத் திரிந்துறழ்ந்தனவும், உறழாகுநவு
 மென்னும பொதுவகையான் முடிக்க. இயல்புமுறழவு
 மென்றிரண்டியல்பின என்னாது ஆகுநவுமென்றதனான் துக்
 கொற்றா நொகொற்றா நொள்ளா நாகா மாடா வடுகா என
 ஓரெழுத் தொருமொழி முன்னிலைவினைச்சொல் மிக்கே
 முடிதல் கொள்க.

கருஉ. ஓளவென வருஉ முயிரிற் சொல்லும்
 ஞநமவ வென்னும் புள்ளி யிறுதியுந்
 குற்றிய லுகாத் திறுதியு முளப்பட
 முற்றத் தோன்ற முன்னிலை மொழிக்கே.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று, முற்கூறியவற்றுட்
 சில ஆகாதனவற்றை வரைந்து உணர்த்தலின்.

இதன் பொருள் : ஓளவென வருஉம் உயிரிற் சொல்
 லும்—ஓளவெனவருகின்ற உயிரீற்றுச்சொல்லும், ஞநமவ
 என்னும் புள்ளியிறுதியும்—ஞநமவ என்று சொல்லப்படும்
 புள்ளியீற்றுச் சொல்லும், குற்றியலுகாத்து இறுதியும்—
 குற்றியலுகாததை இறுதியிலேயுடைய சொல்லும், முன்
 நிலைமொழிக்கு உளப்பட முற்றத் தோன்ற—முன்னர்
 முன்னிலைமொழிக்குப் பொருந்தக் கூறிய இயல்பும் உறழ்ச்
 சியுமாகிய முடிபிற்கு முற்றத் தோன்ற என்றவாறு.

• முற்றவென்றதான் நிலைமொழி உகாம்பெற்று உறழ்
 ந்துமுடிதல் கொள்க.

உதாரணம் : கௌவுகொற்றா கௌவுக்கொற்றா, வெள
 வுகொற்றா வெளவுக்கொற்றா, உரினுகொற்றா உரினுக்
 கொற்றா, பொருதுகொற்றா பொருதுக்கொற்றா, திருமு
 கொற்றா திருமுக்கொற்றா, தெவ்வுகொற்றா தெவ்வுக்
 கொற்றா, கூட்டுகொற்றா கூட்டுக்கொற்றா என வரும். (உ)

கருங். உயிரீ ருகிய வுயர்திணைப் பெயரும்
 புள்ளி யிறுதி யுயர்திணைப் பெயரு
 மெல்லா வழியு மியல்பென மொழிப.

இஃது உயர்திணைப்பெயர் வன்கணம் மென்கணம்
 இடைக்கணம் உயிர்க்கணமென்னும் நான்குகணத்தினும்
 இருவழியும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிரீராகிய உயர்திணைப்பெயரும்—உயிரீராய்வந்த உயர்திணைப்பெயர்களும், புள்ளியிறுதி உயர்திணைப்பெயரும் — புள்ளியீற்றிணையுடைய உயர்திணைப்பெயர்களும், எல்லாவழியும்—நான்கு கணத்து அல்வழியும் வேற்றுமையுமாகிய எல்லா இடத்தும், இயல்பென மொழிப—இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

வன்கணம் ஒழிந்த கணங்கள் ' ஞ ந ம ய வ ' (எழு-௧௪௪.) என்பதனை முடிப்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது, இவ்வாசிரியர் உயர்திணைப் பெயரும் விரவுப்பெயரும் எடுத்தோதியே முடிப்பாராதலின்.

உதாரணம் : நம்பி அவன் எனவும், நங்கை அவள் எனவும் நிறுத்தி, அல்வழிக்கட் குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் எனவும், குறியள் சிறியள் தீயள் பெரியள் எனவும், ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் எனவும், ஞான்றாள் நீண்டாள் மாண்டாள் எனவும், யாவன் வலியன் எனவும், யாவள் வலியள் எனவும், அடைந்தான் ஆயினான் ஒளவியத்தான் எனவும், அழகியள் ஆடினாள் ஒளவியத்தாள் எனவும் ஒட்டுக. இனி வேற்றுமைக்கட் கை செவி தலை புறம் எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி எனவும், யாப்பு வன்மை எனவும், அழகு ஒளவியம் எனவும் எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. ஒருவேன் எனத் தன்மைப் பெயர்க்கண்ணுங் குறியேன் சிறியேன் தீயேன் பெரியேன் எனவும், கை செவி தலை புறம் எனவும் ஒட்டுக. நீ முன்னிலை விரவுப் பெயராதலின் ஈண்டைக் காசா. •

இனி, உயிரீறு புள்ளியிறுதி என்ற மிகையானே உயர்திணைப்பெயர் திரிந்துமுடிவனவுங் கொள்க. கபிலபரணர், இறைவநெடுவேட்டுவர், - மருத்துவமாணிக்கர் எனனகா ஈறுகெட்டு இயல்பாய் முடிந்தன. ஆசீவகப்பள்ளி நிக்கந்தக்

கோட்டம் என இவை அவ் வீறுகெட்டு ஒற்று மிக்கு முடிந்தன. ஈழவக்கத்தி வாணிகத்தெரு அரசக்கன்னி கோலிகக்கருவி என இவை ஒருமையீறும் பன்மையீறும் கெட்டு மிக்குமுடிந்தன. குமரகோட்டம் குமரக்கோட்டம், பிரமகோட்டம் பிரமக்கோட்டம் என இவை ஈறுகெட்டு வல் லெழுத்து உறழ்ந்தன. வண்ணாரப்பெண்டிர் இது மிக்கு முடிந்தது. பல்சங்கத்தார் பல்சான்றோர் பல்லரசர் என்றும்போல்வன ரகரவீறும் அதன் முன்னின்ற அகரமுங் கெட்டுப் பிறசெய்கைகளும் பெற்றுமுடிந்தன.

இனி, எல்லாவழியுமென்றதனான் உயர்திணைவினைச் சொல் இயல்பாயுந் திரிந்தும் முடிவன எல்லாங் கொள்க. உண்கு உண்டு வருது சேறு உண்பல் உண்டேன் உண் பேன் என்னுந் தன்மை வினைகளைக் கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என்பனவற்றோடு ஒட்டுக. உண்டிர் சான்றிர் பார்ப்பீர் என முன்னிலக்கண்ணும் உண்ப உண்டார் சான்றார் பார்ப்பார் எனப் படர்க்கைக்கண்ணும் ஒட்டுக. இவை இயல்பு. உண்டனெஞ்சான்றேம் உண்டேநாம் என்றும் போல்வன திரிந்துமுடிந்தன. பிறவும் அன்ன. (கக)

கருசு. அவற்றுள்

இகர விறுபெயர் திரிபிட னுடைத்தே.

இஃது உயர்திணைப்பெயருட்சிலவற்றிற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள் இகர இறுபெயர்—முற் கூறிய உயர்திணைப்பெயர்களுள் இகர ஈற்றுப்பெயர், திரிபிடனுடைத்து—இருவழியுந் திரிந்து முடியும் இட னுடைத்து என்றவாறு.

எட்டிப்பூ காவிதிப்பூ நம்பிப்பேறு என இவ்வயர் திணைப்பெயர்கள் வேறறுமைக்கண் மிக்கு முடிந்தன.

எட்டி காவிதி என்பன தேயவழக்காகிய சிறப்புப்பெயர். எட்டி மரம் அன்று. அஃது 'எட்டிகுமரனிருந்தோன் றன்னை' என்பதனால் உணர்க. இவை எட்டியதுபூ எட்டிக்குப்பூ என விரியும். இனி நம்பிக்கொல்லன் நம்பிச் சான்றான் நம்பித்துணை நம்பிப்பிள்ளை எனவும், செட்டிக் கூத்தன் சாத்தன் தேவன் பூதனெனவும் அல்வழிக்கண் உயர்திணைப்பெயர் மிக்குமுடிந்தன. இடனுடைத்தென்றதனால் இகர ஈறல்லாதனவும் ஈறுதிரியாது நின்று வல் லெழுத்துப்பெறுதல் கொள்க. நங்கைப்பெண் நங்கைச் சாணி என அல்வழிக்கட் சிறுபான்மை ஐகார ஈறுமிக்கன. இவ்வீற்றஃறிணைப்பெயர் மிக்குமுடிதல் உயிர்மயங்கியலுட் கூறுப. (கஉ)

கருரு. அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே.

இது விரவுப்பெயருள் இயல்பாய் முடிவனவும் உள வென்கின்றது.

இதன் பொருள் : அஃறிணைவிரவுப்பெயர் — உயர்திணைப்பெயரோடு அஃறிணைவிரவிய விரவுப்பெயர், இயல்பு மாருள—இயல்பாய் முடிவனவும் உள, உம்மையான் இயல் பின்றிமுடிவனவும் உள என்றவாறு.

உயர்திணைப்பெயரோடு அஃறிணைசென்று விரவிற் றென்ற தென்னை? சொல்லதிகாரத்து 'இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன வரிமையின்' (சொல்-கஎஉ.) என்று சூத்திரஞ்செய்வாராலெனின், அதுவும் பொருந்துமாறு கூறுதும். சாத்தன் சாத்தி, முடவன் முடத்தி என வரும் விரவுப்பெயர்க்கண் உயர்திணைக்கு உரித்தாக ஓதிய ஆண் பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்தினின்ற ஈற்றெழுத்துக்களே அஃறிணையாண்பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்திற்றென் றல் வேண்டும்; என்னை? அஃறிணைக்கு ஒருமைப்பாலும் பன்மைப்பாலும் உணர்த்தும் ஈறன்றி ஆண்பாலும் பெண்

பாலும் உணர்த்தும் ஈறுகள் உளவாக ஆசிரியர் ஓதாமை யின் ; அங்ஙனம் உயர்திணை இருபாலும் உணர்த்தும் ஈறு கள் நின்றே அஃறிணையாண்பாலையும் பெண்பாலையும் உணர்த்துதலின் அஃறிணை உயர்திணையோடுசென்று விர விற்றென்று அவற்றின் உண்மைத்தன்மைத்தோற்றங் கூறுவான் ஈண்டுக் கூறினார். இவ்வாறே விளிமரபின்கட் 'கிளந்தவிறுதி யஃறிணைவிரவுப்பெயர்' (எழு-கடுவ.) என்புழியும் ஆசிரியர் உயர்திணையோடு அஃறிணை விரவிய விரவுப்பெயரென ஆண்டும் உண்மைத்தன்மைத்தோற்றங் கூறுவர். மாணாக்கன் இனிது உணர்தற்கு இவ்வாறு விர வுப்பெயரினது உண்மைத்தன்மைத்தோற்றம் இரண்டு அதிகாரத்துங்கூறி, அவ் விரவுப்பெயர் வழக்கின்கண் இரு திணைப்பொருளும் உணர்த்தி இருதிணைச் சொல்லாய் நின்றற்கும் ஒத்த உரிமையவாமெனப் புலப்பட நிற்குமாறு காட்டினாரென்று உணர்க.

இனி, அவை அல்வழிக்கண் இயல்பாய் நிற்குமாறு :— சாத்தன் கொற்றன் சாத்தி கொற்றி என நிறுத்திக் குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் எனவும், ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் யாவன் வலியன் ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் யாவன் வலியன் எனவும், அடைந்தான் ஒளவித்தான் அடைந்தான் ஒளவித் தான் எனவும் நான்கு கணத்தோடும் ஒட்டி உணர்க. இனி வேற்றுமைக்கட் கை செவி தலை புறம் எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அழகு ஒளவியம் எனவும் ஒட்டுக். இவற்றுள் னகாரம் நிற்பத் தகார நகாரம் வந்துழித்திரியும் உதாரணம் ஈண்டுக் கொள்ளற்க. இனிச் சாத்தன்குறிது சாத்திகுறிது என அஃறிணைமுடிபெற் பன்வுங் கொள்க. இவற்றொடு வினைச்சொல் தலைப்பெய்ய இவை இருதிணைக்கும் உரியவாம். ஆண்டு நாற்பத் தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவதனை ஈண்டுத் தொகுத்

தார. இஃது உயர்திணைக்கும் ஒக்கும். உம்மையான் இயல்பின்றி முடிவன என்கார நறறுட் காட்டுதும். (கங)

கடுகூ. புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியும் [யாற்
வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறை
றம்மி னாகிய தொழிற்சொன் முன்வரின்
மெய்ம்மை யாகலு முறழத் தோன்றலு
மம்முறை யிரண்டு முரியவை யுளவே
வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இது மேல் உயிரீற்றிற்கும் புள்ளியீற்றிற்கும் வேற்
றுமைக்கட் கூறும் முடிபுபெறாது நிற்கும் மூன்றும் வேற்
றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: தமமினாகிய தொழிற்சொல்—மூன்றாவ
தற்கு உரியவினைமுதற்பொருளானுளவாகிய தொழிற்சொல்,
புள்ளியிறுதிமுன்னும் உயிரிறுகிளவிமுன்னும் வரின்—
புள்ளியீற்றுச்சொன்முன்னரும் உயிரீற்றுச்சொன்முன்ன
ரும் வருமாயின், மெய்ம்மையாகலும் உறழத்தோன்றலும்
அம்முறையிரண்டும் உரியவை உள—அவற்றுள் இயல்பாக
லும் உறழத்தோன்றலமாகிய அம்முறையிரண்டும் பெறு
தற்கு உரிய உளவாதலால், வேற்றுமை மருங்கிற்சொல்லிய
முறையான் வேண்டும் வல்லெழுத்துமிகுதி—உயிர்மயங்
கியலுள்ளும் புள்ளிமயங்கியலுள்ளும் வேற்றுமைப்புணர்ச்
சிககுச் சொல்லியமுறையான் விரும்பும் வல்லெழுத்து
மிகுதியை, போற்றல்—ஈண்டுக்கொள்ளற்கு என்றவாறு.

மெய்ம்மை பட்டாங்காதலின் இயல்பாம்.

உதாரணம்: நாய் புலி என நிறுத்திக் கோட்பட்
டான் சாரப்பட்டான் தீண்டப்பட்டான் பாயப்பட்டான்
என வருவித்து இயல்பாயவாறு காண்க. சூர்கோட்பட்

டான் ஞூர்க்கோட்பட்டான், வளிகோட்பட்டான் வளிக்
கோட்பட்டான், சாரப்பட்டான், தீண்டப்பட்டான், பாயப்
பட்டான் என இவை உறழ்ந்தன. இவை நாற்பத்தெட்டுச்
ஞுத்திரங்களான் முடிவனவற்றைத் தொகுத்தார.

புள்ளியிறுதி உயிரிறுகிளவி என்றதனாம் பேஎய்
கோட்பட்டான் பேஎய்க்கோட்பட்டான் என எகரப்பேறும்
உறழ்ச்சிக்குக் கொடுக்க. அம்முறையிரண்டு முரியவை
யுளவே என்றதனாம் பாம்புகோட்பட்டான் பாப்புக்கோட்
பட்டான் என்னும உறழ்ச்சியுள் நிலைமொழியொற்றுத்
திரிதலுங் கொள்க. இவ்வீறுகள் நாய்க்கால தேர்க்கால
கிளிக்கால என ஆண்டு வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து
மிகுமாறு காண்க. (கச)

கடுஎ. மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு

[தோன்றலும்

வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு

[தோன்றலு

மியற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலு
முயிர்மிக வருவழி யுயிர்கெட வருதலுஞ்
சாரியை யுள்வழிச் சாரியை கெடுதலுஞ்
சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு நிலையலுஞ்
சாரியை மியற்கை யுறழ்த் தோன்றலு
முயர்திணை மருங்கி னொழியாது வருதலு
மஃறிணை விரவுப்பெயர்க் கவ்விய னிலையலு
மெய்ப்பிறி தாகிடத் தியற்கை யாதலு
மன்ன பிறவுந் தன்னியன் மருங்கின்
மெய்ப்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந்
[திசைக்கு
மைகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப.

இஃது இரண்டாம்வேற்றுமைத் திரிபு தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப் பொடு தோன்றலும்—‘ மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே’ (எழு-உகஎ.) என்றதனால் விளங்குறைத்தா னென மெல்லெழுத்து மிகுமிடத்து விளக்குறைத்தா னென வல்லெழுத்துத் தோன்றுதலும், வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்போடு தோன்றலும்—‘ மகரவிறுதி ’ (எழு-ஈகய.) என்பதனால் மரக்குறைத்தான் என வல் லெழுத்து மிகுமிடத்து மாங்குறைத்தான் என மெல் லெழுத்துத் தோன்றுதலும், இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்—‘ தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்’ (எழு-ஈருஅ.) என்றவழித் தாய்கொலை என இயல் பாய் வருமிடத்துத் தாய்க்கொலை என மிகுதி தோன்றலும், உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலும்—‘ குறியதன் முன்னரும்’ (எழு-உஉசு.) எனவுங் ‘ குற்றெழுத்திம்பரும்’ (எழு-உசுஎ.) எனவும் ‘வெயனிறுதிக்கு’ (எழு-உஎஎ.) என வுங் கூறியவற்றான் உயிர்மிக்குவருமிடத்துப் பலாக்குறைத் தான் கழுக்கொணர்ந்தான் எக்கட்டினான் என உயிர் கெடவருதலும், சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதலும்— ‘ வண்டும் பெண்டும்’ (எழு-சஉஉ.) என்பதனால் சாரியைப் பேறு உள்ள இடத்து வண்டு கொணர்ந்தான் எனச் சாரியைகெட்டுநின்றலும், சாரியை உள்வழித் தன்னுருபு நிலையலும்—‘ வண்டும் பெண்டும்’ என்பதனால் சாரியைப் பேறு உள்ள இடத்து வண்டினைக் கொணர்ந்தான் எனத் தன்னுருபு நின்றலும் (இதற்கு வல்லெழுத்துப்பேறு ஈற்று வகையாற் கொள்க), சாரியை இயற்கை உறழத் தோன் றலும்—‘ புளிமரக்கிளவிக்கு’ (எழு-உசசு.) எனவும் ‘ பனையு மரையும்’ (எழு-உஅஈ.) எனவும் ‘ பூல்வேலென்றா’ (எழு-ஈஎரு.) எனவும் பெற்ற சாரியைபெறுது இயல்பாய்

நின்று புளிகுறைத்தான் புளிக்குறைத்தான் பனை தடிந்தான் பனை த்தடிந்தான் பூல்குறைத்தான் பூற்குறைத்தான் என மிக்குந் திரிந்தும் உறழ்ச்சியாகத் தோன்றலும், உயர் திணைமருங்கின் ஒழியாது வருதலும்—‘உயிரீருகிய வுயர் திணைப்பெயரும்’ (எழு-கருந.) என்பதனான் வேற்றுமைக் கண் இயல்பாய் வருமென்றவை நம்பியைக் கொணர்ந்தான் நங்கையைக் கொணர்ந்தான் என்றவழி இரண்டனுருபு தொகாதே நின்றலும், (ஒழியாதென்றதனான் மகற் பெற்றான் மகட்பெற்றான் எனவும் ஆடேவறிசொல் ‘மழவ ரோட்டிய’ ‘அவர்க்கண் டெடம்முள்’ எனவும் ஒழிந்தும் வருமென்று கொள்க.) அஃறிணை விரவுப்பெயர்க்கு அவ் வியல் நிலையலும்—உயர்திணையோடு அஃறிணை விரவும் பெயர்க்குக் கொற்றனைக் கொணர்ந்தானென உருபுதொகாதே நின்றலும், (அவ்வியல் நிலையலும் என்றதனானே மகட்பெற்றேனென விரவுப் பெயர்க்கண்ணுந் தொகுதல் கொள்க. உருபியலுட் ‘தேருங்காலை’ (எழு-உாஉ.) என்ற இலேசான் இதற்கும் முன்னையதற்கும் வல்லெழுத்துப் பெறுங் கொள்க.) மெய்பிறிதா கிடத்து இயற்கை யாதலும்—புள்ளி மயங்கியலுள் ணகார ணகார இறுதி வல் லெழுத்தியையின் மெய்பிறிதாமென்ற இடத்து மெய்பிறிதா காது மண் கொணர்ந்தான் பொன் கொணர்ந்தான் என இயற்கையாய் வருதலும், அன்ன பிறவும்—அவைபோல் வனபிறவும், (அவை ‘எக்கண்டு பெயருங் காலை யாழநின் கற்கெழு சிறுகுடி’ எனவும் ‘நப்புணர்வில்லாநயனில்லோர் நட்பு’ எனவும் வருவழி எக்கண்டு நப்புணர்வு என்னுந் தொடக்கங்குறாகும் உயர்திணைப்பெயர்கள் மெல்லெழுத்துப் பெறுதற்கு உரியன வல்லெழுத்துப் பெறுதல் கொள்க. இன்னுந் திணைபிளந்தான் மயிர்குறைத்தான் தற்கொண்டான் செறுத்தான் புகழ்ந்தான் என வரும்.) தன் இயல் மருங்கின்—தன்னையே நோக்கித் திரிபு நடக்கு

மிடத்து, மெய்ப்பெறக்கிளந்து பொருள்வரைந்து இசைக்
கும்—பொருள்பெற எடுத்தோதப்பட்டு ஊனவேறறுமைப்
பொருட் புணர்ச்சியது பொதுமுடிபினைத் தான் நீக்கி
வேறு முடிபிறறய நின்னு ஒலிக்கும், ஐகார வேற்றுமைத்
திரிபென மொழிப—இரண்டாம் வேறறுமையது வேறு
பட்ட புணர்ச்சி என்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

மெய்ப்பெற என்றதனானே சாரியையுள்வழித தன்
னுருபு நிலையாது செய்யுடகண் வருவனவும் பிறவற்றின்
கண் உறழ்ந்து முடிவனவுங் கொள்க. 'மறங்கடிந்த
வருங்கம்பின்' எனவும் 'சில்சொல்லிற் பல்கூந்தல்'
(புறம்-ககூகூ.) எனவும் 'ஆயிருதிணையினிசைக்குமன்' என
வும் பிருண்டிம பெருமபான்மையும் வருமென்று கொள்க.
மைகொணர்ந்தான் மைககொணர்ந்தான் விலகோள விற்
கோள் என வரும். இனி, இவ்வாறு திரியாது அகத்தோத
திறகூறிய பொதுமுடிபே தமக்கு முடிபாக வருவனவுங்
கொள்க. அவை கடுககுறைததான் செப்புகொணர்ந்தான்
என்றறபோல்வன. 'தமமினாகிய தொழிறசொன் முன்
வரின்' (எழு-கடுகூ.) என்ற அதிகாரத்தான் வினைவந
துழியே இங்ஙனம் பெருமபான்மை திரிவதென்று உணாக.
இனித தன்னின முடித்தலென்பதனான் எழாவதற்கும்
வினையோடுமுடிவுழித திரிதல கொள்க. அது 'வரைபாய்
வருடை' 'புலம்புககனனே புலலணறகாளை' (புறம்-உடுஅ.)
என்றறப்போல வரும்.

(கடு)

கடுஅ. வேற்றுமை யல்வழி இஐ யென்னு
மீற்றுப்பெயர்க் கிளவி மூவகை நிலைய
வவைதா
மியல்பா குறவும் வல்லெழுத்து மிகுறவு
முறழா குறவு மென்மனார் புலவர்.

இஃது இகர ஈற்றுப்பெயர்க்கும் ஐகார ஈற்றுப் பெயர்க்கும் அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமை யல்வழி—வேற்றுமை யல்லா இடத்து, இ ஐ என்னும் ஈற்றுப்பெயர்க்கினளி மூவகை நிலைய—இ ஐ என்னும் ஈற்றையுடைய பெயர்ச் சொற்கள் மூவகையாகிய முடிபுநிலையை யுடைய, அவை தாம்—அம்முடிபுகடாம், இயல்பாகுநவும்—இயல்பாய் முடிவனவும், வல்லெழுத்து மிகுநவும்—வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவும், உறழாகுநவும் — உறழ்ச்சியாய்முடிவனவும், என்மனார் புலவர்—என இவையென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : பருத்திகுறித்து காரைகுறித்து சிறித்து தீது பெரிது என இவை இயல்பு. மாசித்திங்கள் சித்திரைத்திங்கள் அலிக்கொற்றன் புலைக்கொற்றன் காவிக்கண் குவளைக்கண் என இவை மிகுதி. கிளிகுறித்து கிளிக்குறித்து தினை குறித்து தினைக்குறித்து என இவை உறழ்ச்சி.

பெயர்க்கினளி மூவகைநிலையவெனவே பெயரல்லாத இரண்டற்றுவினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் இயல்பும் மிகுதியுமாகிய இருவகைநிலையவாம். ஒல்லைக்கொண்டான் என்பது ஐகார ஈற்றுவினைச்சொன் மிகுதி. 'இனி யணி' (எழு-உடகூ.) யென்பதன்கண் இகர ஈற்று வினையெச்சம் எடுத்தோதுப. இவற்றிற்கு இயல்புவந்துழிக் காண்க. 'சென்மதிபாக' இஃது இகர ஈற்று இடைச்சொல்லியல்பு. மிகுதி வந்துழிக் காண்க. 'தில்லைச்சொல்லே' இஃது ஐகார ஈற்று இடைச்சொன் மிகுதி. இயல்பு வந்துழிக் காண்க. 'கடிகா' இஃது இகர ஈற்று உரிச்சொல்லியல்பு. மிகுதி வந்துழிக் காண்க. பணைத்தோள் இஃது ஐகார ஈற்று உரிச்சொன்மிகுதி. இயல்பு வந்துழிக் காண்க. (ககூ)

கடுகூ. சுட்டுமுத லாகிய விகர விறுதியு
 மெகரமுதல் வினாவி னிகர விறுதியுஞ்
 சுட்டுச்சினை நீடிய வையெ னிறுதியும்
 யாவென் வினாவி னையெ னிறுதியும்
 வல்லெழுத்து மிகுநவு முறழா குநவுஞ்
 சொல்லியன் மருங்கி னுளவென
 [மொழிப.

இஃது எழாமவேற்றுமை இடப்பொருளுணர்த்தி
 நின்ற இகர ஐகார ஈற்று இடைச்சொன்முடிபு கூறுகின்
 றது.

இதன் பொருள் : சொல்லியல் மருங்கின்—இகர
 ஐகாரங்கடகு முன்னாக கூறிய மூவகையிலககணங்களுள்
 இயல்பை நீக்கி, சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதியும்—
 சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய அவ் விகர ஈற்று
 இடைச்சொல்லும், எகர வினாவின் முதல இகர இறுதியும்
 —எகரமாகிய வினாவினை முதலாகவுடைய அவ் விகர ஈற்று
 இடைச்சொல்லும், சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதியும்
 —சுட்டாகிய உறுப்பெழுத்து நீண்ட அவ் வைகார ஈற்று
 இடைச்சொல்லும், யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதி
 யும்—யாவென வினாவினை முதற்கணுடைய அவ் வைகார
 ஈற்று இடைச்சொல்லும், வல்லெழுத்து மிகுநவும்—வல்
 லெழுத்து மிககு முடிவனவும், உறழாகுநவும்—உறழ்ச்சி
 யாய் முடிவனவும், உளவென மொழிப—உளவென்று
 கூறுவா புலவா என்றவாறு.

உதாரணம் : அதோளிககொண்டான் இதோளிக
 கொண்டான் உதோளிககொண்டான் எதோளிககொண்
 டான் சென்றான தநதான் போயினான் எனவும், ஆண்டைக்
 கொண்டான் ஈண்டைக்கொண்டான் ஊண்டைக்கொண்

டான் யாண்டைக்கொண்டான் எனவும் இவை மிக்கன. அதோளி அவ்விடமென்னும் பொருட்கு. அவ்வழிகொண்டான் அவ்வழிக்கொண்டான் இவ்வழிகொண்டான் இவ்வழிக்கொண்டான் உவ்வழிகொண்டான் உவ்வழிக்கொண்டான் எவ்வழிகொண்டான் எவ்வழிக்கொண்டான் என உறழந்தன. சுட்டுச்சினை நீண்டதற்கும யாவினாவிற்சூழ வரும் ஐகாராற்றுக்கு உதாரணம் அககாலத்து ஆயிடைக்கொண்டான் ஆயிடைக்கொண்டான் என்றறபோல எனையவற்றிற்கும் வழங்கிறறுப்போலும். இனி, ஆங்கவைக்கொண்டான் ஆங்கவைக்கொண்டான் என்பன காட்டுவாரும் உளர். அவை திரிபுடையனவாம். சொல்லியல என்றதனானே பிறஐகாராறு மிககுமுடிவன கொள்க. அன்றைக்கூததாபண்டைச்சான்றோரெனவும் ஒருதிங்களைக்குழவி ஒருநாளைக்குழவி எனவும் வரும். (கௌ)

ககாய். நெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடு
[தலுங்
குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு விரட்டலு
மறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப.

இது புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதோர நிலைமொழிக் கருவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நெடியதன்முன்னா ஒற்று மெய் கெடுதலும்—நெட்டெழுத்தினமுன நின்ற ஒற்றுத் தன்வடிவு கெடுதலும், குறியதன்முன்னாத தன் உரு இரட்டலும்—குறறெழுத்தின்முன நின்ற ஒற்றுத் தன்வடிவு இரட்டித்தலும், அறியத் தோன்றிய நெறியியல என்ப—அறியுமபடி வந்த அடிப்பாட்டியலென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இங்ஙனம் நெடியதன்முன்னர் ஒற்றுக்கெடுவன
னகாரமும் னகாரமும் மகாரமும் லகாரமும் ளகாரமும்
என ஐவகையவாம்.

உதாரணம் : கோணிமிர்ந்தது தானல்லன் தாநல்லர்
வேனென்று தோணென்று என நகரம் வருமொழியாதற்கண்
நெடியுதன்முன்னா ஒற்றுக்கெட்டது. கோந்து வேந்து
எனத் தகரம் வருமொழியாதற்கண் லகாரவொற்றுக் கெட்
ட்டது. எனைய வந்துழிக காண்க. இவறஐம 'லனவென
வருஉம்' (எழு-கசுக்.) 'ணளவென்புள்ளிமுன்' (எழு-கடுய்.)
என்பனவற்றான் முடிததுக கெடுமாறு காண்க. ஒற்றிரட்டு
வன ஞகார நகார முகாரம் ஒழிந்தன. கண்ணழகிது பொன்
னகல தமமாடை சொல்லழகிது எள்ளழகிது நெய்யகல
தெவவலன் எனக குறியதன் முன்னாத் தன்னுரு
இரட்டின.

மேலேச சூத்திரத்து நான்கனுருபு பிற்கூறியவதனால்
ஒற்றிரட்டுதல உயிர்முதன்மொழிககண்ணென்று உணர்க.
குறியது பிற்கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினால் தமமை
எமமை நின்னை என நெடியன குறுகிநின்றவழியுங் குறி
யதன்முன்னரொறறாய் இரட்டுதலும், விரனன்று குற
ணிமிர்ந்தது எனக குறிவினையின்முன்னர் வந்த ஒற்றுக்
கெடுதலும், வராந்து நன்று எனக குறிநெடியற்கண்நின்ற
ஒற்றுக் கெடுதலும், அதுகொரோழி எனவுங் குரிசிறீயன்
எனவுந் தொடாமொழியீற்றுநின்ற ஒற்றுக்கெடுதலும்
இடைசசொல்லோடு ஒட்டுப்பட்டுநிறறலுங், காற்றீது
எனவும விரறநீது எனவும ஒற்றுநின்றலுங் கொள்க. இனி
அறிய என்றதொற தேனீது நாண்டது என்றறபோல
வன கெடாமைநின்றலுங், கெடுதலுந் தகரநகரங்கள வந்
துழியென்பதூஉங் கொள்க. நெறியியலென்றதொற் சுட
டின்முன் உயிரமுதன்மொழி வந்துழி அவவடை அவ

வாடை என இடை வகரவொற்று இல்வழியும் இரட்டுதல்
கொள்க. (கஅ)

ககாக. ஆற னுருபினு நான்க னுருபினுங்
கூறிய குற்றொற் றிரட்ட லில்லை
யீராகு புள்ளி யகரமொடு நிலையு
நெடுமுதல் குறுகு மொழிமுன் னுன.

இஃது உருபியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிக்கருவி
கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன்
ஆன—நெடிதாகிய முதலெழுத்துக் குறுகிமுடியும் அறு
வகைப்பட்ட மொழிகளின் முன்வர் வந்த, ஆறனுருபினும்
நான்கனுருபினும்—ஆறும்வேற்றுமைக்கண்ணும் நான்காம்
வேற்றுமைக்கண்ணும், கூறிய குற்றொற்று இரட்டலில்
லை—முன்னர் நிலைமொழிக்கு இரட்டுமென்ற குற்றொற்று
இரட்டிவருதலில்லை, ஈராகுபுள்ளி அகரமொடுநிலையும்—
நிலைமொழியீற்றுக்கண் நின்ற ஒற்றுக்கள் அகரம்பெற்று
நிற்கும் என்றவாறு.

உருபியலில் 'நீயெனொருபெயர்' (எழு-கஎகூ.) எனவுந்
'தாம்நாமென்னும்' (எழு-கஅஅ.) எனவுந் 'தான்யா
னென்னும்'(எழு-ககஉ.) எனவுந் கூறியவற்றொற் குறுகி ஒற்
றிரட்டித் தம்மை நம்மை எம்மை தன்னை நின்னை என்னை
என வருவன இதனானே தமது நமது எமது தனது
நினது எனது எனவும், தமக்கு நமக்கு எமக்கு தனக்கு
நினக்கு எனக்கு எனவும் ஒற்றிரட்டாது அகரம்பெற்று
வந்தன. நான்காவதற்கு ஒற்றுமிசைதல் 'வல்லெழுத்து
முதலிய' (எழு-ககச.) என்பதனாற் கொள்க. ஆறனுரு
பாகிய அகரம் ஏறிமுடியாமைக்குக் காரணம் 'ஆறனுரு
பினகரக்கிளவி' (எழு-ககரு.) என்புழிக் கூறினும். ஒற்றிரட்

டாமையும் அகரப்பேறும் இரண்டற்கும் ஒத்தவிதி யென்று உணர்க. கூறியவென்றதனான் நெடுமுதல்குறு காத தம் நம நும என வருளு சாரியைகட்கும இவ் விரு விதியுந் கொள்க. எல்லார்தமக்கும எல்லா நமக்கும எல லீநாமக்கும எல்லார்தமதும் எல்லாநமதும் எல்லீநாம தும் என வரும். (ககூ)

ககூஉ. நும்மெ னிறுதியு மந்நிலை திரியாது.

இது நெடுமுதல்குறுகாத நுமமென்கின்றதும் அவ் விதிபெறுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : நுமமென் இறுதியும்—நெடுமுதல் குறுகா நுமமென்னும மகரவீறும், அநநிலை திரியாது— முறகூறிய குறறொற்று இரட்டாமையும் ஈராகுபுள்ளி அகரமொடுநிலையலும எய்தும என்றவாறு.

உதாரணம் : நுமது நுமககு என வரும். (உஉ)

ககூஈ. உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி யகரமு முயிரும் வருவழி யியற்கை.

இது புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உகரமொடு புணரும் புள்ளியிறுதி— உகரப்பேறறோடு புணரும் புள்ளியீறுகள், யகரமும் உயி ரும் வருவழி இயற்கை—யகரமும் உயிரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து அவவுகரம பெறாது இயல்பாய் முடியும் என்ற வாறு.

அவ் வீறுகளாவன புள்ளிமயங்கியலுள் உகரம்பெறு மென்று விதிகும பல ஈறுகளுமென்று கொள்க. உரிஞ யாலு அனநதா ஆதா இகலா ஈநதா உழுந்தா ஊரா எயினு ஈற ஐயா ஒழுககா ஒதஈ ஒளவியா எனவும், உரிஞ்யாது

அழகு எனவும் ஒட்டுக. எனைப் புள்ளிகளோடும எற்பன அறிந்து ஒட்டுக.

‘ ஞகாரையொற்றிய ’ (எழு-உசுக.) என்பதனும் ‘ ஞமவவியையினும் ’ (எழு-உசுக.) என்பதனும் யகர மும் உயிரும வந்தால் உகரமபெறுது இயல்பாமென்பது பெறுதலின் ஈண்டு விலக்கல வேண்டாவெனின், எடுத்தோத்தில் வழியதே உய்த்துணாசசியென்று கொள்க.

இது முதலாக அல்வழி கூறுகின்றார். (உக)

குகசு. உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகி
யளவு நிறையு மெண் ணுஞ் சுட்டி
யுளவெனப் பட்ட வெல்லாச் சொல்லுந்
தத்தங் கிளவி தம்மகப் பட்ட
முத்தை வருஉங் காலந் தோன்றி
னொத்த தென்ப வேயென் சாரியை.

இஃது அளவும் நிறையும் எண்ணுமாகிய பெயர்கள் தம்மிற புணராமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி— உயிரும் புள்ளியுந் தமக்கு ஈறாய், அளவும் நிறையும் எண்ணுஞ் சுட்டி உளவெனப்பட்ட எல்லாச்சொல்லும்— அளவையும் நிறையையும் எண்ணையுங் கருதி வருவனவுள வென்று ஆசிரியர் கூறப்பட்ட எல்லாச்சொற்களும், தத்தங் கிளவி தம்மகப்பட்ட—தத்தமக்கு இனமாகிய சொற்களாய்த தமமிற குறைந்த சொற்கள், முத்தை வருஉங் காலந்தோன்றின்—தம்முன்னே வருங் காலந் தோன்று மாயின், எயென் சாரியை ஒத்தது என்ப—தாம எயென் சாரியைபெறறு முடிதலைப் பொருந்திறமென்பார ஆசிரியர் என்றவாறு.

முத்தை முத்தையென விகாரம்.

நாழியேயாழாக்கு உழக்கேயாழாக்கு கலனேபதக்கு என அளவுப்பெயர் ஏகாரம்பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. தொடியேகஃசு கழஞ்சேகுன்றி கொள்ளேயையவி என நிறைப்பெயர் ஏகாரம்பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. ஒன்றேகால் காலேகாணி காணியேமுந்திரிகை என எண்ணுப்பெயர் ஏகாரம்பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. அதிகாரம்பட்ட புள்ளியீறு முற்கூறாததனானே குறுணிநானாழி ஐந்நாழியுழக்கு என ஏகாரமின்றி வருவன வுங் கொள்க. (உஉ)

ககூடு. அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்
புரைவ தன்றூற் சாரியை யியற்கை. [குப்

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று,

இதன் பொருள் : அரையெனவருஉம் பால்வரைகிளவிக்கு—அம்முவகைச்சொன் முன்னர் வரும் அரையென்று சொல்ல வருகின்ற பொருட்கூற்றை உணரநின்ற சொல்லிற்கு, சாரியையியற்கை புரைவதன்று—ஏயென்சாரியை பெறுந்தன்மை பொருந்துவதன்று என்றவாறு.

ஆல் அசை.

உதாரணம் : உழக்கரை செவிட்டரை மூவுழக்கரை எனவும், கஃசரை கழஞ்சரை தொடியரை கொள்ளரை எனவும், ஒன்றரை பத்தரை எனவும் இவை ஏயென்சாரியை பெறவாய் வந்தன. புரைவதன்றென்றதனால் கலவரையென்பதனை ஒற்றுக்கெடுத்துச் செய்கைசெய்து முடிக்க. இதனானே செவிட்டரையென்புழி டகரவொற்று மிகுதலுங் கொள்க. 'ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கு' (எழு-ககூஉ.) அன்மையிற் சாரியை பெறவாயினவென்றாலேவெனின் அவை பெற்றும் பெறாதும் வருவனவற்

றிற்குக் கூறிய தாகலானும் இது 'தம்மகப்பட்ட' (எழு-ககச.) என வரைந்தோதினமையானும் விலக்கல் வேண்டிற்று. (உ௩)

ககாங். குறையென் கிள்வி முன்வரு காலே
நிறையத் தோன்றும் வேற்றுமையியற்கை.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது, எயென்சாரியை விலக்கி வேற்றுமை முடிபினோடு மாட்டெறிதலின்.

இதன் பொருள் : குறையென் கிள்வி முன்வரு காலே—குறையென் னுஞ்சொல் அளவுப்பெயர் முதலியவற்றின் முன் வருங்காலத்திற்கு, வேற்றுமையியற்கை—வேற்றுமைப்புணர்ச்சிமுடிபிற்கு உரித்தாகக் கூறுந் தன்மை நிறையத்தோன்றும்—நிரம்பத்தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உரிக்குறை கலக்குறை எனவும், தொடிக்குறை கொட்குறை எனவும், காணிக்குறை காற்குறை எனவும் வரும். உரியநெல்லுங் குறைநெல்லு மென்க.

வேற்றுமையியற்கையெனவே இவை வேற்றுமையன்றாயின. எனவே, உரிக்குறையென்பதற்கு உரியும் உழக்குமெனப் பொருளாயிற்று. எனையவும் அன்ன.

முன்வருகாலையென்றதனானே கலப்பயறு கலப்பாகு என்றும்போலப் பொருட்பெயரோடு புணரும்வழியும் இவ் வேற்றுமைமுடிபு எய்துவிக்க. பாகென்றது பாக்கினே. நிறையவென்றதனானே உரிக்கூறு தொடிக்கூறு காணிக்கூறு எனக் கூறென்றதற்கும் இம்முடிபு எய்துவிக்க. (உ௪)

ககாங். குற்றிய லுகரக் கின்னே சாரியை.

இது வேற்றுமைமுடிபு விலக்கி இன் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : குற்றியலுகாக்குச் சாரியை—குற
றியலுகா ர்ந்து அளவுப்பெயர் முதலியவற்றிற்குக் குறை
(யென்பதனோடு புணரும்வழி வருளு சாரியை, இன்னே—
இன்சாரியையேயாம என்றவாறு.

குற்றியலுகாக்கு, இதற்கு அத்து விதித்து முடிக்க.
குற்றியலுகாத்தின்னையென்பதும் பாடம்.

உழக்கின்குறை ஆழாக்கின்குறை எனவும், கழஞ
சின்குறை கஃசின்குறை எனவும், ஒன்றின்குறை பத்தின
குறை எனவும் வரும். இதற்கு உழக்குங்குறையுமென்பது
பொருள். இது வேற்றுமைககண்ணாயின் உழக்கிற்குறை
யென நிறகும். (உடு)

ககூஅ. அத்திடை வருஉங் கலமெ னளவே.

இதுவும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது,
வேற்றுமைவிதி விலக்கி அதது வகுத்தலின்.

இதன் பொருள் : கலமென் அளவே—கலமென்னும்
அளவுப்பெயர் குறையொடு புணரும்பிடித்து, அதது இடை
வருஉம்—அத்துச் சாரியை இடைவந்து புணரும் என்ற
வாறு.

கலத்துக்குறை. இதனை 'அததேவறறே' (எழு-ககூங்.)
என்பதனான் முடிக்க. இதற்குக் கலமுங் குறையுமென்பது
பொருள். சாரியை முற்கூறியவதனானே முன் இன்சாரியை
பெற்றவழி வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (உகூ)

ககூகூ. பனையெ னளவுங் காவெ னிறையு
நினையுங் காலெ யின்னொடு சிவணும்.

இதுவும் அது, வேற்றுமைவிதி விலக்கி இன் வகுத்
தலின்.

இதன் பொருள் : பனையென் அளவுங் காவென் நிரையும—பனையென்னும அளவுபபெயருங் காவென்னுப நிரைப்பெயருங் குறையென்பதனோடு புணருமிடத்து, நினையுங்காலே இன்னொடு சிவனும—ஆராயுங்காலத்து இன்சாரியை பெற்றுப புணரும் என்றவாறு.

பனையின்குறை காவின்குறை என வரும். இவையும உமமைத்தொகை. நினையுங்காலே யென்பதனான வேற்றுமைக்கு உரிய விதி பெய்தி வல்லெழுத்துப பெறுதலுஞ் சிறுபான்மை கொள்க. பனைக்குறை காக்குறை என வரும்.

இத்துணையும் அலவழிமுடிபு. இவற்றை 'வேற்றுமையலவழி இஐ' (எழு-கருஅ.) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு கூறாது வேறேறதினார், இவை அளவும நிரையும எண்ணுமாதலின். (உஎ)

களயி. அளவிற்கு நிரையிற்கு மொழிமுத லாகி யுளவெனப் பட்ட வொன்பதிற் றெழுத்தே யவைதாங் கசதப வென்ற நமவ வென்ற வகர வுகரமோ டவையென மொழிப.

சிது முதகூறிய மூன்றனுள அளவிற்கும் நிரைக்கும் மொழிககு முதலாமெழுத்து இனைத தெனகின்றது.

இதன் பொருள் : அளவிற்கும் நிரையிற்கும் மொழிமுதலாகி உளவெனப்பட்ட ஒன்பதிறறெழுத்தே—அளவுபபெயர்க்கும் நிரைப்பெயர்க்கும் மொழிககு முதலாயுள்ள வென்று கூறப்பட்டன ஒன்பதெழுத்துக்கள, அவைதாங் கசதப என்ற நமவ என்ற அகரவுகரமோடு அவையென மொழிப—அவ்வெழுத்துக்கள தாங் கசதபக்களும் நமவக்களும் அகர உகரமுமாகிய அவையென்று கூறுவா புலவா என்றவாறு.

உதாரணம் : கலம் சாடி தூதை பரீனை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு இவை அளவு. கழஞ்சு சீரகம் தொட்டி பலம் நிறை மா வரை அந்தை இவை நிறை. நிறைக்கு உகரமுதற்பெயர் வந்துழிக் காண்க. இனி உளவென்பு பட்ட என்றதனானே உளவென்புபடாதனவும் உள. அவை இம்மி ஓரடை இடா என வரையறைகூறாதனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே தேயவழக்காய் ஒருநூர் ஒருதுவளி என்பனவுங் கொள்க. இங்ஙனம் வரையறை கூறினார், அகத் தோத்தினுள் முடிபுகூறியவழி அதிகாரத்தான் வன்கணத்தின்மேற் செல்லாது ஒழிந்தகணத்தினுஞ் செல்லுமென்றற்கு. எண்ணுப்பெயர் வரையறையின்மையிற் கூறா யினார்.

(உஅ)

களக. ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக் கூறிய கிளவிப் பல்லா நெல்லா மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி யொத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே.

இஃது இவ்வோத்திற்குப் புறனடை ; எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாதனவற்றிற்கு இதுவே ஒத்தாகலின்.

இதன் பொருள் : ஈறு இயல் மருங்கின்—உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகிய சொற்கள் வருமொழியோடு கூடி நடக்குமிடத்து, இவற்று இயல்பு இவையெனக் கூறிய கிளவிப் பல்லாநெல்லாம்—இம்மொழிகளின் முடிபு இவையெனக் கூறி முடிக்கப்பட்ட சொற்களினது அவ்வாற்றான் முடியாதுநின்ற பலவகை முடிபுகளெல்லாம், மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி—உண்மையைத் தலைப்பட்ட வழக்கோடுகூடி, புணர்மொழிநிலை ஒத்தவை உரிய—புணரும் மொழிகளின் நிலைமைக்கட் பொருந்தினவை உரியவாம் என்றவாறு.

உதாரணம்: நடனெள்ளா என உயிரீராகிய முன்
 னிலக்கிளவி மென்கணத்தோடு இயல்பாய் முடிந்தது.
 மண்ணுகொற்றா மண்ணுக்கொற்றா மன்னுகொற்றா மன்
 னுக்கொற்றா உள்ளுகொற்றா உள்ளுக்கொற்றா கொல்லு
 கொற்றா கொல்லுக்கொற்றா என்பன புள்ளியிறுதி முன்
 னிலக்கிளவி உகரம்பெற்றும் உறழ்ந்தும் முடிந்தன.
 உரினுகெள்ளா இஃது 'ஒளவெனவருஉம்' (எழு-கடுஉ.)
 என்பதன் ஒழிபு. பதக்கநானாழி பதக்கமுந்நாழி என
 இவை எயென்சாரியை பெறாது அக்குப்பெற்று அதன்
 இறுதி மெய்ம்மிசையொடுங் கெட்டுப் புணர்ந்தன. வாட்
 டானை தோற்றண்டை என்பன தகரம்வந்துழித் திரிந்து
 நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக் கெடாது நின்றன. சீரகரை
 என்பதனைச் சீரகம் அரையென நிறுத்திக் ககரவொற்றின்
 மேலேறின அகரத்தையும் மகரவொற்றையுங் கெடுத்து
 அரையென்பதன் அகரத்தையேற்றி முடிக்க. இது நிறைப்
 பெயர். ஒருமாவரை யென்பதனை ஒருமா அரையென
 நிறுத்தி வருமொழி அகரங் கெடுத்து ஒருமாரையென
 முடிக்க. கலவரை யென்பதனைக் கலரை என முடிக்க.
 அகர மகரங் கெடுத்து நாகணையெனப் பிறவும் வருவன
 வெல்லாம் இச் சூத்திரத்தான் முடிக்க. (உகூ)

கௌஉ. பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்
 பெயரிடை வகரங் கெடுதலு மேனை
 யொன்றறி சொன்முன் யாதென் வினா
 [விடை
 யொன்றிய வகரம் வருதலு மிரண்டு
 மருவின் பாத்தியிற் றிரியுமன் பயின்றே.

இது மருஉச்சொன் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பலரறிசொன்முன் யாவரென்னும்
 பெயரிடை வகரங் கெடுதலும்—பலரை யறியும் அவரென்

னுஞ் சொல்லின் முன்னர் வருகின்ற யாவரென்னும் பெயர் இடையில் வகரங் கெடுத்தலும், எனை ஒன்றறிசொன்முன் யாதென் வினா இடை ஒன்றிய வகரம் வருதலும்—ஒழிந்த ஒன்றனை அறியும் அதுவென்னுஞ் சொல்லின் முன்னர் வருகின்ற யாதென்னும் வினாச்சொல் இடையிலே உயி ரோடுபொருந்திய வகரம் வருதலும், இரண்டும்—ஆகிய அவையிரண்டும், மருவின் பாததியின் மன் பயின்று திரியும்—மருமுடிபின் பகுதியிடத்து மிகவும் பயின்று திரியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அவாயார் எனவும் அதுயாவது என வும் வரும. அவர் யாவரென்பது வகரங்கெட்டு அவர்யா ரென நின்றவழி 'யாஅ ரென்னும் வினாவின் கிளவி' (சொ-உகஉ.) என்று வினையியலுட கூறும் வினைக்குறிப்புச் சொல்லாம பிறவெனின், ஆகாது; அவ்வகரங் கெட்டாலும் ாண்டு யாவரென்னும் பெயர்த்தன்மையாயே நின்றவின். அது பெறறவாறென்னையெனின், ாண்டுப் பலர்றிசொன் முன் வந்த யாவரென்பதன வகரங் கெடுமெனவே, எனை அவன் அவள என்னும் இருபான்முன்னும் யாவரென்பது வாராதென்றும் அது திரிந்து மருவாய் நிறகுமென்றுங் கூறுதலானும் 'யாவரென்னும் பெயரிடை' என்பதனானும் பெறறும். இதனானே அவன்யாவர் அவள்யாவா என்றற் பாலவழுவாமென்பது பெறறும். இதனை 'யாவன் யாவள யாவ ரென்னு—மாவயின மூன்றோடு' (சொ. ககஉ.) எனப் பெயராக ஒதியவாறான உணர்க. அன்றியும் யாரென்னும் வினாவின் கிளவி முப்பாற்கும் உரித்தென்று யாரென்னும் வினாவின்னக்குறிப்பினை அவனயா அவள்யா அவாயா என முப்பாற்கும் ஒப்ப உரிமை கூறுதலானும் அது வேறென்பது பெறறும். அது வினையியலுள் ஒதினமையானும் 'வினாவிறகேறறல்' (சொ-ககக.) எனப் பயனிலையாக ஒதினமையானும் வேறாயிற்று.

இனி 'யார்யார்க்கண்டேயுவப்பா' எனப் பலரறி சொன்முன்னரன்றி இயலபாக வந்த யாரென்பது யூண்டு அடங்குமெனின் அதுவும் யாரையாரைக்கண்டென உருபு விரிதலின் யாவரை என்னும் வகரங்கெட்ட பெயரேயாம். அங்ஙனம் நிலைமொழி வருமொழியாய் நிறறல பாயின்றென றதனாற்கொள்க. இதனானே 'யாவது நன்றெனவுணரார மாடநிம்' என எனை ஒன்றறிசொல்லும் நிலைமொழியாய் நிறறல கொள்க. இன்னும் இதனானே யாவா யாவத்து என இவ்விரு சொல்லும் நிலைமொழியாய் வருதல கொள்க. (நட)

தோகைமரபு முற்றிற்று.

க. உருபியல்

களங். அஆ உஊ ஏஒள வென்னு
மப்பா லாற னிலைமொழி முன்னர்
வேற்றுமை யுருபிற் கின்னே சாரியை.
என்பது சூத்திரம்.

உருபுகளோடு பெயர் புணரும் இயல்பு உணர்த்தின
மையின் இவ்வோத்து உருபியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.
மேற் ரொகுத்துப் புணர்த்ததனை ஈண்டு விரித்துப்
புணர்க்கின்றாராகலின், இவ்வோத்துத தொகைமரபோடு
இயைபுடைத்தாயிற்று. இச் சூத்திரம் அகரமுதலிய ஈற
ரூன்வரும் ஆறு ஈறறுசசொற்கள் நின்று இன் பெற்று
உருபினோடு புணருமாறு கூறுகின்றது. உருபின் பொருள்
பட வரும் புணாச்சி மேற் கூறுப.

இதன் பொருள் : அ ஆ உ ஊ ஏ ஒள என்னும் அப்
பால ஆறன் நிலைமொழி முன்னர்—அ ஆ உ ஊ ஏ ஒள
என்று சொல்லப் படுகின்ற அக்கூற்று ஆறினையும் ஈறாக
வுடைய நிலைமொழிகளின் முன்னர் வருகின்ற, வேற்றுமை
யுருபிற்கு இன்னே சாரியை—வேற்றுமை யுருபுக்கு
இடையே வருஞ் சாரியை இன் சாரியையே என்றவாறு.

உதாரணம் : விளவினை விள்வினொடு விளவிற்கு விள
வினது விளவின்கண் எனவும், பலாவினை பலாவினொடு
பலாவிற்கு பலாவினது பலாவின்கண் எனவும், கடுவினை
கடுவினொடு கடுவிறகு கடுவினது கடுவின்கண் எனவும்,
தழுஉவினை தழுஉவினொடு தழுஉவிற்கு தழுஉவினது

தழுஉவின்கண் எனவும், சேவினை சேவினொடு சேவிற்கு சேவினது சேவின்கண் எனவும், வெளவினை வெளவின்னொடு வெளவிற்கு வெளவினது வெளவின்கண் எனவும் வரும். இவ்வாறே செய்கை யறிந்து ஒட்டுக.

‘இன்னென வருஉம் வேற்றுமை யுருபிற்
கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்’ (எழு-கநக.)

எனவே, எனைய இன்பெறுமென்றவின், ‘ஞநமயவ’
(எழு-கசச.) என்பதனான் இயல்பென்றது விலக்கிற்கும்.()

**ககச. பல்லவை நுதலிய வகர விறுபெயர்
வற்றொடு சிவண லெச்ச மின்றே.**

இஃது இன்சாரியை விலக்கி வற்று வகுத்தவின் எய்தி யதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: பல்லவை நுதலிய பெயரிறு அகரம்—பன்மைப்பொருளைக் கருதின பெயர்களின் இறுதி நின்ற அகரம், வற்றொடு சிவணல் எச்சமின்று—வற்றுச் சாரியையோடு பொருந்துதலை ஒழிதலில்லை என்றவாறு.

உதாரணம்: பல்லவற்றை பல்லவற்றொடு பலவற்றை பலவற்றொடு சில்லவற்றை சில்லவற்றொடு சிலவற்றை சிலவற்றொடு உள்ளவற்றை உள்ளவற்றொடு இல்லவற்றை இல்லவற்றொடு என ஒட்டுக.

எச்சமின்று என்றதனானே மேல் இன்பெற்றன பிறசாரியையும் பெறுதல் கொள்க. நிலாத்தை துலாத்தை மகத்தை என வரும். இன்னும் இதனானே பல்லவை நுதலியவற்றின்கண் மூன்றாமுருபு வற்றுப் பெற்றே முடிதல் கொள்க. (உ)

ககரு. யாவென் வினாவு முடியிய றிரியாது.

இஃது ஆகார ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலககிப்
பிறிதுநிகிவகுத்தது.

இதன் பொருள் : யாவென் வினாவும்—யாவென்று
சொல்லப்படும ஆகார ஈற்று வினாபபெயரும், ஆயியல
திரியாது—முற்கூறிய வற்றுப பேறற்ற றிரியாது என்ற
வாறு

யாவறறை யாவறறெ றுநி என வரும். (ஈ)

களக. சுட்டுமுத உகர மன்னொடு சிவணி
ஒட்டிய மெய்யொழித் துகரங் கெடுமே.

இஃது உகர ஈற்றற்கு எய்தியது விலககிப் பிறிதுநிகி
வகுத்தது.

இதன் பொருள் : சுட்டுமுதல உகரம் அன்னொடு
சிவணி—சுட்டெழுத்தின் முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுச
சொல் அனசாரிபையோடு பொருந்தி, ஒட்டிய மெய்
ஒழித்து உகரங் கெடும்—தான் பொருந்திய மெய்யை
நிறுத்தி உகரங் கெடும் என்றவாறு.

அதனை அதனொடு இதனை இதனொடு உதனை உதனொடு
என வரும். அதனை அதனொடு என்றும்போல்வன மரு
முடிப்புழி முடிந்தன. ஒட்டிய என்றத்தொடு சுட்டுமுதல்
உகரமன்றிப் பிற உகரமும் உயிரவருவழிக் கெடுவன
கொளக. அவை கதவு களவு கனவு என நிறுத்தி
அழகிது இலலை என வருவித்து உகரங் கெடுத்து முடிக்க.
இவறறை வகர ஈறாககி உகரம் பெற்றனவென்று கோடு
மெனின் வழக்கின் கண்ணுஞ் செய்புட கண்ணும் பயின்று
வரும் வகர ஈறுகளை ஒழித்து ஆசிரியா 'வகரக்கிளவி
எனமொழியீற்றது' (எழு-அக.) என்றும்போல வரைந்
தோதல் குன்றக்கூறல்முடிவின், அவை உகர ஈற்றென்று

உணரக. அவை செலவு வரவு தரவு உணவு கனவு என வழக்கின்கணும் 'புனகண ணுடைத்தாற் புணாவு.' 'பாடறியா தானே யிரவு' 'கண்ணாரக காணக கதவு' எனச் செ.பபுடகணணும் பபின்று வருமாறு உணரக. (ச)

களஎ. 'சுட்டுமுத லாகிய வையெ னிறுதி
வற்றொடு சிவணி நின்றலு முரித்தே.

இஃது ஐகார ாறற்றகு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: சுட்டு முதலாகிய ஐயெனிறுதி—சுட்டுமுதத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார ாறறுசசொல, வறறொடு சிவணி நிறறலும் உரிதது—வற்றுசசாரியையோடு பொருந்தி நிறறலும் உரிதது? எனறவாறு. உமமையான் வறறொடு சில உருபினகண் இன்சாரியை பெற்று நின்றலும் உரிததென்றவாறு.

அவையறறை அவையற்றொடு இவையறறை இவையறறொடு. உவையறறை உவையறறொடு என ஒடகிக, 'இங்ங்னம ஐகாரம நிற்க வறறு வறதுழி 'வஃகான்மெய்கெட' (எழு-கஉஉ.) என்பதனான் முடிக்க.

இனி, உமமையான அவையறற்றகு அவையறறின்கண் என நானகாவதும் ஏழாவதும் வறறும் இன்னும் பெறறு வறறவாறு காணக. இனி, ஒனறெனமுடித்தலென்பதனற பலலவை துதலிய அகர ாறற்றகும இவவிரண்டு உருபின்கண் வறறும் இன்னுங் கொடுத்ததுப பலவறற்றகு பலவறறின்கண் என முடிக்க. இது மேலவருவனவறற்றகும ஒகசும். (ரு)

களஆ. யாவென் வினாவி னையெ னிறுதியு
மாயிய றிரியா தென்மனார் புலவ
ராவயின் வகர மையொடுங் கெடுமே.

இதுவும் ஆது.

இதன் பொருள் : யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்—யாவென்னும் வினாவின்யுடைய ஐகார ஈற்றுச் சொல்லும், ஆயியல் திரியாது—முற்கூறிய சுட்டுமுதல் ஐகாரம்போல வற்றுப் பெறும் அவ்வியல்பில் திரியாதென்றுசொல்லுவார் ஆசிரியர், ஆவயின் வகரம் ஐயொடுங்கெடும்—அவ் ஈற்றிடத்து வகரம் ஐகாரத்தோடுகூடகெடும் என்றவாறு.

யாவற்றை யாவற்றொடு என ஒட்டுக. வகரம் வற்று மிசை யொற்றென்று கெடுவதனைக கேடு ஒதிய மிகையானே பிற ஐகாரமும் வற்றுப்பெறுதல் கொள்க. கரியவற்றை கரியவற்றொடு நெடியவற்றை நெடியவற்றொடு குறியவற்றை குறியவற்றொடு என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இது கருமை நெடுமை குறுமை என்னும் பண்புப்பெயரன்றிக் கரியவை நெடியவை குறியவை எனப்பண்புகொள்பெயராய் நின்றவின் வகர ஐகாரங்கெடுத்து வற்றுச்சாரியை கொடுத்து முடிக்கப்பட்டன. இவை 'ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகுமொழி' அன்மை உணாக. (சு)

களக. நீயெ ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகு
மாவயி னகர மொற்றூ கும்மே.

இஃது ஈகார ஈற்று இன்னவாறு புணருமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : நீ என் ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்—நீயென்னும் ஒருபெயர் தன்மேல் நின்ற நெடியதாகிய ஈகாரங் குறுகி இகரமாம், ஆவயின் னகரம் ஒற்றாகும்—அவ்விடத்துவரும் னகரம் ஒற்றாய் நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நினனை நின்னொடு நினக்கு எனசெய்கையறிநது ஒட்டுக. நினக்கு என்பதற்கு 'ஆறனுருபினுநான்கனுருபினும்' (எழு-கசுக.) 'வல்லெழுத்துமுதலிய' (எழு-ககசு.) என்பன கொணர்ந்து முடிக்க. நின

தென்பதற்கு ‘ஆறனுருபினகரக்கிளவி’ (எழு-ககரு.) என்பதனான் முடிக்க. நின்னென்பது வேறொருபெயரோ எனக கருதுதலை விலக்குதற்கு ஒருபெயரென்றார். பெயர் குறுகுமென்னாது முதலகுறுகுமென்றது அப்பெயரின் எழுத்தின் கண்ணது குறுக்க மென்றற்கு. நெடுமுத லெனவே நகரங்குறுகுதலை விலக்கிறது. உயிர்மெய் யொற்றுமைபற்றி நெடியது முதலாயிற்று. ‘உடைமையு மின்மையு மொடுவயி னொககும்’ (எழு-ககஉ.) என்றதனை நோக்கி ஒடுவிடத்துச் சாரியைபெறவேந்த அதிகாரத்தை மாற்றுதற்குச் சாரியைப் பேறறிடை எழுத்துப் பேறு கூறினார். (எ)

கஅய். ஓகார விறுதிக் கொன்னே சாரியை.

இஃது ஓகார ஈறு இன்னவாறு புணருமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஓகார இறுதிககு ஒன்னே சாரியை— ஓகார ஈற்றிற்கு இடைவருளு சாரியை ஒன்சாரியை என்றவாறு.

கோஓனை கோஓனொடு என ஒட்டுக. ஒன்னேயென்ற ள்காரத்தாற பெருமபான்மையாக வருளு சாரியை ஒன்னே, சிறுபான்மை இன் சாரியை வருமென்று கொள்க. ‘ஒன் றுகநின்றகோவினையடாககவந்த’ எனவும, கோவினை கோவினொடு சோவினை சோவினொடு ஒவினை ஒவினொடு எனவும வரும.

ஓவென்பது மதகுநீர்தாங்கும பலகை. (அ)

கஅக. அஆ வென்னு மரப்பெயர்க் கிளவிக் கத்தொடுஞ் சிவணு மேழ னுருபே.

இஃது அகர ஆகார ஈற்றிற்கு எயதியதன்மேற சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அஆ என்னும் மரபுபெயர்க்கிள்
விககு—அஆவென்று சொல்லப்படும் மரத்தை உணர்த்து
கின்ற பெயராகிய சொல்லிற்கு, ஏழனுருபு அததொடு
சிவனும்—ஏழாமுருபு இன்னோடன்றி அததோடும்
பொருந்தும் என்றவாறு.

உதாரணம் : விளவத்துக்கண் பலாவத்துக்கண் என
வரும்.

‘வலலெழுத்துமுதலிய’ (எழு-ககச.) என்பதனால் வல
லெழுத்துக கொடுத்ததுத ‘தெறறென்றறறே’ (எழு-கங்ங.)
என்பதனால் ‘அத்தினகரமகரமுனை’ (எழு-கஉரு.)
ககெடாமைச செய்கைசெய்து முடிக்க. (கூ)

கஅஉ. ஞநவென் புள்ளிக் கின்னே சாரியை.

இது புள்ளியீறறுள ஞகார ஈறும் நகார ஈறும் முடியு
மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஞந என் புள்ளிக்கு இன்னே சாரி
யை—ஞநவென்று சொல்லப் படுகின்ற புள்ளியீறிகட்கு
வருஞ் சாரிபை இன்சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம் : உரிஞின உரிஞிலெடு பொருநினை பொரு
நிலெடு என ஓடிக. - (உ)

கஅங். சுட்டுமுதல் வகர மையு மெய்யுங்
கெட்ட விறுதி யியற்றிரி பின்றே.

இது நான்குமொழிக்கு ஈறும் வகர ஈறறூட சுட்டு
முதல் வகர ஈறறிறகு முடியு கூறுகின்றது..

இதன் பொருள் : சுட்டுமுதலவகரம்—அவ் இவ் உவ்
என்னுஞ் சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வகர ஈற்றுச
சொல், ஐயும் மெய்யுங் கெட்ட இறுதியியல தீர்பின்று—
ஐகாரமும் ஐகாரததான் ஊரப்பட்ட மெய்யுங் கெட்டு

வற்றுப்பெற்று முடிந்த யாவை (எழு-களஅ.) 'என்னும் ஐகார ஈற்றுச்சொல்லியல்பில் திரிபின்றி வற்றுப்பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவற்றை அவற்றொடு, இவற்றை இவற்றொடு, உவற்றை உவற்றொடு என ஒட்டுக. (கக)

கஅச. ஏனை வகர மின்னொடு சிவணும்.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது; பெயர்க்கேயன்றி உரிச் சொல் வகரத்திற்கு முடிபு கூறுதலின்.

இதன் பொருள் : ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவணும்— ஒழிந்த உரிச்சொல் வகரம் இன்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

தெவ்வினை தெவ்வினொடு என ஒட்டுக. இஃது உரிச் சொல்லாயினும் படுத்தலோசையாற் பெயராயிற்று. (கஉ)

கஅரு. மஃகான் புள்ளிமு னத்தே சாரியை.

இது மகர ஈறு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மஃகான் புள்ளிமுன் அத்தே சாரியை—மகரமாகிய புள்ளியீற்றுச் சொன்முன் வருஞ் சாரியை அத்துச்சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம் : மாததை மாத்தொடு நுகத்தை நுகத்தொடு என ஒட்டுக. 'அத்தேவற்றே' (எழு-ககஉ.) 'அத்தினகரம்' (எழு-கஉரு.) என்பனவற்றான் முடிக்க. ()

கஅக. இன்னிடை வருநு மொழியுமா ருளவே.

இது மகர ஈற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : இன்னிடைவரும மொழியு
மாருள—மகர ஈறறுச சொற்களுள் அத்தேயன்றி இன்
சாரியை இடையே வந்து முடியுஞ் சொற்களும உள என்ற
வாறு.

மார அசை.

உதாரணம் : உருமினை உருமினெடு, திருமினை திருமி
னெடு என வொடடுக. (கச)

கஅஎ. நும்மெ னிறுதி யியற்கை யாகும்.

இது மகர ஈறறுள ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப
பிரிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : நும்மென இறுதி இயற்கையாகும்—
நும்மென்னும மகர ஈறு மேறகூறிய அததும் இன்னும
பெறாது இயல்பாக முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நும்மை நும்மொடு, நும்மக்கு நும்மின்,
நும்து நுங்கண என வரும.

நும்மக்கு நும்து என்பனவற்றிற்கு ‘ஆறனுருபினு
நான்கனுருபினும’ (எழு-ககூக.) ‘நும்மெனிற்றுதியுமநநிலை’
(எழு-ககூஉ.) ‘வல்லெழுத்து முதலிய’ (எழு-கககச.) ‘ஆற
னுருபினகரக்கிளவி’ (எழு-கககடு.) என்பன கொணர்ந்து
முடிக்க.

நுங்கணென்பதற்கு மேலைசகுத்திரதது ‘மெய’
என்றதனான் மகரவொற்றுக்க கெடுத்தது ‘வல்லெழுத்து
முதலிய’ என்பதனான் மெலலெரற்றுக்க கொடுக்க. இய
ற்கையென்றா சாரியை பெறாமை கருதி. (கடு)

கஅஅ. தாநா மென்னு மகர விறுதியும்
யாமெ னிறுதியு மதனோ ரன்ன
ஆளப் யாகும் யாமெ னிறுதி

யாவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டு
மேனை யிரண்டு நெடுமுதல் குறுகும்.

இது மகர ஈறறின் முறகூறிய முடிபு ஒவ்வாதன
வறறிற்கு முடிபுகூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : தாம நாம் என்னும் மகர இறுதியும்
யாமென் இறுதியும் அதனோரன்ன—தாம நாமென்று
கூறப்படும் மகர ஈறும் யாமென்னும் மகர ஈறும் தாம
மென்னும் மகர ஈறுபோல அததும் இன்னும் பெறாது
முடிதலையுடைய, யாமென் இறுதி ஆ எ ஆகும்—யாமென்
னும் மகர ஈற்றுச்சொல்லில் ஆகாரம் ஏகாரமாம், ஆவயின்
யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும்—அவவிடத்து நின்ற யகர
மாகிய மெய் கெடுதலென்றும்பும் ஆசிரியன், எனை இரண்டும்
நெடுமுதல் குறுகும்—ஒழிந்த தாம நாமென்னும் இரண்
டும் நெடியவாகிய முதலகுறுகித் தம் நம் என நிறகும்
என்றவாறு.

உதாரணம் : தமமை தம்மொடு நம்மை நம்மொடு
எமமை எம்மொடு என ஆறு உருபோடும் ஒடடுக. ஆற
னுருபிறகும் நான்கனுருபிற்குங் கருவியறிந்து முடிக்க.

மெய்யென்றதனற பிறவயினமெய்யுங் கெடுக்க. தங்
கண் நங்கண் எங்கண் என எழனுருபினகண் மகரங்கெடுத்தது
' வலலெழுத்துமுதலிய ' (எழு-ககச.) என்பதனான மெல்
லெழுத்துக கொடுக்க. (ககூ)

கஆக. எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர்
வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்று
மும்மை நிலையு மிறுதி யான.

இது மகர ஈறுள்ள ஒன்றற்கு எய்தியது விகககிப
பிறிதுவிதி வகுககின்றது.

இதன் பொருள் : எல்லாமென்னும் இறுதிமுன்னர் வற்றென்சாரியை முற்றத்தோன்றும்—எல்லாமென்னும் மகர ஈற்றுச்சொன்முன்னர் அத்தும் இன்னும் அன்றி வற்றென்னுஞ் சாரியை முடியத்தோன்றி முடியும், உம்மை நிலையும் இறுதியான—ஆண்டு உம்மென்னுஞ் சாரியை இறுதிக்கண் நிலைபெறும் என்றவாறு.

மகரம் வற்றின்மிசை யொற்றெனக் கெடுக்க.

எல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றினும் எல்லாவற்றுக் கண்ணும் என வரும். முற்றவென்றதனான் எனேமுற்றுக்காத்திற்கும் உம்மின் உகரங்கெடுத்துக் கொள்க. எல்லாவற்றொடும் எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாவற்றதும் என வரும். முற்றுக்காமாதலின் ஏறிமுடியா. (கள்)

ககயி. உயர்திணை யாயி னம்மிடை வருமே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : உயர்திணையாயின்—எல்லாமென நின்ற மகர ஈற்று விரவுப்பெயர் உயர்திணைப்பெயரா மெனின், நம் இடைவரும்—நம்மென்னுஞ்சாரியை இடை நின்று புணரும் என்றவாறு.

மகர ஈற்றினை மேல் வற்றின்மிசை யொற்றெனக் கெடுத்த அதிகாரத்தாற் கெடுக்க. எல்லாநம்மையும் எல்லா நம்மினும் எல்லாநங்கணும் என உகரம்பெற்றும் எல்லா நம்மொடும் எல்லாநமக்கும் எல்லாநமதும் என உகரங்கெட்டும் மகரம் நிற்கும். இவற்றிற்கு எல்லாரையும் எல்லாரொடும் என்பது பொருளாக ஒட்டுக. இதற்கு நம்மு வகுத்ததே வேறுபாடு. ஈறாகுபுள்ளி அகரமொடுநின்றல் (எழு-ககக.) நான்காவதற்கும் ஆறாவதற்குங் கொள்க. ()

ககக. எல்லாரு மென்னும் படர்க்கை யிறுதியு
 மெல்லீரு மென்னு முன்னிலை யிறுதியு
 மொற்று முகரமுங் கெடுமென மொழிப
 நின்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி
 யும்மை நிலையு மிறுதி யான
 தம்மிடை வருஉம் படர்க்கை மேன
 நும்மிடை வருஉ முன்னிலை மொழிக்கே.

இது மகர ஈற்று உயர்திணைப்பெயர்க்கு முடிபு கூறு
 கின்றது.

இதன் பொருள் : எல்லாருமென்னும் படர்க்கையிறுதி
 யும்—எல்லாருமென்னும் மகர ஈற்று உயர்திணைப்படர்க்
 கைப்பெயரும், எல்லீருமென்னும் முன்னிலையிறுதியும்—
 எல்லீருமென்னும் மகர ஈற்று உயர்திணைமுன்னிலைப்பெய
 ரும், ஒற்றும் உகரமுங் கெடுமென மொழிப—மகரவொற்
 றும் அதன்முன்னின்ற உகரமுங் கெட்டு முடியுமென்று
 சொல்லுவர் புலவர், ரகரப்புள்ளி நின்றல் வேண்டும்—அவ்
 வுகரம் எறிநின்ற ரகர ஒற்றுக் கெடாது நின்றலை விரும்பும்
 ஆசிரியன், இறுதியான உம்மை நிலையும்—அவ்விருமொழி
 யிறுதிக்கண்ணும் உம்மென்னுஞ்சாரியை நிலைபெறும்,
 படர்க்கை மேன தம் இடைவருஉம்—படர்க்கைச்சொல்
 லிடத்துத் தம்முச்சாரியை இடைவரும், முன்னிலை
 மொழிக்கு தம் இடைவருஉம்—முன்னிலைச்சொற்கு தம்
 முச்சாரியை இடைவரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எல்லார்தம்மையும் எல்லார்தம்மினும்
 எல்லார்தங்கணும் என உகரம்பெற்றும், எல்லார்தம்
 மொடும் எல்லார் தமக்கும் எல்லார் தமதும் என உகரங்
 கெட்டும், மகரம் நிற்கும். எல்லீர்தும்மையும் எல்லீர்தும்மி
 னும் எல்லீர் நுங்கணும், என உகரம் பெற்றும், எல்லீர் தும்

மொடும் எல்லீர்நுமக்கும் எல்லீர்நுமதும் என உகரங்
கெட்டும், மகரம் நிற்கும்.

முன்னர் 'மெய்' (எழு-கௌ.) என்ற இலேசாற்
கொண்ட மகரக்கேடு இவற்றிற்கும் மேல்வருவனவற்றிற்
குங் கொள்க.

படர்க்கைப்பெயர் முற்கூறியவதனானே ரகர ஈற்றுப்
படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் மகர ஈற்றுத்
தன்மைப்பெயரும் தம் நும் நம் என்னுஞ் சாரியை
இடையேபெற்று இறுதி உம்முச்சாரியையும்பெற்று
முடிவன கொள்க. கரியார்தம்மையும் சான்றார்தம்மையும்
எனவும், கரியீர்நும்மையும் சான்றீர்நும்மையும் எனவும்,
கரியேநம்மையும் இருவேநம்மையும் எனவும் எல்லாவுரு
பொடுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக. உகரமும் ஒற்றும்
என்னுததயின் இக்காட்டியவற்றிற்கெல்லாம் மூன்று
உருபின்கண்ணும் உம்மின் உகரங் கெடுதல் கொள்க.
'நிற்றல்வேண்டும் ரகரப்புள்ளி' என்றதனானே தம்முப்
பெருமை வருமவையுங் கொள்க. 'எல்லார்க்குமெல்லா
நிகழ்பவை' என வரும். (கக)

ககௌ. தான்யா நென்னு மாயீ ரிறுதியு

மேன்முப் பெயரொடும் வேறுபா டிலவே.

இது னகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபுகுகின்றது.

இதன் பொருள் : தான் யான் என்னும் ஆயீ ரிறுதி
யும்—தான் யான் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டு
னகர ஈறும், மேல் முப்பெயரொடும் வேறுபாடு இலவே—
மேல் மகர ஈற்றுட் கூறிய மூன்றுபெயரோடும் வேறு
பாடின்றித் தானென்பது குறுகியும் யானென்பதன் கண்
ஆகாரம் எகரமாய் யகரவொற்றுக் கெட்டும் முடியும்
என்றவாறு.

தன்னை என்னை என எல்லாவுருபோடும் ஒட்டுக. செய்கையறிந்து ஒற்றிரட்டுதல் 'நெடியதன் முன்னர்' என்பதனுள் இலேசாற் கொள்க. (உய)

**ககக. அழனே புழனே யாயிரு மொழிக்கு
மத்து மின்னு முறமுத் தோன்ற
லொத்த தென்ப வுணரு மோரே.**

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அழனே புழனே ஆயிரு மொழிக்கும்—அழன் புழன் ஆகிய அவ்விருமொழிக்கும், அத்தும் இன்னும் உறமுத் தோன்றல் ஒத்ததென்ப—அத்துச்சாரியையும் இன்சாரியையும் மாறிவரத் தோன்றுதலைப் பொருந்திற்றென்பர், உணருமோர்—அறிவோர் என்றவாறு.

அழத்தை அழனினை, புழத்தை புழனினை எனச் செய்கையறிந்து எல்லாவுருபினேடும் ஒட்டுக. எனகாத்தை அத்தின்மிசை ஒற்றென்று கெடுத்து 'அத்தினகாம்' (எழு-கஉரு.) என்பதனுள் முடிக்க. தோன்றலென்றதனால் எவன் என நிறுத்தி வற்றுக்கொடுத்து வேண்டுஞ்செய்கை செய்து எவற்றை எவற்றொடு என முடிக்க. எல்லாவுருபினேடும் ஒட்டுக. எற்றை என்புழி நிலைமொழிவகாம் இதனாகெடுக்க. இனி ஒத்ததென்றதனால் எகின் என நிறுத்தி அத்தும் இன்னுங்கொடுத்துச் செய்கைசெய்து எகினத்தை எகினினை என ஒட்டுக. அத்து இனிது இசைந்தனின் முற்கூறினார். (உக)

**கககச. அன்னென் சாரியை யேழ நிறுதி
முன்னர்த் தோன்று மியற்கைத் தென்ப.**

இஃது எழுென்னும் எண்ணுப்பெயர் அன்சாரியை பெற்றுப் புணர்க என்கின்றது. •

இதன் பொருள் : அன்னென்சாரியை எழனிறுதி முன்னர்த்தோன்றும் இயற்கைத் தென்ப—அன்னென்னுஞ்சாரியை எழுன்னும எண்ணுப்பெயரின் முன்னே தோன்றும் இயல்பினை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம் : எழனை எழறகு எழனின் என்க. எனை உருபுகளோடுஞ் செய்கையறிந்து ஓடடுக. சாரியை முற்கூறியவதனும் பிறவும் அன்பெறுவன கொள்க. பூழனை யாழனை என எனையவறறோடும ஓடடுக. மேல வருகின்ற இன்சாரியையைச் சேரவைத்தமையான் அவையெல்லாம இன்சாரியை பெற்று வருதலுங் கொள்க. எழினை பூழினை யாழினை என வரும். (௨௨)

கக௬. குற்றிய லுகரத் திறுதி முன்னர்
முற்றத் தோன்று மின்னென் சாரியை.

இறு குறறுகர ாறறிறகு முடிபு கூறுகின்றது. ௦

இதன் பொருள் : குறறியலுகரத்து இறுதி முன்னா—குறறியலுகரமாகிய ாறறின முன்னா, முற்றத்தோன்றும் இன்னென் சாரியை—முடியத்தோன்றும் இன்னென்னுஞ்சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகினை நாகிடுகி, வாகினை வாகிடுகி என வரும். எனையவறறோடுஞ் செய்கையறிந்து ஓடடுக.

முற்ற எனறதனானே பிறசாரியை பெறுவனவுங் கொள்க. வழக்கத்தாற பாட்டாராய்ந்தா னெனவுங் கரியதனை எனவும் வரும். (௨௩)

கக௭. நெட்டெழுத் திம்ப ரொற்றுமிகத் தோன்று
மப்பான் மொழிக ளல்வழி யான.

இஃது அக்குற்றியலுகாங்களுட் சிலவற்றிற்கு இனவொற்று மிகுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : நெட்டெழுத்திம்பர் ஒற்று மிகத்தோன்றும்—நெட்டெழுத்தின்பின்னர் வருகின்ற குற்று கரங்கட்கு இனவொற்று மிகத்தோன்றாநிற்கும், அப்பால் மொழிகள் அல்வழி ஆன—ஒற்றுமிகத்தோன்றாத கசதபக்கள் ஈராகிய மொழிகள் அல்லாத இடத்து என்றவாறு.

எனவே, டகார நகாரங்கள் ஈரான சொல்லிடைத்தோன்றுமாயிற்று.

உதாரணம் : யாட்டை யாட்டொடு யாட்டுக்கு யாட்டின் யாட்டது யாட்டுக்கண் எனவும், யாற்றை சோற்றை எனவும் இனவொற்று மிக்கன. இவை அப்பால் மொழிகள் அல்லன.

நாகு காசு போது காபு என்றும் போல்வன அப்பால் மொழிகள்; அவை இனவொற்று மிகாவாயின. (உச)

ககள். அவைதாம்

இயற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள் : அவைதாம் இயற்கைய ஆகுஞ் செயற்கைய என்ப—அங்ஙனம் இனவொற்று மிகுவனதாம் இன்சாரியைபெறுது இயல்பாகமுடியுஞ் செய்தியையுடைய வென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம் : முன்னர்க் காட்டினவே கொள்க.

செயற்கைய என்ற மிகையானே உயிர்த் தொடர் மொழிகளில் ஏற்பனவற்றிற்கும் ஒற்று மிகத்தோன்றுதல் கொள்க. முயிற்றை முயிற்றொடு முயிற்றுக்கு முயிற்றின் முயிற்றது முயிற்றுக்கண் என வரும். இன்னும்

இதனானே யாட்டினை முயிற்றினை என விலக்கிய இன்
பெறுதலுங் கொள்க. (௨௫)

ககஅ. எண்ணி னிறுதி யன்னொடு சிவ னும்.

இது குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயர் முடிபு கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : எண்ணின் இறுதி அன்னொடு சிவ
னும்—எண்ணுப் பெயர்களினது குற்றுகர ஈறு அன்சாரி
யையோடு பொருந்தும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒன்றனை இரண்டனை என எல்லா எண்
ணினையும் எல்லா உருபினோடுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக.
முன்னர்ச் செயற்கையு என்ற இலேசானே ஒன்றினை
இரண்டினை என இன்சாரியையுங் கொடுக்க. (௨௬)

ககக. ஒன்றுமுத லாகப் பத்தூர்ந்து வருஉ
மெல்லா வெண்ணுஞ் சொல்லுங் காலை
யானிடை வரினு மான மில்லை
யஃதென் கிளவி யாவயிற் கெடுமே
யுய்தல் வேண்டும் பஃகான் மெய்யே.

இஃது ஒன்று முதலாக எட்டு இறுதியாக நின்ற குற்
றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயர் ஏழினோடும் பத்தென்னும்
எண்ணுப்பெயர் வந்து புணர்ந்து ஒன்றாய்நின்ற சொற்கள்
சாரியைபெற்றுத் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒன்று முதலாகப் பத்து ஊர்ந்து
வருஉம் எல்லா எண்ணும்—ஒன்றுமுதலாக எட்டெருக
நின்ற எண்களின்மேலே பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயர்
ஏறி வருகின்ற ஒருபது முதலான எல்லா எண்களையும்,
சொல்லுங்காலை—முடிபுகூறுங்காலத்து, ஆன் இடைவரி
னும் மானமில்லை—மற்கூறிய அன்சாரியையேயன்றி ஆன்

சாரியை இடையேவரினுங் குற்றமில்லை, ஆவயின் அஃ
தென் கிளவிகெடும்—அவ் ஆன் பெற்றுழிப் பஃதென்னும்
எண்ணிடத்து அஃதென்னுஞ் சொற் கெட்டுப்போம்,
பஃகான் மெய் உய்தல்வேண்டும்—அவ் அகரத்தான் ஊரப்
பட்ட பகரமாகிய ஒற்றுக் கெடாது நின்றலை ஆசிரியன்
விரும்பும் என்றவாறு.

‘நின்ற பத்த நெற்றுக்கெட வாய்தம்
வந்திடை நிலையும்’ (எழு-சாநள.)

என்பதனான் ஆய்தம் பெற்றது.

உதாரணம் : ஒருபஃது இருபஃது முப்பஃது நாற்
பஃது ஐம்பஃது அறுபஃது எண்பஃது எனக் குற்றிய
லுகரப் புணரியலுள் விதிக்குமாறே நிறுத்தி அஃதென்ப
தனைக் கெடுத்துப் பகரவொற்றை நிறுத்தி ஆன்சாரியை
கொடுத்து ஒருபாளை இருபாளை என எல்லா எண்ணெடும்
எல்லா உருபினையுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக. உம்மை
எதிர்மறையாதலின் ஒருபஃதனை இருபஃதனை என எல்லா
வற்றோடும் ஒட்டுக.

சொல்லுங்காலை என்றதனாற் பத்தூர்கிளவியேயன்றி
‘ஒன்பான்முதனிலை’ (எழு-சசுந.) ‘ஒன்பாற்கொற்றிடை
மிகுமே’ (எழு-சஎரு.) என்றாற்போல வருவனவற்றின்
கண்ணும் பகரத்துள் அகரம்பிரித்து அஃதென்பது
கெடுத்து ஆன் கொடுக்க. (உஎ)

உா. யாதெ நிறுதியுஞ் சுட்டுமுத லாகிய
வாய்த விறுதியு மன்னொடு சிவ னு
மாய்தங் கெடுத லாவயி னான.

இஃது எண்ணுப்பெயரல்லாத குற்றுகர ஈற்றுட்
சிலவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : யாது என இறுதியும்—யாதென
வருங் குற்றுகர ஈறும், சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதி

யும்—சட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஆய்தத்தொடர் மொழிக் குற்றுகர ஈறும், அன்னொடு சிவணும்—அன்சாரியையோடு பொருந்தும், ஆவயின் ஆன ஆய்தங் கெடுதல்—அவ்விடத்து வந்த ஆய்தங் கெடும் என்றவாறு.

யாதனை யாதனொடு எனவும், அதனை அதனொடு, இதனை இதனொடு, உதனை உதனொடு எனவும் வரும். (உஅ)

உாக. ஏழ் னுருபிற்குத் திசைப்பெயர் முன்னர்ச் சாரியைக் கிளவி யியற்கையு மாகு மாவயி னிறுதி மெய்யொடுங் கெடுமே.

இதுவுங் குற்றுகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு ஏழ்னுரு போடு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : திசைப்பெயர்முன்னர் ஏழ்னுரு பிற்கு—திசைப்பெயர்களின்முன்னர் வந்த கண்ணென்னும் உருபிற்கு முடிபுகூறுங்கால், சாரியைக்கிளவி இயற்கையு மாகும்—முன்கூறிய இன்சாரியையாகிய சொல் நின்று முடிதலேயன்றி நில்லாது இயல்பாயும் முடியும், ஆவயின் இறுதி மெய்யொடுங் கெடும்—அங்ஙனம் இயல்பாயவழித் திசைப்பெயரிறுதிக் குற்றுகரந் தன்னான் ஊரப்பட்ட மெய்யொடுங் கெடும் என்றவாறு.

உதாரணம் : வடக்கின்கண் கிழக்கின்கண் தெற்கின் கண் மேற்கின்கண் எனவும், வடக்கண் கிழக்கண் தெற்கண் மேற்கண் எனவும் வரும். இன்பெறுவழி உகரங் கெடா தென்று உணர்க.

ஆவயினென்றதொற் கீழ்சார் கீழ்புடை, மேல்சார் மேல்புடை, தென்சார் தென்புடை, வடசார் வடபுடை எனச் சாரியையின்றிப் பலவிகாரப்பட்டு நிற்பனவுங் கொள்க. இன்னும்இதனானே கீழைக்குளம் மேலைக்குளம், கீழைச்சேரி மேலைச்சேரி என ஐகாரம் பெறுதலுங் கொள்க.

உாஉ. புள்ளி யிறுதியு முயிரிற் கிளவியுஞ்
 சொல்லிய வல்ல வேனைய வெல்லாந்
 தேருங் காலை யுருபொடு சிவணிச்
 சாரியை நிலையுங் கடப்பா டிலவே.

இஃது இவ்வோத்தினுள் எடுத்தோத்தானும் இலே
 சானும் முடியாது நின்றவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஒத்தாய
 தோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சொல்லிய அல்ல புள்ளியிறுதியும்
 உயிரிற் கிளவியும்—முற்கூறிய புள்ளியீறும் உயிரீறும்
 அல்லாத புள்ளியீற்றுச் சொல்லும் உயிரீற்றுச்சொல்லும்,
 எனையவுமெல்லாம்—முற்கூறிய ஈறுகள் தம்முள்ளுழிந்து
 நின்றனவு மெல்லாம், தேருங்காலை உருபொடு சிவணிச்
 சாரியைநிலையுங் கடப்பாடு இல—ஆராயுங்காலத்து உருபுக
 ளொடு பொருந்திச் சாரியை நின்று முடியும் முறைமையை
 உடையவல்ல, நின்றும் நில்லாதும் முடியும் என்றவாறு.

* எனையவுமென உம்மை விரிக்க. கூறாத புள்ளியீறுகள்
 ஐந்து. அவை ணகர யகர ரகர லகர ளகரங்களாம். மண்
 ணினை மண்ணை வேயினை வேயை, நாரினை நாரை, கல்வினை
 கல்லை, முள்ளினை முள்ளை என வரும். உயிரீற்றுள் ஒழிந்
 தது இகரம் ஒன்றுமேயாதலின், அதனைப் பிற்கூறினார்.
 கிளியினை கிளியை என வரும்.

இனித் தான் யான் அழன் புழன் என்னும் னகர
 ஈற்றினும் எழென்னும் பூகர ஈற்றினும் ஒழிந்தன பொன்
 னினை பொன்னை தாழினை தாழை என்றும்போல வருவன
 பிறவுமாம். இனி, ஈகாரீ ஈற்றுள் ஒழிந்தன தீயினை தீயை
 ஈயினை ஈயை வியினை வியை என்றும்போல்வன பிறவுமாம்.
 ஐகார ஈற்றுள் ஒழிந்தன தினையினை தினையை கழையினை
 கழையை என்றும் போல்வன பிறவுமாம். எனே ஈறுகளி
 னும் வருவன உணர்ந்து கொள்க.

மேலே பெயரீற்றுச் செய்கையெல்லாந் தத்தம் ஈற்
றின்கண் முடிப்பாராதலின் அவை ஈண்டுக் கூறல்
வேண்டா.

இனித் தேருங்காலை என்றதனானே உருபுகள் நிலை
மொழியாக நின்று தம்பொருளோடு புணரும்வழி வேறு
படும் உருபீற்றுச் செய்கையெல்லாம் ஈண்டு முடித்துக்
கொள்க.

உதாரணம் : நம்பியைக் கொணர்ந்தான் மண்ணினைக்
கொணர்ந்தான் கொற்றனைக் கொணர்ந்தான் என மூவகைப்
பொருளோடுங் கூடி நின்ற உருபிற்கு ஒற்றுக்கொடுக்க.
மலையொடு பொருதது, மத்திகையாற்புடைத்தான், சாத்தற்
குக்கொடுத்தான், ஊர்க்குச் சென்றான், காக்கையிற்கரிது,
காக்கையதுபலி மடியுட்பழுக்காய், தடாவினுட் கொண்
டான் என்னுந் தொடக்கத்தன உருபு காரணமாகப் பொரு
ளோடு புணரும்வழி இயல்பாயும் ஈறுதிரிந்தும் ஒற்றுமிக்
கும் வந்தன கொள்க.

இனிக் கண் கால் புறம் முதலியன பெயராயும் உரு
பாயும் நிற்குமாதலின் அவை உருபாகக் கொள்ளும்வழி
வேறுபடுஞ் செய்கைகளெல்லாம் இவ் விலேசான் முடிக்க.
இஃது உருபியலாதலின் உருபொடு சிவணி என வேண்டா,
அம் மிகையானே உருபு புணர்ச்சிக்கட் சென்ற சாரியைக
ளெல்லாம் ஈற்றுப் பொருண்முடிபு உள்வழிப் பொருட்
புணர்ச்சிக்குங் கொள்க. விளவின் கோடு கிளியின்கால் என
எல்லா ஈற்றினுங் கொள்க. நம்பியை கொற்றனை என
உயிரீறும் புள்ளியீறுஞ் சாரியை பெறுது இயல்பாய் முடி
வனவும் ஈண்டே கொள்க. (ந.ய)

உருபியல் முற்றிற்று.

எ. உயிர்மயங்கியல்

உராக. அகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யல்வழிக் கசதபத் தோன்றிற்
றத்த மொத்த வொற்றிடை மிகுமே.

என்பது சூத்திரம். உயிரீறு நின்று வன்கணத் தோடுஞ் சிறுபான்மை ஈனைக் கணங்களோடும் மயங்கிப் புணரும் இயல்பு உணர்த்தினமையின் இவ்வோத்து உயிர் மயங்கியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேற் பெயரோடு உருபு புணருமாறு கூறிப் பெயர்வருவழி உருபு தொக்கு நின்ற பொருட் புணர்ச்சி கூறுகின்றமையின். உருபிய லோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இச் சூத்திரம் அகர ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் வன் கணத்தோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன் னர்—அகரமாகிய இறுதியையுடைய பெயர்ச்சொன் முன் னர், வேற்றுமையல்வழிக் கசதபத் தோன்றின்—வேற் றுமை யல்லாத விடத்துக் கசதப முதன்மொழிகள் வரு மொழியாய்த் தோன்றுமாயின், தத்தம் ஒத்த ஒற்று இடை மிகும்—தத்தமக்குப் பொருந்திய அக் கசதபக்களாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகும் என்றவாறு.

உ.தாரணம் : விளக்குறிது நுணக்குறிது அதக்குறிது சிறிது தீது பெரிது என ஒட்டுக, இவை அஃறிணை

இயற்பெயராகிய எழுவாய் வினைக்குறிப்புப் பண்பாகிய பயனிலையோடு முடிந்தன.

ஒத்தவென்றமையாது தத்தமொத்த என்றதனால் அகர ஈற்று உரிச்சொல் வல்லெழுத்து மிக்கும் மெல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும் முடிபும் அகரந் தன்னை உணர நின்றவழி வன்கணத்தோடு மிக்குமுடியும் முடிபுங் கொள்க. தடக்கை தவக்கொண்டான் வயக்களிறு வயப்புளி குழக்கன்று எனவும், தடஞ்செவி கமஞ்சூல் எனவும், அக்குறிது சிறிது தீது பெரிது எனவும் வரும். இனி, இடைச்சொல் வல்லொற்றுப் பெற்று வருவன உளவேல் அவற்றையும் இவ்விலேசினுள் முடித்துக் கொள்க. (க)

உாச. வினையெஞ்சு கிளவியு முவமக் கிளவியு
மெனவெ னெச்சமுஞ் சுட்டி னிறுதியு
மாங்க வென்னு முரையசைக் கிளவியு
ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வினையெஞ்சு கிளவியும்—வினையை ஒழிபாகவுடைய அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், உவமக் கிளவியும்—உவமவுருபாய்நின்ற அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், எனவென் எச்சமும்—எனவென்னும் வாய்பாட்டால் நின்ற அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், சுட்டின் இறுதியும்—சுட்டாகிய அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும்—ஆங்கவென்னும் அகர ஈற்று உரையசை யிடைச்சொல்லும், ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும்—முன்னர்க்கூறிய வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உண தாவ சாவ என நிறுத்திக் கொண்
 டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வல்லெழுத்
 துக் கொடுத்து முடிக்க. இவ்வினையெச்சம் ஒழிந்தன
 எல்லாம் இடைச்சொல்லென்று உணர்க. புலிபோலக்
 கொன்றான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும்,
 கொள்ளெனக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயி
 னான் எனவும், அக்கொற்றன் சாத்தான் தேவன் பூதன்
 எனவும், ஆங்கக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயி
 னான் ' ஆங்கக்குயிலு மயிலுங்காட்டிக் கேசவனைவிடுத்துப்
 போகியோளே ' எனவும் வரும். உவமம் வினையெச்ச
 வினைக்குறிப்பேனும் ஒன்றனோடு பொருவப்படுதல் நோக்கி
 உவமவியலின்கண் ஆசிரியர் வேறுபடுத்திக் கூறினார். என
 வென்னும் எச்சமும் இருசொல்லையும் இயைவிக்கின்ற
 நிலைமையான் இடைச்சொல்லோத்தினுள் வேறேறினார்.
 ஆங்க என்பது எழுனுருபின் பொருள்பட வந்ததல்லாமை
 ' ஆங்கவென்னு முரையசை ' என்றதனானும் ' ஆங்கவுரை
 யசை ' என்னும் இடையியற் சூத்திரத்தானும் உணர்க.
 இவை இயல்பு கணத்துக்கண் முடியும் முடிபு ' ஞநமயவ '
 (எழு-கசச.) என்புழிக் கூறியதேயாம். அவை தாவ புலி
 போல கொள்ளென ஆங்க என நிறுத்தி ஞநமயவ முத
 விய மொழி ஏற்பன கொணர்ந்து புணர்த்தி இயல்பாமாறு
 ஒட்டிக் கொள்க. சுட்டுமேற் கூறுப. (உ)

உாடு. சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றி
 ஞெட்டிய வொற்றிடை மிகுதல் வேண்
 [டும்.

இது ' ஞநமயவ ' (எழு-கசச.) என்னுஞ் சூத்திரத்
 தான் மென்கணம் இயல்பாகும் என முற்கூறியதனை
 விலக்கி மிக்முடிசு என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது
 விதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டின்முன்னர் ஞநமத் தோன் றின்—அகரச் சுட்டின் முன்னர் ஞநமக்கண முதலாகிய மொழிவரின், ஒட்டிய ஒற்று இடைமிகுதல வேண்டும்— தத்தமககுப் பொருந்தின ஒற்று இடைமிகுதலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

அஞ்ஞாண் அந்தால் அம்மணி என வரும்.

ஒட்டியவென்றதனால் அஞ்ஞெளிந்தது அந்நன்று அம்மாண்டது என அகரத் தன்னையுணர நின்ற வழியும் மிகுதல் கொள்க. (ஈ)

உாகு. யவமுன் வரினே வகர மொற்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : யவ முன்வரின்—யகர வகர முதன் மொழி அகரசுசுட்டின்முன்னே வரின், வகரம் ஒற்றும்— இடைக்கண் வகரம் ஒற்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவ்யாழ அவ்வளை என வரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனால் அகரத் தன்னையுணர நின்றவழியும் வகரம் மிகுதல கொள்க. அவ்வளைந்தது என வரும். (ச)

உாஎ. உயிர்முன் வரினு மாயிய றிரியாது.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : உயிர் முன் வரினும் ஆயியல் திரி யாது—உயிர்கள் அகரசுசுட்டின்முன் வரினும் முற்கூறிய வகரம் மிக்ஞவரும் இயலபிற றிரியாது என்றவாறு.

அ என நின்ற சுட்டின்முன்னர் அடை என வரு வித்து வகரம் ஒற்றித் தன்னுரு இரட்டி உயிரேற்றி அவ் வடை அவ்வாடை அவ்விலை அவ்வீயம் அவ்வூர் அவ்வூர்

அவ்வெழு அவ்வேணி அவ்வையம் அவ்வொழுக்கம் அவ்வோடை அவ்வெளவியம் என ஓட்டுக.

‘நெடியதன் முன்னர்’ (எழு-ககூய.) என்பதனுள் ‘நெறியியல்’ என்றதனான் இரட்டுதல் கூறினமையின், அது நிலைமொழித் தொழிலென்பது பெறப்பட்டது. வருமொழி முற்கூறியவதனான் அகரந் தன்னை யுணரநின்ற வழியும் வகரம் மிகுதல கொள்க. அவ்வழகிது என வரும். திரியா தென்றதனான் மேற சுட்டு நீண்டவழி வகரககேடு கொள்க. (ரு)

உாஅ. நீட வருதல் செய்யுளு ஞரித்தே.

இஃது எய்தியது விலக்கிச செய்யுடகு ஆவதோ விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நீட வருதல செய்யுளுள் உரித்து— அகரசுசுட்டு நீட வருதல செய்யுளிடத்து உரித்து என்ற வாறு.

உதாரணம் : ‘ஆயிருதிணையினிசைககூமன்சொல்லே’ (சொல-க.) ‘ஆயிருபாறசொல்’ (சொல-ந.) என வரும். இதுவருமொழி வரையாது கூறலின் வன்கணம் ஒழிந்த கணம் எல்லாவற்றோடு சென்றது. அவற்றிற்கு உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க. இந்நீட்சி இருமொழிப்புணாசசிக கண் வருதலின் ‘நீட்டுமவழிநீட்டல்’ ஆகாமை உணாக. (.)

உாகூ. சாவ வென்னுஞ் செயவெ னெச்சத் திறுதி வகரங் கெடுதலு முரித்தே.

இது மேல் வினையெஞ்சுகிளவி என்ற எச்சத்திற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : சாவ என்னுஞ் செயவென் எச்சத்தது இறுதி வகரம்—சாவவென்று சொல்லப்படுஞ் செயவெ

னெசசதது இறுதிககண நின்ற அகரமும் அதனற பறறப்பபட வகரமும், கெடுதலும் உரிதது—கெட்டுநிற றலுங் கெடாது நிறறலும் உரிதது எனறவாறு.

உதாரணம் : கோடடிடைச சாககுத்தினுன என வரும். சீறினுன தகாததான் புடைததான என ஓடுக. கெடா தது முன்னா முடிததாம.

இதன் 'வினையெஞ்சுகிளவி' (எழு-உாச.) என் றதனபின் வையாததனுன இயலபுகணததம இந் நிலை மொழிககேடு கொளக. சாளுன்றான நீண்டான் மாண டான யாததான வீழத்தான் அடைந்தான என ஓடுக. ()

உகயி. அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியு மண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியுஞ் செய்ம்மன வென்னுந் தொழிலி று சொல்லு மேவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியுஞ் செய்த வென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியுஞ் செய்யிய வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியு மம்ம வென்னு முரைப்பொருட் கிளவியும் பலவற் றிறுதிப் பெயர்க்கொடை யுளப்பட வன்றி யனைத்து மியல்பென மொழிப.

இஃது அகர றறறுள ஒருசார பெயாகமும் வினைக்கும் இடைகமும் முன்னெயதியது விலககியும் எயநாததெய்து விததம இலககணங் கூறுகினறது.

இதன் பொருள் : அன்ன எனனும் உவமக கிள வியும்—அன்ன என்று சொல்லப்படும உவமவுருபாகிய அகர றறறு இடைசசொல்லும், அண்மை சுட்டிய விளி நிலை கிளவியும்—அணியாரைக கருதின விளியாகிய நிலைமையினைபுடைய அகர றறறு உயாதினைப பெயாச

சொல்லும், செய்ம்மன என்னுந் தொழிலிற்சொல்லும்—
 செய்ம்மன என்று சொல்லப்படுந் தொழிற்சொற் பொருள்
 தருங்கால் உம் ஈற்றான் இறுஞ் சொல்லும், 'எவல் கண்
 ணிய வியங்கோட் கிளவியும்—ஒருவரான் எவற்றொழின்
 மை கருதிக் கூறப்பட்ட எவற் பொருண்மையை முற்ற
 முடித்தலை உணர்த்தும் அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும்,
 செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும்—செய்த என்று
 சொல்லப்படும் பெயரெச்சமாகிய அகர ஈற்று வினைச்
 சொல்லும், செய்யிய என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்—
 செய்யிய என்று சொல்லப்படுகின்ற வினையெச்சமாகிய
 அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், அம்ம என்னும் உரைப்
 பொருட் கிளவியும்—அம்ம என்று சொல்லப்படும் எதிர்
 முகமாக்கிய அகர ஈற்று இடைச் சொல்லும், பலவற்று
 இறுதிப் பெயர்க்கொடை உளப்பட—பன்மைப் பொருளை
 உணர்த்தும் அகர ஈற்றுப் பெயர்கள் ஐந்தினையும் முற்
 கூறியவற்றோடு கூட்டிக் கொடுத்தல் உள்ளிட்டு, அன்றி
 அனைத்தும் இயல்பென மொழிப—அவ் வெட்டுச் சொல்
 லும் இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்ற
 வாறு.

உதாரணம் : பொன்னன்ன குதிரை செந்நாய் தகர்
 பன்றி என இது 'வினையெஞ்சு கிளவி' (எழு-உாச.)
 என்பதனான் மிக்முடித்தலை விலக்கிற்று. உரை கேள் செல்
 தா போ என 'உயிரீரூகியவுயர்தினை' என்னுஞ் சூத்தி
 ரத்தான் இயல்பாய் முடிவது ஈண்டு நகரங்கெட்டு அகர
 ஈறாய் விளியேற்று முடிந்தமையின் எய்தாததெய்துவித்
 தது. உண்மனகுதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என்பனவற்
 றிற்கு உண்ணுமென விரித்தும் யானுண்மன நீயுண்மன
 அவனுண்மன என நிறுத்திக் கூழ் சோறு தேன் பால் என
 வருவித்தும் முடிக்க. இவற்றிற்கும் அவ்வாறே விரித்துக்
 கொள்க. இங்ஙனஞ் செய்யுமென்பதன் பொருட்டாகிய

மனவெ னிறுதிச்சொல் அக் காலம் வழங்கியதாதலின் ஆசிரியர் அதனையும் வேறாக எடுத்தோதினார். யானும் நின் னோடுடன்வருக அவன்செல்க அவள்செல்க அவர்செல்க என நிறுத்திக் காட்டின்கண் செறுவின்கண் தாலேக்கண் போரின்கண் என வருவித்து முடிக்க. இவை எவற் பொருண்மையை முற்ற முடித்தன. எவல் கண்ணிய வெனவே எவல் கண்ணுதனவும் உளவாயின. அவை நீசெல்க அதுசெல்க அவைசெல்க என நிறுத்தி முற்கூறிய காடுமுதலியவற்றை வருவித்து முடிக்க. இவை எவற் பொருண்மையை முற்ற முடியாதன. அஃறிணை எவற் பொருண்மையை முற்ற முடியாமை வினையியலுள் வியங்கோட்கண்ணே பொருளியலுஞ் செய்யுளியலும்பற்றிக் கூறுதும். மனவும் வியங்கோளும் எய்தாததெய்துவித்தது. உண்டகுதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி இதுவும் அது. இதற்கு உரிய உண்ணுத குதிரையென்னும் எதிர்மறையும் நல்லகுதிரையென்னுங் குறிப்புங் கொள்க. உண்ணிய கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் இது மூன்றர் வினையெச்சம் வல்லெழுத்துப்பெறுக என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று. அம்மகொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என்பது இடைச்சொல்லாதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது. இதுகேளாய் கொற்றனே என எதிர்முகமாக்கியவாறு காண்க. பல்லகுதிரை பலகுதிரை சில்லகுதினா சிலகுதிரை உள்ளகுதிரை இல்லகுதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என ஒட்டுக. இக்காலத்துப் பல்ல சில்ல என்பது வழங்காது. இதுவும் விளக்குறிது என்றற்போலப் பலக்குதிரையென வல்லெழுத் தெய்தியதனை விலக்கிற்று. விளிநிலக்கிளவி யாகிய பெயர் முற்கூறாததனானே செய்யுமென்பதன் மறையாகிய செய்யாதவென்பதற்கும் இவ்வியல்பு முடிபுகொள்க. அது வாராத கொற்றனென வரும். இவ்வியல்பு முடிபிற்குச் செய்யம்மன சிறத்தலின் வியங்கோட்குமுன் வைத்தார். எவல்கண்ணிய என்பதலுன் எவல்கண்ணுததும் உள

தென் றுகூறி ' மன்னியபெருமநீ ' (புறம்-கக.) என உதாரணங் காட்டுகவெனின், அது பொருந்தாது ; கூறுகின்றான் அவன் நிலைபெற்றிருத்தல் வேண்டிமென்றே கருதிக் கூறுதலின் அதுவும் எவல்கண்ணிற்றேயும். எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த பலவற்றிறுதி முற்கூறுகவெனின், அது வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேறுவேறு முடிபுடைத்தென்றற்குஞ் செய்யுண்முடிபு இவ்வியல்புபோற் சிறப்பின்றென்றற்கும் அகர ஈற்றுள் முடிபு கூறாது நின்ற முற்றுவினையும் வினைக்குறிப்பும் இவ்வியல்பு முடிபு பெறுமென்றற்கும் பின்வைத்தார். உண்டனகுதிரை இது முற்றுவினை. கரியனகுதிரை இது முற்றுவினைக்குறிப்பு. இஃது இயல்புகணத்துமுடிபு ' ஞமயவ ' (எழு-கசச.) என்புழிப் பொருந்துவனவெல்லாங் கொள்க. (அ)

உகக. வாழிய வென்னுஞ் செயவென் கிளவியிறுதி யகரங் கெடுதலு முரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வாழிய என்னுஞ் செய என் கிளவி—வாழங்காலம் நெடுங்காலமாகுக என்னும் பொருளைத்தரும் வாழியவென்று சொல்லப்படுஞ் செயவெனெச்சக கிளவி, இறுதி யகரங் கெடுதலும் உரித்து—இறுதிக்கண் அகரமும் அதனாற்பற்றப்பட்ட யகரவொற்றுங் கெட்டு முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

கெடுதலுமெனவே, கெடாதுமுடிதலே பெரும்பான்மை யென்றவாறு.

வாழிகொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என வரும். வாழிய என்பதே பெரும்பான்மை. வாழியயான் நீ அவன் அவள் அவர் அது அவை என இது. மூன்றிடத்துஞ் சேறலின்

‘ உயிரீராகிய முன்னிலைக் கிளவியும் ’ (எழு-கடுக.) என் புழி முன்னிலையியல்பாம் என்றதன்கண் அடங்காதாயிற்று. இது குறிப்புவினங்கோள்.

ஒன்றென முடித்தலான் இஃது இயல்புகணத்துங் கொள்க. வாழிஞெள்ளா என வரும். இவை வாழ்த்தப் படும்பொருள் வாழவேண்டு மென்னுங் கருத்தினனாகக் கூறுதலின் எவல்கண்ணிற்றேயாம். அல்லாக்கால் ‘வாழ்த்தியல்வகையே நாற்பாற்குமுரித்தே’ (செய்யுளியல்-காஈ.) என்பதற்கும் வாழ்த்தியலாகச் சான்றோர் கூறிய செய்யுட்களுக்கும் பயனின்றமென்று உணர்க. (க)

உகஉ. உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரை [யார்.

இஃது அம்மவென்பதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : உரைப்பொருட் கிளவி—எதிர்முக மாக்கும் பொருளையுடைய அம்மவென்னுஞ் சொல், நீட்டமும் வரையார்—அகரமாகி நின்றலேயன்றி ஆகாரமாய் நீண்டுமுடிதலையும் நீக்கார் என்றவாறு.

அம்மா கொற்ற சாத்தா தேவா பூதா என வரும். உம்மையால் நீளாமையே பெரும்பான்மையாம். வரையாது கூறினமையின் நீட்சி இயல்புகணத்துங் கொள்க. அம்மா ஞெள்ளா நாகா மாடா வடுகா ஆதா என ஒட்டுக. (உ)

உகஈ. பலவற் றிறுதி நீடுமொழி யுளவே செய்யுள் கண்ணியு தொடர்மொழி யான.

இது முற்கூறிய பலவற்றிறுதிக்கண் சிலவற்றிற்குச் செய்யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பலவற்று இறுதி நீடும் மொழி உள்—பலவற்றை உணர்த்தும் ஐவகைச்சொல்லின் இறுதி

அகரம் நீண்டுமுடியுமொழிகளுஞ் சில உள, செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி ஆன—பாண்டிளவெனிற் செய்யுளாத லைக் கருதிய ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சிப்படுஞ் செய்யுண் முடிபுடைய மொழிகளின்கண் என்றவாறு.

உடைத்தென்னுது உளவென்ற பன்மையான் வரு மொழிக்கட சில என்பது வந்து நீதிமென்று கொள்க. செய்யுளான என்னுது செய்யுள்கண்ணிய தொடர்மொழி யான என்றதனாற், பல என்பதன் இறுதி அகரம் நீண்டுழி நிலைமொழி அகரப்பேறும் வருமொழி னாகரமாகிய மெல் லெழுத்துப்பேறும், வருமொழியிறுதி நீண்டவழி அகரப் பேறும் மகரமாகிய மெல்லெழுத்துப்பேறுங் கொள்க.

உதாரணம் : ' பலாஅஞ் சிலாஅ மென்மனார் புலவர் ' இதன் சொன்னிலை பலசில என்னுஞ் செவ்வெண். (கக)

உகச. தொடர லிறுதி தம்முற் றும்வரின் லகரம் றகரவொற் றுகலு முரித்தே.

இது பலசில என்பனவற்றிற்கு இயல்பேயன்றித் திரிபும் உண்டென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : தொடர் அல் இறுதி—தொடர் மொழியல்லாத ஈரெழுத்தொருமொழியாகிய பலசில என் னும் அகர ஈற்றுச்சொல், தம்முன் தாம்வரின்—தம் முன்னே தாம் வருமாயின், லகரம் றகரவொற்று ஆகலும் உரித்து—தம் ஈற்றினின்ற லகரவொற்று றகரவொற்றுகத் திரிந்து முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

உம்மையாற் றிரியாமையும் உரித்தென்றார்.

உதாரணம் : பற்பலகொண்டார் சிற்சிலவித்தி என வரும். அகர ஈற்றுச் சுட்டல்லாத குற்றெழுத்து ஓரொ

முத்தொருமொழியாகுவன இன்மையின் தொடரலிறுதியெனவே ஈரொழுத்தொருமொழியே உணர்த்திற்று. தன்முனென்னாது தம்முனென்ற பன்மையாற் பலசில என நின்ற இரண்டுந் தழுவப்பட்டன.

தம்முன்வரினென்னாது தாமென்றதொற் பலவின்முன் பலவருதலுஞ் சிலவின்முன் சிலவருதலுங் கொள்க. லகரம் றகரவொற்றாமென ஒற்றிற்குத் திரிபு கூறி அகரங்கெடுத்தல் கூறிற்றிலரெனின், அது வாராததொல் வந்ததுமுடித்தலென்னும் உத்தபெறவைத்த தென்று உணர்க. இதனை ஞாபகமென்பாரும் உளர். அருத்தாபத்தியால் தம்முன் தாம் வரினெனவே தம்முன் பிறவரின் லகரம் றகரவொற்றாகாது அகரங்கெடுமென்று கொள்ளப்படும்.

உதாரணம் : பல்கடல் சேனை தானை பறை எனவும், பல்யானை பல்வேள்வி எனவும், சில்காடு சேனை தானை பறை எனவும், சில்யானை சில்வேள்வி எனவும் வரும். உரித்தென்றது அகர ஈற் றொருமை பற்றி. (ஈஉ)

உகடு. வல்லெழுத் தியற்கை யுறமுத் தோன்றும்.

இது முற்கூறிய இரண்டற்கும் உள்ளதோர் முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வல்லெழுத்து இயற்கை—முற்கூறிய பலசிலவென்னும் இரண்டற்கும் அகர ஈற்றுப்பொதுவிதியிற் கூறிய வல்லெழுத்துமிக்கும் இயல்பு, உறமுத்தோன்றும்—மிகுதலும் மிகாமையுமாய் உறமுந்துவரத் தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பலப்பல பலபல சிலச்சில சிலசில என வரும். ஈண்டுந் தம்முன் தாம்வருதல் கொள்க. இயற்கையென்றதொன் அகரங்கெட லகரந் திரிந்துந் திரியாதும் உறமுந்தும் முடிதலுங் கொள்க. பற்பல பல்பல சிற்சில

சில்சில என வரும். தோன்று மென்றதனான் அகரங்கெடலகரம் மெல்லெழுத்தும் ஆய்தமுமாகத் திரிந்து முடிதலுங்கொள்க. பன்மீன்வேட்டத்து பன்மலர் பஃரூலி பஃரூழிசை சின்னூல் சிஃரூழிசை என வரும். இது முன்னர்த் தோன்றுமென்று எடுத்தோதிய சிறப்புவிதியால் அகரங்கெட நின்ற லகரவொற்றின் முடிபாகவின் தகரம் வருவழி ஆய்தமென்பதனான் முடியாது. (க௩)

உகக. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது அகர ஈற்றிற்கு அல்வழிமுடிபு கூறி வன்கணத்தோடு வேற்றுமை தொக்குநின்ற முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோரற்று—அகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் முற்கூறிய அல்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய்க்கசதப முதன்மொழி வந்துழித் தத்தம் ஒத்தவொற்று இடைமிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : இருவிளக் கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் என வரும். இருவிளக் குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனக் குணவேற்றுமைக் கண்ணுங்கொள்க. இருவிள வென்பது ஓலை; வேண்டுகத்து ஓரூர்; கருவூரினகத்து ஒரு சேரியுமென்ப. இருவிளவிற் கொற்றன் என விரிக்க. (க௪)

உக௪. மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகு
[மே.

இஃது அகர ஈற்று மரப்பெயர்க்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகும்—அகர ஈற்று மரப்பெயராய சொல் வேற்றுமைப்

பொருட் புணர்ச்சிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அதங்கோடு விளங்கோடு செதிள் தோல்பு என வரும்.

இது 'கசதப முதலிய' (எழு-கசந.) என்பதனான் முடியும். (கடு)

உகஅ. மகப்பெயர்க் கிளவிக் கின்னே சாரியை.

இஃது அகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : மகப்பெயர்க் கிளவிக்கு இன்னே சாரியை—அகர ஈற்று மக என்னும் பெயர்ச் சொல்லிற்கு வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வருஞ் சாரியை இன் சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம் : மகவின் கை செவி தலை புறம் என வரும். சாரியைப்பேறு வரையாது கூறியவழி நான்கு கணத்துக்கண்ணுஞ் செல்லுமென்பது ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாகலின் மகவின் ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு அடை என ஒட்டுக.

மேல் அவண் என்றதனான் இன்சாரியை பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (கசு)

உகக. அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்தும் அத்தம வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவண்—முற்கூறிய மகவிடத்து அத்து வரினும், வரைநிலை இன்று—இன்னேயன்றி அத்

துச்சாரியையும் ஈற்று வல்லெழுத்தும் வந்து முடியினும் நீக்கும் நிலைமையின்று என்றவாறு.

உதாரணம் : மகத்துக் கை செவி தலை புறம் என வரும்.

அவண் என்றதனால் மகப்பால்யாடு என வல்லெழுத்துப்பேறும், மகவின்மை என மேல் இன்சாரியை பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வும், விளவின்மேலே என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வங் கொள்க. நிலையென்றதனால் மகம்பால்யாடு என மெல்லெழுத்துப்பேறங் கொள்க.(கஎ)

உஉய. பலவற் றிறுதி யுருபிய நிலையும்.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்தும் வற்றும் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பலவற்றிறுதி—பல்ல பல சில உள்ள இல்ல என்னும் பலவற்றை யுணர்த்தும் அகர ஈற்றுச் சொற்களின் இறுதி, உருபியல் நிலையும்—உருபியற்கண் வற்றுப்பெற்றுப் புணர்ந்தாற்போல உருபினது பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் வற்றுப்பெற்றுப் புணரும் என்றவாறு.

ஈற்று வல்லெழுத்து அதிகாரத்தாற் கொள்க.

உதாரணம் : பல்லவற்றுக்கோடு பலவற்றுக்கோடு சிலவற்றுக்கோடு உள்ளவற்றுக்கோடு இல்லவற்றுக்கோடு செதிள் தோல் பூ•என ஒட்டுக. உருபு விரிந்துழி நிற்குமாறுபோலன்றி அவ்வுருபு தொக்கு அதன் பொருள் நின்று புணருங்கால் வேறுபாடு உடைமையின் அவ்வேறுபாடுகள் ஈண்டு ஒதினார் இத்துணையு மென்று உணர்க.

(கஅ)

உஉக. ஆகார விறுதி யகர வியற்றே.

இஃது ஆகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆகார இறுதி அகர இயற்று—ஆகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் அகர ஈற்று அல்வழியது இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழித் தத்தம் ஒத்த ஒற்று இடைமிகும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மூங்காக்கடிது தாராக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என ஒட்டுக. (கக)

உஉஉ. செய்யா வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியு மவ்விய நிரியா தென்மனார் புலவர்.

இஃது ஆகார ஈற்று வினைச்சொன்முடியு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்—செய்யா வென்னும் வினையெச்சமாகிய சொல்லும் உம்மையாற் பெயரெச்ச மறையாகிய சொல்லும், அவ்வியல் நிரியாது என்மனார் புலவர்—வல்லெழுத்து மிகு முடியும் அவ்வியல்பிற் நிரியாதென்று சொல்லுவார் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : உண்ணாக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், உண்ணாக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும் வரும். (உஉ)

உஉஊ. உம்மை யெஞ்சிய விருபெயர்த் தொகை

[மொழி

மெய்ம்மை யாக வகர மிகுமே.

இஃது ஆகார ஈற்று அல்வழிக்கண் உம்மைத்தொகை முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி—உம்மை தொக்குநின்ற இருபெயராகிய தொகைச்சொற்கள், மெய்ம்மையாக அகரம் மிகும்—மெய்யாக நிலைமொழியீற்று அகரம் மிக்ருமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உவாஅப்பதினான்கு இராஅப்பகல் என வரும். மெய்ம்மையாக என்பதனான் வல்லைழுத்துக் கொடுக்க. இஃது எழுவாயும் பயனிலையுமன்றி உம்மைத் தொகையாதலின் மாட்டேற்றான் வல்லைழுத்துப் பெறா தாயிற்று.

உம்மைதொக்க என்னுது எஞ்சிய என்ற வாய் பாட்டுவேற்றுமையான் அராஅப்பாம்பு எனப் பண்புத் தொகைக்கும் இராஅக்கொடிது என எழுவாய்முடிபிற்கும் இராஅக்காக்கை எனப் பெயரெச்சமறைக்கும் அகரப்பேறு கொள்க. வருமொழி வரையாதுகூறினமையின் இயல்பு கணத்துக்கண்ணும் அகரப்பேறு கொள்க. இராஅவழுது ணங்காய் என வரும். இஃது உம்மைத்தொகை. அராஅக்குட்டி என்பது பண்புத்தொகையும் வேற்றுமைத்தொகையுமாம். உவாஅப்பட்டினி என்பது வேற்றுமைத்தொகை.

உஉச. ஆவு மாவும் விளிப்பெயர்க் கிளவியும்
யாவென் வினாவும் பல்வற் றிறுதியு
மேவல் குறித்த வுரையசை மியாவுந்
தன்றொழி லுரைக்கும் வினாவின் கிள
[வியோ
டன்றி யனைத்து மியல்பென மொழிப.

இஃது எய்தியது விலக்கலும் எய்தாததெய்துனித் தலும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: ஆவும்—ஆவென்னும் பெயரும், மாவும்—மாவென்னும் பெயரும், விளிப்பெயர்க் கிளவியும்—விளித்தலையுடைய பெயராகிய உயர்திணைச் சொல்லும், யாவென் வினாவும்—யாவென்னும் வினாப்பெயரும், பலவற்று இறுதியும்—பன்மைப் பொருள் உணர்த்தும் ஆகார ஈற்றுப் பெயரெச்ச மறையாகிய முற்று வினைச் சொல்லும், எவல் குறித்த உரையசை மியாவும்—முன்னிலை யேவல் வினையைக் கருதிவரும் எதிர்முகமாக்குஞ் சொல்லினைச் சேர்ந்த மியாவென்னும் ஆகார ஈற்று இடைச் சொல்லும், தன் தொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவியொடு—தனது தொழிலினைச் சொல்லும் ஆகார ஈற்றுத் தன்மையாகிய வினாச்சொல்லோடு கூட, அன்றியனைத்தும்—அவ் வெழுவகையாகிய சொல்லும், இயல்பென மொழிப—இயல்பாய் முடியுமென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆகுறிது மாகுறிது சிறிது தீது பெரிது குறிய சிறிய தீய பெரிய என ஒட்டுக. இஃது ஆகார ஈற்றுப் பெயராகலின் மிக்குமுடிவன மிகாவென எய்தியது விலக்கிற்று. ஊராகேள் செல் தா போ என இஃது இயல்பாமென்ற உயர்திணைப் படர்க்கைப்பெயர் திரிந்து முன்னிலையாய் விளியேற்றலின் எய்தாத தெய்துவித்தது. யாகுறிய சிறிய தீய பெரிய என இதுவும் பெயராகலின் எய்திய இயைபுவல்லெழுத்து விலக்கியதாம். உண்ணா குதிரைகள் செந்நாய்கள் தகர்கள் பன்றிகள் என இஃது எய்தியது விலக்கிற்று, செய்யாவென்னுஞ் சூத்திரத்து உம்மையாற்பெற்ற வல்லெழுத்தினை விலக்கலின். கேண்மியா கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா எனவும், உண் கா கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா எனவும் இவ்விடைச் சொற்கள் முடியாமையின் எய்தாத தெய்துவித்ததுமாம். உண்கா என்பது யானுண்பேனோ என்னும் பொருட்டு. இயல்பு கணத்துக்

கண்ணாயின் 'ஞமயவ' (எழு-கசச.) என்பதனை முடிபெய்தும். (உஉ)

உஉரு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனே ரற்றே.

இஃது ஆகார ாறு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக் கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக் கண்ணும்—ஆகார ாற்றுப்பெயர் அவ்வழிக் கண்ணேயன்றி வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக் கண்ணும், அதனோற்று—அகர ாற்று அவ்வழியோடு ஒருதன்மைததாய் வல்லெழுத்தவந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தாரா மூங்கா வங்கா என நிறுத்திக் கால் செவி தலை புறம என வருவித்து வல்லெழுத்தக கொடுத்து ஒட்டுக. (உஉ)

உஉசூ. குறியதன் முன்னரு மோரெழுத்து
[மொழிக்கு
மறியத் தோன்று மகரக் கிளவி.

இஃது அவ் வீறறிற்கு எய்தியதன்மேற சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலின்.

இதன் பொருள் : குறியதன் முன்னரும்—குறறெழுத்தின் முன்னின்ற ஆகார ாற்றிற்கும், ஓரெழுத்தது மொழிகும்—ஓரெழுத் தொருமொழியாகிய ஆகார ாற்றிற்கும், அகரக்கிளவி அறியத்தோன்றும்.—நிலைமொழிக்கண் அகரமாகிய எழுத்தது விளங்கத் தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பலாஅககோடு செதிள் தோல் பூ எனவும், காஅக்குறை செய்கை தலை புறம எனவும் வரும். ஓரெழுத்தொருமொழி அகரம் பெறுதல் சிறுபான்மை

யென்றறகு அதனைப் பிறகூறினா. இது நிலைமொழிச செய்கையாதலிற் பலாஅவிலை பலாஅநா என இயலபு கணத்துங் கொள்க. அறியு என்றதனான் அவ் வகரம ரரிடததும் பொருநதினவழிக கொள்க.

இன்னும் இதனானே அண்ணாஅத்தேரி திட்டாஅத் துகளும என அததுக கொடுத்தும், உவாஅதது ஞான்று கொண்டான என அததும் ஞான்றுங் கொடுத்தும், உவாஅததாறகொண்டான என அததும் ஆணுங் கொடுத்தும் இடாஅவினுடகொண்டான் என இன்னும் ஏழனுரு புங் கொடுத்தது செய்கைசெய்து முடிக்க.

இன்னும் இதனானே மூங்காவினகால மூங்காவின்றலை என உருபிறகுச் சென்ற சாரியை பொருடகட் சென்றுழி இயைபு வலலெழுத்துக்கேடுங் கொள்க. (உச)

உஉஎ. இராவுவென் கிளவிக் ககர மில்லை.

இஃது ஆகார ஈறறுப் பெயர்க்கு ஒருவழி எய்தியது விலகுகுகின்றது.

இதன் பொருள் : இராவுவென் கிளவிக்கு—இராவுவென் னும் ஆகார ஈறறுச சொலலிறகு, அகரம இல்லை—முற கூறிய அகரம பெறுதலின்றி வலலெழுத்துபபெறறு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : இராககொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். இராஅககாககை இராஅககூத்து எனப பெயரெசசமறைபபொருள் தாராது இராவிடத்துக காககை இராவிடத்துககூத்து என வேற்றுமைகருதியவழி இராககாககை இராககூத்து என அகரமபெருதென்று உணர்க. (உரு)

உஉஅ. நிலாவென் கிளவி யத்தொடு சிவணும்.

இஃது அகரம் விலக்கி அதிகாரவல்லெழுத்தினோடு அத்துவகுத்தலின் எய்திய்தன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நிலாவென் கிளவி அத்தொடு சிவனும்—நிலா வென்னுஞ் சொல் அத்துச் சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நிலா அத்துக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். நிலைமொழித் தொழிலை விலக்குமாதலின் அத்துவகுப்ப அகரம் வீழ்ந்தது. இதற்கு எழுநுருபு விரிக்க. நிலா அக்கதிர் என்பது 'வேற்றுமைக்கண்ணும்' (எழு-உஉரு.) என்பதனான் ஈற்று வல்லெழுத்துப்பெற்றது. நிலா அமுற்றமென்பது 'ஒட்டுதற்கொழுகிய வழக்கு' அன்மையின் அத்துப் பெருதாயிற்று. ஈண்டு வருமொழி வரையாது கூறினமையின் நிலா அத்துஞான் றன் என இயல்புகணத்துக்கண்ணும் ஏற்பன கொள்க.

உஉகீ. யாமரக் கிளவியும் பிடாவுந் தளாவு
மாழுப் பெயரு மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது வருமொழி வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : யாமரக் கிளவியும்—யாவென்னும் மரத்தை உணர நின்ற சொல்லும், பிடாவுந்—பிடாவென்னுஞ் சொல்லும், தளாவுந்—தளாவென்னுஞ் சொல்லும், ஆம் முப்பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகும்—ஆகிய மூன்று பெயரும் வல்லெழுத்து மிகாது மெல்லெழுத்துமிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : யா அங்கோடு பிடா அங்கோடு தளா அங்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவரும். வருமொழித் தொழிலா

கிய மெல்லெழுத்து வகுப்பவே வல்லெழுத்து விலக்கிற்
றும். இதற்கு விலக்காமையின் அகரம் பெற்றது. (௨௭)

௨௩௦. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது, அகரத்
தோடு மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்தும் பெறு
மென்றலின்.

இதன் பொருள் : வல்லெழுத்து மிகினும் மானம்
இல்லை—முற்கூறிய மூன்று பெயர்க்கும் மெல்லெழுத்தே
யன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியினுங் குற்றமில்லை என்ற
வாறு.

உதாரணம் : யாஅக்கோடு பிடாஅக்கோடு தளாஅக்
கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். மானமில்லை என்றத
னால் இம் மூன்றற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை
பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க.
யாவின்கோடு பிடாவின்கோடு தளாவின்கோடு என வரும்.
சாரியை பெறவே அகரம் வீழ்ந்தது.

இன்னும் இதனானே யாஅத்துக்கோடு பிடாஅத்துக்
கோடு தளாஅத்துக்கோடு என அத்துப் பெறுதலுங்
கொள்க, அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலின்.

யாமரக் கிளவி யென்பதனைக் 'குறியதன் முன்னர்'
(எழு-௨௨௬.) என்பதன்பின் வையாதவதனால் இராவிற்
கொண்டான் நிலாநிற்கொண்டான் என உருபிற்குச்சென்ற
சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து
வீழ்க்க. (௨௮)

௨௩௧. மாமரக் கிளவியு மாவு மாவு
மாமுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன

வகரம் வல்லெழுத் தவையவ ணிலையா
னகர மொற்று மாவு மாவும்.

இஃது எய்தியது விலக்கி எய்தாத தெய்துவித்தது. இம்மூன்றும் வல்லெழுத்துப் பெறா என்றவின் எய்தியது விலக்கிற்று. மாமரத்துக்கு அகரமும் ஐஞ்சும ஒற்றும் எனையவற்றிற்கு னகர ஒற்றும் எய்தாத தெய்து வித்தது.

இதன் பொருள் : மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும் ஆம் முப்பெயரும் அவற்றோரன்ன—மாமரமாகிய சொல்லும் ஆவென்னுஞ் சொல்லும் மாவென்னுஞ் சொல்லுமாகிய மூன்று பெயரும் யாமரம் முதலிய மூன்றோடும் ஒரு தன்மையவாய் மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும், ஆவும் மாவும் அகரம் அவண் நிலையா னகரம் ஒற்றும்—அவற்றுள் ஆவும் மாவும் புணர்ச்சியிடத்து அகரம் நிலை பெறவாய் னகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும், எனவே அருத்தாபத்தியான் மாமரத்திற்கு அகரம் நிலைபெற்று ஐஞ்சும ஒற்றும் பெறுமாயிற்று ; அவை வல்லெழுத்து அவண் நிலையா—ஆம் மூன்று பெயரும் முற்கூறிய வல்லெழுத்துப் புணர்ச்சி யிடத்து நிலைபெறவாய் வரும் என்ற வாறு.

அவணிலையா என்றதனை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக.

உதாரணம் : மாஅங்கோடு செதிள் தோல் பூ ஆன்கோடு மான்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

ஆவும் மாவும் அவற்றோரன்ன என்று ஞாபகமாகக் கூறியவதனால் மாங்கோடுடன் அகர மின்றியும் வரும்.

இனி, அவண் என்றதனால் காயாங்கோடு நுணங்கோடு ஆணங்கோடு என்றற்போலப் பிறவும் மெல்லெழுத்துப் பெறுதலும், அங்காக்கொண்டான் இங்காக்கொண்டான் உங்காக்கொண்டான் எங்காக்கொண்டான் என இவற்றுள்

ஈழாம் வேற்றுமை யிடப்பொருள் உணர நின்ற இடைச் சொற்கள் வல்லெழுத்துப் பெற்றுதலும், ஆவின்கோடு மாவின்கோடு எனச் சிறுபான்மை இன் பெறுதலும், பெற்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க.

மாட்டேற்றான் மூன்று பெயரும் வல்லெழுத்துப் பெறாது மெல்லெழுத்துப் பெற்றவாறும் மாமரம் அகரம் பெற்றவாறும் இச் சூத்திரத்தின் கண்ணழிவான் உணர்க.

உகஉ. ஆனொற் றகரமொடு நிலையிட னுடைத்தே.

இஃது அவற்றுள் ஆனென்றதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆனொற்று—ஆவென்னுஞ் சொன் முன்னர்ப் பெற்று நின்ற னகரவொற்று, அகரமொடும் நிலையிடன் உடைத்து—அகரத்தோடு கூடி நிற்கும் இட னும் உடைத்து என்றவாறு.

இடனுடைத்தென்ற வதனால் வன்கண மொழிந்த கணத்து இம் முடிபெனக் கொள்க.

உதாரணம் : ‘ ஆனநெய் தெளித்து நான நீவி ’ ‘ ஆன மணிகறங்குங் கானத்தாங்கண் ’ என வரும். அகரமொடும் என்ற உம்மையால் அகரமின்றி வருதலே பெரும்பான்மை. ஆனெய்தெளித்து ஆன்மணி ஆன்வால் என வரும். (கூ)

உகக. ஆன்முன் வருஉ மீகார பகரந்

தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலு முரித்தே.

இஃது ஆனென்பதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆன்முன் வருஉம் ஈகாரபகரம்—ஆனென்னுஞ் சொன்முன்னர் வருமொழியாய் வருகின்ற

ஈகாரத்தோடு கூடிய பகரமாகிய மொழி, தான் மிகத் தோன்றி—அப் பகரமாகிய தான் மிக்கு நிற்ப நிலைமொழி னகரத்திற்குக் கேடு தோன்றி : குறுகலும் உரித்து—ஈகாரம் இகரமாகக் குறுகி நின்றனும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆப்பி என வரும்.

உம்மை எதிர்மறை யாகலான் ஆன்பீ என்றுமாம்.

உகசு. குறியத னிறுதிச் சினைகெட வகர
மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே.

இஃது ஆகார ஈற்றுட் சிலவற்றிற்குச் செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : குறியதன் இறுதிச் சினைகெட—குற்றெழுத்தின் இறுதிக்கண் நின்ற ஆகாரத்தினது இரண்டு மாத்திரையில் ஒரு மாத்திரை கெட்டு அஃது அகரமாய் நிற்க, உகரம் அறிய வருதல் செய்யுளுள் உரித்து—ஆண்டு உகரம் புலப்பட வருதல் செய்யுளிடத்து உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் :

‘இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை’ (நற்-கக.)

‘புறவுப்புறத் தன்ன புன்காயுகாய்’ (குறு-உஎச.)

என வரும். உகரம் வகுப்பவே நிலைமொழி அகரங் கெட்டது. அதிகார வல்லெழுத்து விலக்காமையின் நின்று முடிந்தது. இனி நிலைமொழித்தொழில் வரையாது கூறினமையின் இயல்பு கணத்திற்கும் இவ் விதி எய்திற்குகலின், ஆண்டு வரும் உகரம் புலப்பட வாராமையும் உணர்க. சுறவுயர்கொடி அரவுயர்கொடி முழவுறழ்தோள் என இவை குறியதனிறுதிச் சினை கெட்டு வருமொழி உயிர் முதன் மொழியாய் வருதலின் வகர உடம்படு மெய்

பெற்று உகரம் பெறாது முடிந்தன. இவற்றிற்கு இரண்டா முருபு விரிக்க. மூன்றாவதுமாம். (௩௨)

உ௩௩. இகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது இகர ஈற்றுப்பெயர்க்கு அல்வழிமுடிபு தொகை மரபிற் கூறி ஈண்டு வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்—இகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொன் முன்னர் அதிகாரத்தாற் கசதப முதன்மொழி வந்துழி, வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகும்—வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின் தமக்குப் பொருந்தின வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கிளிக்கால் சிறகு தலை புறம் என வரும். புலி நரி என்றற் போல்வனவும் அவை.

இனிக் கிளிகுறுமை கிளிக்குறுமை எனக் குணம் பற்றிவந்த உறழ்ச்சிமுடிபு மேல் 'வல்லெழுத்து மிகினும்' (எழு-உசகூ.) என்னுஞ் சூத்திரத்து 'ஓல்வழியறிதல்' என்பதனற் கொள்க. (௩௩)

உ௩௪. இனியணி யென்னுங் காலையு மிடனும்
வினையெஞ்சு கிளவியுஞ் சுட்டு மன்ன,

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது, இவ் வீற்று இடைச் சொற்கும் வினைச்சொற்கும் முடிபு கூறுதலின்.

இதன் பொருள் : இனி அணி என்னுங் காலையும் இடனும்—இனியென்றும் அனியென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற காலத்தையும் இடத்தையும் உணரநின்ற இடைச்

சொல்லும், வினையெஞ்சு கிளவியும்—இவ் வீற்று வினையெச்சமாகிய சொல்லும், சுட்டும்—இவ் வீற்றுச்சுடாகிய இடைச்சொல்லும், அன்ன—முற்கூறியவாறே வல்லெழுத்து மிககுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : இனிக்கொண்டான் அணிக்கொண்டான் தேடிக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், இக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும் வரும். இவ் விடைச்சொன்முன்றும் இப்பொழுதுகொண்டான் அணிய இடத்தே கொண்டான் இவ்விடத்துக்கொற்றன் என உருபின்பொருள்படவந்த வேற்றுமை யாதலின் வேறேதி முடிததார். (௩௪)

உகஎ. இன்றி யென்னும் வினையெஞ்சியுதி
நின்ற விகர முகர மாத
றொன்றியன் மருங்கிற் செய்யுளு ளரித்தே.

இஃது இவ் வீற்று வினையெச்சத்துள் ஒன்றற்குச் செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இன்றி என்னும் வினையெஞ்சு இறுதி நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல்—இன்றியென்று சொல்லப்படும வினையெச்சக்குறிப்பின் இறுதிககண் நின்ற இகரம் உகரமாகத் திரிந்து முடிதல், தொன்றியல் மருங்கிற் செய்யுளுள் உரித்து—பழக நடந்த கூற்றையுடைய செய்யுளுள் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் : ' உப்பின்று புறகை யுண்கமா கொற்கையோனே.'

நின்ற என்றதனால் வினையெச்சத்திற்குமுன் எய்கிய வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

தொன்றியன்மருங்கின் என்றதனான் அன்றியென் பதாஉளு செய்யுளில் இம முடிபு எய்துதல கொள்க. 'இட னன்று துறத்தல வலலியோரே' 'வாளன்று பிடிபா வன்க ண்டவா' 'நாளன்றுபோகி' (புறம-கஉச.) என வரும். முறறியலிகரந் திரிந்து குறறியலுகரமாய் நின்றது. (௩௫)

உ௩அ. சுட்டி னியற்கை முற்கிளந் தற்றே.

இஃது இகர ஈறறுச சுட்டுப்பெயா இயல்புகணத் தோடு முடியுமாறு கூறுதலின எய்தாததெய்துவிததது.

இதன் பொருள்: சுட்டின் இயற்கை—இகர ஈறறுச சுட்டின் இயல்பு, முன் கிளந்தறறு—முன் அகர ஈறறுச சுட்டிறகுக் கூறிய தன்மைததாம என்றவாறு.

என்றது 'சுட்டின்முன்னர் ஞநமத்தோன்றின்' (எழு-உாடு.) என்பது முதலிய நான்கு சூத்திரத்தானுங் கூறிய இலக்கணங்களை அவை மென்கணதது மெல லெழுதது மிகுதலும் இடைக்கணத்தாம உயிராககண்ததாம வகரம பெறுதலுளு செய்யுட்கண் வகரங்கெட்டுச் சுட்டு நீடலுமாம.

இஞஞாண் நூல மணி எனவும், இவ்யாழ இவ்வடடு எனவும், இவ்வடை இவ்வாடை இவ்விலை இவ்வீயம இவ வுரல இவவூதி இவவெழு இவ்வேணி இவ்வையம இவ வொடு இவ்வோக்கம் இவ்வெளவியம எனவும், ரவயினுன எனவும் வரும்.

'ரகாண் டோன்றுமெஞ் சிறநல் லாரே'

என்றதும்,

'களவனோ வல்லன் கணவனென் காற்சிலம்பு

கொள்ளும்விலைப் பொருட்டாற் கொளருரே ய்தொன்று'

(சிலப்-ஊர்குழவரி-எ.)

என்றதும் இதுவென்னுஞ் சுட்டு முதல் உகர ஈரூதலின்
அது செய்யுளகத்துப் • புறனடையான் முடியுமென
உணர்க. (௩௬)

உக்க. பதக்குமுன் வரினே தூணிக் கிளவி
முதற்கிளந் தெடுத்த வேற்றுமை யியற்றே.

இஃது இவ்வீற்று அல்வழிகளுள் அளவுப்பெயருள்
ஒன்றற்குத் தொகைமரபினுள் எய்திய எயென்சாரியை
விலக்கி வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : தூணிக் கிளவிமுன் பதக்கு வரின்—
தூணியாகிய அளவுப்பெயரின்முன்னர்ப் பதக்கு என்னும்
அளவுப்பெயர் வருமாயின், முதற் கிளந்து எடுத்த வேற்
றுமை இயற்று—முன்பு விதந்தெடுத்த வேற்றுமை
முடிபின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்ற
வாறு.

*உதாரணம் : தூணிப்பதக்கு என வரும். இஃது உம்
மைத்தொகை.

வருமொழி முற்கூறியவதனான் அடையொடுவந்துழி
யும் இவ் விதி கொள்க. இருதூணிப்பதக்கு முத்தூணிப்
பதக்கு என ஒட்டுக. கிளந்தெடுத்தவென்றதனால் தூணிக்
கொள் சாமை தோரை பாளரிதம் எனப் பொருட்பெயர்
முன் வந்துழியும், இருதூணிக்கொள் என அது
தான் அடையடுத்துழியுந், தூணித்தூணி தொடித்தொடி
காணிக்காணி பூணிப்பூணி எனத் தன்முன்னர்த் தான்
வந்துழியும் இவ் விதி கொள்க.

இன்னும் இதனானே தன்முன்னர்த் தான் வந்துழியும்
அதுதான் அடையடுத்து வந்துழியும் இக்குச்சாரியை
பெறுதலுங் கொள்க. தூணிக்குத்தூணி இருதூணிக்குத்

தூணி என வரும். இவற்றுட் பண்புத்தொகையும்
உள. (௩௭)

உசய். உரிவரு காலை நாழிக் கிளவி
யிறுதி யிகர மெய்யொடுங் கெடுமே
டகர மொற்று மாவயி னான.

இதவும் அது.

இதன் பொருள் : உரிவரு காலை—நாழிமுன்னர் உரி
வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நாழிக் கிளவி—அந்நாழி
யென்னுஞ்சொல், இறுதி இகரம் மெய்யொடுங் கெடும—
தன் இறுதியினின்ற இகரம் தானேறிய மெய்யொடுங்
கெடும், ஆவயின் ஆன டகரம் ஒற்றும்—அவ்விடத்து
டகரம் ஒற்றாய் வரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாடுரி என வரும். இதனான் யகாரமும்
விலக்குண்டது.

வருமொழிமுற்கூறியவதனான் இருநாடுரி முந்நாடுரி
எனவும ஓடடுக.

இறுதியிகரமென முன்னும ஓர் இகரம் உள்ளதுபோ
லக் கூறியவதனான் ஈணடை நிலைமொழியும் வருமொழியும்
நிலைமொழியாய் நின்று பெயரோடு வல்லெழுத்துமிக்கு
முடிதலுங் கொள்க. நாழிககாயும் உரிக்காயம சுக்கு
தோரை பாளிதம என வரும். (௩௮)

உசக. பனியென வருஉங் தால வேற்றுமைக்
கத்து மின்னுஞ் சாரியை யாகும்.

இஃது இகர ஈற்று வேற்றுமையுள் ஒன்றற்கு வல்லெ
ழுத்தினோடு சாரியைபெறுமென எய்தியதன்மேற் சிறப்பு
விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு—பனியென்று சொல்ல வருகின்ற நோயன்றிக் காலத்தை உணரநின்ற வேற்றுமைமுடிபுடைய பெயர்க்கு, அத்தும் இன்னுஞ் சாரியை ஆகும்—அத்தும் இன்னுஞ் சாரியையாக வரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பனியத்துக்கொண்டான் பனியிற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

வேற்றுமை யென்றதனால் இன்பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (ஈகூ)

உசஉ. வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியு மவ்விய நிலையல் செவ்வி தென்ப.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும்—வளியென்றுசொல்ல வருகின்ற இடக்கரல்லாத ஐம்பெரும்பூதங்களில் ஒன்றை உணரநின்ற சொல்லும், அவ்வியல் நிலையல் செவ்விதென்ப—முன்னைக்கூறிய அத்தும் இன்னும்பெறும் அவ்வியல்பின்கண் நின்றல் செவ்வி தென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : வளியத்துக்கொண்டான் வளியிற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

செவ்விதென்றதனால் இன்பெற்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. (சஉ)

உசந. உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது மரப்பெயரில் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதிக்கின்றது.

இதன் பொருள் : உதிமரக் கிளவி—உதித்தலென்னுந் தொழிலன்றி உதியென்னும் மரத்தினை உணரநின்றசொல்,

மெல்லெழுதது மிகும்—வல்லெழுத்துமிகாது மெல்லெழுதது மிககு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உதிங்கோடு செதிள தோல பூ என வரும்.

அமமுசசாரியை விதிக்கின்ற புளிமரத்தினை இதன் பினைவைத்தமையான் உதியங்கோடு என இதற்கும் அமமுப் பெறுதல கொளக. இஃது இககாலதது ஒதியென மருவீறறு. (சக)

உசச. புளிமரக் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இது வல்லெழுதது விலககி அமமு வகுத்தலின் எய்தியது விலககிப பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : புளிமரக் கிளவிககு அமமே சாரிபை—சுவைபன்றிப புளியென்னும மரத்தினை உணர நின்ற சொலலிறகு அமமென்னுஞ சாரியை வரம என்றவாறு.

உதாரணம் : புளியங்கோடு செதிள தோல பூ என வரும்.

சாரியைப பேறறிடை முன்னாச சூத்திரதது எழுத்துப்பேறு கூறியவதனால் அமமுபபெறறுழி இயைபு வல்லெழுதது வீழ்கக. (சஉ)

உசரு. ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகு [மே.

இது வல்லெழுதது விலக்கி மெல்லெழுதது விதித்தலின் எய்தியது விலககிப பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுதது மிகும்—அம மரப்பெயர்நறிச சுவைபுளி உணர நின்ற பெயர் வல்லெழுதது மிகாது மெல்லெழுதது மிககு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : புலிங்கூழ் சாறு தயிரா பாலிதம் என வரும். பாலிதம் பாத்சோறு. இவற்றிற்கு இரண்டாமுருபு விரிக்க. (சுந)

௨௪௬. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை
யொல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்பினிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை—சுவாபுளி மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்குமுடியினுங் குறறமில்லை, ஒலவழி அறிதல் வழக்கத்து ஆன—பொருந்தும் இடம் அறிக வழக்கிடத்து என்ற வாறு.

உதாரணம் : புலிகூழ் சாறு தயிரா பாலிதம் என வரும்.

ஒலவழி என்றதொற் புரிசசாறு போல எனைய வழக்குப் பயிற்சி இலவென்று கொள்க.

வழக்கத்தான என்றதொன் இவ வீற்றுக்கண் எடுத்தோத்தும இலேசமின்றி வருவன வெல்லாவற்றிற்கும் ஏறகுமாறு செய்கையறிந்து முடித்துக்கொள்க. அவை இன்னினிக கொண்டான் அண்ணணிக கொண்டான் என்பன அடையடுத்ததலின் 'இனியணி' (எழு-௨௩௬.) என்ற வழி முடியாவாய வல்லெழுத்துப் பெற்றன. கப்பிதகதை சென்னிதந்தை எனபன 'அஃறிணை விரவுப்பெயா' (எழு-௧௩௩.) என்பதனுள் இயல்பெயதாது ாண்டு வருமொழித் தகர அகரங் கெடடுக கப்பிதகதை சென்னிததை என முடிந்தது.

கூதாளி கணவிரி என்பனவற்றிற்கு அமமுக கொடுத்து இகரங்கெடுத்ததுக கூதாளுங்கோடு கணவிரங்கோடு

செதிள் தோல பூ என முடிக்க. 'கூதள நறும்பூ' எனக் குறைந்தும் வரும். இனி இவை மகர ஈறாயும் வழங்கும். அது 'வெண்கூதாளததுத் தண்பூங்கோதைபா' என அத்துப்பெற்று மகரங்கெட்டுங் 'கணவிரமால் யிடேககழிந் தன்ன' என மகரங்கெட்டுங் கணவிரங்கோடு என மெல்லெழுத்ததுப பெற்றும நிற்கும்.

கட்டி என நிறுத்தி இடி அகல எனத் தந்து டகரத்தில இகரங்கெடுத்ததுக் கட்டிடி கட்டகல என முடிக்க. பருத்திக்குச சென்றானென ஈற்று வல்லெழுத்தும இக்குங் கொடுத்தது முடிக்க. துளியத்துக் கொண்டான் துளியிற கொண்டான என அத்தும இன்னுங் கொடுத்து முடிக்க. புளிங்காய் வேட்கைத்தன்று எனவும் புளிம்பழம எனவும் அமமுப்பெறாது மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடித்துங் கொள்க. இன்னும் இதனானே உருபிறகுச சென்ற சாரியை பொருட்கடசென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்துக் கெடுத்ததுக கிளியினகால் புளியின்கோடு உதியின்கோடு என முடிக்க. (சச)

உசஎ. நாண்முற் றேன்றுந் தொழினிலைக் கிள

[விக்

கானிடை வருத லைய மின்றே.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்து விலக்கி ஆன் சாரியை விதிகின்றது.

இதன் பொருள் : நாள் முன் தோன்றுந் தொழினிலைக் கிளவிககு—இகர ஈற்று நாடபெயர்களின் முன்னாத் தோன்றுந் தொழிற சொற்கு, ஆன் இடைவருதல ஐயமின்று—ஆன் சாரியை இடைவந்து முடிதல ஐயமின்று என்றவாறு.

உதாரணம்: பரணியாற் கொண்டான் சோதியாற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். ஐயமின்றென்றதனால் இயைபு வலலெழுத்து வீழ்க்க. இதற்குக் கண்ணென் உருபு விரிகக. (சரு)

உசஅ. திங்கண் முன்வரி னிக்கே சாரியை.

இஃது இயைபு வலலெழுத்தினேடு இககு வகுத்த லின் எய்தியதன்மேற சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: திங்கள முன்வரின் இக்கே சாரியை— திங்களை உணரநின்ற இகர ஈற்றுப பெயாகளின் முன்னாத் தொழினிலைக கிளவிவரின் வருளு சாரியை இககுச் சாரியை யாம என்றவாறு.

உதாரணம். ஆடிக்குககொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என இயைபுவலலெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க. இதற்குங் கண்ணென் உருபு விரிகக. (சக)

உசக. ஈகார விறுதி யாகார வியற்றே.

இஃது ஈகார ஈற்றுப்பெயா அல்வழிககண் முடியு மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஈகார இறுதி ஆகார இயற்று—ஈகார ஈற்றுப்பெயா அல்வழிககண் ஆகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிறறாய் வலலெழுத்து வந்துழி அவ வலலெழுத்து மிகமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஈககடிது தீக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (சஎ)

உருய. நீயென் பெயரு மிடக்கர்ப் பெயரு
மீயென மரீஇய விடம்வரை கிளவியு
மாவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கலும் எய்தாத தெய்துவித்த
லுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நீ என் பெயரும் இடக்கர்ப் பெய
ரும்—நீயென்னும் பெயரும் இடக்கர்ப்பெயராகிய ஈகார
ரற்றுப்பெயரும், மீயெனமரீஇய இடம் வரை கிளவியும்—
மீயென்று சொல்ல மருவாய் வழங்கின ஓரிடத்தை
வரைந்து உணர்த்துஞ் சொல்லும், ஆவயின் வல்லெழுத்து
இயற்கையாகும்—புணருமிடத்து முற்கூறிய வல்லெழுத்
துப் பெறுது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நீகுறியை சிறியை தீயை பெரியை என
வும, பீகுறிது சிறிது தீது பெரிது எனவும இவையிற்றுக்
குப் பொதுவான் எய்திய வல்லெழுத்து விலக்குண்டன.
மீகண் செவி தலை புறம இஃது இலக்கணத்தோடு பொருந்
திய மருவாதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

நீயென்பது அஃறிணை விரவுப்பெயருள் அடங்காதோ
வெனின் மேல் நின்கையெனத் திரிந்து முடிதலின் அடங்கா
தாயிற்று. மீகண் என்பது மேலிடத்துக் கண்ணென
வேற்றுமையெனினும் இயல்புபற்றி உடன் கூறினார்.(சஅ)

உருக. இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து
[மிகூஉ
முடனிலை மொழியு முளவென மொழிப.

இது வல்லெழுத்து மிகுக என்றலின் எய்திய திகந்து
படாமற் காததது.

இதன் பொருள் : இடம் வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து
மிகூஉம்—இடத்தை வரைந்து உணர்த்தும் மீயென்னுஞ்
சொல்லின்முன்னா இயல்பாய் முடிதலேயன்றி வல்லெ
ழுத்து மிக்கும முடியுடி, உடனிலை மொழியும் உள என

மொழிப—தம்மில் ஓசையியைந்து நிற்தலையுடைய மொழி
களும் உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியா என்றவாறு.

உதாரணம் : மீக்கோள் மீப்பல் என வரும்.

உடனிலையென்றதனான் மீங்குழி மீந்தோல் என
மெல்லெழுத்துப்பெற்று முடிவனவுங் கொள்க. (சகூ)

உருஉ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது ஈகார ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியு
மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனோ
ரற்று—ஈகார ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட புணாச
சிக்கண்ணும ஆகார ஈற்று அலவழிபோல வல்லெழுத்து
வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிககுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஈககால சிறகு தலை புறம், தீக்கடுமை
சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (ருஉ)

உருஊ. நீயெ னொருபெய ருருபிய னிலையு
மாவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப பிறிதுவிதி வகுத்தது,
வல்லெழுத்து விலக்கி னகரவொற்றே பெறுக எனறலீன்.

இதன் பொருள் : நீயென் ஒருபெயர் உருபியல நிலை
யும்—நீயென்னும ஒரெழுத்தொருமொழி உருபு புணாசசிக
கண் நெடுமுதல் குறுகி னகரம ஒற்றி நின்றமுதலேபோல ஈண
டுப் பொருட புணாசசிக்கண்ணும முடியும், ஆவயின் வல
லெழுத்து இயற்கையாகும்—அவ்வாறு முடிபுழி இயையு
வல்லெழுத்து மிகா என்றவாறு.

உதாரணம் : நின்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

இஃது ஈகார ஈறு இகர ஈறாய் இகர ஈறு ஈகர ஈறாய் நின்றழியும் 'நீயெனெருபெயர்' என்றலிற் றிரிந்ததன் றிரிபதுவேயாயிற்று. இயறகையாகுமெனவே நிலைமொழித் தொழில் அதிகார வலலெழுததை விலககாதாயிற்று. (ருக)

உருச. உகர விறுதி யகர வியற்றே.

இஃது உகர ஈறறுபபெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உகர இறுதி அகர இயற்று—உகர ஈறறுபபெயர் அல்வழிக்கண் அகர ஈற்று இயலபிறறாய் வலலெழுதது வந்துழி அவ் வல்லெழுதது மிககுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கடுக்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (ருஉ)

உருரு. சுட்டின் முன்னரு மத்தொழிற் றாகும்.

இஃது உகர ஈற்றுச சுட்டு வன்கணத்தோடு முடியு மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டின் முன்னரும் அததொழிற்று ஆகும்—உகர ஈற்றுச சுட்டினமுன்னம வலலெழுதது வந்துழி அவ் வலலெழுத்த மிககு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உககொறறன் சாததன தேவன பூதன என வரும். (ருரு)

உருகூ. ஏனவை வரினே மேனிலை யியல.

இஃது உகர ஈற்றுச சுட்டு ஒழிந்த கணங்களோடு முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஏனவை வரின—உகர ஈற்றுச சுட்டின்முன் வலலெழுத்தல்லாத - மென்கணம் முதலிய

மூன்றாம் வரின், மேல நிலை இயல்—அகர ஈற்றுசு சுட்டு முடிந்தாறபோல ஞநமத தோன்றின் ஒற்று மிகும யவவரினும் உயிரவரினும் வகரம் ஒற்றியுஞ் செய்யுளில் நீண்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உஞ்ஞாண் நூல மணி எனவும், உவயாழ உவவட்டு எனவும், உவவடை உவவாடை எனவும், ஊவயி ஞை எனவும் வரும். (ருச)

உருள. சுட்டுமுத லிறுதி யியல்பா கும்மே.

இஃது இவ வீற்றுட சிலவற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி இயல்பு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டு முதல் இறுதி—சுட்டுமுத் தினை முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுப்பெயா, இயல்பாகும்— முற்கூறிய வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அதுகுறிது. இதுகுறிது உதுகுறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

முற்கூறியவை சுட்டுமாததிரை, இவை சுட்டுப்பெய ராக உணாக. (ருரு)

உருஅ. அன்றுவரு காலையாவா குதலு
மைவரு காலே மெய்வரைந்து கெடுத
[வஞ்
செய்யுண் மருங்கி னூரித்தென மொழிப.

இஃது இவ வீற்றுசு சுட்டுமுதற் பெயாககு ஓ செய் யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அன்று வருகாலே ஆவாகுதலும்— அதிகாரத்தால நின்ற சுட்டுமுதல், உகர ஈற்றின்முன்னா அன்றென இம் வினைக்குறிப்புக்கூடல் வருங்கால் தது அத்

தகரவொற்றின்மேல் ஏறிநின்ற உகரம் ஆகாரமாய்த் திரிந்து முடிதலும், ஐ வரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்—அதன்முன்னர் ஐயென்னுஞ் சாரியை வருங்காலத்து அத் தகரவொற்று நிறக அதன்மேல் ஏறிய உகரங்கெடுதலும், செய்யுண்மருங்கின் உரித்தென மொழிப—செய்யுட்கண் உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம் : அதாஅன்றம்ம இதாஅன்றம்ம உதாஅன்றம்ம ' அதாஅன்றென்ப வெண்பாயாப்பே ' எனவும், அதைமறறம்ம இதைமறறம்ம உதைமற்றம்ம எனவும் வரும்.

மொழிந்த பொருளோடொன்ற வவ்வயின் முடியாத தனை முட்டின்றிமுடிதத லென்பதனால் அதன்று இதன்று உதன்று என உகரங்கெட்டுத தகரவொற்று நின்றல் கொள்க. (௫௬)

உ௫௬. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது இவ் வீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக்கண்ணும்—உகர ஈற்றுப்பெயா வேற்றுமைப்பொருட புணர்ச்சிக்கண்ணும், அதனோற்று—அகர ஈற்று அல்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கடுக்காய் செதிள் தோல்பூ எனவும், கடுக்கடுமை எனவும வரும். (௫௭)

உ௬௮. எருவுஞ் செருவு மம்மொடு சிவணித் திரிபிட் னுடைய தெரியுங் காலை

யம்மின் மகரஞ் செருவயிற் கெடுமே
தம்மொற்று மிகுஉம் வல்லெழுத் தியற்

[கை.

இஃது அவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியைவிதியும் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினோடு சாரியை விதியுஞ் சாரியை பெறாதவழி வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்துப் பேறங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எருவுஞ் செருவும் அம்மொடு சிவணி—எருவென்னுஞ் சொல்லுஞ் செருவென்னுஞ் சொல்லும் அம்முச் சாரியையோடு பொருந்தி, திரிபு இடனுடைய தெரியுங் கால—அதிகார வல்லெழுத்துப் பெறாமல் திரியும் இடனுடைய ஆராயுங்காலத்து, அம்மின் மகரஞ் செருவயிற் கெடும்—ஆண்டு அம்முச்சாரியை யினது ஈற்றின் மகரஞ் செருவென்னுஞ் சொல்லிடத்துக் கெட்டுமுடியும், வல்லெழுத்து மிகுஉம்—ஆண்டுச் செருவின் கண் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும், இயற்கைத் தம் ஒற்று மிகுஉம்—அம்முப்பெறாதவழி இரண்டிற்குந் தமக்கு இனமாகிய வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எருவென நிறுத்திக் குழி சேறு தாது பூழி எனத் தந்து அம்முக்கொடுத்து ' அம்மினிறுதிகசதக் கால ' (எழு-கஉகூ.) என்பதனால் எருவங்குழி சேறு தாது பூழியென முடிக்க. செருவென நிறுத்திக் களம் சேனை தானே பறை எனத் தந்து இடை அம்முக்கொடுத்து மகரங் கெடுத்து வல்லெழுத்துக்கொடுத்துச் செருவக்களம் சேனை தானே பறையென முடிக்க. இனி அம்முப் பெறாதவழி எருக்குழி எருங்குழி என வல்லெழுத்தும் மெல்லெழுத்துங் கொடுத்து முடிக்க. இனிச் செருவிற்கு ஏற்புழிக்

கோடலென்பதனா செருக்களமென வலலெழுத்தே
கொடுத்தது முடிக்க.

தெரியுங்காலை என்றதனான் எருவினகுறுமை செரு
வினகடுமை என உருபிறகுசென்ற சாரியை பொருட்கட
சென்றுழி வல்லெழுத்து வீழதலும் எருவஞாரசி செருவ
ஞாரசி என இயலபு கணத்துக்கண் அமமுப்பெறுதலுங்
கொள்க. மகரம் 'மெனமையு மிடைமையும்' (எழு-கரு.)
என்பதனாற கெடுக்க.

தமமொறறுமிகூஉம என உடம்பொடு புணாததுச
சூத்திராளு செய்தவின் உகரம் நீடவருதலுங் கொள்க.
வருஉம தருஉம படுஉம என வரும. (ருஅ)

உகக. முகர யுகர நீடிட னுடைத்தே
யுகரம் வருத லாவயி னான.

இஃது எய்தியதன்மேற சிறப்புவிதி வகுத்தது, வல
லெழுத்தினோடு உகரம் பெறுதலின.

இதன் பொருள் : முகர உகரம் நீடிடன் உடைத்து—
உகர ாறறுச சொறகளுள் முகரத்தோடு கூடிய உகர ாற
றுசசொல நீண்டு முடியும் இடனுடைத்து, ஆவயின் ஆன
உகரம் வருதல—அவவிடத்து உகரம் வருதுமுடியும் என்ற
வாறு.

உதாரணம் : எழுஉக்கதவு சிறை தானை படை என
வரும.

நீடிடனுடைத்து என்றதனான் நீளாதும் உகரம்பெறு
தும் வருமாயிற்று. குழுத்தோற்றம் என வரும.

இன்னும் இதனாற பழக்காயென அலவழிக்கணனும்
இவ் விதியன்றி வருதல கொள்க.

ஆவயினான என்றதொற பெரும்பான்மை செய்யுட்
கண் நீண்டு உகரமபெற்று

‘எழுஉததாங்கிய கதவுமலைததவா
குழுஉககளிறதுக் குறும்புடைததலின்’ (புறம்-கௌ.)

எனவும்,

‘பழுஉபபல்லன்ன பருவுகிாப்பாவடி’ (குறுந-கஅய.)

எனவும் வருதல கொள்க.

(ருகூ)

உகூஉ. ஒடுமரக் கிளவி யுதிமர வியற்றே.

இஃது அவ் வீறறு மரப்பெயருள் ஒன்றற்கு வல்
லெழுத்து விலககி மெல்லெழுதது விதிததது.

இதன் பொருள் : ஒடுமரக் கிளவி—ஒடுவெனனும
மரத்தினை உணர நின்ற சொல, உதிமர இயறறு—உதி
யென்னும் மரத்தின் இயலபிறராய் மெல்லெழுத்துப்
பெறறு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒடுங்கோடு செதிள் தோல பூ என வரும.
மரமென்றா ஒடுவெனனும நோயை நீக்குதற்கு.

முன்னா உதிமரத்தினபின்னா அமமுப பெறுகின்ற
புளிமரம வைதத இயைபான் இதற்கு அமமுப்பேறுங்
கொள்க. ஒடுவங்கோடு என வரும. (கூஉ)

உகூந. சுட்டுமுத லிறுதி யுருபிய நிலையு

மொற்றிடை மிகாஅ வல்லெழுத்தியற்கை.

இது சுட்டுபபெயாககு வல்லெழுதது விலககிச
சாரியை வகுததது.

இதன் பொருள் : சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலை
யும்—சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர ாறறுச
சொற்கள் பொருட்புணாச்சிச கண்ணும் உருபுபுணர்ச

சியிற் கூறிய இயலபிலே நின்று அன் சாரியை பெற்று உகரங்கெட்டு முடியும், வலலெழுத்து இயறகை ஒற்று இடைமிகாஅ—வலலெழுத்தது இயறகையாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகா என்றவாறு.

உதாரணம் : அதன்கோடு இதன்கோடு உதன்கோடு செதிள தோல் பூ என வரும். ஒற்றிடைமிகா எனவே சாரியை வகுப்ப வல்லெழுத்தது வீழாவென்பது பெற்றும்.

வலலெழுத்தியறகை யென்றதனான் உகர ஈற்றுள ஒரு வுளு செருவும் ஒழித்தது எனையவறறிதகும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட சென்றுழி இயையுவல லெழுத்தது வீழகக. கடுவின்குறை ஒடுவின்குறை எழுவின புறம கொழுவின்கூமை என வரும். இன்னும்இதனானே உதுககாண் என்றவழி வலலெழுத்து மிகுதலுங் கொள்க. (சுக)

உ௩௪. ஊகார விறுதி யாகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ஊகார ஈறு அலவழிக்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஊகார இறுதி ஆகார இயற்று— ஊகார ஈற்றுப்பெயா அல்வழிக்கண் ஆகார ஈற்று அலவழி யின் இயலபிறறாய வலலெழுத்தது வந்துழி அவ வலலெழுத்தது மிககுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கழுஉககடிது கொண்டுககடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (சுஉ)

உ௩௫. வினையெஞ்சு கிளவிக்கு முன்னிலை மொழி
[க்கு

நினையுங் காலை யவ்வகை வரையார்.

இஃது இவ வீற்று வினையெச்சத்திற்கு மிககுமுடியுமென்றலின், எய்தாத 'தெய்துவித்தது' உம முன்னிலை வினைக்கு இயலபும உறழ்பும மாறறுதலின் எய்தியது விலக்கியது உம நுதலிறறு.

இதன் பொருள் : வினையெஞ்சு கிளவிக்கும்—ஊகார ாறறு வினையெச்சமாகிய சொற்கும், முன்னிலை மொழிக்கும்—முன்னிலைவினைச்சொற்கும், நினையுங் காலை அவ்வகை வரையா—ஆராயுங்காலத்து அவ வலலெழுத்தது மிககு முடியுங் கூற்றினை நீக்கார் எனறவாறு.

உதாரணம் : உணணூககொண்டான சென்றான் 'தந தான் போயினான் எனவும், கைதூககொற்ற சாததா தேவா பூதா எனவும் வரும்.

நினையுங்காலை என்றதனால் இவ வீற்று உயாதிணைப் பெயாக்கும அலவழிக்கண் வலலெழுத்ததுக கொடுத்தது முடிக்க. ஆடேக்குறியன மகடேக்குறியள என வரும். உயரதிணைப்பெயர் எடுத்தோதி முடிப்பாராதலின் அம முடிப்புபெறமை ாறறுப்பொதுவிதியான முடியாது இலே சான் முடித்தாம். (கூ௩)

௨௬௬. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனே ரற்றே.

இஃது ஊகார ாறு வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனே ரற்று—ஊகார ாறு வேற்றுமைப்பொருட புணாச்சிக் கண்ணும் ஆகார ாறறு அலவழிபோல வலலெழுத்தது மிககு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கழுக்ககடுமை சிறுமை தீமை பெருமை, கொண்டுககுழாம செலவு தோற்றம் பறைவு என வரும். (கூ௪)

உகௌ. குற்றெழுத் திம்பரு மோரெழுத்து மொழி
நிற்றல் வேண்டு முகரக் கிளவி. [க்கு

இஃது இயைபு வல்லெழுத்தினோடு உகரம் வகுத்த
லின் எய்தியதன்மேற சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : குற்றெழுத்து இமபரும—குற்றெ
ழுத்தினபின் வந்த ஊகார ஈறறு மொழிக்கும், ஓரெழுத்து
மொழிக்கும்—ஓரெழுத் தொருமொழியாகிய ஊகார ஈற்று
மொழிக்கும், உகரக் கிளவி நிற்றல் வேண்டும—உகரமாகிய
எழுத்து நிறறல் விருமபும ஆசிரியன என்றவாறு.

உதாரணம் : உடீஉககுறை செய்கை தலை புறம என
வும், தூஉககுறை செய்கை தலை புறம எனவும் வரும்.

நிற்றல் என்றதனான் உயாதிணைப் பெயாக்கும் வல
லெழுத்தும் உகரமுங் கொடுக்க. ஆடீஉககை மகடீஉககை
செவி தலை புறம என வரும். இவை தொகைமரபினுள்
இயல்பாதல எய்தியவறறை ஈண்டு இருவழிககண்ணும
முடித்தாரா, ஈறறுப் பொது ஒப்புமை கண்டு. (கூரு)

உகௌ. பூவெ றொருபெய ராயியல் பின்றே
யாவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலு முரித்
[தே.

இஃது ஊகார ஈறறுள் ஒன்றற்கு உகரமும் இயைபு
வல்லெழுத்தும் விலக்கிப் பெருமபானமை மெல்லெழுத்
துஞ் சிறுபானமை வல்லெழுத்தும் பெறுமென எய்தியது
விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது. •

இதன் பொருள் : பூவென ஒருபெயா அ இயல்பு
இனறு—பூவெனனும ஊகார ஈறறையுடைய ஒருபெயா
மேறகூறிய உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறறுமுடியும்
அவ் வியல்பின்மையை உடையது, ஆவயின் வல்லெழுத்து

மிகுதலும் உரித்து—அவவிடத்து மெல்லெழுத்து மிககு முடிதலேயன்றி வலெழுத்து மிககுமுடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் : பூங்கொடி சோலை தாமம பந்து எனவும், பூக்கொடி செய்கை தாமம பந்து எனவும் வரும்.

பூவென்பது பொலிவென்னும் வினைக்குறிப்பை உணராததாது நிறறறகு ஒருபெயரென்றா. (௬௬)

௨௬௬. ஊவெ னொருபெய ராவொடு சிவணும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, உகரமும் வலெழுத்தும் விலக்கி எனகரம் விதித்தவின.

இதன் பொருள் : ஊவென் ஒருபெயா—ஊவெனத் தசையை உணர்த்திநின்ற ஓரெழுத்தொருமொழி, ஆவொடு சிவணும்—ஆகார ாறறில் ஆவென்னுஞ்சொல வலெழுத்துப், பெறாது எனகர ஒற்றுப் பெறறு முடிந்தாறபோல எனகர ஒற்றுப் பெறறு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஊவென நிறுத்தி எனகர ஒற்றுக்கொடுத்தது ஊன்குறை செய்கை தலை புறம் என முடிக்க. ஊவென பது தசையை உணர்த்திநின்ற வழக்கு ஆசிரியா நூலசெய்த காலத்து வழக்கு. அன்றித் தேயவழக்கேனும் உணாக.

௨௭௦. அக்கென் சாரியை பெறுதலு முரித்தே தக்கவழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது எய்தியதன்மேற சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அக்கென சாரியை பெறுதலும் உரித்து—அதிகாரத்தான நின்ற ஊவென்னும் பெயா முற 'கூறிய எனகரத்தோடு அக்கென்னுஞ் சாரியை பெறறு முடி

தலும் உரிதது, வழக்கத்தான தக்கவழி அறிதல—அம முடிபு வழக்கிடத்துத தக்க இடம் அறிக என்றவாறு.

தக்கவழியறிதல என்றதனாற் சாரியைபெற்றுழி நகரம் விலககுண்ணாது நின்றலும் முன மாட்டேற்றால் விலக்குண்ட வல்லெழுத்துக் கெடாது நிறறலுங் கொள்க.

உதாரணம் : ஊனக்குறை செய்கை தலை புறம என வரும.

வழக்கத்தான என்றதனான் ஊகார ஈறறுச சொல்லிறகு உருபிறகுச சென்ற சாரியை பொருட்கடசென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்துக் கெடுக்க. கொண்மூவின்குழாம உடேவின்றலை ஊவின்குறை என வரும. (௬௮)

உஎக. ஆடே மகடே வாயிரு பெயர்க்கு
மின்னிடை வரினு மான மில்லை.

இது 'குறறெழுத்திமபரும' (எழு-உ௬௭.) என்பதனான் நின்றலென்ற இலேசான் எய்திய வல்லெழுத்தேயன்றிச சாரியையும் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற சிறப்புவிதி உணர்த்தியது.

இதன் பொருள் : ஆடே மகடே ஆயிரு பெயர்க்கும—ஆடே மகடேவாகிய உயாதிணைப்பெயா இரண்டிற்கும், இன் இடைவரினும மானம இல்லை—முனனெய்திய வல்லெழுத்தேயனறி இன்சாரியை இடையேவரினுங் குற்ற மில்லை என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆடேவின்கை மகடேவின்கை செவி தலை புறம என வரும.

மானமில்லை என்றதனான் இன்பெறறுழி மேல எய்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (௬௯)

உஎஉ. எகர வொகரம் பெயர்க்கீ ரூகா
முன்னிலை மொழிய வென்மனார் புலவர்
தேற்றமுஞ் சிறப்பு மல்வழி யான.

இஃது எகர ஓகரம் ஈரூம் இடம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : தேற்றமுஞ் சிறப்பும் அலவழி ஆன—தெளிவுபொருளுஞ் சிறப்புப்பொருளும் அல்லாத வேற்றுமைப் பொருண்மையிடத்தது அளபெடுத்துக் கூறுதலின் உளவாகிய, எகர ஓகரம் பெயாககு ஈரூகா—எகர ஓகரங்கள் பெயாககு ஈரூய் வாரா, வினைக்கு ஈரூய் வரும், முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர்—அவைதாந தன்மையினும் படர்க்கையினும் வாரா, முன்னிலைசொல்லிடத்தனவாமென்று கூறுவா புலவர் என்றவாறு.

எனவே, தெளிவுபொருளினுஞ் சிறப்புப்பொருளினும் வந்து பெயாககு ஈரூம் இடைசொல்லாகிய எகர ஓகரம் மூன்றிடத்திறகும் உரியவாமென்று பொருளாயிற்று. என இங்ஙனம் அருததாபத்தியாற கொண்டதற்கு இலக்கணம் மேலேச சூத்திரத்தாற கூறுப.

உதாரணம் : எஎக்கொற்ற ஓஓக்கொற்ற சாததா தேவா பூதா என வரும்.

இவை எனக்கு ஒரு கருமமபணி எனவும், இங்ஙனஞ் செய்கின்றதனை ஒழி எனவும் முன்னிலையேவற் பொருட்டாய் வந்தன. இதற்கு வல்லெழுத்துப் பெறுமாறு மேலே கூறுப. (எஉ)

உஎஃ. தேற்ற வெகரமுஞ் சிறப்பி னொவ்வு
மேற்கூ றியற்கை வல்லெழுத்து மிகா.

இஃது எய்கியது இகந்துபடாமற காதது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : தேறற எகரமுஞ் சிறப்பின் ஒவ்வும் மேற்கூறு இயறகை—முன்னா அருததாபத்தியாற பெயாக கண் வருமென்ற தேறறப்பொருண்மையில் எகரமுஞ் சிறப்புப்பொருண்மையில் ஒகரமும மூன்றிடத்தும் வருமென்ற இலககணததனவாம, வலலெழுதது மிகா—வலலெழுதது மிககுமுடியா, எனவே முன்னிலைக்கண் வருமென்ற எகர ஒகரங்கள் வலலெழுதது மிககுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : யானேளகொண்டேன் நீயேளகொண்டாய் அவனேளகொண்டான் எனவும், யானோலகொடியன் நீயோலகொடியை அவனோலகொடியன் எனவும் பெயாக கண் ஈறாய் இபலபாய் வந்தவாறு காண்க. இது முன்னர் எய்திய இலக்கணம் இகவாமற காததார. முன் நின்ற சூத்திரத்தின் முன்னிலைக்கும் வல்லெழுதது மிகுதது எய்தாத தெய்துவிததார. இஈ சூத்திரத்திற்கு அளபெடுத்தல் 'தெளிவினேயும்' (சொல-உசுக.) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற கொள்க. எனவே, முடிவுபெற்றுழி இங்ஙனம் இடைசொல்லும் எடுததோதிப புணாபபரென்பதூஉம பெறறும். (எக)

உஎச. ஏகார விறுதி யூகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ஏகார ஈறு அல்வழிக்கட புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஏகார இறுதி—ஏகார ஈற்றுபபெயர் அல்வழிக்கண், ஊகார இயறறு—ஊகார ஈற்று அல்வழியின் இயலபிற்றாய் வலலெழுததுவந்துழி அவ வலலெழுதது மிககுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எக்கடிது சேக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (எஉ)

உஎரு. மாறுகோ ளெச்சமும் வினாவு மெண்ணுங்
கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது இடைச்சொற்கள் இயல்பாய்ப் புணாகவென
எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : மாறுகோள் எச்சமும்—மாறுகோ
டலையுடைய எச்சப்பொருண்மைககண்வரும் ஏகார ஈற்று
இடைச்சொல்லும், வினாவும்—வினாப்பொருண்மைககண்
வரும் ஏகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், எண்ணும்—எண்
ணுப் பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார ஈற்று இடைச்
சொல்லும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கையாகும்.—முற
கூறிய வல்லெழுத்துப் பெறாது இயல்பாய் முடியும்
என்றவாறு.

உதாரணம் : யானேகொண்டேன் சென்றேன் தக்
தேன் போயினேன் என்புழி யான்கொண்டிலேனென
மாறுகொண்ட ஒழிப்புட நின்றது. நீயேகொண்டாய் சென்
றாய் தந்தாய் போயினாய் எனவும், நீலனே நீரே தீயே
வளியே கொற்றனே சாததனே எனவும் வரும்.

கூறிய என்றதொற பிரிநிலை ஏகாரமும் ஈற்றசை
ஏகாரமும் இயல்பாய் முடிதல கொள்க. அவ்ருள இவனே
கொண்டான் எனவும், 'கழியே, சிறுகூரனெய்தலொடு
பாடோவாதே-கடலே, பாடெழுந்தொலிக்கும்' எனவும்
வரும். (எங்)

உஎகூ. வேற்றுமைக்'கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது இவ வீற்று வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைககண்ணும்—ஏகார ஈற்று
வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்'கண்ணும், அதனோற்று—

ஊகார ாறு அலவழிபோல வல்லெழுதது வந்துழி அவ்வல
லெழுதது மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எககடுமை சிறுமை தீமை பெருமை
எனவும், வேக்குடம் சாடி தூதை பாணை எனவும் வரும்.

வேக்குடம் வேதலையுடைய குடமென விரியும். (எச)

உஎஎ. ஏயெ னிறுதிக் கெகரம் வருமே.

இது வலலெழுத்தினோடு எகரம் விதித்தலின் எய்திய
தன்மேற சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஏயென் இறுதிககு எகரம் வரும்—
அவ்வேறறுமைககண் ஏயென்னும இறுதிககு எகரம் வரும்
என்றவாறு.

உதாரணம் : எஎககொடடில சாலை துளை புழை என
வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயலபுகணத்
துககண்ணும வருமெனக கொள்க. எஎனெகிழ்ச்சி
நோமை என வரும். உரையிறகோடலால எகரம் ஏற்புழிக
கொள்க. (எடு)

உஎஅ. சேவென் மரப்பெய ரொடுமர வியற்றே.

இஃது அவ வீறறுள ஒன்றறகு வல்லெழுத்து
விலககி மெலலெழுதது விதித்தது.

இதன் பொருள் : சே என் மரப்பெயா—பெறறமன்
றிச சேவென்னும மரத்தினை உணரநின்ற பெயா, ஒடுமர
இயறறு—ஒடுமரமபோல மெலலெழுதது மிககுமுடியும்
என்றவாறு.

உதாரணம் : சேங்கோடு செதிள தோல பூ என
வரும். (எகூ)

உசு. பெற்ற மாயின் முற்றவின் வேண்டும்.

இஃது இயைபுவல்லெழுதது விலககி இன் வகுததது.

இதன் பொருள் : பெற்றம ஆயின் — முறகூறிய சேவென்பது பெற்றத்தினை உணாததிய பொழுதாயின், முற்ற இன் வேண்டும—முடிய இன்சாரியை பெற்று முடிய வேண்டும என்றவாறு.

உதாரணம் : சேவின்கோடு செவி தலை புறம என வரும.

முற்ற என்றதனானே முறகூறிய சேவென்னும மரபு பெயர்க்கும எவென்பதற்கும உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்கட சென்றுழி இயைபுவல்லெழுதது வீழ்தல கொள்க. சேவின்கோடு செதிள தோல பூ எனவும், எவின்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும.

சாரியைப்பேறு வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்தாம இன்பெறுதல கொள்க. சேவினலம மணி வால சேவினிமில சேவினடை சேவினாட்டம என வரும.

இன்னும இதனானே இயல்புகணத்தககண இன் பெறுது வருதலுங் கொள்க. செய்யுட்கண 'தென்றற்கு வீணைககுச சேமணிககுச கோகிலத்திற—கன்றிறகு' என வரும. (எ)

உஅய. ஐகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் வேற்றுமையுயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது ஐகார ாறு வேற்றுமைககண் முடியுமாறு கூறுகின்றது. தொகைமரபினுள் 'வேற்றுமையலவழி இஐயென்னும' (எழு-கடுஅ.) என்பதன்கண் அலவழி முடிததார்.

இதன் பொருள் : ஐகார இறுதிப் பெயாநிலை முன்னா—ஐகார ாறறுபபெயாச்சொன்முன்னா அதிகாரத்தாற கசதப முதன்மொழி வந்துழி, வேற்றுமையாயின் வலலெழுத்து மிகும்—வேற்றுமைப்பொருட்புணாச்சியாயின தமக்குப் பொருந்தின வலலெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : யானைக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

வேற்றுமையாயின் என்றதனால் உருப்புணாச்சிககண்ணும யானையைக்கொணாந்தானென வலலெழுத்து மிகுதல்கொள்க. (எஅ)

உஅக. சுட்டுமுத லிறுதி யுருபிய நிலையும்

இது வலலெழுத்தினோடு வற்று வகுத்தலின் எய்திய தன்மேற சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டுமுதல இறுதி—சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார ாறறுபபெயா, உருபியல நிலையும்—உருப்புணாச்சிபிறகூறிய இயலப்புபோலப் பொருட்புணாச்சிககண் வற்றுப பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவையற்றுக்கோடு இவையற்றுக்கோடு உவையற்றுக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும். இதனை 'வர்கானமெய்க்கெட' (எழு-கஉஉ.) என்பதனால் முடிக்க. (எக)

உஅஉ. விசைமரக் கிளவியு றெடுமையு நமையு மாமுப் பெயருஞ் சேமர வியல.

இது வலலெழுத்து விலககி மெலெழுத்து விதித்தலின் எய்தியது விலககிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் . விசைமரக் கிளவியும்—விசைத்தற ரெழிலன்றி விசையென்னும் மரத்தை உணரநின்ற சீசால

லும், ஞெமையும்—ஞெமையென்னும் மரத்தினை உணர
நின்ற சொல்லும், நமையும்—நமையென்னும் மரத்தினை
உணரநின்ற சொல்லும், ஆ முப்பெயரும்—ஆகிய அம்
மூன்றுபெயரும், சேமர இயல்—வல்லெழுத்து மிகாது
சேமாமபோல மெல்லெழுத்து மிககுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : விசைங்கோடு ஞெமைங்கோடு நமைங்
கோடு செதிள தோல பூ என வரும். இவை கசதப
முதலிய மொழிமேல தோன்றும் மெல்லெழுத்து என்று
உணராக. (அ) (அ)

உஅந. பனையு மரையு மாவிரைக் கிளவியு
நினையுங் காலை யம்மொடு சிவணு
மையெ னிறுதி யரைவரைந்து கெடுமே
மெய்யவ னெழிய வென்மனார் புலவர்.

இஃது இயைபுவல்லெழுத்து விலக்கி அம்மு வகுத்தது.

இதன் பொருள் : பனையும் அரையும் ஆவிரைக் கிளவி
யும்—பனையென்னும்பெயரும் அரையென்னும்பெயரும் ஆ
விரையென்னும் பெயரும், நினையுங் காலை அம்மொடு சிவ
ணும்—ஆராயுங்காலத்து வல்லெழுத்து மிகாது அம்முச
சாரியையொடு பொருநதி முடியும், ஐயென இறுதி அரை
வரைந்து கெடும்—அவ்விடத்து ஐயென்னும் ாறு அரை
யென்னுஞ் சொல்லை நீக்கி எனை இரண்டிறகுங் கெடும்,
மெய் அவண் ஒழிய என்மனார் புலவர்—தன்னான ஊரப்பட்ட
மெய்கெடாது அச்சொல்லிடத்தே நிறக என்று கூறுவார்
புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : பனை ஆவிரை என நிறுத்தி அம்மு வரு
வித்து ஐகாரங் கெடுத்தது ஒற்றினமேலே அகரமேறறிப
பனங்காய் ஆவிரங்கோடு செதிள தோல பூ என வரும்.
அகரையென நிறுத்தி அம்முக் கொடுத்தது ஐகாரங்கெடாது

அரையங்கோடு செதிள் தோல் பூ என முடிக்க. வல்லெழுத்துக்கேடு மேலே 'கடிநிலையின்று' (எழு-உஅடு.) என்றதனால் கூறுதும்.

நினையுங்காலையென்றதனால் தூதுணை வழதுணை தில்லை ஓலை தாழை என நிறுத்தி அம்முக்கொடுத்து ஐகாரங்கெடுத்துத் தூதுணங்காய் வழதுணங்காய் தில்லங்காய் ஓலம்போழ் தாழங்காய் என முடிக்க. (அக)

உஅசு. பனையின் முன்ன ரட்டுவரு காலே
நிலையின் ருகு மையெ னுயிரே
யாகாரம் வருத லாவயி னுன.

இது நிலைமொழிச் செய்கை நோக்கி எய்தாததெய்து வித்தது.

இதன் பொருள் : பனையின் முன்னர் அட்டு வருகாலே—முற்கூறியவாறன்றிப் பனையென்னுஞ்சொன்முன்னர் அட்டென்னுஞ்சொல் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நிலையின்று ஆகும் ஐயென் உயிர்—நிற்றலில்லையாகும் ஐயென்னும் உயிர், ஆவயின் ஆன ஆகாரம் வருதல்—அவ்விடத்து ஆகாரம் வந்து அம்மெய்மேலேறி முடிக்க என்றவாறு.

உதாரணம் : பனாஅட்டு என வரும். இதற்கு முன்னு வதும் ஆருவதும் விரியும்.

ஆவயினுன என்றதனால் ஓராநயம் விச்சாவாதி என்னும் வேற்றுமைமுடிபுங் கேட்டாமூலம் பாறாங்கல் என்னும் அல்வழிமுடிபுங் கொள்க. இவற்றுள் வடமொழிகளை மறுத்தலும் ஒன்று. (அஉ)

உஅடு. கொடிமுன் வாரினே யையவ ணிற்பக்
கடிநிலை யின்றே வல்லெழுத்து மிகுகி.

இது மேல் ஐகாரங் கெடுத்து அம்முப்பெறுக என்றார், ஈண்டு அது கெடாதுநிற்க' என்றலின் எய்தியது இகந்து படாமற் காத்தது. அம்மு விலக்கி வல்லெழுத்து விதித்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்ததுமாம்.

இதன் பொருள்: முன் கொடி வரின்—பனையென்னுஞ் சொன்முன்னர்க் கொடியென்னுஞ் சொல்வரின், ஐ அவண் நிற்ப—கேடு ஓதிய ஐகாரம் ஆண்டிக் கெடாது 'நிற்ப, வல்லெழுத்து மிகுதி கடிநிலையின்று—வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதல் நீக்கு நிலைமையின்று என்றவாறு.

உதாரணம்: பனைக்கொடி என வரும். இதற்கு இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் விரியும்.

கடிநிலையின்று என்றதனான் ஐகார ஈற்றுப்பெயர்களெல்லாம் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் அம்முச்சாரியையும் பிறசாரியையும் பெற்றுழி அதிகார வல்லெழுத்துக் கெடுத்துக் கொள்க.

இன்னும் இதனானே உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. பனையின்குறை அரையின்கோடு ஆவிரையின்கோடு விசையின்கோடு நெுமையின்கோடு நமையின்கோடு எனவும், தூதுணையின்காய் வழதுணையின்காய் உழையின்கோடு வழையின்கோடு எனவும் வரும்.

பனைத்திரள் பனைந்திரள் என்னும் உறழ்ச்சிமுடிபு தொகை மரபினுட் புறனடையாற் கொள்க; அல்வழியு மாதலின். அன்றி ஈண்டு அவனென்றதனாற் கொள்வாரும் உளர். (அஉ)

உஅக. திங்களு நாளு முந்துகிளந் தன்ன.

இஃது இயைபுவல்லெழுத்தினோடு இக்குச்சாரியையும் வல்லெழுத்து விலக்கி ஆன்சாரியையும் வகுத்தலின் எய்தி

யதன்மேற் சிறப்புவிதியும் எய்தியது விலகசிப் பிறிதுவிதி யுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : திங்களும் நாளும்—ஐகார ஈறறுத் திங்களை உணரநின்ற பெயரும் நாளை உணரநின்ற பெய ரும், முந்து கிளந்தன்ன—ஐகர ஈறறுத திங்களும் நாளும் போல இககும் ஆனும் பெறறு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம். சித்திரைகுகுகொண்டான கேட்டை யாறகொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். சித்திரை நாளாயின் ஆன்சாரியை கொடுக்க. வல் லெழுத்துக்கேடு முன்னர்க் 'கடிநிலையின்று' (எழு-௨௮௩.) என்றதொற கொள்க.

திங்கள் முறகூறிய முறையன்றிகூறறினால் உழைங் கோடு அமைங்கோடு உடைங்கோடு என மெல்லெழுத்துக் கொடுத்திங் கலைங்கோடு கலைக்கோடு என உறழ்ச்சி எய்தி வித்துங் கரியவற்றுக்கோடு குறியவற்றுக்கோடு நெடியவற றுக்கோடு என ஐகார ஈறறுப் பண்புபபெயாககு வற்றுக் கொடுத்தி ஐகாரங்கெடுத்தி வறறுமிசை யொறறென்று ஒறறுக்கெடுத்தி அமையத்துக்கொண்டான் அமையிற கொண்டான் என அத்தம இன்னுங்கொடுத்தி பனையின் மாண்பு கேட்டையினுடையினென இயலபுகணத்துக்கண் இன்சாரியை கொடுத்தி முடிக்க. ஐகார ஈறு இன்சாரியை பெறறுதல தொகைமரபினுட் கூறமையின் ஈணடுக்கொண் டாம்.

(௮௪)

௨௮௭. மழையென் கிளவி வளியிய னிலையும்.

இது வல்லெழுத்தினுடு அதது வகுத்தலின் எய்திய தன்மேற சிறப்புவிதியும் இயைபுவல்லெழுத்து விலக்கி இன் வகுத்தலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதியுங் கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : மழையென்கிளவி—மழையென் னும ஐகார றற்றுச்சொல், வளியியல் நிலையும—வளியென் னுஞ் சொல் அததம இன்னும பெற்றுமுடிந்த இயலபின் கண்ணே நின்று முடியும என்றவாறு.

உதாரணம் : மழையத்துக்கொண்டான் மழைபிற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

ரண்டு இன்பெறறுழி வல்லெழுத்துக்கேடு 'கடி நிலை யின்று' (எழு-உஅரு.) என்றததை கொள்க. சாரியைப்பேறு வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயலபுகணத்துக்கண் ணுங் கொள்க. மழையத்துஞானுன் மழையின்ஞானு னுன் நிறுத்தினுன் மாடடினுன் வந்தான் அடைந்தான் என ஒட்டுக. (அரு)

உஅஅ. செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை யென்னு மையெ னிறுதி யவாமுன் வரினே மெய்யொடுங் கெடுத லென்மனார் புலவர் டகார ணகார மாதல் வேண்டும்.

இது வேற்றுமைக்கட செய்யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை என் னும் ஐயென் இறுதி—செய்யுளிடத்து வேட்கையென் னும் ஐகார றற்றுச்சொல், அவா முன் வரின்—அவா வென்னுஞ்சொற்கு முன்னர் வரின், மெய்யொடுங் கெடுதல் என்மனார் புலவர்—அவ் காவகாரந் தான் ஊர்ந்த மெய்யோ டிங் கூடக் கெடுமென்று கூறுவர் புலவர், டகாரம ணகா ரம் ஆதல் வேண்டும்—அவளிடத்துநின்ற டகார ஒற்று ணகார ஒற்றாய்த் திரிதல்வேண்டும என்றவாறு.

உதாரணம் : 'வேணவாநவியுலெய்யவயிரா' என வரும்.

வேட்கையாவது பொருள்களமேல தோன்றும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல நிகழும் ஆசை. எனவே, வேட்கையாலுண்டாகிய அவாவென மூன்றனுருபு விரிந்தது. இதனை வேட்கையும் அவாவென அலவழி யென்பாரும் உளா. இங்ஙனங் கூறுவார பாறங்கல என்பதனை அமழுகொடுத்தது ராண்டு முடிப்பா. (அசு)

௨௮௬. ஓகார விறுதி யேகார வியற்றே.

இஃது ஓகார ஈறறு அலவழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஓகார இறுதி ஈகார இயறறு—ஓகார ஈறறுப பெயாசசொல ஈகார ஈறறு அலவழியின இயலபிறறாய் வலலெழுதது வந்தழி அவ வலலெழுதது மிககு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஓககடிது சோககடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

௨௯௩. மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மையமுங் கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது இடைச்சொன்முடிபு கூறலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : மாறுகொள் எச்சமும்—மாறுபாட்டினைக்கொண்ட எச்சப்பொருண்மையை ஒழிபாகவுடைய ஓகாரமும், வினாவும்—வினாப்பொருண்மையையுடைய ஓகாரமும், ஐயமும்—ஐயப்பொருண்மையையுடைய ஓகாரமும், கூறியவலலெழுத்து இயறகையரிசும்—முற் கூறிய வலலெழுத்தின்றி இயலபாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : யானோ கொண்டேன் எனவும், நீயோ கொண்டாய் எனவும், பத்தோ பதினென்றோ புறறோ புதலோ எனவும் வரும்.

கூறிய என்றதனால் 'யானே தேறே னவா பொய்வழங் கலரே' (குறு-உக.) எனப் பிரிநிலையும் நன்றே தீதோ கண்டது எனத் தெரிநிலையும் ஒல்கொண்டான எனச் சிறப்புந் 'குன்றுறழந்த களிநெனகோ கொய்யுளை மாவெனகோ' என எண்ணுநிலையும் வலலெழுதது மிகாது இயலபாய் முடிதல் கொள்க. இதனானே ஈறறசை வருமேனும் உணாக.()

உகக. ஒழிந்தத நிலையு மொழிந்தவற் றியற்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஒழிந்ததன் நிலையும் மொழிந்தவற்று இயற்று—ஒழியிசை ஓகாரத்தினது நிலையும் முறகூறிய ஓகாரங்களின் இயலபிறராய் இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கொளலோகொண்டான செலலோசென்றான் தரலோதநதான போதலோபோயினான என ஓசை வேறறுமையான் ஒருசொல தோன்றப் பொருள தந்து நிறஞம. (அகூ)

உகஉ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே யொகரம் வருத லாவயி னான.

இஃது ஓகார ஈற்று வேறறுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் . வேறறுமைக்கண்ணும் அதனோ ரற்று—ஓகார ஈற்று வேறறுமைக்கண்ணும் அவ வேகார ஈற்று அலவழியோடு ஒத்து வலலெழுதது மிககுமுடியும், ஆவயினான ஓகரம் வருதல்—அவவிடத்து ஓகரம் வருக என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒல்க்கடுமை கோல்க்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும. (கூய)

உகங். இல்லொடு கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று. என்னை? முன்னா வன்கணம் வந்துழி ஓகரம் பெறுகவென வரைந்துகூறும் நிலைமொழித்தொழில் வரையாதுங் கூறலின் நான்கு கணத் துக்கண்ணுஞ் சேறலின்.

இதன் பொருள் : இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கை யாகும்—ஓகார ாறறுக கோவென்னும் மொழியினை இல் லென்னும் வருமொழியோடு சொலலின் ஓகரம் மிகாது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கோவில் என வரும. கோவென்றது உயாதினைப் பெயரன்றோவெனின, கோவந்ததென்று அஃறிணையாய் முடிதலின் அஃறிணைப்பாற பட்ட தென்க. (கூக)

உகசு. உருபிய னிலையு மொழியுமா ருளவே யாவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இது வல்லெழுதது விலக்கிச் சாரியை வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : உருபியல நிலையும் மொழியுமாருள்— ஓகார ாறறுச சில பொருட்புணாசசிக்கண் உருபுபுணாசசியது இயல்பிலேநின்று ஓனசாரியை பெற்று முடியும் மொழிகளும் உள, ஆவயின் வல்லெழுதது இயற்கையாகும்—அவளிடத்து வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கோலன்கை செவி தலை புறம என வரும்.

சாரியைப்பேறு வருமொழி வல்லெழுததை விலக் காமை இதனும் பெற்றும். (கூஉ)

உகரு. ஒளகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்ன
ரல்வழி யானும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை யின்றே
யவ்விரு வீற்று முகரம் வருதல்
செவ்வி தென்ப சிறந்திசி னேரே.

இஃது ஒளகார ஈறு இருவழியும் முடியுமாறு கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : ஒளகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்
னர்—ஒளகாரம் இறுதியாகிய பெயர்ச்சொன்முன்னர் வல்
லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வரின், அல்வழி
யானும் வேற்றுமைக்கண்ணும்—அல்வழிக்கண்ணும் வேற்
றுமைக்கண்ணும், வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலையின்று—
வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதல் நீக்கு நிலைமையின்று, அவ்
விரு ஈற்றும் உகரம் வருதல் செவ்விதென்ப சிறந்திசி
னேர்—அவ்விருகூற்று முடிபின்கண்ணும் நிலைமொழிக்கண்
உகரழ்வந்து முடிதல் செவ்விதென்று சொல்லுவர் சிறந்
தோர் என்றவாறு.

உதாரணம் : கௌவுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது
எனவும், கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும்.

செவ்விதென்றதனால் மென்கணத்தும் இடைக்கணத்
தும் உகரம்பெறுதல் கொள்க. கௌவுஞெயிர்ந்தது
ஞெயிர்ச்சி எனவும், வெளவுவலிது வலிமை எனவும் வரும்.

நிலைமொழி யென்றதனால் கௌவின்கடுமை என உரு
பிற்குச்சென்ற சாரியை யொருட்கட்சென்றுழி இயையுபவல்
லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே ஐகாரமும் இகாரமும் வேற்று
மைக்கண் உருபு தொகையாயுழி இயல்பாதல் கொள்க. (கூஉ)

உயிர்மயங்கியல் முற்றிற்று.

அ. புள்ளிமயங்கியல்

உககா. ஞகாரை யொற்றிய தொழிற்பெயர் முன்ன
ரல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்
[கண்ணும்
வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து
[மிகுமே
யுகரம் வருத லாவயி னான.

என்பது சூத்திரம்.

நிறுத்த முறையானே உயிரீறு புணர்த்துப் புள்ளி
யீறு வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை எனைக்கணத்
தோடும் புணருமாறு கூறலின் இவ்வோத்துப் புள்ளிமயங்
கியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இச் சூத்திரம் ஞகார ஈறு வன்கணத்தோடு இருவழி
யும் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஞகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர்
முன்னர்—ஞகாரம் ஈற்றின்கண் ஒற்றுகின்ற தொழிற்
பெயரின்முன்னர், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்
ணும்—அவ்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும் வேற்றுமை
யைச் சொல்லுமிடத்தும், வல்லெழுத்து இயையின் அவ்
வெழுத்து மிகும்—வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழி
யாய் வரின் அவ் வல்லெழுத்து வருமொழிக்கண் மிக்கு

முடியும், ஆவயின் ஆன உகரம் வருதல்—அவ்விடத்து உகரம் வருக என்றவாறு.*

உதாரணம் : உரினுககடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், உரினுககடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும. (க)

உகௌ. ஞநமவ வியையினு முகர நிலையும்.

இஃது அவ வீறு மெனகணத்தோடும் இடைக்கணத்து வகரத்தோடும் முடியுமென எயநாத தெயதுவித்தது.

இதன் பொருள் : ஞநமவ இயையினும் உகரம் நிலையும்—அஞஞகா ஈறு வன்கணமன்றி ஞநமவ முதன்மொழி வருமொழியாய் வரினும் நிலமொழிக்கண் உகரம் நிலபெறறு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உரினுஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ஞாறசி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும.

யகரத்தோடும் உயிரோடும் புணருமாறு தொகைமரபினுள் ‘உகரமொடுபுணரும்’ (எழு-ககூந.) என்பதனற கூறினார். (உ)

உகௌ. நகர விறுதியு மதனோ ரற்றே.

இது நகர ஈறு முற்கூறிய கணங்களோடு அலவழிக் கண் முடியுமாறு கூறி எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது.

இதன் பொருள் : நகர இறுதியும்—நகர ஈற்றுப்பெயரும் முற்கூறிய கணங்களோடு புணரும்வழி, அதனோ ரற்று—அஞஞகா ஈற்றுத் தொழிற்பெயா இயலபிறறாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிககு உகரம் பெற்றும் ஞநமவ வந்துழி உகரம்பெற்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பொருநுக்கடிது வெரிநுக்கடிது சிறிது
 தீது பெரிது எனவும், ஞான்றது நீண்டது மாண்டது
 வலிது எனவும் வரும். முடிபு ஒப்புமைநோக்கி நகர ஈறு
 ண்டிப் புணர்ததார். ண்டி வேற்றுமை யொழித்தது
 மாட்டேறு சென்றதென்று உணர்க. (௩)

உகக. வேற்றுமைக் குக்கெட வகர நிலையும்.

இது நிலைமொழி உகரம் விலகி அகரம் வகுததலின்
 எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுககின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைக்கு — அந்நகர ஈறு
 வேற்றுமைப்பொருட் புணாச்சிககு, உக்கெட அகரம் நிலை
 யும்—மேலெய்திய உகரங்கெட அகரத்தோடு நிலைபெற்றுப்
 புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பொருநககடுமை வெரிநக்கடுமை சிறுமை
 தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை என வரும்.
 அகரநிலையுமென்னுது உகரங்கெட என்றதனால் உருபிற்குச்
 சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபுவல்
 லெழுத்து வீழவுஞ் சிறுபான்மை உகரப்பேறுங் கொள்க.
 வெரிநிங்குறை பொருநிங்குறை உரிஞிங்குறை எனவும்,
 ‘ உயவல யானை வெரிநுச சென்றனன் ’ (அகம-௬௫.) என
 வும் வரும். யானையினது முதுகினமேற சென்றனன் என
 விரிக்க.

பொருந் என்பது ஒருசாதிப்பெயரும் பொருந்துத
 லென்னும வினைப்பெயருமாம். (ச)

௩௩. வெரிநெ னிறுதி முழுதுங் கெடுவழி
 வருமிட னுடைத்தே மெல்லெழுத்

[தியற்கை,

இஃது அந்நகர ஈற்றுள் ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : வெரிந் என் இறுதி—வெரிநென்று சொல்லப்படும் நகர ஈற்றுமொழி, முழுதுங் கெடுவழி—தன் ஈற்று நகரம் முன்பெற்ற உகரத்தோடு எஞ்சாமைக் கெட்ட இடத்து, மெல்லெழுத்து இயற்கை வரும் இடன் உடைத்து—மெல்லெழுத்துப்பெறும் இயல்பு வந்து முடியும் இடனுடைத்து என்றவாறு.

உதாரணம் : வெரிங்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும். மெல்லெழுத்து வருமொழி நோக்கி வந்தது. 'வெயில்வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பகங்குடை' என்பதில் நகர இகரமே இட் டெழுதுப. (ரு)

நாக. ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலு

[முரித்தே.

இஃது அதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : ஆவயின்—அவ்வெரிந் என்னுஞ் சொல் அவ்வாறு ஈறு கெட்டு நின்ற இடத்து, வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து—மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் : வெரிக்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும். (சு)

நாஉ. ணகார விறுதி வல்லெழுத் தியையின்

டகார மாகும், வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது நிறுத்தமுறையானே ணகார ஈறு வேற்றுமைப் பொருட்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ணகார இறுதி—ணகார ஈற்றுப் பெயர், வல்லெழுத்து இயையின்—வல்லெழுத்து முதன்

மொழி வந்து இயையின், டகாரமாகும் வேற்றுமைப் பொருட்டு—டகாரமாகத் திரிந்து முடியும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம்: மட்குடம் சாடி தூதை பாளை என வரும். மண்கை புண்கை என்பன இரண்டாவதன் திரிபின் முடிந்தன.

கவண்கால் பரண்கால் என்பன மேல் முடித்தும். (எ)

௩௩௩. ஆணும் பெண்ணும் மஃறிணை யியற்கை.

இஃது இவ் வீற்று விரவுப்பெயருட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : ஆணும் பெண்ணும்—ஆணென்னும் விரவுப்பெயரும் பெண்ணென்னும் விரவுப்பெயரும், அஃறிணை இயற்கை—தொகைமரபினுள் 'மொழிமுதலாகும்' (எழு-கசஎ.) என்பதன்கண் அஃறிணைப்பெயர் முடிந்த இயல்புபோலத் தாமும் வேற்றுமைக்கண் இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆண்கை பெண்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

இது தொகைமரபினுள் 'அஃறிணை விரவுப்பெயர்' (எழு-க௩௩.) என்பதனுள் முடிந்த இயல்பன்றோவெனின், இவை ஆண்டு முடிந்தனபோலத் தத்தம் மரபின் வினையாற்பாலறியப்படுவன அன்றி இருதிணைக்கண்ணும் அஃறிணையாய் முடிதலின், அஃறிணைப்பெயரது இயல்போடு மாட்டெறிந்து முடித்தா ரென்க. ஆண்கடிது பெண்கடிது என்னும் அல்வழிமுடிபு 'மொழிமுதலாகும்' (எழு-கசஎ.) என்பதன்கண் வருமொழி முற்கூறியவதனான் முடிக்க. (அ)

௩௩௪. ஆண்மரக் கிளவி "ரைமர வியற்றே.

இது திரிபுவிடக்கிச் சாரியை வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: ஆண்மரக் கிளவி—ஆண்பாலை உணர்த்தாது ஆணென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், அரைமர இயறறு—அரையென்னும் மரம் அம்முப்பெற்ற இயல்பிற்றாய்த் தானும் அம்முப்பெறறு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆணங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

ஒன்றென முடித்தலான் இயல்புகணத்துங் கொள்க. ஆணநார் இலை என வரும்.

விரவுப்பெய ரன்றென்றற்கு மரமென்றார். (கூ)

நாடு. விண்ணென வருஉங் காயப் பெயர்வயி
னுண்டையு முரித்தே யத்தென் சாரியை
செய்யுண் மருங்கிற் ரொழில்வரு காலை.

இது செய்யுள் திரிபு விலக்கிச் சாரியை வகுத்தது.

இதன் பொருள்: விண் என வருஉங் காயப் பெயர்வயின்—விண்ணென்று சொல்லவருகிற ஆகாயத்தை உணரநின்ற பெயர்க்கண், அத்து என் சாரியை மிகுதலும் உரித்து—அத்தென்னுஞ் சாரியை உண்டாதலும் உரித்து இல்லையாதலும் உரித்து, செய்யுள் மருங்கில தொழில் வருகாலை—செய்யுளிடத்துத் தொழிற்சொல் வருககாலத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: 'விண்ண'த்துக்கொட்கும வண்ணத்தமரர்'
'விண்ணத்துக்கொட்கும விரைசெலலூர்தியோய்' எனவும்,
'விண்குத்து நீள்வரை வெறப களைபவோ, (நாலடி-௨௨௬.)
எனவும் வரும். விண்ணென்னுங் குறிப்பினை நீக்குதற்குக் காயமென்றார்.

விண்வததுககொடகும் என உடம்படுமெய் புணர்ந்து நிறறலுங் கொளக. அதிகார் வலலெழுததன்மையிற சாரீயை வலலெழுத்துக கொடுக்க. (ஓ)

ஊர். தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய

[ரியல.

இஃது இவ் வீற்றுட் சிலவறறிறகுத திரிபு விலககி உகரமும் வலலெழுத்தும் விதிககின்றது.

இதன் பொருள் : தொழிற்பெயா எல்லாம் தொழிற்பெயா இயல—அலவழிககண்ணும் வேறறுமைக்கண்ணும் ஞகார ரறறுத தொழிற்பெயரது இயலபிறறாய் வன்கணம் வநதுழி வலலெழுததும் உகரமும் பெறறும் மென்கணததும் இடைககணதது வகரததும் உகரமபெறறும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மண்ணுககடிது பண்ணுககடிது சிறிது தீது பெரிது ஞானறது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மண்ணுககடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாறசி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

எல்லாமெனறதனால் தொழிற்பெயரலலனவும் உகரமும் வலலெழுததும் பெறறும் இனசாரீயைபெறறும் புணர்வன கொளக. வெண்ணுககரை 'தாழ்பெயல கனைசூரல கடுபபப பண்ணுபபெயாதது' எனணுப்பாறு வெண்ணின்கரை என வரும். (கக)

ஊர். களைப்பெய ரெல்லாங் கொளத்திரி பிலவே.

இஃது இவறறுட சிலவறறிறகுத திரிபு விலககி இயல்புகூறுதலின, எய்தியது விலககிப பிறிதுவிதி_கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : கிளைப்பெயரெல்லாம்—ணகார ஈற்றுள் ஓரினத்தை உணர்நின்ற பெயரெல்லாம், கொளத்திரிபு இல—திரிபுடையவென்று கருதும்படியாகத் திரிதவின்றாய் இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : உமண் என நிறுத்திக் குடி சேரி தோட்டம் பாடி எனத் தந்து முடிக்க.

இனி, எல்லாமென்றதனும் பிற சாரியைபெற்று முடிவனவும் இயல்பாய் முடிவனவுங் கொள்க. மண்ணப்பத்தம் எண்ணநோலை எனவும், கவண்கால் பரண்கால் எனவுங் கொள்க.

கொள என்றதனால் எழாம்வேற்றுமைப்பொருண்மை உணரநின்ற இடைச்சொற்கள் திரிந்து முடிவனவுங் கொள்க. அங்கட்கொண்டான் இங்கட்கொண்டான் உங்கட்கொண்டான் எங்கட்கொண்டான் எனவும், ஆங்கட்கொண்டான் ஈங்கட்கொண்டான் ஊங்கட்கொண்டான் யாங்கட்கொண்டான் எனவும், அவட்கொண்டான் இவட்கொண்டான் உவட்கொண்டான் எவட்கொண்டான் எனவும் ஒட்டுக. (கஉ)

நாஅ. வேற்றுமை யல்வழி யெண்ணெ னுண
[வுப்பெயர்
வேற்றுமை யியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இஃது அவ் வீற்றுள் ஒன்று அல்வழிபுள் வேற்றுமை முடிபுபோலத் திரிந்து முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமை அல்வழி—வேற்றுமை யல்லாத இடத்து, எண்ணென் உணவுப்பெயர்—வரையறைப்பொருண்மை உணர்த்தாது எண்ணென்று சொல்லப்படும் உணவினை உணர்த்தும்பெயர், வேற்றுமை இயற்

கை நிலையலும் உரித்து—வேற்றுமையது திரிந்து முடியும் இயல்பு நின்றலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் : எட்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். உம்மையால் தொகைமரபினுள் 'மொழிமுதலாகும்' (எழு-கசஎ.) என்றதனாற் கூறிய இயல்பு பெரும்பான்மையாயிற்று.

அஃது என்கடிது என வரும். (க௩)

நாகு. முரணென் றொழிற்பெயர் முதலிய நிலை
[பும்.]

இஃது இவ் வீற்றுட் தொழிற்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொழிற்பெயர்க்கு எத்திய உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி இவ் வீற்று அல்வழிமுடியும் வேற்றுமைமுடியும் எய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : முரண் என் தொழிற்பெயர்—மாறு பாடு உணர்த்தும் முரணென்னுந் தொழிற்பெயர், முதலியல் நிலையும்—தொகைமரபிற் கூறிய அல்வழிக்கண் திரியாது முடிந்த இயல்பின்கண்ணும் ஈண்டு வேற்றுமைக்கண் திரிந்து முடிந்த இயல்பின்கண்ணும் நிலைபெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முரண்கடிது சிறிது தீது பெரிது றொகிழ்ந்தது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், முரட்கடுமை சேனை தானை பறை எனவும், முரண்றொகிழ்ச்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வருமீம். இதனைத் 'தொழிற்பெயரெல்லாம்' (எழு-நாகு.) என்றதன்பின் வையாத முறையன்றிக் கூற்றினுன் முரண்கடுமை முரட்கடுமை, அரண்கடுமை அரட்கடுமை என்னும் உறழ்ச்சியுந் கொள்க. (க௪)

௩௧௧. மகர விறுதி வேற்றுமை யாயிற்
றுவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே.

இது முறையானே மகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்
கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மகர இறுதி, வேற்றுமை ஆயின்—
மகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்
கண்ணாயின், துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும்—அந்
நிலைமொழி மகரம் முற்றக் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து
மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மரக்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.
முண்டகக்கோதை எனவும் வரும்.

துவர என்றதனால் இயல்புகணத்துக்கண்ணும் உயர்
திணைப் பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் மகரக்
கேடு கொள்க. மரஞாண் மரதூல் இவற்றிற்கு நான்க
னுருபு விரிக்க. மரமணி யாழ் வட்டு அடை ஆடை என
ஒட்டுக. துங்கை எங்கை செவி தலை புறம் எனவும், தங்கை
செவி தலை புறம் எனவும் வரும். ஈண்டு மகரக்கேடே
கொள்க. முடிபு மேற் கூறுப (எழு-௩௨௦.) (௧௫)

௩௧௨. அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை
யீற்றுமிசை யகர நீடலு முரித்தே.

இஃது அவ் வீற்று முடிபு வேற்றுமையுடையன கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை—அகர
முதன்மொழியும் ஆகாரமுதன்மொழியும் வருமொழியாய்
வருங்காலத்து, ஈற்றுமிசை அகரம் நீடலும் உரித்து—
மகர ஒற்றின்மேல் நின்ற அகரம் நீண்டு முடிதலும்
உரித்து நீடாமையும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம் : மரம குளம் என நிறுத்தி மகரங்கெடுத்தது அடி ஆம்பல எனத் தநது ரகர ள்கரங்களில நின்ற அகரம ஆகாரமாகி மர அடி குள அம்பல என முடிக்க.

மேற 'செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான' (எழு-ஈகஉ.) என்பதனற குள அம்பல என்புழி ஆகாரத்தை அகர மாக்குக.

உமமைபான் மரவடி குளவாம்பல் என நீடாமையுங் கொள்க.

வருமொழி முற்கூறியவதனான் இவ் வீற்றுப் பிறவும வேறுபட முடிவன கொள்க. கோணுகோணம கோணு வட்டம என வரும். இவற்றிற்கு உள்ளென்னும உருபு விரிக்க.

கோணுகோணத்திற்கு வல்லெழுத்துக்கேடு மேலைச் சூத்திரத்து இலேசாற கொள்க. (ககூ)

ஈகஉ. மெல்லெழுத் துறழு மொழியுமா ருளவே செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இது மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுதலோடு மெல் லெழுத்தம உறழக என்றலின், எய்தியதன்மேற சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்தது உறழம மொழியு மாருள்—மகர ாறறுள் வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத் துப பெற்று உறழந்து முடியும் மொழிகளும் உள, வழக கத்து ஆன செல்வழி அறிதல்—வழககத்தினகண்ணும வழங்கும இடம அறிக என்றவாறு.

உதாரணம் : குளங்கரை குளக்கரை சேறு தாது பூழி என வரும். இவற்றுட் குளங்கரை குளக்கரை போல

அல்லன ஒத்த உறழ்ச்சியாய் வழங்காவென்றற்குச் செல்வழி யறிதலென்றார்.

வழக்கத்தான என்றதனான் குளத்துக்கொண்டான் ஈழத்துச்சென்றான் குடத்துவாய் பிலத்துவாய் என்றந் போல்வன மகரங்கெட்டு அத்துப்பெற்றன. இவை 'அத்தேவற்றே' (எழு-ககூ.) என்பதனான் ஒற்றுக் கெடாதாயிற்று, அஃது அல்வழிக்குக் கூறுதலின். மழகளிறு என்பது 'மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள்' என்ற உரிச்சொல். அது மகர ஈறன்று. சண்பகங்கோடு என்பது வழக்கிடத்துச் செல்லாது.

இன்னும் இதனானே மகரங் கெடாது நிற்பனவுங்கொள்க. 'புலம்புக்கனனே' (புறம்-உருஅ.) 'கலம்பெறுகண்ணுள ரொக்கற் றலைவ' (மலைபடு-ரு.) என வரும். (கஎ)

ககூ. இல்ல மரப்பெயர் விசைமர வியற்றே.

இஃது இவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இதன் பொருள் : இல்ல மரப் பெயர்—புக்கு உறையும் இல்லன்றி இல்லமென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், விசை மர இயற்று—விசையென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்கு மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : இல்லங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்து 'வழக்கத்தான' (எழு-ககூ.) என்றதனான் மகரக்கேடு கொள்க. (கஅ)

ககச. அல்வழி யெல்லா மெல்லெழுத் தாகும்.

இது மகரம் அல்வழிக்கண் திரிக என முற்கூறாமையின், எய்தாத தெய்துவித்தது,

இதன் பொருள் : அல்வழியெல்லாம் மெல்லெழுத்தாகும்—மகர ஈறு அல்வழிக்கணெல்லாம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு,

உதாரணம் : மாங்குறிது சிறிது தீது பெரிது எனவரும். மாம்பெரிது என்புழித் திரிபின்றென்பது ஆணை கூறலென்னும் உத்தி.

இனி எல்லாமென்றதனால் அல்வழிக்கண் மகர ஈறு பிறவாற்றான் முடிவனவெல்லாம் முடிக்க. வட்டத்தடுக்கு, சதுரப்பலகை, ஆய்தப்புள்ளி, வேழக்கரும்பு; கலக்கொள்சுக்கு தோரை பயறு; நீலக்கண் என்னும் பண்புப்பெயர்கள் மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்குமுடிந்தன. ஆய்தவுலக்கை அகரமுதல இவை இயல்புகணத்துக்கண் மகரங்கெட்டு முடிந்தன. எல்லாருங்குறியர் நாங்குறியேம் இவை உயர்திணைப்பெயர் மகரந் திரிந்து மெல்லெழுத்தாய் முடிந்தன. கொல்லுங்கொற்றன் உண்ணஞ்சாத்தன் கவள மாந்துமல்கெழுநாடன் பொருமாரன் தாவுபரி பறக்குநாரை ஓடுநாகம் ஆடுபோர் வருகாலம் கொல்லும்யானை பாடும்பாணன் என இவை மகரந் திரிந்துங் கெட்டும் நிலை பெற்றும் வந்த பெயரெச்சம்.

இன்னும் இதனானே இயல்புகணத்துக்கண்ணும் மகரந் கெடுதலுங் கெடாமையுங் கொள்க, மரஞானறது நீண்டது மாண்டது எனவும், மரம்யாது வலிது அடைந்தது எனவும் வரும். இன்னும் இதனானே பவளவாயென உவமத்தும் நிலநீரென எண்ணிடத்துங் கேடு கொள்க. (கக)

௩௧௫. அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே முதனிலையொழிய முன்னவைகெடுதலும் வரைநிலை யின்றே யாசிரி யர்க்க மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னுன.

இது மகர ஈறறு அல்வழிக்கண் இமமொழி இமமுடிபு எய்துக என்றலின எய்தாத தெய்துவிததது.

இதன் பொருள் : அகம என் கிளவிக்குக கை முன் வரின்—அகமென்னுஞ் சொல்லிறகுக கையென்னுஞ் சொல் முன்னே வருமாயின், முதனிலை ஒழிய முன்னவை கெடுத்தலும்—முன்னின்ற அகரங்கெடாது நிறப அதன்முன்னின்ற ககரமும் மகரவொற்றுங் கெட்டு முடிதலுங் கெடாதுநின்று முடிதலும், வரைநிலை இன்றே யாசிரியாகக்—நீக்கு நிலைமையின்று ஆசிரியாககு, ஆவயின் ஆன மெல்லெழுதது மிகுதல—அவை கெட்டவழி மெல்லெழுதது மிகுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அங்கை என வரும். அகங்கை எனக் கெடாதுமுடிந்தவழி 'அலவழியெல்லாம்' (எழு-நகச.) என்றதனான் மகரந் திரிந்து முடிதல கொள்க. இது பண்புத்தொகை. அதிகாரத்தானும் பொருளோக்கானும் வேறுமைந் தொகையன்மை உணாக. (உய)

நகசு. இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலே நிலையலு முரித்தே செய்யு ளான.

இஃது இலமென்பது முறறுவினைச சொல்லாகாது குறிப்பாகிய உரிசசொல்லாய் நிறகுங்கால் அலவழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இலம என கிளவிககு—இல்லாமை யென்னுங் குறிப்பாகிய உரிசசொற்கு, படு வரு காலே—உண்டாதலென்னும் வினைக்குறிப்புப்பெயா வருமொழியாய் வருங்காலத்து, செய்யுளான நிலையலும் உரிதது—செய்யு ளிடத்து மகரக்கேடுந் திரிபுமின்றி நிறறலும் உரிதது என்றவாறு.

எனவே, உம்மையாற் பிறசொல் வருங்காலத்துக் கேடுந்திரிபும் பெற்று நின்றலும் உரித்தெனக் கொள்க.

உதாரணம்: 'இலம்படுபுலவரேற்றகைநிறைய' இதற்கு இல்லாமை உண்டாகின்ற புலவரெனப் பொருள் கூறுக. 'இலம்பாடுநாணுத்தரும்' என்கின்றதோவெனின், இல்லாமை உண்டாதல் நாணுத்தருமென்று பொருள் கூறுக. இதனை நெற்பாடு பெரிதென்றாற்போலக் கொள்க. இது பொருளிலமென மூற்றுவினைச் சொல்லாமாறும் உணர்க. இலநின்றதெனக் கெட்டவாறும், இலங்கெடவியந்தான் இலஞ்சிறிதாக இலந்தீதென்று எனக் கசதக்கள் வரும் வழித் திரிந்தவாறுங் காண்க.

'எல்லா' (எழு-நகச.) மென்றதனான் இலம்வருவது போலும் இலம்யாரிடத்தது என வகர யகரங்களின் முன்னர்க் கெடாதுநின்றல் கொள்க.

இதனை இலத்தாற்பற்றப்பட்ட புலவரென வேற்றுமையென்றால் உரையாசிரியரெனின், பற்றப்பட்ட புலவரென்பது பெயரெச்சமாதலிற் பற்றவென்னுந் தொழில் தோற்றுவிக்கின்ற முதனிலைச்சொல்லைச் சூத்திரத்து ஆசிரியர் எடுத்தோதிற்றிலராதலானும் படுவென்பதுதானும் புலவரென்னும் பெயரோடு முடியுங்கால் இரண்டுகாலமுங் காட்டும் ஈறுகள் தொக்க முதனிலைச் சொல்லாய் நின்றனின், அதனை எடுத்தோதிராதலானும் ஆசிரியர்க்கு அங்ஙனங் கூறுதல் கருத்தன்மை உணர்க.

அன்றியும் பற்றப்பட்ட என்புழி இரண்டுமுதனிலை கூடி ஒன்றாய்வின்று பற்றுதலைச் செய்யப்பட்ட எனப் பொருள் தாராமையானும் அல்வழியதிகாரமாதலானும் அதுபொருளன்மை உணர்க. (உக)

௩௧௭. அத்தொடு சிவணு மாயிரத் திறுதி
யொத்த வெண்ணு முன்வரு காலே.

இஃது இவ் வீற்றுள் எண்ணுப்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகைமரபினுள். 'உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகி' (எழு-௧௬௪.) என்பதனான் எய்திய எயென் சாரியை விலக்கி அத்து வருக்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஆயிரத்து இறுதி—ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயரின் மகரம், ஒத்த எண் முன்வருகாலே—தனக்கு அகப்படும் மொழியாய்ப் பொருந்தின எண்ணுப் பெயர் தன்முன் வருங்காலத்து, அத்தொடு சிவணும்—தொகைமரபிற்கூறிய எயென்சாரியை ஒழித்து அத்துச் சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆயிரத்தொன்று ஆயிரத்தொன்பது என ஒன்றுமுதல் ஒன்பதிற்காறும் ஒட்டுக. மகரத்தை அத்தின்மிசை யொற்றென்று கெடுத்து 'அத்தினகரமகர முனையிலலை' (எழு-௧௨௩.) என்று முடிக்க. ஆயிரத் தொருபது என்றறற்போல்வனவற்றிற்கும் ஒட்டுக.

நிலைமொழி முற்கூறாததனான் ஆயிரத்துக்குறை கூறு முதல் என்பனவுங் கொள்க; இன்னும் இதனானே ஆயிரப் பத்தென்புழி மகரங்கெடுத்து வல்லொற்று மிகுத்து முடிக்க. (௨௨)

௩௧௮. அடையொடு தோன்றினு மதனே
[ரற்றே.

இஃது 'அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய' (எழு-௧௧௩.) என்றமையின் அவ்வெண்ணுப் பெயரை அடையடுத்து முடிக்கின்றது.

இதன் பொருள் : அடையொடு தோன்றினும்—அவ் வாயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர் அடையடுத்த மொழி

யோடு வரினும், அதனோற்று—முற்கூறியதனோடு ஒரு தன்மைத்தாய் அத்துப்பெறறு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பதினாயிரத்தொன்று இரண்டு இருபதினாயிரத்தொன்று ஆறாயிரத்தொன்று நூறாயிரத்தொன்று முந்நூறாயிரத்தொன்று ஐந்நூறாயிரத்தொன்று என ஒட்டுக. முன்னா இலேசினான் முடிந்தவற்றையும் அடையடுத்தது ஒட்டுக. பதினாயிரத்துக்குறை புறம கூறு முதல எனவும், நூறாயிரப்பத்து எனவும் வரும். (உங)

ஙகக. அளவு நிறையும் வேற்றுமை யியல.

இஃது அவ்வெண்ணின்முன்னா அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால முடியுமாறு கூறுதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: அளவும் நிறையும்—அதிகாரத்தால் ஆயிரந் தானே நின்றழியும் அடையடுத்தது நின்றழியும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால், வேற்றுமை இயல—மகராறறு வேற்றுமையோடு ஒத்து வல்லெழுத்து வந்தழி மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்துமிகும் இயல்புணம் வந்தழித 'துவர' (எழு-ஙகக.) என்னும் இலேசான் எய்திய மகரங் கெட்டும புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆயிரம் பதினாயிரம் நூறாயிரம் என நிறுத்திக் கலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டில அகல உழக்கு எனவும், கஃசு கழஞ்சு தொடி துலாம பலம் எனவுந் தந்து ஒட்டுக.

வேற்றுமையியல் எனவே ஶாம வேற்றுமையல்ல வாயின. (உச)

ஙஉய. படர்க்கைப் பெயரு முன்னிலைப் பெயருந் தொடக்கங் குறும் பெயர்நிலைக் கிளவி

[புறம்]

வேற்றுமை யாயி னுருபிய நிலையு
மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான .

இஃது உயர்திணைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும் உருபியலுள் முடிந்தவாறே ஈண்டுப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் முடிகவென எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும்—எல்லாருமென்னும் படர்க்கைப்பெயரும் எல்லீருமென்னும் முன்னிலைப்பெயரும், தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்—கிளைத்தொடர்ச்சிப் பொருளவாய் நெடுமுதல் குறுகிமுடியுந் தாம் நாம் யாமென்னும் பெயராகிய நிலைமையையுடைய சொல்லும், வேற்றுமையாயின் உருபியல் நிலையும்—வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணையின் உருபுபுணர்ச்சிக்குக் கூறிய இயல்பின்கண்ணே நின்று முடியும், ஆவயின் ஆன மெல்லெழுத்து மிகுதல்—மேல் நெடுமுதல் குறுகும் மொழிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

எல்லாருமென்பதனை மகர ஒற்றும் உகரமுங் கெடுத்து ரகர்ப்புள்ளியை நிறுத்திக் கை செவி தலை புறம் எனத் தந்து இடையிலே தம்முச்சாரியையும் இறுதியிலே உம் முச்சாரியையுங் கொடுத்து எல்லார்தங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க. இதற்கு ‘அம்மினிநுதி’ (எழு-க௨கூ.) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் ‘தன்மெய்’ என்ற தனற் பிறசாரியைக்கண் மகர ஒற்றுத் திரிந்து ‘ங்ருநவாகும்’ எனச் செய்கைசெய்து முடிக்க. எல்லீருமென்பதற்கு இடையிலே நும்முச்சாரியையும் இறுதியிலே உம் முச்சாரியையுங் கொடுத்து முற்கூறிய செய்கைகளெல்லாஞ் செய்து எல்லீர்நுங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க. தாம் நாம் என்பனவற்றை ‘எனையிரண்டு நெடுமுதல்குறுகும்’ (எழு-க௨அ.) எனக் குறுக்கி ‘மகர

விறுதி' (எழு-நகல.) என்பதனால் மகரங் கெடுத்துத் தங்கை நங்கை செவி தலை புறம் என முடிக்க, யாம் என்பதனை ஆகாரத்தை எகரமாகி யகர ஒற்றைககெடுத்தது 'மகரவிறுதி' (எழு-நகல.) என்றதனால் மகரங்கெடுத்தது எங்கை செவி தலை புறம் என முடிக்க. தொடக்கங் குறுகு வனவறறிற்கு இசசூத்திரத்தான மெல்லெழுத்து மிகுக்க.

உருபியல் நிலையும் என்பதனால் வேற்றுமையாதல் பெறாநிற்கவும் பின்னும் வேற்றுமையாயினென்ற மிகையானே படாககைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் இயல்புகணத்து ஞகாரமும் நகாரமும் வந்துழித் தமமுசசாரியையும் தமமுசசாரியையும் பெறுதலும் மகரங்கெட்டு உம் முப்பெறுதலும் ஆவயினான என்றதனால் ஒற்று இரட்டுதலுங் கொள்க. எல்லாதஞாணும் எல்லீநுஞாணும் நூலும் என வரும்.

இனித தொடக்கங்குறுகுவனவறறிற்கும் அவ்விரண்டு இலேசானும் மகரங்கெடுத்தலும் ஒற்று இரட்டுதலுங் கொள்க. தஞாண் நஞாண் எஞாண் நூல் என வரும்.

இன்னும் ஆவயினான என்றதனானே எல்லார்தம் எல்லீநும் என நினறவறறின் முன்னா என மணி யாழ வடடு அடை எனபனவநதுழி மகரங்கெடாமையும் உம முப்பெறுதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிறகுந தமமணி யாழ வடடு அடை என மகரங் கெடாமையுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே தமகாணம் நமகாணம் எமகாணம் நுமகாணம் என உருபீறறுச செய்கைகளுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே நும எனபதற்கு மகரத்தை மெல்லொறறாகி நுங்கை செவி தலை புறம் என வருதலும்,

துஞ்ஞாண் என ஒற்றிரட்டுதலும், தும்வனி என மகரங்
கெடாது நின்றலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே எல்லார்கையும் எல்லீர்கையும்
எனத் தம்மும் தாமமும் பெறாது நின்றலுங் கொள்க. (௨௫)

௩௨௧. அல்லது கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

இது முற்கூறிய மூன்றுபெயர்க்கும் அல்வழிமுடிபு
கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அல்லது கிளப்பின் இயற்கையாகும்—
அமமூன்று பெயரும் அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து
இயலபாய்முடியும் என்றவாறு.

ரண்டு இயற்கையென்றது சாரியை பெருமைநோக்கி.
இவற்றின் ராறுதிரிதல் 'அல்வழியெல்லாம்' (எழு-௩௧௪.)
என்பதனுள் எல்லாமென்றதனாற் கொள்க.

உதாரணம்: எல்லாருங் குறியர் சிறியர் தீயா பெரியர்
எனவும், எல்லீருங் குறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் என
வும், தாங்குறியர் சிறியர் தீயா பெரியர் எனவும், தாங்குறிய
சிறிய தீய பெரிய எனவும், நாங்குறியம் சிறியம் தீயம்
பெரியம் எனவும், யாங்குறியேம சிறியேம தீயேம பெரி
யேம எனவும் வரும.

இன்னும் எல்லா மென்றதனானே இவற்றின்முன்னர்
ஞகார நகாரம் வந்தால அவை அவ்வொற்றாய்த திரிதல்
கொள்க. எல்லாருளு ஞான்றா நீண்டார, எல்லீருளு
ஞான்றீர் நீண்டீர் எனவும், தாளுஞான்றார் நீண்டார் என
வும், நாளுஞான்றாம நீண்டாம் எனவும், யாளுஞான்றேம்
நீண்டேம எனவும் வரும.

இனி எல்லாருமவந்தார யாத்தார அடைந்தார, எல்
லீரும்வந்தீர் யாததீர் அடைந்தீர் எனவும், தாமவந்தார

யாத்தார் அடைந்தார் எனவும், நாம்வருதும் யாத்தும் அடைதும், யாம்வருவேம யாப்பேம அடைவேம் எனவும் ஊனைக்கணங்களின் முன்னர் மகரந் திரியாது நிறறலும் 'உயிரீருகிய உயர்தீணைப்பெயரும்' (எழு-கருந்.) என்பத னுன் முடியும். (உசு)

௩௨௨. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்

[ஊ

மெல்லா மெனும்பெய ருருபிய நிலையும்

வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது.

இஃது இவ் வீற்றுள் விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு அலவழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் உருபியலோடு மாட்டெறிந்து எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்—அல்வழிக்கட் சொல்லினும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கட சொல்லினும், எலலாமெனும் பெயர் உருபியல நிலையும்—எலலாமென்னும் விரவுப்பெயர் உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பிலேநின்று முடியும், வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது—அப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சியல்லாத இடத்து வறறுச்சாரியை நிலலா தாய் முடியும் என்றவாறு.

உருபியனிலையும் என்றமாட்டேறு அலவழிக்கண் உம முப்பெறறு நிறறலும் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வறறும் உமமும் பெறறு நிறறலும் உணாததிற்று.

உமமுச்சாரியை ஒன்றுமே பெற்று முடிகின்ற அல் வழியினையும் வற்றும் உம்முமபெறறு முடிகின்ற வேற் றுமையோடு உடனோதி அதுவும் வறறுப்பெறறுமாறுபோல மாட்டெறிந்த மிகையானே வன்கணத்தது அலவழிக்கண் நிலைமொழி மகரக்கேடும் வருமொழி வலலெழுத்துப

பேறும் மென்கணத்து மகரங்கெட்டு உம்முப்பெறறும் பெறாதும் வருதலும் ஈனைக்கணத்து மகரங்கெட்டு உம்முப்பெறறும் மகரங்கெடாது உம்முப்பெறாதும் வருதலுங் கொள்க.

உதாரணம்: எல்லாக்குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் எனவும், எல்லாஞாணும் நாலும் மணியும் எனவும், எல்லாஞான்றன நீண்டன மாண்டன எனவும், எல்லாயாமும் வட்டும் அடையும் எனவும், எல்லாம்வாடின ஆடின எனவும் வரும். இனி வேற்றுமைக்கண் எல்லாவறறுககோடும் செவியும் தலையும் புறமும் என இவை வறறும் உம்முப்பெறறன. இவறறிறகு மகரம் வறறின் மிசையொறறென்று கெடுக்க. இனி மென்கணத்துக்கண் எல்லாவறறுஞாணும் நாலும் மணியும் எனவும், ஈனைக்கணத்துக்கண் எல்லாவறறியாபபும் ஷீயும் அடையும் எனவும் வரும். ஈனைக்கணமும் வறறும் உம்முப்பெறறன. (௨௭)

௩௨௩. மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இஃது ஒருசார வல்லெழுததை விலககி மெல்லெழுத்து விதித்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை—அவ்வெல்லாமென்பது அவ்வழிக்கண் மேல் இலேசிறாற கூறிய வல்லெழுத்தேயன்றி மெல்லெழுத்து மிககுமுடியினுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

எனவே, வல்லெழுத்துமிசுதலே பெருமபான்மையாயிற்று. முற்கூறிய செய்கைமேலே இது கூறினமையின் மகரக்கேடும் உம்முப்பெறறுங் கொள்க.

எல்லாங்குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் என வரும்.

மானமில்லை என்றதனான் உயர்திணைக்கண் வன்கணத்து மகரங்கெட்டு வலலெழுத்துமிக்கு இறுதி உமமுப்பெற்று முடிதலும் இயல்புகணத்துக்கண் மகரங்கெட்டு உம்முப்பெற்று முடிதலுங் கொள்க. எல்லாக் கொல்லரும் சான்றரும் தச்சரும் பாபபாரும் குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் எனவும், எல்லா ஞான்றரும் நாய்கரும் மணியகாரரும் வணிகரும் அரசரும் எனவும் வரும்.

இன்னும் இதனானே உயர்திணைக்கண் எல்லாங்குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் என மகரங்கெட்டு மெலலெழுத்து மிக்கு உமமுப்பெறுதலும் எல்லாங்குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், குறியீர் குறியம் எனவும் உமமுப்பெறுது வருதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத்தும் மகரங்கெடாது உமமின்றி வருதலுங் கொள்க. எல்லாமவந்தேம அடைந்தேம என வரும். (௨௮)

௩௨௪. உயர்திணை யாயி னுருபிய நிலையும்.

இஃது எல்லாமென்பதற்கு உயர்திணைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உயர்திணையாயின் உருபியல் நிலையும்—எல்லாமென்பது உயர்திணையாய் நிற்குமாயின் உருபுபுணாச்சியின் இயல்பிறறாய் இடைக்கண் நமமும் இறுதிக்கண உம்முமபெற்று முடியும் என்றவாறு.

உருபியலுள் 'எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர்—வறறெனசாரியை' (எழு-க.அ.கூ.) வகுத்ததனான் வறறின்

மிசை யொற்றென்று மகரங்கெடுத்த அதிகாரத்தான் 'உயர் திணை யாயி னம்மிடை வரும்' (எழு-ககூ.) என நம்மின் முன்னும் மகரங்கெடுத்தார், அதனோடு ஈண்டு மாட்டெறி தலின் அது கொண்டு ஈண்டும் மகரங் கெடுக்க. 'அம்மி னிறுதி' (எழு-கஉகூ.) என்புழித் 'தன்மெய்' என்றத னான் நம்முச்சாரியையினது மகரந்திரிதல் கொள்க.

எல்லாநங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என ஒட்டுக.

வருமொழி வரையாதுகூறலின் எல்லாநஞ்ஞாற்சியும் நீட்சியும் என ஏற்பனவற்றோடு முடிபு அறிந்து ஒட்டுக.()

௩௨௫. நும்மெ னொருபெயர் மெல்லெழுத்து
[மிகுமே.

இது மகர ஈற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல் லெழுத்து விதித்தது.

இதன் பொருள்: தும்மென் ஒருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகும்—நும்மென்று சொல்லப்படுகின்ற விரவுப்பெயர் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

நங்கை செவி தலை புறம் என வரும். 'மகரவிறுதி' (எழு-௩௧௩.) என்பதனால் மகரங்கெடுக்க.

ஒன்றெனமுடித்த லென்பதனால் உங்கை என வரு வதாஉங் கொள்க. 'துவா' (எழு-௩௧௩.) என்றதனால் ஞகர நகரங்கள் வந்துழி மகரங்கெடுத்தலும் ஒருபெயர் என்றத னான் ஒற்றுமிகுதலுங் கொள்க. துஞ்ஞாண் தூல் என வரும். இன்னும் ஒருபெயர் என்றதனால் தும்மணி யாழ் வட்டு அடை என மகரங்கெடாமையும் கொள்க. (௩௩)

௩௨௬. அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை
யுக்கெட நின்ற மெய்வயி னீவர
இயிடை நிலைஇ யீறுகெட ரகர
நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு

[புணர்ந்தே

யப்பான் மொழிவயி னியற்கை யாகும்.

இது தும்மென்பதற்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை—தும்மென்பதனை அல்வழிக்கட்கு கூறுமிடத்து, உகெடநின்ற மெய்வயின் ஈ வர—நகரத்துள் உகரங்கெட்டுப் போக ஒழிந்துநின்ற நகரவொற்றிடத்தே ஈகாரம் வந்து நிற்ப, இ இடைநிலைஇ ஈறுகெட—ஓர் இகரம் இடையிலே வந்து நிலைபெற்று மகரமாகிய ஈறு கெட்டுப்போக, புள்ளி ரகரம் நிற்றல் வேண்டும்—ஆண்டுப் புள்ளிபெற்று ஒரு ரகரம் வந்துநிற்றலை விரும்பும் ஆசிரியன், அப்பால் மொழி வயின்—அக்கூற்றினையுடைய நிலைமொழியிடத்து, இயற்கை யாகும்—வருஞ்சொல், இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நீயிர்குறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் என வரும்.

சொல்லுங்காலை யென்றதனானே நீயிர்ஞான்தீர் நீண்டிர் மாண்டிர் யாத்தீர் வாடினீர் அடைந்தீர் என எனைக்கணத்திலும் ஒட்டுக. (௩௧)

௩௨௭. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய

[ரியல.

இது வேற்றுமைக்கண் மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து யிக்கும் அல்வழிக்கண் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்தும் வரு

மென எய்தியதனைவிலக்கி ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல நிற்குமெனப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : தொழிற்பெயரெல்லாம்—மகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல்— ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்போல் அல்வழியினும் வேற்றுமையினும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும் இயல்புகணத்து உகரமும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : செம்முக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், செம்முக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும். 'தும்முச் செறுப்ப' வென்பதும் அது. இவை 'குறியதன்முன்னர்த் தன்னுரு விரட்டல்' (எழு-ககூய.)

எல்லா மென்றதனான் உகரம்பெறுது நாட்டங்கடிது ஆட்டங்கடிது என மெல்லெழுத்தாய் அல்வழிக்கண் திரிதலும் நாட்டக்கடுமை ஆட்டக்கடுமை என வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகுதலுங் கொள்க. (கஉ)

கஉஅ. ஈமுங் கம்மு முருமென் கிளவியு
மாழுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன.

இது பொருட்பெயருட் சில தொழிற்பெயரோடு ஒத்துமுடிக என எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : ஈமுங் கம்மும் உருமென் கிளவியும் ஆ முப்பெயரும்—ஈமென்னுஞ் சொல்லுங் கம்மென்னுஞ் சொல்லும் உருமென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அம்முன்று பெயரும், அவற்றோரன்ன—முற்கூறிய தொழிற்பெயரோடு ஒருதன்மையவாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்

லெழுத்தும் இயலபுகணத்து உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

ராம என்பது சுடுகாடு ; கம்—தொழில்.

உதாரணம் : ராமுக்கடிது கம்முக்கடிது உருமுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ராமுக்கடுமை கம்முக்கடுமை உருமுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் ஒட்டுக.

கிளவியென்றதனான் வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக கண்ணும் உயிர்வருவழி உகரம்பெறுது ராமடைவு ராமடைந்தது என நின்றலுங் கொள்க.

தன்னினமுடித்த லென்பதனான் அம்மு தம்மு நம்மு எனச சாரியைக்கண்ணும் உகரம வருதல கொள்க. (௩௩)

௩௨௯. வேற்றுமை யாயி னேனை யிரண்டுந்
தோற்றம் வேண்டு மக்கென் சாரியை.

இது மேல முடிபுகூறிய மூன்றனுள் இரண்டற்கு வேற்றுமைக்கண் வேறோர் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமையாயின்—வேற்றுமைப் பொருட புணர்ச்சியாயின், எனை இரண்டுந் தோற்றம் வேணடும் அககென் சாரியை—இறுதியில உருமொழிந்த இரண்டும் அககென்னுஞ் சாரியைதோன்றி முடிதலை வேண்டும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஈமககுடம் கம்மக்குடம் சாடி தூதை பாளை எனவும், ஞாற்சி நெருப்பு மாட்சி விறகு எனவும் ஒட்டுக.

அககு வகுப்பவே நிலைமொழித தொழிலாகிய உகரங் கெட்டு முறகூறிய வலலெழுத்து விலககப்படாமையின் நின்று முடிந்தது.

வன்கணத்திற்கு முன்னின்ற சூத்திரத்திற் கூறியது குணவேற்றுமைககென்றும் ஈண்டுக் கூறியது பொருட் புணர்ச்சிககென்றுங் கொள்க. (௩௪)

௩௩௩. வகார மிசையு மகாரங் குறுகும்.

இது முன்னர் 'அரையளவு குறுகல' (எழு-௧௩.) எனவும், 'னகாரை முன்னர்' (எழு-௩௨.) எனவுங் கூறிய மகரம் இருமொழிக்கண்ணுங் குறுகுமென அதன் நற்ற கத்து எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது.

இதன் பொருள் : வகாரமிசையும் மகாரங்குறுகும்— மகாரம் ஒருமொழிக்கண்ணேயன்றி வகாரத்தின்மேலுங் குறுகும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நிலமவலிது வரும்வண்ணக்கள் என வரும. (௩௩)

௩௩௪. நாட்பெயர்க் கிளவி மேற்கிளந் தன்ன வத்து மான்மிசை வரைநிலை யின்றே யொற்றுமெய் கெடுத லென்மனார் புலவர்.

இஃது இவ் வீற்று நாட்பெயர்க்கு வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நாட்பெயர்க் கிளவி மேற் கிளந் தன்ன—மகர ஈற்று நாட்பெயா இகர ஈற்று நாட்பெயர் போல ஆன்சாரியைபெற்று முடியும், அததும் ஆன்மிசை வரைநிலை இன்று—அத்துசசாரியை ஆன்சாரியைமேலும் பிறசாரியைமேலும் வருதல நீக்குநிலைமையின்று, ஒற்று மெய்கெடுதல என்மனார் புலவர்—ஆண்டு நிலைமொழி மகர ஒற்றுக் கெடுக என்று கூறுவா புலவா என்றவாறு.

உமமையை ஆன்மிசையுமென மாறுக,

உதாரணம்: மகத்தரற்கொண்டான் ஓணத்தாரகொண்டான். சென்றான் தந்தான் போயினான் என்க. 'எனைநாட்களோடும் ஒட்டுக. மகர ஒறதுக கெடுத்து' 'அத்தினகரமகர முனையிலை' (எழு-க2டு.) என அகரங்கெடுத்துக 'குறறியலுகரமுமறதென' (எழு-ாடு.) என ஆனேறறி 'ஆணினகரமும' (எழு-க2ச.) என்றதனான் நகரமாககி முடிக்க. மகத்துஞான்று கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என. ஞான்றென்னுஞ் சாரியமேல் அத்து வந்தது.

வரையாது - கூறினமையின் இமமுடிபு. நான்குகணத்தாங்கொள்க. மகத்தான் ஞாறறினான் நிறுத்தினான் மாயந்தான் வந்தான் அடைந்தான் என வரும். (௩௬)

௩௬௨. எனகர விறுதி வல்லெழுத்தியையின்
றகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது நிறுத்தமுறையானே எனகர இறுதி வேற்றுமைக்கட்புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எனகர இறுதி வல்லெழுத்து இயையின் றகாரமாகும்—எனகர றறறுப்பெயர் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயையின் றகாரமாகும், வேற்றுமைப் பொருட்கு—வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிககண் என்றவாறு.

உதாரணம் : பொற்குடம சாடி தூதை பாளை என வரும். (௩௭)

௩௬௩. மன்னுஞ்சின்னு மானுமீனும்
பின்னு முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியு
மன்ன விடல வென்மனார் புலவர்.

இஃது அவ் வீற்று அசைநிலை இடைச்சொற்களும்
 ஃமாமவேற்றுமை இடப்பொருள் உணர்நின்ற இடைச்
 சொற்களும் வினையெச்சமும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மன்னுஞ் சின்னும் ஆனும் ஈனும்
 பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சுகிளவியும்—மன்னென
 னுஞ்சொல்லுஞ் சின்னென்னுஞ்சொல்லும் ஆனென்னுஞ்
 சொல்லும் ஈனென்னுஞ்சொல்லும் பின்னென்னுஞ்சொல்
 லும் முன்னென்னுஞ்சொல்லும் வினையெச்சமாகிய சொல்
 லும், அன்ன இயல் என்மறா புலவர்—முற்கூறிய இயல்
 பினையுடையவாய் நகரம் நகரமாய் முடியுமென்று சொல்லு
 வா புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : 'அதுமறகொண்கன் தேரே' 'காப்பும்
 பூண்டிசிறகடையும போகல' (அகம-எ.) எனவும், ஆற்
 கொண்டான் ஈற்கொண்டான் பிறகொண்டான் முற்கொண்
 டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், வரிற்
 கொள்ளும் செல்லும் தரும் போம் எனவும் வரும்.

பெயராந்தன்மையவாகிய ஆன் ஈன் என்பனவற்றை
 முற்கூறாததனாற் ஆன்கொண்டான் ஈன்கொண்டான்
 எனத் திரியாமையுங் கொள்க.

பின் முன் என்பன பெயரும் உருபும் வினையெச்சமு
 மாய் நின்றவிற பெயர் ஈண்டிக் கூறினா. எனைய உருபிய
 லுள்ளும் வினையெஞ்சுகிளவியென்பதன்கண்ணும் முடியும்.
 அப்பெயரை முற்கூறாததனாற் பின்கொண்டான் முன்
 கொண்டான் எனத் திரியாமையுங் கொள்க.

இயல்வென்றதனாற் ஊனென்னுஞ் சுட்டு ஊன்
 கொண்டானென இயல்பாய் முடிதல கொள்க. (௩௮)

௩௩௪. சுட்டுமுதல் வயினுமெகரமுதல் வயினு
 ம்ப்பண்பு நிலையு மியற்கையென்ப,

இஃது இவ வீற்றுள் எழாமவேற்றுமை இடப் பொருள் உணர்த்தும் இடைச்சொற்கு முடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டு முதல் வயினும்—சுட்டெழுத் தினை முதலாகவுடைய வயினென்னுஞ் சொல்லும், எகர முதல் வயினும்—எகரமாகிய முதலவினையுடைய வயி னென்னுஞ்சொல்லும், அப்பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப—மேல னகரம் தகரமாமென்ற தன்மை நிலைபெற்று முடியும் இயல்பையுடையவென்று கூறுவார ஆசிரியா என்றவாறு.

உதாரணம் : அவ்வயிறகொண்டான் இவ்வயிறகொண் டான் உவ்வயிறகொண்டான் எவ்வயிறகொண்டான் சென் றான் தந்தான் போயினான் எனவரும்.

இயற்கைய என்றதனால் திரியாது இயல்பாய் முடிவன வங் கொள்க. (ஈசு)

ஈஈஈ. குயினென் கிளவி யியற்கை யாகும்.

இது னகரந் திரியாது இயல்பாக என்றனை எய்தி யதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : குயினென்கிளவி இயற்கையாகும்— குயினென்னுஞ்சொல் திரியாது இயல்பாய் முடியும் என்ற வாறு.

உதாரணம் : குயின்குழாம செலவு தோற்றம் பறைவு என வரும். குயினென்பது மேகம். அஃது அஃறிணைப் பெயர்.

தொகைமரபினுள் உயாதிணைப்பெயரும் விரவுப்பெய ரும் இயல்பாகவென்றார்.

குயின் வினையுமாம்.

இயற்கை என்றதனான கானகோழி கோன்குணம
வானகரை என வருவனவீங் கொள்க. (சய)

௩௩௬. எகின்மர மாயி னுண்மர வியற்றே.

இது திரிபுவிடககி அமமு வகுத்தலின் எய்தியது
விலககிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : எகின் மரமாயின்—எகினென்பது
புள்ளனறி மரப்பெயராயின, ஆண்மர இயறறு—ஆண்
மரத்தின் இயலபிறமுய அமமுப்பெறறு முடியும் எனற
வாறு.

எகினங்கோடு செதிள் தோல பூ என வரும. (சக)

௩௩௭. ஏனை யெகினே யகரம் வருமே
வல்லெழுத் தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்.

இதுவும் அது, திரிபுவிடககி அகரம் விதித்தலின.

இதன் பொருள் : ஏனை எகினே அகரம் வரும—மர
மலலாத எகின் நிலைமொழிக்கண் அகரம்பெற்று முடியும்,
வல்லெழுத்தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்—ஆண்டு வரு
மொழி வல்லெழுத்தியலபு மிககு முடிதலை வேண்டும் ஆசிரி
யன் என்றவாறு.

உதாரணம் : எகினககால் செவி தலை புறம என வரும.

மேலைச சூத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக ஒதாததனான்
இயலபுகணததம் அகரப்பேறு கொள்க. எகினனாறசி
நீட்சி மாடசி வலிமை யாபபு அடைவு என வரும.

இயற்கை யென்றதனான அகரத்தோடு மெல்லெழுத்
துப்பேறுங் கொள்க. எகினங்கால செவி தலை புறம
என வரும.

இனிச சிறுபான்மை எகின்சேவல் . எகின்சேவல் பெடை என்பன ஆறனுருபு விரிவுழி ஈண்டை இலேசான் முடிக்க. பண்பு கருதியவழி இவ்வோத்தின் புறனடையான் முடிக்க. (சஉ)

௩௩௮. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கிளைப்பெய ரியல.

இது னகரந் திரிதலை விலக்கி இயல்பாக என்றனின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : கிளைப்பெயரெல்லாம்—னகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயரெல்லாம், கிளைப்பெயர் இயல—னகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயாபோலத் திரியாது இயல்பாய் முடியும். என்ற வாறு.

உதாரணம் : எயின்குடி சேரி தோட்டம் பாடி என வரும். எயின் வந்தது என்று அஃறிணைக்கும் எய்துதலின் தொகைமரபினுள் முடியாதாயிற்று, ஆண்டு உயர் திணைக்கே கூறுதலின்.

இனி எல்லாமென்றதனானே எயினக்கனனி பிள்ளை என அககும வலலெழுத்தும் பெறுதலும், எயினவாழவு என வலலெழுத்துப் பெறாமையுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே பார்ப்பனக்கன்னி குமரி சேரி பிள்ளை என ஆகாரங்குறுகி அககும வலலெழுத்துங் கொடுத்தும் பார்ப்பனவாழகை என வலலெழுத்துக் கொடாதும் முடிக்க.

இன்னும் இதனானே நான்கு கணத்துக்கண்ணும் வெள்ளாளனென நின்றதனை அன்கெடுத்துப் பிரித்தது னகரவொற்றினை னகரவொற்றுகி வெள்ளாளன்குமரி பிள்ளை மாநதர் வாழக்கை ஒழுக்கம் என முடிக்க.

இன்னும் இதனானே முதலெழுத்தை நீட்டி ளகார்
வொற்றினைக கெடுதது வேளாணென முடிக்க.

இதனானே பொருந வாழ்க்கையும முடிக்க.

வேட்டுவக்குமரி யென்பது மரூஉவழக்கு. (சங)

ஙஙக. மீனென் கிளவி வல்லெழுத் துறழ்வே.

இதுவும் அது, தன் திரிபு வலெழுத்தினோடு உறழ்க
என்றலின்.

இதன் பொருள் : மீனென்கிளவி வல்லெழுத்து
உறழவு—மீனென்னுஞ் சொல திரிபு வலெழுத்தினோடு
உறழ்ந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மீன்கண் மீற்கண், மீன்சினை மீற்சினை;
மீன்றலை மீற்றலை, மீன்புறம மீற்புறம என வரும். (சச)

ஙசய. தேனென் கிளவி வல்லெழுத் தியையின்
மேனிலை யொத்தலும் வல்லெழுத்து

[மிகுதலு

மாமுறை யிரண்டு முரிமையு முடைத்தே,
வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதி யில்லை.

இதுவும் அது, மேலதனோடு மாடடெறிதலின்.

இதன் பொருள் : தேன் என் கிளவி வலெழுத்து
இயையின்—தேனென்னுஞ்சொல வல்லெழுத்தது முதன்
மொழி வருமொழியாய்வரின், மேல நிலை ஒத்தலும்—
மீனென்பதற்குக் கூறிய திரிபுறழ்ச்சி நிலை ஒத்துமுடித
லும், வலெழுத்தது மிகுதலும்—வருமொழி வலெழுத்தது
மிகுமுடிதலுமாகிய, ஆமுறை இரண்டும உரிமையும்
உடைத்தது — அமுறைமையினையுடைய இரண்டினையும்
உரித்தாதலையும் உடைத்தது, வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி.

யில்லை—வல்லெழுத்து மிக்கு வருமிடத்து இறுதியினின்றனகரங் கெடும் என்றவாறு.

உரிமையுமென்னும் உம்மை 'மெல்லெழுத்துமிகினும்' (எழு-ஈசக.) என மெல்வருகின்றதனை நோக்கிற்று.

உதாரணம்: தேன்குடம் தேற்குடம் சாடி தூதை பாளை என மேனிலை ஒத்தன. தேக்குடம் சாடி தூதை பாளை என எனகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கன. (சரு)

ஈசக. மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இதுவும் அது, உறழ்ச்சியும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின்.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை—முற்கூறிய தேனென்கிளவி வல்லெழுத்து வந்தால் அவ்வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி மெல்லெழுத்து மிகினுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

எனகரக்கேடு அதிகாரத்தாற் கொள்க.

உதாரணம்: தேங்குடம் சாடி தூதை பாளை என வரும். (சகூ)

ஈசஉ. மெல்லெழுத்தியையினி றுதியொடுறழும்.

இது தொகைமரபினுள் 'வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லெழுத்தல்வழி' (எழு-கசஅ.) என்பதனாற் கூறிய இயல்பை விலக்கி உறழுமென்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து இயையின்—அத்தேனென்கிளவி மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின், இறுதியொடு உறழும்—நிலைமொழியிறுதியின் எனகரவொற்றுக் கெடுத்தலுங் கெடாமையுமாகிய உறழ்ச்சியாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தேன்ஞெரி தேஞெரி தேனுனி தேநுனி தேன்மொழி தேமொழி என் வரும்.

மேல் 'ஆமுறை' (எழு-ஈசய.) என்றதனால் தேஞெரி தேஞ்ஞெரி தேநுனி தேந்நுனி தேமொழி தேம்மொழி என எனகாங் கெட்டுத தத்தம மெல்லெழுத்து மிக்கும மிகாதும் முடிந்தனவுங் கொள்க.

இனி மேல் 'மானமில்ல' (எழு-ஈசக.) என்றதன் னாறு கெட்டு மெல்லெழுத்து மிகாது இயலபாய் முடிவன வுங் கொண்டு தேஞெரி தேநுனி தேமொழி என்பன காட்டின் அவை முறகூறியவறறுள் அடங்குமென்க. (சஎ)

ஈசஈ. இரூ அற் றேற்ற மியற்கை யாகும்.

இஃது அத தேனென்பதற்கு உயிராககணத்து ஒரு மொழிமுடிபு வேறறுமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இரூ அற றேற்றம—தேனென் னுஞ சொல இரூலென்னும வருமொழியது தோற்றத்துக் கண், இயற்கையாகும்—நிலைமொழியின் எனகாங் கெடாதே நின்று இயலபாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தேனிரூல் என வரும். (சஅ)

ஈசச. ஒற்றுமிகு தகரமொடு நிற்றலு முரித்தே.

இதுவும் அதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : ஒற்றுமிகு தகரமொடு நிற்றலும உரிதது—அததேனென்பது இரூலொடு புணருமிடத்துப பிறிதுமொர் தகரத்தோடு நின்று முடிதலும உரிதது என்றவாறு.

‘வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதி யிலீல்’ (எழு-ஈசய.) என்றதனால் நிலை மொழி ஈறு கெட்டுக்க. தகரம் மிகுமென்றது ஒற்றுமிகு தகரமென்றதனால் ஈரொற் றுக்குக.

உதாரணம் : தேததிரூல் என வரும.

மேலேச சூத்திரத்தோடு இதனை யொன்றாக ஒதாததனாற் பிறவருமொழிக்கண்ணும இமமுடிபு கொள்க. தேததடை தேததீ என வரும.

தோற்றமென்றதனால் தேனடை தேனீ என்னும இயலபுங் கொள்க. (சகூ)

ஈசரு. மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னு
பந்நாற் சொல்லுந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது அல்வழிககண் இயலபாயும வேறறுமைக்கண் திரிந்தாம வருக என எய்துவிததமுடிபை விலக்கித் தொழிற்பெயரியலபாமெனப பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னும் அந்நாற்சொல்லும்—மின்னென்னுஞ் சொல்லும் பின்னென்னுஞ்சொல்லும் பன்னென்னுஞ் சொல்லுங் கன்னென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அந்நான்கு சொல்லும், தொழிற்பெயா இயல—அல்வழியினும் வேறறுமையினும் ஞகார ஈறறுத்தொழிற்பெயர்போல வன்கணதது உகரமும வல்லெழுத்தும், மென்கணததும் இடைக்கணத்து வகரததும் உகரமும பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

‘மின்னுச்செய் விளக்கத்துப் பின்னுப்பிணி யவிழ்ந்த’ எனவும், பன்னுக்கடிது கன்னுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மின்னுககடுமை பின்னுககடுமை பன்னுககடுமை கன்னுககடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும.

தொழிற்பெயரெல்லாக் தொழிற்பெயரியல என்று ஒதாது கிளந்தோதினார்' இவை தொழினிலக்கண்ணன்றி வேறு தம்பொரு ளுணரநின்றவழியும் இமமுடிபு எய்து மென்றற்கு.

மின்னென்பது மின்னுதறறொழிலும் ' மின்னுநிமிர்ந்தன்ன ' என மின்னெனப்படுவதோர் பொருளும் உணராததும. எனையவும் அன்ன. (ரு)

௩௪௬. வேற்றுமை யாயி னேனை யெகினொடு
தோற்ற மொக்குங் கன்னென் கிளவி.

இது நிலைமொழிககண் உகாமவிலக்கி அகரமவகுத்தலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமைபாயின் எனை எகினொடு தோற்றம ஓககும்—வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சியாயின் ஒழிந்த மரமல்லாத எகினொடு தோற்றம ஒதது அகரமும் வலலெழுத்தும் பெற்றுமுடியும், கன் என கிளவி—கன்னென்னுஞ்சொல் என்றவாறு.

உதாரணம்: கன்னக்குடம் சாடி துதை பாளை ஞாறசி நீட்சி மாடசி வலிமை என வரும். கன்னக்கடுமை எனக குணவேற்றுமையுஞ் சிறுபான்மை கொள்க.

தோற்றமென்றதனால் அல்வழிககண வன்கணத்து அகரமும் மெலலெழுத்தும் எனைககணத்து அகரமுங்கொள்க. கன்னங்கடிது சிழிது தீது பெரிது எனவும், கன்னஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும் வரும். கன்னங்கடுமை எனக குணவேற்றுமைககண்ணும் இவவிதி கொள்க.

' பொன்னகர் வரைப்பிற் கன்னந் தூககி ' (ஐங்குறு-உசஎ.) என்பதோ வெணின், அது மகர ாற்றுப பொருட் பெயர். (ருக)

௩௪௭. இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவ
[ரின்
முதற்கண் மெய்கெட வகர நிலையு
மெய்யொழித் தன்கெடு மவ்வியற் பெயரே.

இஃது ' அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே ' (எழு-கடுடு.) என்றதற்கு ாண்டுத திரிபுகூறலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : இயற்பெயர்முன்னர்த் தந்தை முறை வரின்—இவ் வீற்று விரவுப்பெயருள் இயற்பெயரின முன்னர்த் தந்தையென்னும முறைப்பெயா வருமொழியாய் வருமாயின், முதற்கண் மெய்கெட அகரம நிலையும்—அதந்தையென்பதன் முதற்கணின்த தகரவொற்றுக்கெட அதன் மேலேறிநின்ற அகரங் கெடாது நிறகும், அவ்வியற்பெயா மெய்யொழித்தது அன் கெடும—அந் நிலைமொழியாகிய இயற்பெயா அன்னென்னுஞ் சொல்லில் அகரம ஏறிநின்ற மெய்யை ஒழித்தது அவ்வன் தான் கெட்டுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : சாதந்தை கொற்றந்தை என வரும்.

முதற்கண் மெய்யென்றதனால் சாத்தந்தை கொற்றந்தை என்னும இயல்பு முடிபுங் கொள்க. (௩௨)

௩௪௮. ஆதனும் பூதனும் கூறிய வியல்பொடு
பெயரொற் றகரந் துவரக் கெடுமே.

இது மேலதற்கு எய்தியதன்மேற சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆதனும் பூதனும்—முற்கூறிய இயற்பெயருள் ஆதனும் பூதனும் என்னும இயற்பெயர்கள் தந்தையென்னும முறைப்பெயரோடு முடியுங்கால், கூறிய இயல்பொடு—முற்கூறிய நிலைமொழி அன் கெடுதலும்

வருமொழித் தகரவொற்றுக் கெடுதலுமாகிய செய்கைகளுடனே, பெயரொற்று* அகரந் துவரக்கெடும்—நிலை மொழிப்பெயரில் அன்கெட நின்ற தகரவொற்றும் வருமொழியில் தகரவொற்றுக்கெட நின்ற அகரமும் முற்றக் கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆந்தை பூந்தை என வரும்.

இயல்பென்றதனும் பெயரொற்றும் அகரமும் கெடாதே நின்றலுங் கொள்க. ஆந்தை பூந்தை என வரும்.

இனித் துவரவென்றதனும் அழான் புழான் என நிறுத்தித் தந்தை என வருவித்து நிலைமொழி எனகரமும் வருமொழித் தகரமும் அகரமும் கெடுத்து அழாந்தை புழாந்தை என முடிக்க. (ருங்)

௩சுக. சிறப்பொடு வருவழி யியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

• இதன் பொருள் : சிறப்பொடு வருவழி—அவ்வியற் பெயர் பண்பு அடுத்த வரும்வழி, இயற்கையாகும்—முற்கூறிய இருவகைச் செய்கையுந் தவிர்த்து இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பெருஞ்சாத்தன் றந்தை பெருங்கொற்றன் றந்தை என வரும். கொற்றங் கொற்றன் றந்தை சாத்தங் கொற்றன் றந்தை என்றூற்போல்வன பண்பன்றி அடை அடுத்தனவாதலிற் புறனடையான் முடிக்க. (ருச)

௩ருட. அப்பெயர் ஓமப்பொழித் தன்கெடு வழியு நின்றலு முரித்தே யம்மென் சாரியை மக்கண் முறைதொகூஉ மருங்கி னான.

இது மேலதற்கு வேறொர் வருமொழிக்கண் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அப்பெயர் மக்கள் ஆன முறை தொகூஉம மருங்கினும்—அவ்வியறபெயர் முன்னர் தந்நை யன்றி மகனாகிய முறைப்பெயர் வந்து தொகுமிடத்தினும் மெய்யொழித்து அன்கெடுவழி அம்மென் சாரியை நிறறலும் உரிதது—அவ்வியறபெயரில் தான்ஈறிய மெய் நிறக அன்கெட்டு அமமுச்சாரியை வந்து நிறறலும் உரித்து என்றவாறு.

ஆன என்பதனை மக்களோடும், உம்மையை மருங்கினேடுங் கூடடுக. முறைதொகூஉ மருங்கினென்றது இன்றறகு மகனென்னும் முறைப்பெயராய்ச சேருமிடத்தென்றவாறு.

உதாரணம் : கொற்றங்கொற்றன், சாத்தங்கொற்றன் என நிலைமொழி அன் கெட்டுழி அமமு வந்தது. இவற்றிற்கு அதுவெனுருபு விரியாது அதன் உடைமைப்பொருள் விரிக்க. இது முறைப்பெயர்.

இனி உமமையாற கொற்றங்குடி சாததங்குடி எனப்பிறபெயர் தொகுகனவுங் கொளக.

மெய்யொழித் தென்றதனானே கொற்றமங்கலம் சாததமங்கலம் என்பனவறறின்கண் அம்மின் மகரங்கெடுதலும் வேட்டமங்கலம் வேட்டங்குடி என்பனவறறின் நிலைமொழியொற்று இரடடுதலுங் கொள்க. (டுடு)

௩௫௧. தானும் பேணுங் கோணு மென்னு
மாமுறை யியற்பெயர் திரிபிட னிலவே.

இது மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : தானும் பேணுங் கோணும் என்னும் ஆமுறை இயற்பெயர்—அவ்வியறபெயருள் தானும் பேணுங் கோணுமென்னும் அமமுறையினையுடைய இயற்பெயர்கள்

தந்தையொடும் மக்கள் முறைமையொடும் புணரும்வழி, திரிபிடனில்—முற்கூறிய திரிபுகளின்றி இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தான்றந்தை பேன்றந்தை கோன்றந்தை எனவும், தான்கொற்றன் பேன்கொற்றன் கோன்கொற்றன் எனவும் வரும். பேன் கோன் என்பன முற்காலத்து வழக்கு. இவை தொகைமரபினுள் ‘அஃறிணைவிரவுப் பெயர்’ (எழு-கூரு.) என்புழி இயல்பாயினவேனும ஈண்டு இவ வீறற்றகுத திரிபு கூறுதலின் அதனையும் விலக்கி இயல்பாமென்பதூஉங் கூறினார். (கூ)

கூருஉ. தான்யா னெனுப்பெய ருருபிய நிலையும்.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, தொகை மரபினுள் ‘அஃறிணைவிரவுப்பெயர்’ (எழு-கூரு.) என்பதனானே இயல்பாய் நின்ற தான் என்பதனையும் ‘உயிரீறாகிய’ (எழு-கூரு.) என்பதனால் இயல்பாய் நின்ற யானென்பதனையும் அவ்வியல்புவிலக்கி உருபியலோடு மாட்டெறிதலின்.

இதன் பொருள் : தான் யான் எனும் பெயர்—தானென்னும் விரவுப்பெயரும் யானென்னும் உயாதிணைப்பெயரும், உருபியல் நிலையும்—உருபியலற்ற கூறிய இயல்பிலே நிலை பெற்றுத் தானென்பது நெடுமுதல குறுகித் தன்னென்றும் யானென்பது ஆகாரம்^ஈ காரமாய் யகரங்கெட்டு என்னென்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தன்னை என்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்பு கணத்துக்கண்ணுந் தன்னொண என்னொண் நூல மணி யாழ வட்டு அடை ஆடை என வரும். (கூஎ)

௩௫௩. வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலுந் திரிதலுந்
தோற்ற மில்லை யென்மனார் புலவர்.

இஃது அலவழிக்கண் இயல்பாக என்றலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமை அல வழி—முற்கூறிய தான் யானென்பன வேற்றுமைப புணர்ச்சியலலாத விடத்து, குறுகலுந் திரிதலுந் தோற்றமில்லை என்மனார் புலவா—நானென்பது நெடுமுதல குறுகுதலும யானென்பது அவ்வாறு திரிதலுந் தோற்றமின்றி இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவா புலவா என்றவாறு.

உதாரணம் : தான்குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் வலியன் எனவும், யான்குறியேன் சிறியேன் தீயேன் பெரியேன் ஞான்றேன் நீண்டேன் மாண்டேன் வலியேன் எனவும் வரும.

தோற்ற மென்றதனான் வேற்றுமைக்கண் அவ்வாறன்றி னகரந் திரிதலுந் கொளக. தற்புகழ் தறபாடி, எற்புகழ் ஏறபாடி என வரும. (௩௮)

௩௫௪. அழனெ னிறுதிகெட வல்லெழுத்து
[மிகுமே.

இது வேற்றுமைக்கண் அகரந் திரியாது கெடுக என்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : அழன் என் இறுதி கெட—அழனென்னுஞ்சொல தன் றறறு னகரந் கெட, வல்லெழுத்து மிகும—வல்லெழுத்து மிககுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அழககுடம் சாடி தூதை பாளை என வரும. அழககுடமென்பது பிணககுடத்தை. (௩௯)

௩௩௩. முன்னென் கிளவி முன்னர்த் தோன்று
மில்லென் கிள்விமிசை நகர மொற்ற
ரெல்லியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இது 'மருவின்ரெகுதி' (எழு-ககக.) என்பதனற்
கூறிய இலககணமருஉககளில ஒன்றற்கு முடிபு கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : முன் என் கிளவி முன்னர்த் தோன்
றும் இல என் கிளவிமிசை—முன்னென்னுஞ் சொலலின்
முன்னே வரும் இலலென்னுஞ் சொலலின்மேலே, நகரம
ஒறறல—ஒரு நகரவொற்று வந்துநின்று முடிதல, தொல
லியல மருங்கின் மரீஇய மரபு—பழையதாகிய இயலபினை
யுடைய வழக்கிடத்து மருவிவந்த இலககண முடிபு என்ற
வாறு.

உதாரணம் : முன்றில என வரும். இன்முன் என
நிறகற்பாலது முன்றிலென்று தலைதடுமாறுதலின் மருஉவா
யிற்று. முன்னென்பதற்கு ஒற்றிரட்டுதல இலககணமே
னும அதுவன்றித தனக்கு இனமாயதோ நகரவொற்றுப்
பெறுதலின் வேறுமுடிபாயிற்று. (கூய)

௩௩௬. பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரஞ்
செய்யுண் மருங்கிற் ரொடரிய லான.

இஃது அவ் வீறறுபபெய ரொன்றற்குச் செய்யுள்
முடிபு கூறுதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : பொன் என் கிளவி ாறு கெட—
பொன்னென்னுஞ் சொல் தன்னீரூகிய னகரங்கெடாநிறக,
முன்னர் லகார மகாரம முறையிற ரேனறும்—அதன
முன்னா லகாரமும் மகரவொறறும் முறையானே வந்து
நிறகும், செய்யுள் மருங்கில தொடரியலான—அங்ஙனடி

நிற்பது செய்யுளிடத்துச் சொற்கள் தமமுள் தொடர்ச்சிப் படும இயலபின்கண் என்றவாறு.

முறையினென்றதனான் மகரம ஒற்றாதல கொள்க.

உதாரணம்: 'பொலம்படப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி' என வரும்.

தொடரியலான என்றதனானே வன்கணததுககண் னும லகரம நிறக மகரம வல்லெழுத்திறகேற்ற மெல் லெழுத்தாகத் திரிதல கொள்க. 'பொலங்கலஞ்சுமந்த பூண்டாங்கிளமூலை' (அகம-ககூ.) 'பொலஞ்சுட ராழி பூண்ட தேரே' 'பொலந்தோககுடடுவன்' என வரும்.

இன்னும இதனானே 'பொலனறுந்தொரியல்' (புறம-உகூ.) 'பொலமலராவிரை' என்றற்போல மகரங்கெட்டுப் பிறகணத்து முடிதலுங் கொள்க. (கூக)

௩௫௭. யகர விறுதி வேற்றுமைப் பொருள்

[வயின்

வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து

[மிகுமே.

இது முறையானே யகர ஈற்றிற்கு வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : யகர இறுதி வேற்றுமைப் பொருள் வயின்—யகர ஈற்றுப்பெயா வேற்றுமைப்பொருட புணர்ச்சிககண், வல்லெழுத்தது மிகும—வல்லெழுத்தது முதன் மொழி வந்து இயையின் அவ் வல்லெழுத்தது மிக்குமுடியும என்றவாறு.

உதாரணம். நாய்க்காலு செவி தலை புறம என வரும். ()

௩௫௮. தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்.

இது விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு எய்திய வல்லெழுத்து விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : தாயென் கிளவி இயற்கையாகும்— தாயென் னுஞ்சொல வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தாய்கை செவி தலை புறம என வரும்.

மேலேச சூத்திரத்தான் மிகுதியுங் கூறுதலின் அஃ றிணை விரவுப்பெயருள் அடங்காதாயிற்று. (௬௩)

௩௫௯. மகன்வினை கிளப்பின் முதனிலை
[யியற்றே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது, தாயென்பது அடையுததுழி வல்லெழுத்து மிகுக என்றலின்.

இதன் பொருள் : மகன வினைகிளப்பின்—தாயென் னுஞ்சொல தனக்கு அடையாய் முன்வந்த மகனது வினையைப் பின்னாக ஒருவன் கூறுமிடத்து, முதல நிலை இயற்று—இவ் வீற்றுள முதற்கட் கூறிய நிலைமையின் இயல்பிற றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிகமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மகன்ருய்க்கலாம செரு துறத்தல் பகைத்தல என வரும். மகன தாயோடு கலாய்தத கலாம என விரியும். எணையவற்றிற்கும ஏறகும் உருபு விரிக்க. வினை ஈண்டுப பகைமேற்று. (௬௪)

௩௬௦. மெல்லெழுத் துறமு மொழியுமா ருளவே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியு
மாருள்—யகர ஈற்றுள் அதிகார வல்லெழுத்தினோடு மெல்
லெழுத்து மிக்கு உறழ்ந்து முடிவனவும் உள என்றவாறு.

உதாரணம் : வேய்க்குறை வேய்க்குறை செய்கை தலை
புறம் என வரும். (௬௫)

௩௬௧. அல்வழி யெல்லா மிபல்பென மொழிப.

இஃது அவ் வீற்று அல்வழிக்கு எய்தாத தெய்துவித்
தது.

இதன் பொருள் : அல்வழி எல்லாம் இயல்பென
மொழிப—யகர ஈற்று அல்வழியெல்லாம் இயல்பாய் முடி
யும் என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாய்கடிது சிறிது தீது பெரிது என
வரும்.

எல்லாமென்றதனால் அவ்வாய்க்கொண்டான் இவ்வாய்க்
கொண்டான் உவ்வாய்க்கொண்டான் எவ்வாய்க்கொண்
டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என உருபின்
பொருள்பட முடிவனவும், தாய்க்கொண்டான் தாய்ப்பெய்
தான் என்றற்போலும் வினையெச்சமும், பொய்ச்சொல்
மெய்ச்சொல் எய்ப்பன்றி என்றற்போலும் பண்புத்
தொகையும், வேய்கடிது வேய்க்கடிது என்னும் அல்வழி
யுறழ்ச்சிமுடிவுங் கொள்க. (௬௬)

௩௬௨. ரகார விறுதி யகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ரகார ஈற்று வேற்றுமை
முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ரகார இறுதி—ரகார ஈற்றுப்பெயர்
வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், யகார இயற்று—

யகார ஈற்று இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்
லெழுத்து மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தேர்க்கால் செலவு தீல புறம் என வரும்.

இம் மாட்டேற்றினை யகர ஈற்று வேற்றுமை அல்வழி
பென்னும் இரண்டையுங் கருதி மாட்டெறிந்தாரென்பார்
அல்வழிமுடிபும் ஈண்டுக் காட்டுவர். யாம் இவ்வோத்தின்
புறனடையாற் காட்டுதும்.

இது ழகர ஈற்றிற்கும் ஒக்கும்.

மாட்டேற்றான் உறழ்ச்சியுங் கொள்க. வேர்க்குறை
வேர்க்குறை என வரும். (சுஎ)

நகந. ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரு
மெல்லெழுத்து மிகுதன் மெய்ப்பெறத்
[தோன்றும்.

இஃது இவ் வீற்றிற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி
வகுத்தது.

இதன் பொருள் : ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும்—
ஆரென்னுஞ் சொல்லும் வெதிரென்னுஞ் சொல்லுஞ்
சாரென்னுஞ் சொல்லும் பீரென்னுஞ் சொல்லும், மெல்
லெழுத்து மிகுதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்—மெல்
லெழுத்து மிக்குமுடிதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்
என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆர்ங்கோடு வெதிர்ங்கோடு சார்ங்கோடு
பீர்ங்கொடி செதிள் தோல் பூ என வரும்.

பீர் மரமென்பார் பீர்ங்கோடென்பர். 'பீர்வாய்ப்
பிரிந்த நீர் நிறைமுறைசெய்து' என்றறற்போலச் சான்றோர்
பலருஞ் செய்யுள் செய்தவாறு காண்க.

மெய்ப்பெற என்றதனான் 'ஆரங்கண்ணியடுபோர்ச் சோழர்' (அகம்-கூ௩.) என ஆர் அம்முப்பெறுதலும் 'மாரிப்பிரத்தலர் சிலர்கொண்டே' (குறுந்-கூஅ.) எனப் பிரி அத்துப்பெறுதலுங் கொள்க. இதனை அதிகாரப் புற னடையான் முடிப்பாரும் உளர்.

இன்னும் இதனானே கூர்ங்கதிர்வேல் ஈர்ங்கோதை என்றாற்போலவுங் குதிர்ங்கோடு விலர்ங்கோடு அயிர்ங் கோடு துவர்ங்கோடு சிலிர்ங்கோடு என்றாற்போலவும் மெல் லெழுத்து மிகுவன கொள்க.

இன்னும் இதனானே துவரங்கோடு என அம்முப் பெறுதலுங் கொள்க. (கூஅ)

௩௩௪. சாரென் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : சார் என் கிளவி காழ் வயின் வலிக் கும்—சாரென்பது காழென்பதனோடு புணருமிடத்து வல் லெழுத்து மிக்குப்புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : சார்க்காழ் என வரும். சாரினது வித் தென்பதே பொருள். இதனை வயிரமெனிற் கிளந்தோது வாரென்று உணர்க. (கூக)

௩௩௫. பிரென் கிளவி யம்மொடுஞ் சிவணும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : பிரி என் கிளவி அம்மொடுஞ் சிவ ணும்—பிரென்னுஞ்சொல் மெல்லெழுத்தேயன்றி அம்முப் பெற்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பிரங்கொடி செதிள் தோல் பூ எனவும், 'பொன்போற் பிரமொடு பூத்த புதன்மலர்' (நெடுநல் வாடை-கசு.) எனவும் வரும். உம்மை இறந்தது தழீ இயிற்று. (எஃ)

நகூகூ. லகார விறுதி னகார வியற்றே.

இது முறையானே லகார ஈற்றை வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கட் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள் : லகார இறுதி னகார இயற்று— லகார ஈற்றுப்பெயர் வன்கணம் வந்துழி னகார ஈற்று இயல் பிற்றாய் லகாரம் றகரமாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கற்குறை சிறை தலை புறம் நெற்கதிர் சோறு தலை புறம் என வரும். (எக)

நகூஎ. மெல்லெழுத் தியையி னகார மாகும்.

இது னகாரமாமென்றவின் அவற்றிற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து இயையின் னகார மாகும்—அவ் வீறு மென்கணம் வந்து இயையின் னகார மாகுத் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கன்னெரி நுனி முரி என வரும்.

இச் சூத்திரத்தினை வேற்றுமை யிறுதிக்கண் அல்வழி யது எடுத்துக்கோடற்கட் சிங்கநோக்காக வைத்தமையான் அல்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க. கன்னெரிந்தது நீண்டது மாண்டது என வரும். (எஉ)

நகூஅ. அல்வழி யெல்லா முறழென மொழிப.

இஃது அவ்வீற்று அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அல்வழியெல்லாம் உறழென மொழிப—இவ் வீற்று அல்வழிகளெல்லாந் தந்திரிபு வல் லெழுத்தினோடு உறழ்ந்துமுடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம் : கல்குறிது கற்குறிது சிறிது தீது
பெரிது என வரும.

எல்லாமென்றதனாற கல்குறுமை கற்குறுமை சிறுமை
தீமை பெருமை எனக குணமபறறி வந்த வேற்றுமைக்கும்
உறழ்ச்சி கொளக.

இன்னும இதனானே வினைசசொல்லீறு திரிந்தனவும
உருபுதிரிந்தனவுங் கொளக. வந்தானாறகொறறன் பொரு
வானாறபோகான் எனவும, அததாற்கொண்டான் இததாற்
கொண்டான் உததாறகொண்டான் எததாறகொண்டான்
எனவும வரும.

அககாறகொண்டான் என்றாறபோலப பிறவும் முடிபு
உள்ளனவெல்லாம இதனான் முடிததுக கொளக. (எ௩)

௩௬௬. தகரம் வருவழி யாய்த நிலையலும்
புகரின் றென்மனார் புலமையோரே.

இது லகரம றகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத
திரியுமென்றலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : தகரம் வருவழி ஆய்தம நிலையலும்—
தகரம் முதலாகிய மொழி வந்தால லகரம றகரமாய்த் திரித
லேயன்றி ஆய்தமாகத திரிந்துநிறறலும், புகர் இன்று
என்மனார் புலமையோ—குற்றமின்றென்று சொல்லுவாரா
ஆசிரியா என்றவாறு.

உதாரணம் : கஃறீது கற்றீது என வரும.

புகரின்றென்றதனால 'நெடியதனிறுதி' (எழு-௩௩௩.)
என்பதனுள் வேறீது வேறீது என்னும உறழ்ச்சிமுடிபுங்
கொளக. (எ௪)

௩௭௮. நெடியத னிறுதி யியல்புயா ருளவே.

இஃது 'அல்வழியெல்லாமுறழ்' (எழு-௩௬௮.) என்றதனை விலக்கி இயல்பாக என்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : நெடியதன் இறுதி இயல்புமாருள— நெட்டெழுத்தின் ஈற்று லகார ஈறு குறியதன் இறுதிக்கண் நின்ற லகாரம்போலத் திரிந்து உறழ்தலேயன்றி இயல்பாய் முடிவனவும் உள என்றவாறு.

உதாரணம் : பால்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். இயல்பாகாது திரிந்தன வேற்கடிது என்றும் போல்வன. (எரு)

௩௭௯. நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லு மல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை யியல.

இஃது அல்வழிக்கண் உறழ்ந்துமுடிக என்றதனை வேற்றுமை முடிபென்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும்—நெல்லென்னுஞ் சொல்லுஞ் செல்லென்னுஞ் சொல்லுங் கொல்லென்னுஞ் சொல்லுஞ் சொல்லென்னுஞ் சொல்லுமாகிய இந்நான்கு சொல்லும், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை இயல—அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்துந் தாம் வேற்றுமைமுடிபின் இயல்பின்றாய் லகரம் றகரமாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உம்மை சிறப்பு.

உதாரணம் : நெற்காய்த்தது செற்கடிது கொற்கடிது சொற்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (எசு)

நாசு. இல்லென் கிளவி யின்மை செப்பின்
வல்லெழுத்து மிகுதலு மையிடை

[வருதலு
மியற்கை யாதலு மாகாரம் வருதலுங்
கொளத்தகு மரபி னுகிட னுடைத்தே.

இஃது இவ் வீற்று வினைக்குறிப்புச் சொல்லுள் ஒன்
றறகு எய்தாத தெய்துளித்தது.

இதன் பொருள் : இல்லென்கிளவி இன்மைசெப்பின்—
இல்லென் னுஞ்சொல இருபபிடமாகிய இலலை உணர்ததாது
ஒருபொருளினது இல்லாமையை உணர்த்தும இடத்து,
வல்லெழுத்து மிகுதலும—வல்லெழுத்து முதன்மொழி
வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிககுமுடிதலும, ஐ இடை
வருதலும்—ஐகாரம இடையே வருதலும, இயற்கையாத
லும—இரண்டும் வாராது இயலபாய்முடிதலும, ஆகாரம
வருதலும—ஆகாரமவந்து முடிதலுமாகிய இந்நான்கு முடி
பும, கொளத்தகு மரபின்—சொறகுமுடிபாகக கொளத
தகும முறையானே, ஆகிடனுடைத்து—தன்முடிபாம
இடன் உடைத்து என்றவாறு.

கொளத்தகு மரபினென்றதனால் வல்லெழுத்து
முதன்மொழி வந்துழி ஐகாரமவருதலும், ஐகாரமவந்துழி
வல்லெழுத்து மிகுதலும மிகாமையும், ஆகாரம வந்துழி
வல்லெழுத்து மிககுமுடிதலுங் கொள்க.

உதாரணம் : இல்லெனநிறுத்திக் கொற்றன் சாததன்
தெளிவு பொருள் எனத தந்து வல்லெழுத்தும ஐகாரமுங்
கொடுத்தது இலலைக கொற்றனென என்னையவறறோடும
ஒட்டுக.

இன்னும அவ்வாறேநிறுத்தி ஐகாரமே கொடுத்து
இலலை கொற்றன் சாததன் தெளிவு பொருள் என வல்
லெழுத்து மிகாது முடிக்க.

இன்னுங் கொளததகு மரபினெனறதனன் எனைக கணத்தின் முன்னும் ஐகாரமே கொடுத்து இல்லொருண் நூல் மணி வானம ஆடை என ஓடகிக.

இஃது இலலென்பதோர் முதனிலை நின்று வருமொழி யோடு இங்ஙனம் புணர்ந்ததென்பது உணர்தறகு இல லென்கிள வியென்றம இயறகையூதலுமென்றுங் கூறினார். இம்முடிபு வினையியலுள் விரவுவினைக்கண் 'இனமை செப்பல' என்புழி 'இல்லை இல்' (எழு-உஉஉ.) என்று உரைகூறியவதனும், அவனில்லை என்றறபோலவன உதாரணமாக எல்லா ஆசிரியருங் காட்டியவாற்றினும் உணாக.

இதனானே இங்ஙனம் புணர்த்தசொல்லென்றி இல்லை என ஐகார ஈராய்சிறபதோர் சொல்' இன்மையும் உணர்க. ஆயின், இனமை முதலியவற்றையும் இவ்வாறே புணாகக வெணின அவை வருமொழியின்றி ஒருசொல்லாய் நின்றவிற புணர்க்காராயினார்.

இனி இயலபு வருமாறு :—எண்ணில குணம் செய்கை துடி பொருள் எனவும், பொய்யில ஞானம் மையிலவாண் முகம எனவும் வரும்.

இனி ஆகாரம் வருமாறு :—இல்லாககொற்றன் சாத தன் தேவன் பொருள என ஆகாரம் வலலெழுத்துப்பெற றன. பிறகூறிய இரண்டிம இலலெனனும் வினைக்குறிப்பு முதனிலையடியாகத் தோன்றிய பெயரெச்சமறை தொக்கும் விரிந்தும நினறன.

இயலபுமுற கூறாததனால் இம்முடிபிறகு வேண்டுஞ் செய்கை செய்க. தாவின்னீட்சி என்றறபோல வேறுபட வருவனவற்றிற்கும் வேண்டுஞ் செய்கைசெய்து முடிக்க. ()

௩௩௩. வல்லென் கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றே.

இஃது இருவழியுந் திரிந்தும் உறழ்ந்தும் வருமென எய்தியதனை விலக்கித் தொழிற்பெயரோடு மாட்டெறிதளிற் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : வல் என் கிளவி—வல்லென்னுஞ் சொல் அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும், தொழிற்பெயர் இயற்று—ஓகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற் றாய் வன்கணத்து உகாரும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத் தும் இடைக்கணத்து வகாரத்தும் உகாரும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : வல்லுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், வல்லுக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும். (எஅ)

௩௩௪. நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை
யாவயி னுகரங் கெடுதலு முரித்தே
யுகரங் கெடுவழி யகர நிலையும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை—வல்லென்பதன்முன் நாயென்னுஞ்சொல்லும் பலகையென் னுஞ் சொல்லும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஆவயின் உகரங் கெடுதலும் உரித்து—அவ்விடத்து உகரங் கெடாது நின்றலேயன்றிக் கெட்டு முடியவும் பெறும், உகரங் கெடு வழி அகரம் நிலையும்—அவ்வுகரங் கெடுமிடத்து அகரம் நிலைபெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : வல்லநாய் வல்லப்பலகை என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் உகரங் கொடாதேநின்ற வல்லுநாய் வல்லுப்பலகை என வருதலுங் கொள்க.

அகரம் நிலையுமென்னுது உகரங்கெடுமென்றதன்ற பிற வருமொழிக்கண்ணும் இவ்வகரப்பேறு கொள்க. வல்லக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (எக)

௩௭௩. பூல்வே லென்ற வாலைன் கிளவியொடாமுப் பெயர்க்கு மம்மிடை வருமே.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : பூல் வேல் என்ற ஆலென்கிளவியொடு ஆமுப்பெயர்க்கும் — பூலென்னஞ்சொல்லும் வேலென்னஞ்சொல்லும் ஆலென்னஞ் சொல்லுமாகிய அம்முன்று பெயர்க்கும், அம் இடைவரும்—வேற்றுமைக்கண் திரிபின்றி அம்முச்சாரியை இடைவந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பூலங்கோடு வேலங்கோடு ஆலங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்தும் ஒட்டுக. பூலொடுரி வேலொடுரி ஆலொடுரி நீழல் விறகு என வரும். என்ற என எண்ணிடையிட்டமையாற் பூலாங்கோடு பூலாங்கழி என ஆகாரம் பூலுக்குக் கொள்க. (அ)

௩௭௪. தொழிற்பெயரெல்லாந் தொழிற்பெயரியல.

இஃது இவ் வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணுந் திரிபும் உறழ்ச்சியும் விலக்கித் தொழிற்பெயரோடு மாட்டெறிதலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : தொழிற்பெயரெல்லாம்—லகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல்—லகார

ஈற்றுத் தொழிற் பெயரின் இயல்பினவாய் இருவழியும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: புல்லுக்கடிது கல்லுக்கடிது வல்லுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், வல்லுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும். இவற்றிற்குப் புல்லுதல் கல்லுதல் வல்லுதல் எனப் பொருளுரைக்க.

இனி எல்லாமென்றதனாற் தொழிற்பெயர்விதி எய்தாது பிற விதி எய்துவனவுங் கொள்க. கன்னல்கடிது பின்னல்கடிது கன்னற்கடுமை பின்னற்கடுமை எனவும் வரும். இதனானே மென்கணம் வந்துழிப் பின்னன் ஞான்றது நீண்டது மாண்டது பின்னன் ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி என ஒட்டுக.

இனி ஆடல் பாடல் கூடல் நீடல் முதலியனவும் ஆல் வழிக்கண் இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் முடிதல் இதனாற் கொள்க. (அக)

௩௧௭. வெயிலென் கிளவி மழையிய நிலையும்.

இது திரிபுவினக்கி அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வெயில் என்கிளவி மழையியல் நிலையும்—வெயிலென்னுஞ் சொல் மழையென்னுஞ் சொற்போல அத்தும் இன்னும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

மழையென்பதனை 'வளியென வருஉம்' (எழு-உசஉ.) என்பதனுடனும் வளியென்பதனைப் 'பனியென வருஉம்' (எழு-உசக.) என்பதனுடனும் மாட்டெறிந்தவாறு காண்க.

உதாரணம் : வெயிலத்துக் கொண்டான் வெயிலிற்
கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.
இஃது அத்துமிசை யொற்றுக் கெடாதுநின்ற இடம்.
இஃது 'அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து' (எழு-கநந.)
மிக்கது. அதிகார வல்லெழுத்தின்மையின் இயல்புகணத்
துங் கொள்க, சாரியை வருமொழி வரையாது கூறின்
மையின். (அஉ)

௩௭௮. சுட்டுமுத லாகிய வகர விறுதி
முற்படக்கிளந்த வருபிய னிலையும்.

இது முறையானே வகர ஈறு வேற்றுமைக்கட் புணரு
மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டுமுதலாகிய வகர இறுதி—வகர
ஈற்றுப் பெயர் நான்கனுட் சுட்டெழுத்தினை முதலாக
'வுடைய வகர ஈற்றுப்பெயர் மூன்றும், முற்படக் கிளந்த
உருபியல் நிலையும்—முற்படக்கூறிய உருபு புணர்ச்சியின்
இயல்பிற்றாய் வற்றுப்பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அவற்றுக்கோடு இவற்றுக்கோடு உவற்
றுக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

முற்படக்கிளந்த என்றதனானே வற்றினோடு இன்னும்
பெறுதல் கொள்க. அவற்றின்கோடு இவற்றின்கோடு
உவற்றின்கோடு செவி தலை புறம் என ஒட்டுக. இஃது
ஈனைக் கணத்தோடும் ஒட்டுக. (அ௩)

௩௭௯. வேற்றுமை யல்வழி யாய்த மாகும்.

இது மேலனவற்றிற்கு அலவழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேற்றுமையல்வழி ஆய்தமாகும்—
அச்சுட்டுமுதல் வகரம் வன்கணத்துக்கண் வேற்றுமையல்
லாத இடத்து ஆய்தமாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அஃகடிய இஃகடிய உஃகடிய சிறிய தீய பெரிய என வரும். இவ்வழக்கு இங்காலத்து அரிது. (அச)
 ௩௮௩. மெல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத் தாகும்.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத்தாகும்—அவ்வகா ஈறு மென்கணம்வந்து இயையுமாயின் அவ்வகாவொற்று அவ்வவ மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அஞ்ஞாண் இஞ்ஞாண் உஞ்ஞாண் நூல் மணி என வரும். (அ௩)

௩௮௪. ஏனவை புணரி னியல்பென மொழிப.

இதுவும் அது, அவ் வீறு ஏனைக் கணங்களோடு புணருமாறு கூறுதலின்.

இதன் பொருள்: ஏனவை புணரின்—அச்சட்டுமுதல் வகா ஈற்றோடு இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமும் வந்து புணருமாயின், இயல்பென மொழிப—அவ்வகாந் திரியாது இயல்பாய்முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: அவ்யாழ் இவ்யாழ் உவ்யாழ் வட்டு அடை ஆடை என ஒட்டுக.

ஈண்டுக் கூறியது நிலைமொழிக்கென்றும் ஆண்டு 'நின்றசொன்மு னியல்பாகும்' (எழு-கசச.) என்றது வருமொழிக்கென்றும் உணர்க. (அ௪)

௩௮௫. ஏனை வகரந் தொழிற் பெய ரியற்றே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: ஏனைவகரம்—'வகரக்கிளவி நான் மொழியீற்றது' (எழு-அக.) என்றதனுள் ஒழிந்துநின்ற

உரிச்சொல்லாகிய வகரம் இருவழியும், தொழிற்பெயர் இயற்று—ஓகர ஈற்றுத். தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும் மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தெவ்வுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், தெவ்வுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

உரையிற்கோடலென்பதனாற் தெம்முனை என வகரவொற்று மகரவொற்றாகத் திரிதல் கொள்க. (அஎ)

௩௮௩. முகார விறுதி ரகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே முகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : முகார இறுதி ரகார இயற்று—முகார ஈற்றுப்பெயர் வன்கணம் வந்தால் வேற்றுமைக்கண் ரகார ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பூழ்க்கால் சிறகு தலை புறம் என வரும். ()

௩௮௪. தாமென் கிளவி கோலொடு புணரினக்கிடை வருத லுரித்து மாகும்.

இஃது இவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, வல்லெழுத்தினோடு அக்கு வகுத்தலின்.

இதன் பொருள் : தாழ் என் கிளவி கோலொடு புணரின்—தாமென் னுஞ்சொற் கோலென்னுஞ் சொல்லோடு புணரும் இடத்து, அக்கு இடைவருதலும் உரித்தாகும்—

வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி அக்குச்சாரியை இடையே வந்து நின்றலும் உரித்து என்றவாறு.

எனவே, அக்குப்பெறாது வல்லெழுத்து மிகுதல் வலியுடைத்தாயிற்று.

உதாரணம்: தாழக்கோல் தாழ்க்கோல் என வரும்.

இது தாழைத் திறக்குங் கோல் என விரியும். (அக)

௩௮௩. தமிழென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: தமிழ் என் கிளவியும்—தமிழென் னுஞ் சொல்லும், அதனோற்று—வல்லெழுத்து மிகு முடிதலேயன்றி அக்குச்சாரியையும் பெற்று முடியும் என்ற வாறு.

அதனோற்றே என்றதனால் இதற்குந் தமிழ்க்குத் தென வல்லெழுத்து மிகுதலே வலியுடைத்து.

உதாரணம்: தமிழ்க்குத்து சேரி தோட்டம் பள்ளி என வரும். தமிழையுடைய கூத்து என விரிக்க. தமிழ வரையர் என்றற்போல வல்லெழுத்துப்பெறாது அக்குப் பெற்றன 'உணரக்கூறிய' (எழு-சா௩). என்னும் புற னடையாற் கொள்க. தமிழ்நாடு தமிழ்நாடு என ஈனைக் கணத்து முடிபு 'எப்பெயர்முன்னரும்' (எழு-க௨௮.) என்பதனுள் 'முற்ற' என்றதனின் முடித்தாம். (கூ௩)

௩௮௪. குமிழென் கிளவி மூப்பெய ராயிற்
பீரென் கிளவியொ டோரியற் றாகும்.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்தும் அம் மும் வகுத்தவின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : குமிழ் என் கிளவி மரப்பெயர் ஆயின்—குமிழென்னுஞ் சொற் குமிழ்த்தலென்னுந் தொழிலன்றி மரப்பெயராயின், பீர் என் கிளவியொடு ஓர் இயற்று ஆகும்—பீரென்னுஞ் சொல்லோடு ஓரியல்பிற்றாய் ஒருவழி மெல்லெழுத்தும் ஒருவழி அம்மும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : குமிழ்க்கோடு குமிழ்க்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

ஓரியற்றென்றதனாற் பிறவற்றிற்கும் இம்முடிபு கொள்க. மகிழ்க்கோடு மகிழ்க்கோடு என ஒட்டுக. (௧௧)

௩௮௭. பாழென் கிளவி மெல்லெழுத் துறழ்வே.

இது வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்துப் பெறுக என்றவின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பாழ் என் கிளவி மெல்லெழுத்து உறழ்வு—பாழென்னுஞ் சொல்லீறு வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்துப்பெற்று உறழ்ந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பாழ்க்கிணறு பாழ்க்கிணறு சேரி தோட்டம் பாடி என ஒட்டுக. இது பாழுட்கிணறு என விரியும், பாழ்த்தகிணறு என வினைத்தொகை முடியாமையின். (௧௨)

௩௮௮. ஏழென் கிளவி யுருபிய னிலையும்.

இஃது எண்ணுப்பெயர் இவ்வாறு முடிக என்றவின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : ஏழ் என் கிளவி—ஏழென்னும் எண்ணுப்பெயர் இறுதி, உருபியல் நிலையும்—உருபுணர்ச்சிக்கட்கூறிய இயல்பின் கண்ணே நிலபெற்று அன்பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

அஃது 'அன்னென்சாரியை யேழனிறுதி' (எழு-ககூச.) என்பதாம்.

உதாரணம் : எழன்காயம சுக்கு தோரை பயறு என வரும். இயைபு வலலெழுதது ஓத்தின் புறனடையான் வீழக்க. இஃது எழுறா கொண்டகாயம என விரியும். ()

நககூ. அளவு நிறையு மெண்ணும் வருவழி
நெடுமுதல் குறுகலு முகரம் வருதலுங்
கடிநிலை யின்றே யாசிரி யற்க.

இது மேலதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : அளவும் நிறையும் எண்ணும் வரு வழி — அவவேழென்பதன்முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் எண்ணுப் பெயரும் வருமொழியாய் வரு மிடதது, நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலுங் கடிநிலை யின்றே ஆசிரியற்க—முன்னின்ற நெட்டெழுத்தின மாத திரை குறுகலும் ஆண்டு உகரம் வருதலும் நீக்குநிலைமை யின்று ஆசிரியற்கு என்றவாறு.

உதாரணம் : எழுகலம சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வடடி எனவும், எழுகழஞ்சு தொடி பலம் என வும், எழுமுன்று எழுநான்கு எனவும் வரும்.

நிலையென்றதான் வன்கணத்துப் பொருட்பெயர்க் கும இமமுடிபு கொள்க. எழுகடல சிலை திசை பிறப்பு எனவரும். (கூச)

நககூ. பத்தென் கிளவி யொற்றிடை கெடுவழி
நிற்றல் வேண்டு மாய்தப் புள்ளி.

இது மேலதற்கு எய்தியதன்மேற சிறப்புவிதி வகுத தது, வருமொழிநோக்கி விதித்தலின.

இதன் பொருள் : பத்து என் கிளவி ஒற்றிடை கெடு வழி—அவ்வேழேடு •பத்தென்பது புணருமிடத்து அப்பத்தென்கிளவி இடையொற்றுக் கெடுவழி, ஆய்தப் புள்ளி நிற்தல்வேண்டும்—ஆய்தமாகிய புள்ளி நிற்தல் விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : எழுபஃது என வரும். (ஈடு)

ஈகக. ஆயிரம் வருவழி யுகரங் கெடுமே.

இது நெடுமுதல்குறுகிநின்று உகரம்பெறுது என்ற லின் எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தது.

இதன் பொருள் : ஆயிரம் வருவழி—எழென்பதன் முன் ஆயிரமென்னும் எண்ணப்பெயர் வருமொழியாய் வருமிடத்து, உகரங்கெடும்—நெடுமுதல் குறுகிநின்று உகரம்பெறுது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எழாயிரம் என வரும். (ஈக)

ஈகஉ. நூறுந்நது வருஉ மாயிரக் கிளவிக்குக் கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க மின்றே.

ஈஃது எய்தியது முழுவதாஉம் விலக்கிற்று, உகரங் கெட்டு அதன்மேலே நெடுமுதல் குறுகாது என்றலின்.

இதன் பொருள் : நூறு ஊர்ந்து வருஉம் ஆயிரக் கிள விக்கு—அவ்வேழென்பது நூறென்னுஞ் சொன்மேல் வரும் ஆயிரமென்னுஞ் சொல்லிற்கு, கூறிய நெடுமுதல் குறுக்கமின்று—முற்கூறிய நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதலின்று என்றவாறு.

உதாரணம் : எழநூறுயிரம் என வரும்.

கூறிய என்றதனான் நெடுமுதல்குறுகி உகரம்பெற்று எழுநூறுயிரமெனவும் வரும்.

இதனானே எழாயிரமென மேல் முதனிலை குறுகாமையுங் கொள்க.

இதனானே எழுஞாயிறு எழுநாள் எழுவகை என இயலபுகணத்து நெடுமுதல் குறுகி உகரமபெறுதலுங் கொள்க. (கூஎ)

நகக. ஐயம் பல்வென வருஉ மிறுதி
யல்பெய ரெண்ணினு மாயிய னிலையும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஐ அம் பல் என வருஉம் இறுதி—அவ்வேழன்முன்னர் ஐயென்றும் அம்மென்றும் பலவென்றும் வருகின்ற இறுதிகளையுடைய, அல்பெயர் எண்ணினும்—பொருட்பெயரல்லாத எண்ணுப்பெயராகிய தாமரை வெள்ளம் ஆம்பல் என்பன வந்தாலும், ஆ இயல் நிலையும்—நெடுமுதல்குறுகி உகரமபெறுது அவ்வியலபின்கண்ணே நின்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எழ்தாமரை எழவெள்ளம் எழாம்பல என வரும். (கூஅ)

நகக. உயிர்முன் வரினு மாயிய றிரியாது.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : உயிரமுன் வரினும்—அவ்வேழெழன் பதன்முன்னா அளவுப்பெயரும் எண்ணுப்பெயருமாகிய உயிரமுதன்மொழி வரினும், ஆ இயல் திரியாது—நெடுமுதல்குறுகி உகரமபெறுது முடியும் இயல்பிற றிரியாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : எழகல எழுமுக்கு எழொன்று எழிரண்டு என வரும். (கூக)

௩௧௩. கீழென் கிளவி யுறழத் தோன்றும்.

இஃது இவ் வீற்றீள் ஒன்றற்கு வேற்றுமைக்கண் உறழ்ச்சி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : கீழ் என் கிளவி உறழத் தோன்றும்— கீழென்னுஞ் சொல் உறழ்ச்சியாய்த் தோன்றி முடியும் என்றவாறு.

தோன்றுமென்றதனான் நெடுமுதல்குறுகாது வல்லெழுத்துப்பெற்றும் பெறாதும் வருமென்ற இரண்டும் உறழ்ச்சியாய் வருமென்று கொள்க. இயைபு வல்லெழுத்து அதிகாரத்தாற் கொள்க.

உதாரணம் : கீழ்க்குளம் கீழ்குளம் சேரி தோட்டம் பாடி என வரும். (௩)

௩௧௪. ளகார விறுதி ணகார வியற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ளகார ஈற்றுச்சொல் வேற்றுமைக்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ளகார இறுதி ணகார இயற்று— ளகார ஈற்றுப் பெயர் ணகார ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் வண்கணம் வந்துழி டகாரமாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முட்குறை சிறை தலை புறம் என வரும்()

௩௧௫. மெல்லெழுத் தியையின் ணகார மாகும்.

இது மேலதற்கு மென்கணத்துமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மெல்லெழுத்து இயையின் ணகார மாகும்— ளகார ஈறு மெல்லெழுத்துமுதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயையின் ணகாரமாய்த் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முண்ணொரி நுனி மரம் என வரும்.

இதனை வேற்றுமையிறுதிக்கண் அல்வழியது எடுத்தகோடற்கட சிங்கநொக்காக ஸ்வத்தலின் அல்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க. முண்ணொரிந்தது நீண்டது மாண்டது என வரும. (௩௨)

௩௬௮. அல்வழி யெல்லா முறழென மொழிப.

இது மேலதற்கு அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அல்வழியெல்லாம்—எகார ஈறு அல்வழிக்கணெல்லாம், உறழென மொழிப—திரியாதும் டகர மாய்த திரிந்தும் உறழநதுமுடியுமென்று சொல்லுவர் புலவா என்றவாறு.

உதாரணம் : முள்கடிது முடகடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும.

எல்லாமென்றதொற குண வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்வுறழ்ச்சி கொள்க. முள்குறுமை முடகுறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், கோள்கடுமை கோடகடுமை வாள்கடுமை வாட்கடுமை எனவும் ஒட்டுக.

இதனானே அதோட்கொண்டான் இதோட்கொண்டான் உதோட்கொண்டான் எதோட்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினானென உருபு வாராது உருபின் பொருள்பட வந்தனவுங் கொள்க. (௩௩)

௩௬௯. ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யின்றே
தகரம் வருஉங் காலையான.

இது மேலதற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தது, தகரம் வருவழி உறழ்ச்சியேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்தது உறழக என்றலின்.

இதன் பொருள் : தகரம் வருஉங் காலையான—தகரமுதன்மொழி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஆய்தம் நிலை

யலும் வரைநிலை யின்று—ளகாரம் டகாரமாய்த் திரிதலே யன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து நின்றலும் நீக்கும் நிலைமை யின்று என்றவாறு.

உதாரணம் : முட்டிது முட்டிது என வரும். (ராச)

சா. நெடியத னிறுதி யியல்பா குநவும்
வேற்றுமையல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்
போற்றல் வேண்டு மொழியுமா ருளவே.

இது மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத் தது.

இதன் போருள் : நெடியதன் இறுதி இயல்பு ஆகுந வும்—அவ் வீற்று நெடியதன் இறுதி திரியாது இயல்பாய் முடிவனவற்றையும், வேற்றுமை அல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்—வேற்றுமையல்லாத இடத்து வேற்றுமையின் இயல்பையுடையவாய்த் திரிந்து முடிதலையும், போற்றல் வேண்டும் மொழியுமாருள—போற்றுதல் வேண்டுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

உதாரணம் : கோள்கடிது வாள்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், 'புட்டேம்பப் புயன்மாறி' (பட்டினப் பாலை-ச.) எனவும் வரும்.

போற்றல்வேண்டும் என்றதனால் உதளங்காய் செதிள் தோல் பூ என அம்முப் பெறுதலுங் கொள்க. உதளென் பது யாட்டினை உணர்த்துங்கால் முற்கூறிய முடிபுகள் இருவழிக்கும் ஏற்றவாறே முடிக்க. உதட்கோடு உதள் கடிது உதணன்று என ஒட்டுக. 'மோத்தையுந் தகரு முதளு மப்பரும்' (மரபியல்-சஎ.) என்றார் மரபியலில்.(ராடு)

சாக. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது இவ வீறறுத தொழிற்பெயர்க்கு இருவழியும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : தொழிற்பெயரெலலாம்—எகார ஈற்றுத தொழிற்பெயரெலலாம் இருவழியும், தொழிற்பெயா இயல—ஓகார ஈற்றுத தொழிற்பெயாபோல வன்கணதது உகரமும் வலலெழுத்தும், மென்கணததும் இடைக்கணதது வகரத்தும் உகரமும் பெறறு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : துள்ளுககடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், துள்ளுக கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாறசி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

எல்லா மென்றதனானே இருவழியுந் தொழிற்பெயா க்கள உகரமும் வலலெழுத்தும் பெறறுது திரிந்தந் திரியா தும் முடிவனவுங் கொள்க. கோளகடிது கோட்கடிது, கோள்கடுமை கோட்கடுமை என்பன போலவன பிறவும் வரும்.

இனி வாளகடிது வாட்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், வாள்கடுமை வாட்கடுமை எனவுங் காட்டுக. வாள்—கொலலுதல. (ரகூ)

சாஉ. இருளென் கிளவி வெயிலிய னிலையும்.

இது திரிபுவிடக்கி அததும் இன்னும் வகுத்தலின எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : இருள் என் கிளவி—இருளென் னுளுசொல வேறறுமைப் பொருட்புணாச்சிக்கண், வெயிலி யல னிலையும்—வெயிலென்னுளு சொறபோல அததும் இன்னும் பெறறுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : இருளததுககொண்டான் இருளிறகொண் டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

சாரியை வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்தும் ஓட்டுக. இருளத்து ஞானரூன் நீண்டான் மாண்டான் இருளின் ஞானரூன் நீண்டான் மாண்டான் என வரும். ()

சாாந. புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெய ரியல.

இதுவும் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, திரிபும் இயல்பும் விலக்கித் தொழிற்பெயர்விதி வகுத்தலின்.

இதன் போருள் : புள்ளும் வள்ளும்—புள்ளென்னுஞ் சொல்லும் வள்ளென்னுஞ்சொல்லும் இருவழிக்கண்ணும், தொழிற்பெயர் இயல—ஓகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென் கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : புள்ளுக்கடிது வள்ளுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், புள்ளுக்கடுமை வள்ளுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

இதனைத் 'தொழிற்பெயரெல்லாம்' (எழு-சாாக.) என்பதன்பின் வையாததனால் இருவழியும் வேற்றுமைத்திரிபு எய்தி முடிவனவுங் கொள்க. புட்கடிது வட்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், புட்கடுமை வட்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், புண்ணான்றது நீண்டது மாண்டது எனவும், புண்ணாற்சி நீட்சி மாட்சி எனவும் வரும். புள்ளுவலிது புள்வலிது புள்ளுவன்மை புள்வன்மை என வகரத்தின் முன்னர் உகரம் பெற்றும் பெருதும் வருதலின் 'நின்றசொன்மு னியல்பாகும்' (எழு-கசச.) என்றதனால் முடியாமை உணர்க. இது வள்ளிற்கும் ஓக்கும். (ராஅ)

சாாச. மக்க ளென்னும் பெயர்ச்சொ லிறுதி தக்கவழி யறிந்து வலித்தலு முரித்தே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, 'உயிரீராகிய உயர்திணைப்பெயர்' (எழு-கருட.) என்பதனுட் கூறிய இயல்பு விலக்கித் திரிபுவகுத்தலின்.

இதன் பொருள் : மக்கள் என்னும் பெயர்ச்சொல் இறுதி—மக்களென்னும் பெயர்ச்சொல்லிறுதி இயல்பே யன்றி, தக்கவழி அறிந்து வலித்தலும் உரித்து—தக்க இடம் அறிந்து வல்லொற்றாகத் திரிந்து முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

தக்கவழியென்றார் பெரும்பான்மை மக்கள் உடம்பு உயிரீங்கிக் கிடந்தகாலத்தின் அஃது இம்முடிபுபெறும் என்றற்கு.

உதாரணம் : மக்கட்கை செவி தலை புறம். 'இக்கிடந்தது மக்கட்டலை' என்பதனான் அவ்வாறாதல் கொள்க. மக்கள்கை செவி தலை புறம் எனத் திரியாதுநின்றது உயிருண்மை பெற்று.

இனிச் சிறுபான்மை மக்கட்பண்பு மக்கட்சட்டு எனவும் வரும். (ராகு)

சாரு. உணரக் கூறிய புணரியன் மருங்கிற்
கண்டுசெயற்குரியவை கண்ணினர் கொ
[ளலே.

இஃது இவ்வோத்தின்கண் எடுத்தோத்தானும் இலே சானும் முடியாது நின்றவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகக்கொண்டு சாரியை பெறுவனவற்றிற்குச் சாரியையும் எழுத்துப் பெறுவனவற்றிற்கு எழுத்துங் கொடுத்து முடித்துக்கொள்க என்கின்றது.

இதன் பொருள் : உணரக் கூறிய புணரியன் மருங்கின்—உணரக்கூறப்பட்ட புள்ளியீறு வருமொழியோடு புணரும் இயல்பிடத்து, கண்டுசெயற்கு உரியவை—மேல்

முடித்த முடிபன்றி வழக்கினுட் கண்டு முடித்தற்கு உரியவை தோன்றியவழி, கண்ணினர் கொளல்—அவற்றையுங்கருதிக்கொண்டு ஏற்றவாறே முடிக்க என்றவாறு.

உதாரணம் : மண்ணப்பத்தம் என அல்வழிக்கண்ணகர ஈறு அக்குப்பெற்றது. மண்ணங்கட்டி என அம்முப்பெற்றது. பொன்னப்பத்தம் என னகர ஈறு அக்குப்பெற்றது. பொன்னங்கட்டி என அம்முப் பெற்றது. கானங்கோழி என வேற்றுமைக்கண் அம்முப்பெற்றது. மண்ணாங்கட்டி காணங்கோழி என்பன மருஉ. வேயின்றலை என யகர ஈற்று உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்துக் கெடுக்க. நீர்குறிது என ரகர ஈறு அல்வழிக்கண் இயல்பாயிற்று. வேர்குறிது வேர்க்குறிது இது ரகர ஈறு அல்வழி உறழ்ச்சி. வடசார்க்கூரை மேல்சார்க்கூரை இவை வல்லெழுத்து மிக்க மருஉ முடிபு. அம்பார்க்கொண்டான் இம்பார்க்கொண்டான் உம்பார்க்கொண்டான் எம்பார்க்கொண்டான் என இவ் வீறு எழுநூற்பின் பொருள்பட வந்தன வல்லொற்றுப்பெற்றன. தகர்க்குட்டி புகர்ப்போத்து என்பன பண்புத்தொகை கருதிற்றேல் ஈண்டு முடிக்க. வேற்றுமையாயின் முன்னர் முடியும். விழலென்னும் லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் மகரமாகாது னகரமாய் முடிதல் கொள்க. விழன்காடு செறு தாள் புறம் என வரும். கல்லம்பாறை உசிலங்கோடு எலியாலங்காய் புடோலங்காய் என அவ் வீறு அம்முப்பெற்றது. கல்லம்பாறை என்பது மருஉ. அழலத்துக் கொண்டான் என அவ் வீறு அத்துப்பெற்றது. அழுக்கற்போர் புழுக்கற்சோறு என்பன அவ் வீற்று அல்வழித்திரிபு. யாழ்குறிது என்பது ழகர ஈற்று அல்வழியியல்பு. வீழ்குறிது வீழ்க்குறிது என்பன அவ் வீற்று அல்வழியுறழ்ச்சி. தாழ்ப்பாறை என்பது அவ் வீற்று அல்வழி அக்குப்பெற்றது. யாழின்கோடு செய்கை தலை புறம் என அவ் வீற்று உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்

லெழுதது வீழ்க்க. முன்னோவாழ்வு முன்னோப்பரிசு ஒருநாள்க்குழவி ஒருநிங்குக்குழவி என்றற போல்வன ளகாராறு ஐகாரமும் அதனோடு வலலெழுததும் பெறுதல கொள்க. பிறவும் இவ்வோத்தின் வேறுபட வருவன வெல்லாங் கொணாநது இதனன் முடிக்க. குளத்தின்புறம் மரத்தின்புறம் என உருபிறகு எய்திய அதனோடு இன் பெறுதலுங் கொள்க.

இனிக 'கடிசொலலிலை' (சொல-சருஉ.) என்பத னன் வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் வரது திரிந்து முடியுஞ் சொற்களும் உள. அவற்றைக கண்ணினா கொளலே என்பதனன் மண்ணுக்குப்போனன் பொன் னுகுவிற்றான் பொருளுக்குப்போனன் நெல்லுகுவிற் றான் கொளளுக்குகொண்டான பதினேழு என்றற போல வழக்கின்கண் உகரம்பெறுவனவும், 'விண்ணுக குமேல' 'மண்ணுகுநாப்பண்'

'பல்லுககுத தோற்ற பனிமுல்லை பைங்கிளிகள்
சொல்லுககுத தோற்றினனந தோற்றினவா—னெல்லுக்கு
நாரேஒடி நூறென்பா ஐடங்கிடைகசும் வனமுலைக்கு
மாரேமா லன்றளநத மண்.'

என்றறபோலச செய்யுட்கண் உகரம்பெறுவனவும், பிற வும் முடிக்க.

பறகு நெறகு என்பன முதலியவுங் கொள்க. இவை உருபின்பொருளபட வாராது உருபின்கண் வந்தனவே னும் ாணடுக காடடிமும், ஆண்டுப 'புளளியிறுதியும்' (எழு-உாஉ.) என்னும் உருபீயற்குத்திரத்தது இலேசு கோடறகு இடனினறெனறு கருதி. இனி அச சூத்திரத் துத 'தேருங்காலை' என்றதனன் முடித்தலும் ஒன்று. ()

புள்ளியங்கியல் முற்றிற்று.

கூ. குற்றியலுகரப்புணரியல்

சாகூ. ஈரெழுத் தொருமொழி யுயிர்த்தொட

[ரிடைத்தொட

ராய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்

[ரொட

ராயிரு மூன்றே யுகரங் குறுகிடன்.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோததுக குற்றியலுகர மென்று கூறப்படட எழுத்துப பொருட்பெயரோடும எண்ணுபபெயா முதலியவற்றோடும புணரும் முறைமை உணர்த்தினமையிற குற்றியலுகரப புணரியலென்னும பெலாததாயிற்று. இது 'மெய்யேயுயிரென்றாயீரியல்' (எழு-காட.) என்றவறதுள் உயிரினது விகாரமாய்நின்ற குற்றுகரத்தை இருமொழிககண்ணும புணர்க்கின்றமையின் மேலே ஒத்தினோடு இயைபுடைததாயிற்று. இததலைசூத்திரம் மொழிமரபினகத்து இருவழிய என்ற குற்றுகரம் இதனகத்து இனையதுமொழியிறுதி வருமென்று அவற றிறகுப பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்து கின்றது. அபபெயாபெயா, அமமுறைமுறை, அததொகை தொகை. 'தொடாமொழியீறது' (எழு-டகூ.) வருமென்று ஆண்டிக கூறியவதனை ாண்டு ஐந்துவகைபபடுததி அதனோடு 'நெடடெழுத்திமபரும்' (எழு-டகூ.) என்றது ஒன்றே யாதலின அதனையுந் கூட்டி அறுவகைததென்றா.

இதன் பொருள் : ஈரெழுத் தொருமொழி—இரண் டெழுத்தானாகிய ஒருமொழியும், உயிராததொடா—உயிர்

மேல்வரும் மெய்யைத்தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், இடைத்தொடர்—இடையொற்று, மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், ஆய்தத்தொடர்மொழி—ஆய்தமாகிய எழுத்து மேல்வரும் மெய்யைத்தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், வன்றொடர்—வல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத்தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், மென்றொடர்—மெல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத்தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், ஆயிருமுன்றே—ஆகிய அவ் வாறுசொல்லுமே, உகரங் குறுகு இடன்—குற்றியலுகரங் குறுகி வரும் இடன் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகு, வாகு, தெள்கு, எஃகு, கொக்கு, குரங்கு என வரும்.

இதனை எழுென்று கொள்வார்க்குப் பிண்ணாக்கு சுண்ணம்பு ஆமணக்கு முதலியன முடியாமை உணர்க. (க)

சாஎ. அவற்றுள்

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி யிடைத்தொட
[ராகா.

இஃது அவ்வாறனுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : அவற்றுள்—அவ்வாறனுள், ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி—இரண்டொற்று இடைக்கண் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சொல்லிற்கு இடையின ஒற்று முதல் நின்றால், இடைத்தொடராகா—ஈமல் இடையினத் தொடர்ந்துநில்லா, வல்லினமும் மெல்லினமுந் தொடர்ந்து நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆர்க்கு, ஈர்க்கு, நொய்ம்பு, மொய்ம்பு என வரும். (உ)

சா அ. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்
[ணு

மெல்லா விறுதியு முகா நிலையும்.

இஃது 'இடைப்படிற்சூறகு மிடனுமாருண்டே' (எழு-௩௭.) என்றதனற் புணர்மொழிக்கண் அரைமாத்திரையினுங் சூறகுமென எய்தியதனை விலக்கி 'அவ்வியனிலையு மேன்மூன்றே' (எழு-௨௨.) என்றவிதியே பெறுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : அல்லது கிளப்பினும்—அவ்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும், வேற்றுமைக்கண்ணும்—வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கண்ணும், எல்லா இறுதியும் உகரம் நிலையும்—ஆறு ஈற்றின்கண்ணும் உகரத் தன் அரைமாத்திரையைப் பெற்றுநிற்கும் என்றவாறு.

வருமொழியானல்லது அவ்வழியும் வேற்றுமையும் விளங்காமையின் 'அல்லதுகிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும்' எனவே இருமொழிப் புணர்ச்சியென்பது பெற்றும். இவ்விருமொழிக்கட் பழைய அரைமாத்திரைபெற்றே நிற்குமென்றார். அன்றி இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் ஒருமாத்திரை பெறுமென்றார்க்குப் பன்மொழிப் புணர்ச்சியாகிய செய்யுளிலக்கணங் குற்றுகரத்தான் நேர்பசை நிரைபசை கோடலும் அவற்றன் அறுபது வஞ்சிச்சீர்கோடலும் பத்தொன்பதியிரத் திருநாற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தொடைகோடலும் இன்றாய், முற்றியலுகரமாகவே கொள்ள வேண்டுதலின் மாறுகொளக் கூறலென்னுங் குற்றந் தங்குமென்று உணர்க்.

உதாரணம்: நாகுகடிது வாகுகடிது நாகுகடுமை வாகுகடுமை என வரும். இவை தம் அரைமாத்திரை பெற்றன. எனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

இனி இது 'மால்யாறுபோந்து கால்சரந்துபாய்ந்து' எனத் தொடர்மொழிக்கண்ணும் 'அரைமாத்திரை பெற்றது என்னாக்கால் வஞ்சிச்சீ ரின்றாமாறு உணர்க. (௩)

சாகு. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து
[வருவழித்
தொல்லை யியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இது முன்னின்ற சூத்திரத்தான் அரைமாத்திரை பெறும் என்றதனை விலக்கி 'இடைப்படிற் குறுகுமிட னும்' (எழு-௩௭.) என்றதனான் அரைமாத்திரையினுங் குறுகுமென்று ஆண்டு விதித்தது ஈண்டு வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண்ணே வருமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி— வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுசரம், வல்லெழுத்து வருவழி—வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து, தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்து— 'இடைப்படிற்குறுகும்' (எழு-௩௭.) என்பதனான் கூறிய அரைமாத்திரையினுங் குறுகி நிற்கும் என்ற இயல்பிலே நின்றலும் உரித்து என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறை.

உதாரணம் : கொக்குக்கடிது கொக்குக்கடுமை என அரைமாத்திரையிற் குறைந்தவாறு குறங்குகடிதென்பது முதலியவற்றோடு படுத்துச் செவிகருவியாக உணர்க.

முன்னின்ற சூத்திரத்து* உகரநிறையுமென்று பாடம் ஒதி அதற்கு உகரம் அரைமாத்திரையிற் சிறிது மிக்கு நிற்குமென்று பொருள் கூறி இச்சூத்திரத்திற்குப் பழைய அரைமாத்திரைபெற்று நிற்குமென்று கூறுவாரும் உளர்.()

* சீர்நிலை கோடற்கண் இவ்வாசிரியரும் நிறையுமென்றொருப,

சகய. யகரம் வருவழி யிகரங் குறுகு
முகரக் கிளவி துவரத் தோன்றது.

இது குறறியலிகரம் புணர்மொழியகதது வருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : யகரம் வருவழி உகரக்கிளவி துவரத் தோன்றது — யகரமுதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து நிலைமொழிக் குறறுகரவெழுத்து முறறத்தோன்றது, இகரங் குறுகும்—ஆண்டு ஓர் இகரம் வந்து அரை மாத்திரைபெறறு நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகியாது வரகியாது தெள்கியாது எஃகியாது கொக்கியாது குரங்கியாது என வரும். ' துவர ' என்றா, ஆறு ஈற்றின்கணணும் உகரங் கெடுமென்றற்கு. (௫)

சகக. ஈரெழுத்து மொழியு முயிர்த்தொடர்
[மொழியும்
வேற்றுமை யாயி னொற்றிடை யினமிகத்
தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி.

இது முறகூறிய ஆறணுள முன்னாநின்ற இரண்டறகும் வேறறுமைப பொருட்புணாசசி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஈரெழுத்துமொழியும் உயிராததொடாமொழியும்—ஈரெழுத்தொருமொழிக் குறறுகர ஈறற்றகும் உயிராததொடாமொழிக் குறறுகர ஈறற்றகும், வேறறுமை யாயின—வேறறுமைப்பொருட புணர்ச்சியாயின், இன ஒற்று இடைமிக—இனமாகிய ஒற்று இடையிலேமிக, வல லெழுத்து மிகுதி தோற்றம் வேண்டும—வலலெழுத்து மிகுதி தோன்றி முடிதலை விருமபும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : யாட்டுக்கால் செவி தலை புறம் எனவும், முயிற்றுக்கால சினை தலை புறம் எனவும் வரும். கயிற்றுப் புறம் வயிற்றுத்தீ என்பனவுமாம்.

தோற்றம் என்றதனால் எனைக்கணத்தும் இம்முடிபு கொளக. யாட்டுஞாற்சி நிணம் மணி வால் அதள் எனவும், முயிறறுஞாற்சி நிணம் முட்டை வலிமை அடை ஆட்டம் எனவும் வரும். (கூ)

சக௨. ஒற்றிடை யினமிகா மொழியுமா ருளவே யத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகவே.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுககின்றது.

இதன் பொருள் : ஒற்று இடை இனம் மிகா மொழியு மாருள—முற்கூறிய இரண்டனுள் இனவொற்று இடை மிக்கு முடியாத மொழிகளும் உள, வல்லெழுத்து மிகல அத்திறத்தில்லை—வல்லொற்று மிக்குமுடிதல் அககூறறு ளில்லை என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகுகால் செவி தலை புறம் எனவும், வரகு கதிரா சினை தாள் பதா எனவும் வரும்.

அத்திறமென்றதனால் உருபிறகு எய்திய சாரியை பொருட்கட் சென்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. யாட்டின்கால முயிறறின்கால நாகின்கால வரகின்கதிரா என வரும்.

அத்திறமென்றதனால் எனைக்கணத்தும் ஒற்றிடை மிகாமை கொளக. நாகுஞாறசி நீட்சி மாட்சி வலிமை என ஓடிக. (எ)

சக௩. இடையொற்றுத் தொடரு மாய்தத் தொடரு நடையா யியல வென்மனார் புலவர்.

இஃது இடைநின்ற இரண்டற்கும் முடிபு கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத்
தொடரும்—இடையொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகா
ஈறும் ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றுகா ஈறும், நடை ஆ
இயல என்மனார் புலவர்—நடைபெற நடக்குமிடத்து முற்
கூறிய அவ்வியல்புமுடிபினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர்
என்றவாறு.

உதாரணம் : தெள்குகால் சிறை தலை புறம் எனவும்,
எஃகுகடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும். ()

சகசு. வன்றொடர் மொழியு மென்றொடர் மொழி
[யும்

வந்த வல்லெழுத் தொற்றிடை மிகுமே
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்
[றெல்லாம்

வல்லொற் நிறுதி கிளையொற் றுகும்.

இது பின்னின்ற இரண்டற்கும் முடிபுகூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வன்றொடர்மொழியும் மென்றொடர்
மொழியும்—வன்றொடர்மொழிக் குற்றுகா ஈறும் மென்
றொடர்மொழிக் குற்றுகா ஈறும், வந்த வல்லெழுத்து
ஒற்று இடை மிகும்—வருமொழியாய் வந்த வல்லெழுத்தி
னது ஒற்று இடையிலே மிகுமுடியும், மெல்லொற்றுத்
தொடர்மொழி மெல்லொற்றெல்லாம்—அவ்விரண்டனுள்
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண் நின்ற மெல்லொற்
றெல்லாம், இறுதி வல்லொற்று—இறுதிக்கணின்ற வல்
லொற்றும், கிளை ஒற்று ஆகும்—கிளையாகிய வல்லொற்று
மாய் முடியும் என்றவாறு.

இறுதி வல்லொற்று வருதலாவது குற்றுகரம் ஏறி நின்ற வல்லொற்றுத் தானே முன்னர்வந்து நின்றலாம். கிளைவல்லொற்று வருதலாவது ணகாரத்திற்கு டகாரமும் ணகாரத்திற்கு றகாரமும் புணர்ச்சியும் பிறப்பும் நோக்கிக் கிளையாமாதலின், அவை முன்னர் வந்து நின்றலாம்.

உதாரணம்: கொக்குக்கால் சிறகு தலை புறம், குரங் குக்கால் செவி தலை புறம், குரக்குக்கால் செவி தலை புறம், எட்டுக்குட்டி செவி தலை புறம், எற்புக்காடு சுரம் தலை புறம் என வரும். அற்புத்தலை என்பது அன்பினுற்செய்த தலையென வேற்றுமையும் அன்பாகியதலையென அல் வழியுமாம்.

வந்த என்றதனான் இவ்விரண்டிற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றவழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. கொக்கின்கால் குரங்கின்கால் என வரும்.

எல்லாமென்றதனற் பறம்பிற்பாரி குறும்பிற்சான்றார் எனமெல்லொற்றுத் திரியாமையுங் கொள்க.

ஓற்றென்ற மிகுதியான் இயல்புகணத்துக்கண்ணும் குரக்குஞாற்சி நிணம் முகம் விரல் உகிர் என மெல்லொற்றுத் திரிந்துவருமாறு கொள்க. சிலப்பதிகாரமென்பதும் அது.

வன்றொடர்மொழி இயல்புகணத்துக்கண் வருதல் 'ஞநமயவ' (எழு-கசச.) என்பதனான் முடியும். (சு)

சுகரு. மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் டிறி துவிதி கூறுகின்றது, அம்மு வகுத்தலின்.

இதன் பொருள்: மரப்பெயர்க்கிளவிக்கு அம்மே சாரியை—குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயர்க்கு வருஞ் சாரியை அம்முச்சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம் : தேககங்கோடு செதிள் தோல பூ என வரும.

கமுகங்காய் தெங்கங்காய் சீழகம்புல் கம்பமபுலம் பயற்
றங்காய் என்றறபோலும் புலலினையும் மரமென அடக்கி
மாறுகொளக் கூறலெனத் தழீஇக்கொண்ட சிதைவென்ப
தாம் இச சூத்திரமென்று உணாக. (௨)

சககூ. மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரு முளவே.

இது மென்றொடாமொழிககு எய்தியது ஒருமருங்கு
மறுககின்றது.

இதன் பொருள் : மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரும்
உள—மெல்லொற்று வலலொற்றாகத் திரியாது மெல
லொற்றாய் முடியும் மரப்பெயரும் உள என்றவாறு.

உதாரணம் : புன்கங்கோடு செதிள தோல பூ எனவும்,
குருந்தங்கோடு செதிள தோல பூ எனவும் வரும.

வலியாமரப்பெயருமுள எனவே வலிகமும் மரப்பெய
ரும் உளவென்று கொள்க. வேபபங்கோடு கடப்பங்காய்
ரசசங்குலை என வரும. (கக)

சுக்ள். ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத்

[தொடரு

மம்மிடை வரற்கு முரியவை யுளவே

யம்மர பொழுகு மொழிவயி னான.

இஃது ஈரெழுத தொடருமொழிகமும் வன்றொடா
மொழிக்கும எய்தாததெய்துவித்தது, முன்னர் எய்தியதனை
விலக்கி அம்மு வகுத்தலின்.

இதன் பொருள் : ஈரெழுத்துமொழியும் வலலொற்றுத்
தொடரும — ஈரெழுத்தொருமொழிக குற்றியலகரமும்
வன்றொடர்மொழிக குற்றியலகரமும், அம இடை வரற்

கும் உரியவை உள—முன் முடித்துப்போந்த முடிபுக ளன்றி அம்முச்சாரியை இடையேவந்து முடிதற்கு உரியன வும் உள ; யாண்டெனின், அம்மரபு ஒழுக்கும் மொழிவயி னான—அவ்விலக்கணம் நடக்கும் மொழியிடத்து என்ற வாறு.

உதாரணம் : ஏறங்கோள் சூதம்போர் வட்டம்போர் புற்றம்பழஞ்சோறு என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாகவின், அம்முப்பெருதன நாகு கால் கொக்குக்கால் என முன்னர்க் காட்டினவேயாம்.

அம்மரபொழுகும் என்றதனால் அரசக்கன்னி முரசக் கடிப்பு என அக்கும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும் அரச வாழ்க்கை முரசவாழ்க்கை என அக்குக்கொடுத்தும் முடிக்க.

இன்னும் அதனானே இருட்டத்துக்கொண்டான் விளக்கத்துக்கொண்டான் என அத்தும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும் மயிலாப்பிற்கொற்றன் பறம்பிற்பாரி என இன் கொடுத்தும் கரியதன்கோடு நெடியதன்கோடு என அன் கொடுத்தும் முடிக்க. (கஉ)

சகஅ. ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வருஉ மக்களை மொழியு முளவென மொழிப.

இது மென்றொடர்மொழியுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஒற்று நிலை திரியாது அக்கொடு வருஉம்—ஒற்று முன்னின்ற நிலைதிரியாது அக்குச்சாரியை யோடும் பிறசாரியையோடும் வரும், அக்களை மொழியும் உள என மொழிப—அக்களையான சொற்களும் உள என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இதற்கு உம்மையை முன்னர் மாறுக,

உதாரணம் : குன்றக்கூகை மன்றப்பெண்ணை என வரும். உம்மையாற் கொங்கத்துழவு வங்கத்துவாணிகம் என அத்தும் பெற்றன.

நிலையென்றதனால் ஒற்று நிலைதிரியா அதிகாரத்துக்கண் வருஞ் சாரியைக்கு இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. அக்கிலையென்றார், இரண்டுசாரியை தொடர்ந்து முடிவனவும் உளவென்றற்கு. பார்ப்பனக்குழவி சேரி தோட்டம் பிள்ளை என அன்னும் அக்கும் வந்தன. இவற்றிற்கு உடைமை விரிக்க. பார்ப்பினுட்குழவி என்றமாம். பார்ப்பானாகிய குழவி என்றால் ஈண்டு முடியாதென்று உணர்க. பார்ப்பனமகன் பார்ப்பனவனிதை என்பனவும் பார்ப்பான் சாதி உணர்த்தின. (௧௩)

சுககூ. எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி யுருபிய நிலையும்.

இது குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயரோடு பொருட்பெயர் முடிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி—எண்ணுப்பெயராகிய சொற்கள் பொருட்பெயரோடு புணருமிடத்து, உருபியல் நிலையும்—உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே நின்று அன்பெற்றுப் புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒன்றன்காயம் இரண்டன்காயம் சுக்கு தோரை பயறு என ஒட்டிக. ஒன்றனாற்கொண்டகாயமென விரியும். வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்புகணத்துக்கண்ணுங் கொள்க. ஒன்றன்ஞாண் நூல் மணியாழ் வட்டு அடை என வரும். மேலைச்சூத்திரத்து 'நிலை' (எழு-சுகஅ.) என்றதனால் இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க.()

சஉய. வண்டும் பெண்டு மின்னொடு சிவணும்.

இது மென்றொடர்மொழியுட் சிலவற்றிற்குப் பிற முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவ
ணும—வண்டென் னுஞ்சொல்லுமீ பெண்டென் னுஞ்சொல்
லும இன்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : வண்டின்கால் பெண்டின்கால என வரும்.
இதற்கு முற்கூறிய இலேசினுன் வல்லெழுத்து
வீழ்க்க. (கடு)

சஉக. பெண்டென் கிளவிக் கன்னும் வரையார்.

இது மேற்கூறியவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற
சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பெண்டு என் கிளவிககு அன்னும்
வரையார்—பெண்டென் னுஞ்சொற்கு இன்னேயன்றி அன்
சாரியை வருதலையும் நீக்கார் ஆசிரியா என்றவாறு.

உதாரணம் : பெண்டன்கை செவி தலை புறம என
வரும். (ககூ)

சஉஉ. யாதெ னிறுதியுஞ் சுட்டுமுத லாகிய
வாய்த விறுதியு முருபிய னிலையும்.

இஃது ாரெழுததொருமொழிக் குற்றியலுகரத
துள ஒன்றற்குஞ் சுட்டுமுதலாகிய ஆய்ததொடர்மொழிக
குற்றியலுகரத்திற்கும வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : யாது என இறுதியுஞ் சுட்டு முத
லாகிய ஆய்த இறுதியும்—யாதென னும ாறுஞ் சுட்டெழுத
து முதலாகிய ஆய்ததொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ாறும்,
உருபியல நிலையும்—உருபுபுணர்ச்சியின் இயலபின்கண்ணே
நின்று அன்பெறறுச சுட்டுமுதலிறுதி ஆய்தங்கெட்டு
முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : யாதன்கோடு அதன்கோடு இதன்
கோடு உதன்கோடு செவி தலை புறம என வரும். ஆய்தங்

கெடாமுன்னே அன்னின் அகரத்தைக் குற்றகரத்தின் மேல் ஏற்றுக், ஆய்தங்கெட்டால் அது முற்றுகாமாய் நின்றலின். (க௭)

சஉ௩. முன்னுயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி மன்னல் வேண்டு மல்வழி யான.

இது முற்கூறியவற்றுட் சுட்டுமுதலுகரத்திற்கு ஒரு வழி அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : முன்னுயிர் வருமிடத்து—சுட்டுமுதலாகிய ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றகர ஈற்றின்முன்னே உயிர்முதன்மொழி வருமிடத்து, ஆய்தப்புள்ளி மன்னல் வேண்டும்—ஆய்தவொற்று முன்போலக் கெடாது நிலை பெற்றுமுடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், அல்வழியான—அல்வழிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம் : அஃது இஃது உஃது என நிறுத்தி அடை ஆடை இலை ஈயம் உரல் ஊர்தி எழு ஏணி ஐயம் ஒடுக்கம் ஒக்கம் ஒளவியம் என ஒட்டுக.

முன்னென்றதனான் வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ் விதி கொள்க. அஃதடைவு அஃதொட்டம் என ஒட்டுக. இவற்றிற்கு இரண்டாமுருபு விரிக்க. இன்னும் இதனானே எனை இலக்கணம் முடியுமாறு அறிந்து முடிக்க. (கஅ)

சஉ௪. எனைமுன் வரினே தானிலை யின்றே.

இது மேலவற்றிற்குப் பிறகணத்தோடு அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : எனை முன் வரின்—முற்கூறிய ஈறுகளின் முன்னர் உயிர்க்கணமல்லன வருமாயின், தான் நிலையின்று—அவ் வாய்தங் கெட்டுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : அதுகடிது இதுகடிது உதுகடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது என ஒட்டுக. (ககூ)

சஉரு. அல்லது கிளப்பி நெல்லா மொழியுஞ் சொல்லிய பண்பி னியற்கை யாகும்.

இஃது ஆறு ஈற்றுக் குற்றகரத்திற்கும் அலவழி முடியு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அல்லதுகிளப்பின்—அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து, எல்லாமொழியும்—ஆறு ஈற்றுக் குற்றகரமும், சொல்லிய பண்பின் இயற்கையாகும்—மேல் ஆசிரியன் கூறிய குணத்தையுடைய இயல்பாய்முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாகுகடிது வாகுகடிது தெள்குகடிது எஃகுகடிது குரங்குகடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். எனக் கணத்துக்கண் “நின்றசொன்மு னியல்பாகும்” (எழு-கசச.) என்றதனால் கொள்க.

எல்லாமொழியும் என்றதனால் வினைசொல்லும் வினைக்குறிப்புச்சொல்லும் இயல்பாய்முடிதல் கொள்க. கிடந்ததுகுதிரை கரிதுகுதிரை என வரும்.

சொல்லிய என்றதனால் இருபெயரொட்டுப்பண்புத் தொகை வன்கணத்துக்கண் இனவொற்றுமிககு வல்லெழுத்துப்பெற்று முடிதலும் இயல்புகணத்துக்கண் இனவொற்று மிக்கு முடிதலுங் கொள்க. கரட்டுக்காணம் குருட்டுக் கோழி திருட்டுப்புலயன் களிற்றுப்பன்றி வெளிற்றுப்பனை எயிற்றுப்பல எனவும், வரட்டாடு குருட்டெருது எனவும் வரும்.

பண்பினென்றதனால் மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரம் பெற்று முடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுமுடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்றாகாது ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுமுடிவனவுங் கொள்க. ஓர்யாட்டையாணை ஐயாட்டையெருது எனவும், அற்றைக்கூத்தர் இற்றைக்கூத்தர் எனவும், மன்றைத்தூதை மன்றைப்பாணை பண்டைச்சான்றா எனவும் வரும. (௨௦)

௪௨௬. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்வெ
[ழுத்து மிகுமே.

இஃது அவ் வாறு ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள் : வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்வெழுத்து மிகும்—வல்லொற்றுத்தொடர்மொழிக் குற்றுகா ஈறு வல்வெழுத்து வருவழி வல்வெழுத்து மிககு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : கொக்குக்கடிது பாகக்குக்கடிது பட்டுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும. (௨௧)

௪௨௭. சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர் மொழியும்
யாவினா முதலிய மென்றொடர் மொழியு
மாயிய நிரியா வல்வெழுத் தியற்கை.

இதுவும் அவ் ஆறு ஈற்றுள் ஒன்றன்கண் எழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணரநின்ற இடைச்சொற்கு முடிபுகூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சுட்டுச சினை நீடிய மென்றொடர் மொழியும்—சுட்டாகிய சினையெழுத்து நீண்ட மென்றொடர்க் குறறுகா ஈறும், யாவினா முதலிய மென்றொடர் மொ

ழியும்—யாவென்னும் வினாமூலாகிய மென்றொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், வல்லெழுத்தியற்கை ஆ இயல் திரியா— வல்லெழுத்துப்பெற்று முடியுந் தன்மையாகிய அவ் வியல் பிற் திரியாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஆங்குக்கொண்டான் ஈங்குக்கொண்டான் ஊங்குக்கொண்டான் யாங்குக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

இயற்கையென்றதனால் மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சம் இயல்பாயும் வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சம் மிக்கும் முடிவன கொள்க. இருந்துகொண்டான் ஆண்டுசென்றான் தந்து தீர்ந்தான் வந்துபோயினான் எனவும், செத்துக்கிடந்தான் செற்றுச்செய்தான் உய்த்துக்கொண்டான் நட்புப்போனான் எனவும் வரும். (௨௨)

௪௨௮. யாவினா மொழியே யியல்பு மாகும்.

இது மேலனவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, வல்லெழுத்துவிலக்கி இயல்பா மென்றலின்.

இதன் பொருள் : யா வினா மொழியே இயல்புமாகும்— அவற்றுள் யாவென்னும் வினாவையுடைய சொல் முற் கூறியவாறன்றி இயல்பாயும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : யாங்குகொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். இஃது எப்படியென்னும் வினாப் பொருளை உணர்த்திற்று. உம்மையான் மிக்குமுடிதலே வலியுடைத்து. ஏகாரம் பிரிநிலை. (௨௩)

௪௨௯. அந்நான் மொழியுந் தந்நிலை திரியா.

இது மேலனவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அந்நான்மொழியும்—சுட்டுமுதன் மூன்றும் யாமுதன் மொழியுமாகிய அந்நான்குமொழியும், தம் நிலை திரியா—தம் மெல்லொற்றாய தன்மை திரிந்து வல்லொற்றாகாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முற்காட்டியவே. தந்நிலையென்றதனால் மெல்லொற்றுத் திரியாது வல்லெழுத்து மிக்குமுடிவன பிறவுங் கொள்க. அங்குக்கொண்டான் இங்குக்கொண்டான் உங்குக்கொண்டான் எங்குக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

இனி முன்னர் யா மொழியென்து வினாவென்றதனால் எழாவதன் இடப்பொருட்டாகிய பிறவும் இயல்பாய் முடிவனவுங் கொள்க. முந்துகொண்டான் பண்டுகொண்டான் இன்றுகொண்டான் அன்றுகொண்டான் என்று கொண்டான் என வரும். (உச)

சுரு. உண்டென் கிளவி யுண்மை செப்பின்
முந்தை யிறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலு
மேனிலை யொற்றே ளகார மாதலு
மாமுறை யிரண்டு முரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து வருஉங் காலையான.

இது மென்றொடர்மொழியுள் வினைக்குறிப்பாய் நின்ற தோர்சொற் பண்பை உணர்த்துங்கால் வேறுமுடியு பெறுதல் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : உண்டென்கிளவி உண்மைசெப்பின் — உண்டென்னுஞ்சொல் வினைக்குறிப்பையுணர்த்தாது ஒருபொருள் தோன்றுங்கால் தோன்றி அது கெடுத்துணையும் உண்டாய்நிற்கின்ற தன்மையாகிய பண்பை உணர்த்திநிற்குமாயின், முந்தை இறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும்—முன்னர்நின்ற குற்றுகரந் தான் எறிநின்ற மெய்

யொடுங்கெடுதலும், மேனிலை ஒற்றே ளகாரமாதலும்—
 அதற்கு மேல் நின்ற ணகார ஒற்று ளகார ஒற்றாதலுமா
 கிய, ஆ முறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து—அம்
 முறைமையினையுடைய இரண்டுநிலையும் உரித்து அஃது
 உரித்தன்றி முன்னர்நின்ற நிலையிலே கேடுந் திரிபும் இன்றி
 நின்றலும் உடைத்து, வல்லெழுத்து வருஉங் காலை யான—
 வல்லெழுத்து முதன்மொழியாய் வருங்காலத்து என்ற
 வாறு.

வல்லெழுத்து அதிகாரத்தால் வாராநிற்ப வல்லெ
 ழுத்து வருஉங்காலை என்றதனான் அவ்விருமுடிபும் உளது
 பண்பையுணர்த்தும் பகரம் வரும் மொழிக்கண்ணையென்ப
 தூஉம் ஏனைக் கசதக்களிலும் இயல்புகணத்தினும் உண்
 டென நின்று வினைக்குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பா
 யும் நிற்குமென்பதூஉங் கொள்க.

உதாரணம் : உள்பொருள் உண்டுபொருள் என வரும்.
 இது பொருண்மைகட்டாது உண்மைத்தன்மைப்பண்பை
 ஈண்டு உணர்த்திற்று. இனி உண்டுகாணம் உண்டிசாக்காடு
 உண்டுதாமரை உண்டு ஞானம் தூல் மணி யாழ் வட்டு
 அடை ஆடை என வருவனவெல்லாங் கேடுந் திரிபுமின்றி
 வினைக்குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பாயும் நின்றன.
 இவற்றின்வேறுபாடு வினையியலுள் வினைக்குறிப்பு ஒதும்
 வழி உணர்க.

உள்பொருளென்பது பண்புத்தொகை முடிபன்றே
 வெனின், அஃது ஓசை ஒற்றுமைபடச் சொல்லும் வழி
 யது போலும். இஃது ஓசை இஷடயறவுபடச் சொல்லும்
 வழிய தென்க. (உரு)

சாங்க. இருதிசை புணரி னேயிடை வருமே.

இது குற்றுகா ஈற்றுத் திசைப்பெயர்க்கு அல்வழி
 முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இரு திசை புணரின்—இரண்டு பெருந்திசையுந் தம்மிற புணரின், ஏ இடை வரும்—எயென்னுஞ் சாரியை இடை நின்று புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தெற்கேவடக்கு கிழக்கேமேற்கு இவை உம்மைத்தொகை. (உசு)

௪௩௨. திரிபுவேறு கிளப்பி நொற்று முகரமுங்
கெடுதல் வேண்டு மென்மனார் புலவ
ரொற்றுமெய் திரிந்து னகார மாகுந்
தெற்கொடு புணருங் காலை யான.

இது பெருந்திசைகளோடு கோணத்திசைகள் புணர்த்தலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் :- திரிபுவேறு கிளப்பின்—அப்பெருந்திசைகளோடு கோணத்திசைகளை வேறாகப் புணர்க்குமிடத்து, ஒற்றும் உகரமுங் கெடுதல் வேண்டும் எனமனார் புலவர்—அவ்வுகரம் ஏறி நின்ற ஒற்றும் அவ் வீற்று உகரமுங் கெட்டுமுடிதல் வேண்டுமென்று சொல்லுவார் புலவர், தெற்கொடு புணருங் காலை—அது தெற்கென்னுந் திசையொடு புணருங்காலத்து, ஆன ஒற்று மெய்திரிந்து னகாரமாகும்—அத்திசைக்குப் பொருந்திநின்ற றகார ஒற்றுத்தன்வடிவு திரிந்து னகரஒற்றாய் நிற்கும் என்றவாறு.

திரிந்தென்றதனால் வடக்கென்பதன்கண் நின்ற ககர ஒற்றுக்கெடுத்து முடித்துக் கொள்க.

உதாரணம் : வடகிழக்கு வடமேற்கு தென்கிழக்கு தென்மேற்கு என வரும்.

வேறென்றதனால் திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயர் வரினும் இமமுடிபு கொள்க. வடகடல் வடகரம வடவேங்கடம் தென்குமரி தென்கரம தென்னிலங்கை என வரும்.

மெய்யென்றதனான் உயிர் கெட்டுந் திரிந்தும் மெய் கெட்டும் முடிவனவும் உள, திசைப்பெயர்முன்னர்ப் பொருட்பெயர் வந்துழியென்று உணர்க. கிழக்கு என்பது கரை கூரை என்பவற்றோடு புணருமிடத்துக் கீழ்க்கரை கீழ்கூரை என நிலைமொழியிறுதி உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு அதன்மேல்நின்ற ககர ஒற்றும் புகரத்தில் அகர முங் கெட்டு முதலெழுத்துநீண்டு முடிந்தன. மேற்கு, கரை கூரை, மீகரை மீகூரை என நிலைமொழி ஈற்று உகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு அதன்மேல்நின்ற மகர ஒற்றுங் கெட்டு ஈகாரம் ஈகாரமாகி முடிந்தன. இன்னும் இதனானே மேன் மாடு மேல்பால் மேலைச்சேரி என்றாற்போல்வனவுஞ் செய்கையறிந்து முடிக்க. (உஎ)

சுநந. ஒன்றுமுதலாக வெட்டினிறுதி
 யெல்லா வெண்ணும் பத்தன் முன்வரிற்
 குற்றியலுகர மெய்யொடுங் கெடுமே
 முற்றவின்வருஉ மிரண்டலங் கடைடே.

நிறுத்தமுறையானே ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகாரமும் புணருமாறு உணர்த்தி இனி அவ் வீற்று எண்ணுப்பெயர் முடிக்கின்றார்; இஃது அவற்றுட் பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயரோடு எண்ணுப்பெயர்வந்து புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒன்று முதலாக எட்டன் இறுதி எல்லா எண்ணும்—ஒன்றென்னும் எண்முதலாக எட்டென்னும் எண்ணீராயுள்ள எல்லா எண்ணுப்பெயர்களும், பத்தன் முன் வரின்—பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயரின்முன் வரின், குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடும்—அப்பத்தென்னுஞ் சொல்லிற் குற்றுகரந் தான் ஏறி நின்ற மெய்யொடுங் கெடும், இரண்டலங்கடை முற்ற இன் வருஉம்—

ஆண்டு இரண்டல்லாத எண்ணுப்பெயர்களிடத்து முடிய இன்சாரியை இடைவந்து புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பதினொன்று பதின்மூன்று பதினான்கு பதினைந்து பதினாறு பதினேழு பதினெட்டு என வரும்.

நிலமொழி முற்கூறாததொழி பிறவெண்ணின் முன்னர்ப் பிறபெயர்வந்துழியும் இன்பெறுதல் கொள்க. ஒன்பதின்சூறு ஒன்பதன்பால் என வரும். முற்றவென்றதொழி பதினான்கென்புழி வந்த இன்னின்னகரம் வருமொழிக்கட் கருவிசெய்து கெடுத்து முடிக்க. (௨௮)

௪௩௪. பத்தொன்றுக்கெடனகார மிரட்டலொத்த தென்ப விரண்டுவருகாலை.

இது மேல் இன்பெறுதென்று விலக்கிய இரண்டற்குப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பத்தன் ஒற்றுக் கெடனகாரம் இரட்டல்—பத்தென்னுஞ் சொல்லின் நின்ற தகர ஒற்றுக் கெடனகர ஒற்று இரட்டித்து வருதல், இரண்டு வருகாலை ஒத்ததென்ப — இரண்டென்னுமெண் வருங்காலத்திற் பொருந்திற்றென்பர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம் : பன்னிரண்டு என வரும்.

‘குற்றியலுகர மெய்யொடுங்கெடும்’ (எழு-௪௩௩.) என்ற விதி இதற்கும் மேலனவற்றிற்குங் கொள்க. (௨௯)

௪௩௫. ஆயிரம் வரினு மாயிய திரியாது.

இஃது ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர்வரின் வரும் முடியு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆயிரம்வரினும் ஆயியல் திரியாது— முற்கூறிய பத்தன்முன்னர் ஒன்று முதலியனவேயன்றி

ஆயிரமென்னுமெண் வந்தாலும் ஈறுகெட்டு இன்பெற்று முடியும் இயல்பில் திரியாது என்றவாறு.

உதாரணம் : பதினாயிரம் என வரும்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. (௩௮)

௪௩௬. நிறையு மளவும் வருஉங் காலையுங் குறையா தாகு மின்னென் சாரியை.

இஃது எண்ணுப்பெயரோடு நிறைப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் புணாகின்ற புணர்ச்சி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நிறையும் அளவும் வருஉங் காலையும்—முற்கூறிய பத்தென்பதன் மூன்னர் நிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் வருங்காலத்தும், இன்னென் சாரியை குறையாதாகும்—அவ் வின்னென் னுஞ்சாரியை குறையாது வந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : பதின்மூன்று தொடி பலம் எனவும், பதின்மூன்று சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி எனவும், பதிற்றகல பதிற்றுழக்கு எனவும் வரும்.

குறையாதாகுமென்றதனாற் பொருட்பெயரும் எண்ணுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்துழியும் இன் கொடுத்து வேண்டுஞ்செய்கை செய்துமுடிக்க. பதிற்றுவேலி யாண்டு அடுக்கு முழும எனவும், பதின்றிங்கள் எனவும், பதிற்றுத் தொடி எனவும் வரும். பதிற்றொன்று என்பதுபோல இரண்டிமுதற பத்தளவும் ஒட்டுக.

இவ் வீற்றின் னகரம் நகரயாதல் 'அளவாகுமொழி முதல்' (எழு-௧௨௧.) என்பதனுள் 'நிலைய' என்றதனான் முடிக்க. இவற்றிற்கு ஒற்றிரட்டுதலும் உகரம்வருதலும் வல்லெழுத்துப்பெறுதலும் 'ஒன்றுமுதலாக' (எழு-௪௩௩.) என்பதனுள் 'முற்ற' என்றதனாற் கொள்க. (௩௯)

ச௩௭. ஒன்றுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்
 நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட வாய்தம்
 வந்திடை நிலையு மியற்கைத் தென்ப
 கூறிய வியற்கை குற்றிய லுகர
 மாற னிறுதி யல்வழி யான.

இஃது எண்ணுபபெயரோடு பத்தென்னும எண்ணுப
 பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒன்றுமுதல் ஒன்பான் இறுதிமுன்
 னா—ஒன்றுமுதல் ஒன்பது ஈடுகக கூறுகின்ற எண்ணுப்
 பெயர்களினமுன்னா, நின்ற பத்தன் ஒற்றுக்கெட—வரு
 மொழியாக வந்துநின்ற பத்தென்னுஞ் சொல்லினது தகர
 ஒற்றுக்கெட, ஆய்தம் வந்து இடைநிலையும் இயற்கைத்
 தென்ப—ஆய்தமானது வந்து இடையே நிலைபெறும் இயல்
 பையுடைத்தென்று கூறுவா ஆசிரியா, ஆறன் இறுதி அல்
 வழியான—அவற்றுள் ஆறென்னும ஈறல்லாதவிடத்து,
 குற்றியலுகரங் கூறிய இயற்கை—குற்றியலுகரம் முத
 கூறிய இயற்கையாய் மெய்யொடுங்கெட்டு முடியும் என்ற
 வாறு.

இங்ஙனம் வருமாறு மேற்கூறத்திரங்களுட் காட்டுதும்.

வந்தென்றதலை ஆய்தமாகத் திரியாது தகரஒற்றுக்
 கெட்டு ஒருபது என்று நிறறலுங் கொள்க. (௩௨)

ச௩௮. முதலீ ரெண்ணினொற்று ரகர மாகு
 முகரம் வருத லாவயி னான.

இது மேற்கூறியவற்றிற் சிலவற்றிற்கு நிலைமொழிச்
 செய்கை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : முதலீ ரெண்ணி னொற்று ரகரம்
 ஆகும்—அவற்றின் முதற்கண் நின்ற இரண்டெண்ணி

ஊடைய னகர ஒற்றும னகர ஒற்றும ரகர ஒற்றுகத் திரிந்துநிறகும், ஆவயினுன உகரம் வருதல்—அவவிடத்து உகரம் வருக என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒருபஃது என வரும். ஒன்றெனபதன் ஈறறுக குறறுகரம மெய்யொடுங் கெடுத்தது னகர ஒற்றினை ரகர ஒற்றுககி உகர மேறறி ஒருவென நிறுத்தி நின்ற பத தென்பதன் தகரஒற்றுக் கெடுத்தது ஆய்தமாககிப பஃதென வருவித்து ஒருபஃது என முடிக்க. மேலவருவனவற்றிற குளு சூத்திரங்களாற கூறுளு சிறப்புவிதி ஒழிந்தவற்றிறகு இதுவே முடிபாக்க கொள்க. (௩௩)

௪௩௧. இடைநிலை ரகர மிரண்டெ னெண்ணிற்கு நடைமருங் கின்றே பொருள்வயி னுன.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : இரண்டெனெண்ணிறகு இடைநிலை ரகரம—இரண்டென னுமெண்ணிறகு இடைநின்ற ரகரம, பொருளவயினுன—அமமொழி பொருளபெறும இடத்து, நடைமருங்கின் று—நடககும் இடமின்றிக் கெடும என்ற வாறு.

உதாரணம் : இருபஃது என வரும். இதற்கு ரகர வுயிரமெய இதனாற் கெடுத்தது எனைய கூறியவாறே கூட்டி முடிக்க.

பொருளெனவே எண்ணலலாப பெயருங் கொள்க. இருகடல இருவினை இருபிறப்பு என வரும். (௩௪)

௪௪௩. மூன்று மாறு நெடுமுதல் குறுகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : மூன்றாம் ஆறாம் நெடுமுதல குற கும—மூன்றென்னு மெண்ணாம ஆறென்னுமெண்ணாம நெடுமுதல குறுகி முடியும் என்றவாறு.

அறு எனக் குறுக்கிப் பஃது என வருவித்து அறு பஃது என முடிக்க. (௩௫)

சசக. மூன்ற றெற்றே பகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : மூன்றன் ஒற்றே பகாரமாகும்— மூன்றென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற னகா ஒற்றுப் பகா ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முப்பஃது என வரும். (௩௬)

சசஉ. நான்க றெற்றே றகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : நான்கன் ஒற்றே றகாரமாகும்— நான்கென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற னகா ஒற்று றகா ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாற்பஃது என வரும். (௩௭)

சசங. ஐந்த றெற்றே மகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஐந்தெற்றே மகாரமாகும்—ஐந் தென்னுமெண்ணின்கண் நின்ற னகா ஒற்று மகா ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஐம்பஃது என வரும்.

எழு குற்றியலுகர ஈறன்மை உருபியலுட் காண்க. ()

சசச. எட்ட னொற்றே ணகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : எட்ட னொற்றே ணகாரமாகும்—
எட்டென்னுமெண்ணின்கண் நின்ற டகர ஒற்று ணகா
ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : என்பஃது என வரும்.

(௩௬).

சச௫. ஒன்பா னொகரமிசைத் தகர மொற்று
முந்தை யொற்றே ணகார மிரட்டும்
ஃதென் கிளவி யாய்தபக ரங்கெட
நிற்றல் வேண்டு மூகாரக் கிளவி
யொற்றிய தகரம் றகர மாகும்.

ஃது எய்தாத தெய்துவிததது.

இதன் பொருள் : ஒன்பான் ஓகரமிசைத் தகரம் ஒற்
றும்—ஒன்பது என நிறுத்திப் ஃது என வருவித்து
முடிக்குங்கால், நிலைமொழியாகிய ஒன்பதென்னும் எண்ணி
னது ஓகரத்திற்கு முன்னாக ஒரு தகர ஒற்றுத தோன்றி
நிற்கும், முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும—முன்சொன்ன
ஓகரத்திற்குமுன்னர் நின்ற ணகர ஒற்று ணகரஒற்றாய்
இரட்டிதது நிற்கும், ஃதென் கிளவி ஆய்த பகரங்கெட—
வருமொழியாகிய ஃதென்னுஞ்சொல் தன்கண் ஆய்தமும்
பகரமுங் கெட்டுப்போக, ஊகாரக் கிளவி நிறமல் வேண்
டும—நிலைமொழியில இரட்டிய ணகரத்தின்பின்னர் ஊகார
மாகிய எழுததுவந்து நிறமலை ஆசிரியன் விருமபும், ஒற்றிய
தகரம் றகரமாகும்—வருமொழியாகிய பததென்பதன் றற்
தின்மேலேறிய உகரங் கெடாது பிரிந்துநிற்ப ஒற்றாய்நின்ற
தகரம் றகர ஒற்றாய் நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் : தொண்ணூறு என வரும். இதனை ஒற்
றாய்வந்துநின்ற தகர ஒற்றின்மேல் நிலைமொழி ஓகரத்தை

எற்றித் தொவ்வாக்கிணகர ஒற்று இரட்டி அதன்மேல் வரு மொழிக்கட் பகரமும் ஆய்தமுங்கெட வந்த ஊகாரமேற்றித் தொண்ணூவாக்கிப் பகரவாய்தமென்தொ முறையன்றிக் கூற்றினான் நிலைமொழிக்கட் பகரமும் ஆய்தமுங் கெடுத்துக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங்கெடுத்து வருமொழி இறுதித் தகர ஒற்றுத் திரிந்துநின்ற நகர ஒற்றின்மேலே நின்ற உகாரமேற்றித் தொண்ணூறென முடிக்க. (சு)

சசக. அளந்தறி கிளவியு நிறையின் கிளவியுங் கிளந்த வியல தோன்றுங் காலை.

இது மேற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பானெண்களோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : அளந்தறி கிளவியும் நிறையின் கிள வியுந் தோன்றுங் காலை—முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன் பான்களின்முன்னர் அளந்தறியப்படும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்து தோன்றுங்காலத்து, கிளந்த இயல—ஆறன் ஈறு அல்வழிக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு முதலீரெண்ணினொற்று ரகாரமாய் உகரம் வந்து இடைநிலை ரகரங்கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி நான்கொற்று வன்கணத்து நகரமாய் எட்ட னொற்று ணகாரமாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒருகலம் இருகலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி எனவும், ஒருகழஞ்ச இருகழஞ்ச கச்ச தொடி பலம் எனவும் வரும். அகல் உழக்கு என்பன முன்னர் முடித்தும். இவை முதலீரெண்ணின் செய்கை.

தோன்றுங்காலையென்றதனால் இவ்வெண்ணின்முன் னர் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாதுநின்ற எண்ணுப்பெயர்களுள்ளாம் இவ் விதியும் பிறவிதியும் எய்து

வித்து முடித்துக்கொள்க. ஒருமூன்று ஒருநான்கு இரு மூன்று இருநான்கு ஒருகால் இருகால் ஒருமுந்திரிகை இரு முந்திரிகை ஒருமுக்கால் இருமுக்கால் என்பன பிறவுங் கொணர்ந்து ஒட்டுக. இனிப்பிறவிதி எய்துவன ஒரொன்று ஒரிரண்டு ஒரைந்து ஓராறு ஒரேழு ஒரெட்டு ஒரொன்பது எனவும், ஈரொன்று ஈரிரண்டு ஈரைந்து ஈராறு ஈரேழு ஈரெட்டு ஈரொன்பது எனவும், மூவொன்று மூவிரண்டு மூவைந்து மூவாறு மூவேழு மூவெட்டு மூவொன்பது எனவும், 'முதலீரெண்ணின்முனுயிர்' (எழு-சநூ.) என்ற னுஞ் சூத்திரத்தான் உயிர்க்கு எய்திய பிறவிதியும் 'மூன்றன்முதனிலநீடலுமுரித்து' (எழு-சநூஎ.) என்ற பிறவிதியும் பெற்றுப் பிறசெய்கைகளும் பெற்று முடிந்தன. நாலொன்று நாலிரண்டு நாலீந்து நாலாறு நாலேழு நாலெட்டு நாலொன்பது என்பன 'நான்கனொற்றேலகாரமாகும்' (எழு-சநூ௩.) என்ற விதிபெற்று முடிந்தன. பிறவும் இவ்வாதேயன்றி அளவும் நிறையுமன்றி வருவன வெல்லாம் இவ்விலேசான் முடிக்க. (சுக)

சசஎ. மூன்றனொற்றே வந்த தொக்கும்.

இது மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மூன்றனொற்றே வந்ததொக்கும்—மூன்றாமெண்ணின்கணின்றனகர ஒற்று வருமொழியாய் வந்த அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர்களின் முன்னர் வந்த வல்லொற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முக்கலம் சாடி தாதை பாளை எனவும், முக்கழஞ்சு கஃசு தொடி பலம் எனவும் வரும்.

‘நான்கனொற்றே நகரமாகும்’ (எழு-சசஉ.) என்ற முன்னை மாட்டேறு நிற்றலின் நாற்கலம் சாடி தூதை பாளை எனவும், நாற்கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும். (சஉ)

சசஅ. ஐந்தனொற்றே மெல்லெழுத் தாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஐந்தனொற்றே மெல்லெழுத்தாகும்—ஐந்தாவதன்கண் நின்ற நகர ஒற்று வருமொழி வல்லெழுத்துக்கு ஏற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஐங்கலம் சாடி தூதை பாளை எனவும், ஐங்கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும். ஏகாரம் ஈற்றசை. (ச௩)

சசக. கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலே.

இது முற்கூறிய மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் வருமொழி வரையறுக்கின்றது.

• இதன் பொருள் : கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலே—மூன்றனொற்று வந்ததொப்பதூஉம் ஐந்தனொற்று மெல்லெழுத்தாவதூஉம் அவ்வளவுப்பெயர் ஒன்பதினும் வன்கணமாகிய கசதபக்கள் முதன்மொழியாய் வந்த இடத்து என்றவாறு.

அது முன்னர்க் காட்டினும். ஆறு ‘நெடுமுதல் குறுகும்’ (எழு-சசஃ.) என்ற மாட்டேற்றானே ஆறு நெடுமுதல் குறுகிநின்றது.

உதாரணம் : அறுகலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி எனவும், அறுகழஞ்சு தொடி-பலம்

எனவும் வரும். அகல் உழுக்கு என்பன மேற்காட்டினும். எழு குற்றுகர ஈறன்மையின் மாட்டேறு எனலா தாயிற்று. (சச)

சருய். நமவ வென்னு முன்றொடு சிவணி யகரம் வரினு மெட்டன்மு னியல்பே.

இது வேண்டாதுகூறி வேண்டியது முடிக்கின்றது, 'ஞமயுவ' (எழு-கசச.) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறிய வற்றைக் கூறுதலின்.

இதன் பொருள் : எட்டன்முன் — எட்டென்பதன் முன்னர், நமவ என்னும் முன்றொடு சிவணி அகரம் வரினும்—அளவுப்பெயர்களின் முன்னர் மென்கணத்து இரண்டும் இடைக்கணத்து ஒன்றுமாகிய நமவ என்னும் முன்ற னோடு பொருந்தி உயிர்க்கணத்து அகரம் வரினும், உம்மையான் உயிர்க்கணத்து அகரம் வரினுங் கூறாத வல்லெழுத்துக்கள் வரினும், இயல்பு—முற்கூறியவாறே டகாரம் ணகாரமாய் வேறோர் விகாரமின்றி இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

நமவவென்னும் முன்றும் வந்தாற்போல அகரம்வரினு மென்பது பொருள்.

உதாரணம் : எண்ணாழி மண்டை வட்டி எனவும், எண்ணகல் எண்ணுழக்கு எனவும், எண்கலம் சாடி, தூதை பாளை எனவும் வரும்.

ஒன்றென முடித்தலான் வன்கணத்து நிறைப்பெயருங் கொள்க. எண்கழஞ்சு தொடி பல்ம் என வரும்.

இவ் வேண்டா கூறலான் எண்ணகலெனக் குற்றுகர ஈறாய்க் கேடுந் திரிவும் பெற்று உயிர்வருமொழியான தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிராட்டுதல் கொள்க. (சரு)

சடுக. ஐந்து மூன்று நமவரு காலே
வந்த தொக்கு மொற்றிய னிலையே.

இதுவும் மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாமுடிபு கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : ஐந்தும் மூன்றும் நம வருகாலே—
ஐந்தென்னுமெண்ணும் மூன்றென்னுமெண்ணும் நகர
முதன்மொழியும் மகரமுதன்மொழியும் வருமொழியாய்
வருங்காலத்து, ஒற்றியல் நிலை—நிலைமொழிக்கண் நின்ற
ஒற்று நடக்கும் நிலைமைகூறின், வந்தது ஒக்கும்—மேற்
கூறியவாறே மகரமும் பகரமுமாகாது வருமொழிமுதல்
வந்த ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஐந்நாழி ஐம்மண்டை முந்நாழி மும்
மண்டை என வரும்.

மூன்றும் ஐந்தும் என்ஓத முறையன்றிக் கூற்றினால்
நானாழி நான்மண்டை என்புழி நிலைமொழி னகரம் மகரமா
காது நின்றவாறே நின்று முடிதலும் வருமொழிமுதலின்ற
நகரம் னகரமாகத் திரிய நிலைமொழி நகரங் கெடுதலுங்
கொள்க. (சகூ)

சடுஉ. மூன்ற னொற்றே வகரம் வருவழித்
தோன்றிய வகரத் துருவா சும்மே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : மூன்றொற்று—மூன்றமெண்ணின்
கணின்ற னகர ஒற்று, வகரம் வருவழி—வகரமுதன்மொழி
வருமிடத்து, தோன்றிய வகரத்து உருவாகும்—அவ்வரு
மொழியாய்த் தோன்றிய வகரத்தின் வடிவாய் முடியும்
என்றவாறு.

உதாரணம் : முவ்வட்டி என வரும்.

தோன்றிய என்றதனானே முதல் நீண்டி வகர ஒற்
றின்றி மூவட்டி என்றுமாம். (௪௭)

௪௫௩. நான்க னொற்றே லகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நான்கனொற்று—நான்காமெண்ணின்
கணின்ற நகர ஒற்று, லகாரமாகும்—வகரமுதன்மொழி
வந்தால் லகர ஒற்றாகத்திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நால்வட்டி என வரும். (௪௮)

௪௫௪. ஐந்த னொற்றே முந்தையது கெடுமே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஐந்தனொற்று—ஐந்தாமெண்ணின்க
ணின்ற நகர ஒற்று, முந்தையது கெடும்—வகரமுதன்
மொழிவந்தால் முன்னின்ற வடிவு கெட்டு முடியும் என்ற
வாறு.

உதாரணம்: ஐவட்டி என வரும்.

முந்தையென்றதனால் நகர ஒற்றுக் கெடாது வகர
ஒற்றாகத்திரிந்து ஐவ்வட்டியெனச் சிறுபான்மை வரும். ()

௪௫௫. முதலீ ரெண்ணின்மு னுயிர்வரு காலைத்
தவலென மொழிப வுகரக் கிளவி
முதனிலை நீட லாவயி னான.

இது மாட்டேற்றான் எய்திய உகரத்திற்குக் கேடுகூறி
முதனீள்க என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள்: முதலீரெண்ணின் முன் உயிர் வரு
காலை—ஒரு இரு என முடிந்துநின்ற இரண்டெண்ணின்

முன்னர் உயிர்முதன்மொழி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, உகரக்கிளவி தவலென மொழிப—நிலைமொழி யுகரமாகிய எழுத்துக் கெடுதலாமென்று சொல்லுவர் புலவர், ஆவயிணை முதனிலை நீடல்—அவ்விரண்டெண்ணின்க ணின்ற முதலெழுத்துக்கள் நீண்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஓரகல் ஈரகல் ஒருமுக்கு ஈருமுக்கு என வரும். (௫௮)

ச௫௬. மூன்று நான்கு மைந்தென் கிளவியுந்
தோன்றிய வகரத் தியற்கை யாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் போரூள் : மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென் கிளவியும்—மூன்றென் னுமெண்ணும் நான்கென் னுமெண்ணும் ஐந்தென் னுமெண்ணும், தோன்றிய வகரத்து இயற்கையாகும்—முன்னர்த் தோன்றிநின்ற வகரம் வருமொழிக்குக் கூறிய இயல்பாக மூன்றின்கண் வகர ஒற்றாயும், நான்கின்கண் லகர ஒற்றாயும், ஐந்தின்கண் ஒற்றுக்கெட்டும் முடியும் என்றவாறு.

• உதாரணம்: முவ்வகல் முவ்வுமுக்கு என இதற்குத் தோன்றிய என்றதனால் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. நாலகல் நாலுமுக்கு ஐயகல் ஐயுமுக்கு என வரும்.

தோன்றிய என்றதனால் மேல் மூன்றென்பது முதல் நீண்ட இடத்து நிலைமொழி னகரவொற்றுக் கெடுத்துக் கொள்க. இயற்கை யென்றதனால் தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. 'மூன்றென்றே' முதலிய மூன்று சூத்திரமுங் கொணர்ந்து முடிக்க. (௫௯)

ச௫௭. மூன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்தே
யுழக்கென் கிளவி வழக்கத் தான.

இது முன்னர்க் குறுகுமென்றதனை நீண்டுமுடிசு என்
றளின் எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள் : மூன்றன் முதனிலை நீடலும்
உரித்து—மூன்றென்னு மெண்ணின் முதனின்ற எழுத்து
நீண்டுமுடிதலும் உரித்து, அஃதியாண்டெனின், உழக்கு
என் கிளவி வழக்கத்தான—உழக்கென்னுஞ் சொன் முடி
யும் வழக்கிடத்து என்றவாறு.

உதாரணம் : மூவுழக்கு என வரும்.

வழக்கத்தான என்பதனான் அகலென்கிளவிக்கு முத
னிலை நீடலுங் கொள்க. மூவகல் என வரும். இன்னும்
அதனானே நிலைமொழி எனகர ஒற்றுக் கெடுக்க.

மூழக்கு மூழாக்கென்னும் மருமுடிபு இவ்வோத்தின்
புறனடையான் முடிக்க. (௩௨)

ச௩௮. ஆறென் கிளவி முதனீ டும்மே.

இதவும் அது.

இதன் பொருள் : ஆறென்கிளவி—ஆறென்னு மெண்
னுப்பெயர் அகல் உழக்கு என்பன வரின், முதல் நீடும்—
முன்னர்க் குறுகிநின்ற முதலெழுத்து நீண்டு முடியும்
என்றவாறு.

அறுவென்னாது ஆறென்றார், திரிந்ததன்றிரிபது என்
னும் நயத்தால்.

உதாரணம் : ஆறகல் ஆறுழக்கு என வரும். (௩௩)

ச௩௯. ஒன்பா னிறுதி யுருபுநிலை திரியா
திற்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை

[மொழியே.

இது குறறுகரம் மெய்யொடுங் கெடாது நின்று இன் பெறுக என்றலின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஒன்பான் இறுதி உருபுநிலை திரியாது—அளவும் நிறையும் வருவழி ஒன்பதென்னும் எண்ணின் இறுதிக் குறறுகரம் தன்வடிவு நிலைதிரியாதுநின்று, சாரியைமொழி இன் பெறலவேண்டும்—சாரியைச்சொல்லாகிய இன் பெற்று முடிதலை விருமபும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒன்பதின் கலம் சாடி தூதை பாணை நாழி மண்டை வட்டி அகல உழுகு எனவும், கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும.

சாரியைமொழி யென்றதனால் இன்னோடு உகரமும் வலலெழுத்ததுங் கொடுத்ததுச செய்கைசெய்து முடிக்க. ஒன்பதிறற்ககலம் சாடி என எல்லாவற்றோடும் ஓடிக.

உருபென்பதனால் ஒன்பதிறறென ஒற்றிரட்டுதல் எல்லாவற்றிற்குங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே ஒன்பதினாழியென்புழி வந்த இன்னின் னகரக்கேடுங் கொள்க. ‘ அளவாகுமொழி முதல் ’ (எழு-கஉக.) என்பதனானும் ‘ நிலைய ’ என்னும் இலேசானும் இன்னின் னகரம் தகரமாதல் கொள்க. (ருச)

சகாய. நூறுமுன் வரினும் கூறிய வியல்பே.

இஃது ஒன்றுமுதல ஒன்பான்களோடு நூறென்பதனைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள் : முன்—ஒன்றுமுதல ஒன்பான்களின் முன்னர், நூறுவரினும்—நூறென்னுமெண்ணுப் பெயர் வந்தாலும், கூறிய இயல்பு—மேற பத்தென்பத

லேடு புணரும்வழிக் கூறிய இயல்பு எய்தி முடியும் என்றவாறு.

அது குறறுகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி முதலீரெண்ணி னொற்று ரகர மாய் உகரம் பெற்று இடைநிலை ரகரம் இரண்டன்கட் கெட்டு முடிதலாம்.

உதாரணம் : ஒருநாறு இருநாறு அறுநாறு எண்ணூறு என வரும். இவை மாட்டேற்றான் முடிந்தன். மாட்டேறு ஒவ்வாதன மேற்கூறி முடிப்ப. (௩௩)

சகக. மூன்ற னொற்றே நகரமாகும்.

இது மாட்டேற்றேடு ஒவ்வாததற்கு வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மூன்றொற்றே நகரமாகும்—மூன்றாமெண்ணின்கணின்ற னகரவொற்று நகரவொற்றாகும் என்றவாறு.

உதாரணம் : முந்தாறு என வரும். (௩௪)

சக௨. நான்கு மைந்து மொற்றுமெய் திரியா.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : நான்கும் ஐந்தும் ஒற்று மெய்திரியா—நான்கென்னு மெண்ணும் ஐந்தென்னுமெண்ணுந்தமமொற்றுகள நிலைதிரியாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நானூறு ஐந்தூறு என வரும்.

மெய்யென்றதனான் நானூறென்புழி வருமொழி நகரத்துள் ஊகாரம் பிரித்து ' லனவெனவரூஉம ' (எழு-கசகூ.) என்பதனான் னகரவொற்றுககி ஊகாரமேற்றி நிலைமொழி னகரங் கெடுததுக கொள்க. (௩௫)

சுசூந. ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே
முந்தை யெரற்றே ளகார மிரட்டு
நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட
ஊவா வாகு மியற்கைத் தென்ப
வாயிடை வருத லிகார ரகார
மீறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : ஒன்பான் முதனிலை முந்து கிளந் தற்று—ஒன்பதென்னுமெண்ணின் முதனின்ற ஒகாம மேற் பத்தென்பதனோடு புணரும்வழிக் கூறியவாறு போல ஒரு தகரம் ஒற்றி அதன்மேல் எறிமுடியும், முந்தை ஒற்றே ளகாரம் இரட்டும்—அவ்வொகரத்தின் முன்னின்ற னகர ஒற்று ளகர ஒற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும், நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட ஊ ஆவாகும் இயற்கைத்தென்ப— வருமொழியாகிய நூறென்னுமெண்ணுப்பெயா நகரமாகிய மெய்கெட அதன்மேல் எறிய ஊகாரம் ஆகாரமாம் இயல்பையுடைத்தென்பர் புலவர், ஆயிடை இகர ரகரம் வருதல—அமமொழியிடை ஓர் இகரமும் ரகாரமும் வருக. ஈறு மெய் கெடுத்து மகரம் ஒற்றும்—ஈறுகிய குற்றுகரத் தினையும் அஃது எறிநின்ற றகர ஒற்றினையுங் கெடுத்து ஓர் மகர ஒற்று வந்து முடியும் என்றவாறு.

மெய்யென்பதனான் நிலைமொழிக்கட் பகரங் கெடுக்க.

உதாரணம் : தொள்ளாயிரம் என வரும்.

இதனை ஒன்பதென்னும் ஒகரத்தின்முன்னர் வந்த தகர ஒற்றின்மேலே ஒகரத்தையேற்றிப் பகரங் கெடுத்துக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங்கெடுத்துநின்ற னகர ஒற்றினை இரண்டு ளகர ஒற்றாக்கி நூறென்பதன் நகரங்கெடுத்து ஊகாரம் ஆகாரமாக்கி ளகரத்தின் மேலேற்றி இகரமும்

ரகரமும் வருவித்து விகாரப்பட்ட உயிராகிய ஆகாரத்தின் முன். உடம்படுமெய் யகாரம் வருவித்து நகர உகரங் கெடுத்து மகர ஒற்று வருவித்து முடிக்க. (௩௮)

௪௬௪. ஆயிரக் கிளவி வருஉங் காலை
முதலீ ரெண்ணி னுகரங் கெடுமே.

இஃது அவ்வொன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆயிரக்கிளவி வருஉங் காலை—ஆயிர மென்னுஞ் சொல் ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன் வருங் காலத்து, முதல் ஈரெண்ணின் உகரம் கெடும்—ஒரு இரு என்னும் இரண்டெண்ணின்கட் பெற்று நின்ற உகரங் கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உகரங்கெடுமெனவே ஏனையன முன்னர்க் கூறியவாறே நின்றல் பெற்றும்.

உதாரணம் : ஓராயிரம் இராயிரம் என வரும். (௩௯)

௪௬௫. முதனிலை நீடினு மான மில்லை.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : முதனிலை நீடினும் மானமில்லை— அம்முதலீரெண்ணின் முதற்கணின்ற ஓகார இகாரங்கள் நீண்டுமுடியினுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

உதாரணம் : ஓராயிரம் ஈராயிரம் என வரும். (௪௦)

௪௬௬. மூன்ற னொற்றே வகார மாகும்.

இது மூன்றென்னுமெண் ஆயிரத்தோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மூன்றனொற்றே வகாரமாகும்—
மூன்றென்னுமெண்ணின்கணின்றனகர ஒற்று வகர
ஒற்றாகத் திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : மூவ்வாயிரம் என வரும்.

முன்னிற் சூத்திரத்து நிலை என்றதனான் இதனை முத
னிலை நீட்டி வகர ஒற்றுக் கெடுத்து மூவாயிரம் என
முடிக்க. (௬௧)

சுகௌ. நான்கனொற்றே லகாரமாகும்.

இது நான்கென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு
கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நான்கனொற்றே லகாரமாகும்—
நான்கென்னுமெண்ணின்கணின்றனகர ஒற்று லகர ஒற்
றாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நாலாயிரம் என வரும். (௬௨)

சுகௌ. ஐந்தனொற்றே யகாரமாகும்.

இஃது ஐந்தென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு
கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஐந்தனொற்றே யகாரமாகும்—ஐந்
தென்னுமெண்ணின்கணின்றனகர ஒற்று யகர ஒற்றாகத்
திரிந்துமுடியும் என்றவாறு.

ஐயாயிரம் என வரும். (௬௩)

சுகௌ. ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லகர
மீறுமெய் பொழியக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஆறென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு
கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஆறன் மருங்கிற் குற்றியலுகரம்—
ஆறென்னுமெண்ணின்கணின்ற குற்றியலுகரம் நெடுமுதல்
குறுகி அறுவென முற்றுக்கரமாய் நின்றலின், மெய் ஒழிய
ஈறு கெடுதலவேண்டும்—அது தானேறிய மெய்யாகிய
றகர ஒற்றுக் கெடாதுநிற்ப முற்றுக்கரமாகிய ஈறுதான்
கெட்டுப் புணர்தலை விருமபும ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : அரூயிரம் என வரும்.

முன்னர் 'நெடுமுதல்குறுகும்' (எழு-சசய.) என்ற
வழி அறுவெனநின்ற முற்றுக்கரத்திற்கே ஈண்டுக் கேடு
கூறினாரென்பது பெற்றும், என்னை? குற்றியலுகரமாயின்
ஏறிமுடிதலின். இது குற்றுக்கரந் திரிந்து முற்றுக்கரமாய்
நின்றலின் ஈண்டு முடிபுகூறினார். முற்றியலுகரம் ஈறு
மெய்யொழியக் கெடுமெனவே குற்றுக்கரந் கெடாது ஏறி
முடியு மென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெறுதும். அரூயிரம்
என வரும்.

மருங்கென்றதனாற் பிறபொருட் பெயர்க்கண்ணும்
நெடுமுதல்குறுகாது நின்று முடிதல் கொள்க. அரூகுவதே
என வரும். (கூச)

சஎய. ஒன்பா னிறுதி யுருவுநிலை திரியா
திற்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மரபே.

இஃது ஒன்பதென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு
கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒன்பான் இறுதி—ஒன்பதென்னு
மெண்ணின் இறுதிக் குற்றுக்கரம் ; உருவுநிலை திரியாது—
தன்வடிவுநிலை திரிந்து கெடாது, சாரியை மரபு இன்
பெறல்வேண்டும்—சாரியையாகிய மரபினையுடைய இன்
பெற்றுமுடிதலை விருமபும ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒன்பதினாயிரம் என வரும்.

உருவென்றும் நிலையென்றஞ் சாரியைமரபென்றங் கூறிய மிகைபால ஆயிரமல்லாத பிறவெண்ணின்கண்ணும் பொருட்பெயரிடத்தும் இன்னும் உகரமும் வலலெழுத்தும் பெற்று முடியும் முடிபுகொள்க. ஒன்பதிறறுக்கோடி ஒன்பதிறென்பது ஒன்பதிறறுத்தடக்கை ஒன்பதிறெழுத்து என வரும்.

இன்னும் இவளிலேசானே வேறொரு முடிபின்மையிற் கூறாதொழிந்த எண்ணுயிரமென்றவழி ஒற்றிரட்டிதலும் ஈண்டிக கூறியவற்றிற்கு ஒற்றிரட்டிதலுங் கொள்க. 'அளவாகுமொழிமுதல' (எழு-கஉக.) என்பதனுள் 'நிலையி' என்றதனுள் ஈகரம் றகரமாதல கொள்க. (சுரு)

சஎக. நூற யிரமுன் வருஉங் காலை

நூற னியற்கை முதனிலைக் கிளவி.

இஃது ஒன்றுமுதல ஒன்பான்களோடு நூறென்னு ளெண் அடையடுத்த ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நூறாயிரம் முன் வருஉங் காலை— நூறாயிரமென்னும் அடையடுத்தமொழி ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, முதனிலைக கிள்ளி நூறன் இயற்கை—ஒன்றென்னும் முதனிலைககிளவி ஒன்று முன் நூறென்னுமெண்ணோடு முடிந்தாறபோல விகாரமெய்தி முடியும். எனவே வழிநிலைககிளவியாகிய இரண்டுமுதலிய எண்கள் விகாரமெய்தியும் எய்தாது இயல்பாயும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருநூறாயிரம் என வரும். ஏனையன இருநூறாயிரம் இரண்டுநூறாயிரம், முந்நூறாயிரம் மூன்று நூறாயிரம், நானூறாயிரம் நான்குநூறாயிரம், ஐந்நூறாயிரம் ஐந்துநூறாயிரம், அறுநூறாயிரம் ஆறுநூறாயிரம், எண்ணூறாயிரம் எட்டுநூறாயிரம், ஒன்பதுநூறாயிரம் என வரும்.

இவ்விகாரப்பட்டனவற்றிற்குக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங்
கெடுத்து முதலீரெண்ணினொற்று ரகரமாக்கி உகரம் வரு
வித்து மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல்குறுக்கி மூன்றொற்று
நகரமாக்கி நான்கும் ஐந்தும் ஒற்றுமெய்திரியா வாக்கி
எட்டொற்று ணகரமாக்கி இலேசுகளாற்கொண்ட செய்
கைகளில் வேண்டுவனவுங் கொணர்ந்து முடிக்க.

எற்புழிக்கோட லென்பதனாற் தொள்ளாயிரமென்ற
முடிபினோடு மாட்டேறு சென்றதேனும் அவ்வாறு முடியா
தென்று கொள்க. முன்னென்பதனான் இன் சாரியை
பெற்று ஒன்பதினூராயிரம் என்றுமாம். நிலையென்றதனான்
மூன்றும் ஆறும் இயல்பாக முடிவுழி நெடுமுதல் குறு
காமை கொள்க. (௬௬)

சஎஉ. நூறென் கிளவி யொன்றுமுதலொன்பாற்
கீறுசீனை யொழிய வினவொற்று மிகுமே.

இது நூறென்பதனோடு ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்கோப்
புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள் : நூறு என் கிளவி—நூறென்னு
மெண்ணுப்பெயர், ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு—ஒன்றுமுதல்
ஒன்பாண்களோடு புணருமிடத்து, ஈறு சீனையொழிய—
ஈறுகிய குற்றுகரந் தன்னாற் பற்றப்பட்ட மெய்யொடுங்
கெடாதுநிற்ப, இன ஒற்று மிகும்—அச்சீனைக்கு இனமாக்கிய
றகர ஒற்று மிக்குமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம் : நூற்றொன்று என வரும். இரண்டு
முதல் ஒன்பது அளவுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக்.

ஈறுசீனை என்று ஒதிய மிகையான் நூறென்பதனோடு
பிற எண்ணும் பிறபொருட்பெயரும் இவ்விதியும் பிறவிதி
யும் எய்திமுடிதல் கொள்க. நூற்றுப்பத்து நூற்றுக்கோடி

நூற்றுத்தொண்ணூறு எனவும், நூற்றுக்குறை நூற்றிதழ்த்தாமரை நூற்றுக்காணம் நூற்றுக்கான்மண்டபம் எனவும் இன ஒற்று மிக்கன கொள்க. இன்னும் இதனானே இருநூற்றொன்று இரண்டுநூற்றொன்று என நூறு அடையடுத்தவழியுங் கொள்க. (௬௭)

ச௭௩. அவையூர் பத்தினு மத்தொழிற் றாகும்.

இஃது அந்நூறென்பதனோடு ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் அடையடுத்தவழிப் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அவை ஊர்பத்தினும்—அந்நூறென்பது நின்று முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களை ஊர்ந்து வந்த பத்தென்பதனோடு புணருமிடத்தும், அத்தொழிற்றாகும்—ஈறு சினைபொழிய இன ஒற்று மிக்குமுடியும் என்ற வாறு.

உதாரணம் : நூற்றொருபஃது இருபஃது முப்பஃது நாற்பஃது ஐம்பஃது அறுபஃது எழுபஃது எண்பஃது என வரும். மற்று நூற்றொன்பது அவை ஊர்ப்பட்டு வந்தது அன்மை உணர்க.

ஆகுமென்றதனை ஒருநூற்றொருபஃது இருநூற்றொருபஃது என நிலைமொழி அடையடுத்து முடியும் முடிபுங் கொள்க. (௬௮)

ச௭௪. அளவு நிறையு மாயிய றிரியாது
குற்றிய லுகரமும் வல்லெழுத் தியற்கையு
முற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இது நூறென்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியாது—நூறென்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெய

ரும் புணருமிடத்து முற்கூறிய இயல்பிற் றிரியாது இன ஒற்று மிக்குமுடியும், குற்றியலுகரமும் வல்லெழுத்தியற் கையும்—அவ்விடத்துக் குற்றியலுகரங் கெடாமையும் இன ஒற்று மிக்கு வன்றொடர்மொழியாய் நின்றவின் வருமொழி வல்லெழுத்து மிகும் இயல்பும், முற் கிளந்தன்ன என் மனார் புலவர்—‘ வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத் துமிகுமே ’ (எழு-சஉசு.) என வன்றொடர்மொழிக்குக் கூறிய தன்மையவாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்ற வாறு.

உதாரணம் : நூற்றுக்கலம் சாடி தூதை பாணை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும்.

திரியாதென்றதனால் நூறென்பது அடையடுத்த வழி யும் இவ்விதி கொள்க. அஃது ஒருநூற்றுக்கலம் இரு நூற்றுக்கலம் என வரும். (சுசு)

சஎடு. ஒன்றுமுதலாகிய பத்தூர் கிளவி

யொன்றுமுதலொன்பாற் கொற்றிடை

[மிகுமே

நின்ற வாய்தங் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஒன்றுமுதல் எட்டு ஈராகிய எண்கள் அடையடுத்த பத்தனோடும் ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களைப் புணர்க் கின்றது.

இதன் பொருள் : ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி—ஒன்றுமுதல் எட்டு ஈராகப் பத்தென்னும் எண் எறி ஒருசொல்லாகி நின்ற ஒருபஃது முதலிய எண்கள், ஒன்றுமுதல் ஒன்பாற்கு—ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் வரு மொழியாய் வந்து புணரும் இடத்து, நின்ற ஆய்தங் கெடு தல் வேண்டும்—பஃதென்பதன்கண் நின்ற ஆய்தங்கெட்டு

முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், ஒற்று இடைமிகும்—
ஆண்டு இன ஒற்றாகிய ஒரு தகர ஒற்று இடைமிக்கு முடி
யும் என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒருபத்தொன்று இருபத்தொன்று ஒரு
பத்திரண்டு இருபத்திரண்டு என எல்லாவற்றோடும் ஒட்
டுக. இவற்றுள் ஒருபத்தொன்று ஒருபத்திரண்டு என்
னும் எண்கள் அதிகாரத்தால் நின்ற நூறென்பதனோடு
அடுத்து வருமென்று உணர்க. (எய)

சஎசு. ஆயிரம் வரினே யின்னென் சாரியை
யாவயி னொற்றிடை மிகுத லில்லை.

இஃது ஒருபஃது முதலியவற்றோடு ஆயிரத்தைப்
புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஆயிரம் வரின் இன்னென் சாரியை—
அவ்வொன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி ஆயிரத்தோடு
புணரும் இடத்து இன்சாரியை பெறும், ஆவயின் ஒற்று
இடைமிகுதல் இல்லை—அவ்விடத்துத் தகர ஒற்று இடை
வந்து மிகாது என்றவாறு.

உதாரணம் : ஒருபதினாயிரம் இருபதினாயிரம் என
என்பதின்காறும் ஒட்டுக. இவை நூற்றொருபதினாயிரம்
எனவும் வரும்.

ஆவயின் என்றதனான் நூறாயிரத்தொருபத்திராயிரம்
என்றறப்போல அத்துப் பெறுதலும் பிறவுங்கொள்க. ()

சஎஎ. அளவு நிறையு மாயிய றிரியா.

இஃது ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவிமுன்னர்
அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள் : அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா—
ஒருபஃது முதலிய எண்களின்முன்னர் அளவுப்பெயரும்

நிறைப்பெயரும் வந்தால் ஒற்று இடைமிகாது இன்சாரியை பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருபதின்கலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், ஒருபதின் கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும். இவற்றிற்கு தூறு அடையடுத்து ஒட்டுக.

திரியா என்றதனால் ஒருபதிற்றுக்கலம் இருபதிற்றுக்கலம் என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றின்கண் இன்னின் அகரம் நகரமாகத்திரிந்து இரட்டுதலும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே ஒருபதினாழி என்றவழி வருமொழிநகரந் திரிந்துழி நிலைமொழி நகரக்கேடுங் கொள்க.

அளவு நிறையு மதனோ ரன்ன என்று பாடம் ஒதுவார் முன்னர்ச் சூத்திரத்து ' ஆவயின் ' என்றதனானும் அதன் முன்னாச சூத்திரத்து ' நின்ற ' என்றதனானும் இவற்றை முடிப்பார். (ஐஉ)

ச௭அ. முதனிலை யெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து
[வரினு
ஞநமத் தோன்றினும் யவவந் தியையினு
முதனிலை யியற்கை யென்மனார் புலவர்.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு பொருட் பெயரைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: முதனிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும்—ஒன்றென்னும் எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வரினும், ஞநம தோன்றினும்—ஞநமக்களாகிய மெல்லெழுத்து முதன்மொழிவரினும்; யவவந்து இயையினும்—யவக்களாகிய இடையெழுத்து முதன்

மொழிவரினும், முதனிலை இயற்கை என்மனார் புலவர்—
அவ்வொன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன்னெய்திய முடிபு
நிலைமை எய்தி முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே வழிநிலையெண்ணுகிய இரண்டு முதலாகிய
எண்கள் அம்மூன்றுகணமும் முதன்மொழியாய் வரின்
முதனிலை முடிபாகிய விகாரம் எய்தியும் எய்தாது இயல்பா
யும் முடியும்.

உதாரணம் : ஒருகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல்
மணி யாழ் வட்டு எனவும், இருகல் இரண்டுகல் சுனை துடி
பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு எனவும் ஒட்டுக.
இவ்வெண்களிற் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு
முதலீரெண்ணின் ஒற்று ரகாரமாய் உகரம் வந்தது. இரு
கல் முதலியவற்றிற்கு இடைநிலை ரகாரங் கெடுக்க. முக்கல்
மூன்றுகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு
என ஒட்டுக. இதற்கு நெடுமுதல்குறுக்கி ' மூன்றனொற்
டே வந்த தொக்கும் ' (எழு-சசஎ.) என்பதனான் முடிக்க.
முன்னர் எண்ணுப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்
பெயரும் வருவழிக் கூறிய விகாரங்களிற் பொருட்பெயர்க்
குழ் ஏற்பன கொணர்ந்துமுடித்து எல்லாவற்றிற்கும் நிலை
யென்றதனான் ஒற்றுத் திரித்து முடிக்க. அவை மூன்றற்
கும் ஐந்தற்கும் ஞகரம் வருவழி ஞகர ஒற்றதலும் மூன்
றற்கு யகரம் வருவழி வகர ஒற்றதலுமாம். நாற்கல்
நான்குகல் சுனை துடி பறை, நான்ஞாண் நான்குஞாண்
நூல் மணி யாழ் வட்டு; ஐங்கல் ஐந்துகல் சுனை துடி பறை,
ஐஞ்ஞாண் ஐந்து ஞாண் நூல் மணி, ஐயாழ் ஐந்துயாழ்
ஐவட்டு ஐந்துவட்டு; அறுகல் ஆறுகல் சுனை துடி பறை
ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு; எண்கல் எட்டுக்கல் சுனை
துடி பறை, எண்ஞாண் எட்டுஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு;
ஒன்பதுகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு

என ஒட்டுக. ஒன்பதின்கல் எனச் சென்றதேனும் வழக்கின்மையின் ஒழிக்க. இன்னும் மாட்டேறின்றி வருவன வற்றிற்கெல்லாம் முடிபுநிலை யென்றதனான் முடிக்க. (எஃ)

சஎக. அதனிலை யுயிர்க்கும் யாவரு காலை
முதனிலை யொகர மோவா கும்மே
ரகரத் துகரந் துவரக் கெடுமே.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு பொருட்பெயருள் உயிர்முதன்மொழி முடியுமாறும் மேற்கூறிய யகாரம் வேறுபட முடியுமாறுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : முதனிலைக்கு—ஒன்றென்னும் எண்ணின் திரிபாகிய ஒரு என்னும் எண்ணிற்கு, உயிரும் யாவும் வருகாலை—உயிர்முதன் மொழியும் யாமுதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, அதன் நிலை—அம்முதனிலையின் தன்மை இவ்வாறும், ஓகரம் ஓவாகும்—ஓகரம் ஓகரமாய் நீளும், ரகரத்து உகரந் துவரக் கெடும்—ரகரத்து மேனின்ற உகரம் முற்றக்கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

நான்காவதனை முதனிலையோடு கூட்டி அதன்கண் நின்ற உம்மையை உயிரோடும் யாவோடுங் கூட்டுக. எனவே வழிநிலை யெண்கள் உயிர்முதன்மொழி வந்த இடத்து முற்கூறியவாறே இருவாற்றினும் முடியும்.

உதாரணம் : ஓரடை ஓராகம் ஓரிலை ஓரீட்டம் ஓருலை ஓருசல் ஓரெழு ஓரோடு ஓரையம் ஓரொழுங்கு ஓரோலை ஓரொளவியம். என வரும். குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து முதலெண்ணினொற்று ரகரமாக்குக. ஓர்யாழ் ஓர்யாளை என வரும். துவர என்றதனான் இரண்டென்னும் எண்ணின் இகரத்தை நீட்டி ரகரத்துள் உகரத்தைக் கெடுத்து ஈரசை ஈர்யாளை எனவும், மூன்றென்னும் எண்ணின் னகரவொற்றுக் கெடுத்து மூவசை மூர்யாளை எனவும்

முடிக்க. இவை செய்யுண்முடிபு. இன்னும் இதனானே இங்ஙனம் வருவன பிறவும் அறிந்து முடித்துக் கொள்க.()

ச அய. இரண்டுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்
வழங்கியன் மாவென் கிளவி தோன்றின்
மகர வளவொடு நிகரலு முரித்தே.

இஃது இரண்டுமுதல் ஒன்பான்களின்முன்னர் அளவு முதலிய மூன்றற்கும் உரிய மாவென்பது புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இரண்டுமுதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர்—இரண்டென்னுமெண் முதலாக ஒன்பதென்னுமெண் ஈடுக நின்ற எண்ணுப்பெயர்களின் முன்னர், வழங்கு இயல் மா என் கிளவி தோன்றின்—வழக்கின் கண்ணே நடந்த அளவுமுதலியவற்றிற்கு உரிய மா வென்னுஞ் சொல் வருமொழியாய் வரின், மகர அளவொடு நிகரலும் உரித்து—அவ்வெண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர்த்தந்து புணர்க்கப்படும் மண்டையென்னும் அளவுப்பெயரோடு ஒத்து விகாரப்பட்டு முடிதலும் உரித்து; உம்மையான் விகாரப்படாது இயல்பாய்முடிதலும் உரித்து என்ற வாறு.

வழக்கியல் வழங்கியலென விகாரம். மகர அளவு மகரமுதன் மொழியாகிய அளவுப்பெயரெனப் பண்புத் தொகை. அஃது 'அளந்தறிகிளவியும்' (எழு-சசகூ.) என்பதனுள் ஒருமண்டை என முடித்ததாம்.

உதாரணம் : இருமா மும்மா நான்மா ஐம்மா அறுமா எண்மா ஒன்பதின்மா என முன்னர்க்கூறிய சூத்திரங்களான் விகாரப்படுத்தி முடிக்க. இனி உம்மையான் விகாரப்படுத்தாது இரண்டுமா மூன்றுமா நான்குமா ஐந்துமா

ஆறுமா எட்டுமா ஒன்பதுமா என முடிக்க. புள்ளிமயங்கிய
லுள் 'அளவுநிறையும்' (எழு-௩௮௬.) என்னுஞ் சூத்
திரத்தான் நெடுமுதல் குறுகி உகரம் வந்து புணருமாறு
கூறினார், அதனால் ஈண்டு எழுமா என முடிக்க. எழ்மா
வென முடிதல் வழக்கின்று.

இரண்டுமுதல் ஒன்பானென்று எடுத்தோதினமை
யின், ஒன்றற்கு ஒருமாவென்னும் முடிபேயன்றி ஒன்றுமா
வென்னும் முடிபு இல்லையாயிற்று.

வழங்கியன்மா என்றார் விலங்குமாவை நீக்குதற்கு. ()

௪௮௬. லனவென வருஉம் புள்ளி யிறுதிமுன்
னும்முங் கெழுவு முளப்படப் பிறவு
மன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்
செய்யுட் தொடர்வயின் மெய்ப்பெற
[நிலையும்
வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயி னான.

இது புள்ளிமயங்கியலுள் ஒழிந்துநின்ற செய்யுண்
முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : லன என வருஉம் புள்ளி இறுதி
முன்—லகார னகாரமென்று கூற வருகின்ற புள்ளியீற்
றுச் சொற்களின் முன்னர், உம்முங் கெழுவும் உளப்பட—
உம்மென்னுஞ் சாரியையுங் கெழுவென்னுஞ் சாரியையும்
உட்பட, பிறவும் அன்ன மரபின் மொழியிடைத்
தோன்றி—பிறசாரியையும் அப்பெற்றிப்பட்ட மரபின
யுடைய மொழியிடத்தே தோன்றி, செய்யுள் தொடர்வயின்
மெய்ப்பெற நிலையும்—செய்யுட்சொற்களைத் தொடர்புபடுத்
திக் கூறுமிடத்துப் பொருள்பட நிற்கும், வேற்றுமை
குறித்த பொருள்வயினான — வேற்றுமையைக் குறித்த
பொருட்புணர்ச்சிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம் : 'வானவரி வில்லுந் திங்களும்போலும்' இதற்கு உம்மென்னுஞ் சாரியையின் மகரத்தை 'அம்மினியுதி' (எழு-கஉகூ.) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'தன்மெய்' என்றதனாற் பிறசாரியையுந் திரியுமென நகர ஒற்றாக்கி நிலைமொழி லகர ஒற்றின்மேல் உயிரேற்றி முடிக்க. வில்லுந்திங்களும் போலுமென்பதற்கு வில்லிடைத்திங்கள் போலுமென எழுநுருபு விரித்துப் பொருளுரைக்க. 'கல்கெழுகானவர் நல்குறுமகளே' (குறுந்-எக.) இதற்குக் கல்லைக் கெழீஇயின என உரைக்க. 'மாநிதிக்கிழவனும்போன்ம்.' (அகம்-சுசூ.) இதற்குக் கிழவனைப்போன்மென உரைக்க. இவ் வும்மை சிறப்பன்று. 'காண்கெழுநாடு' (அகம்-சூஅ.) இதற்குக் காண்க்கெழீஇய என உரைக்க.

இனி அன்னமரபின் மொழியிடை என்றதனாற் கெழு வென்றது பிறசொல்லிடத்தே 'பனைகெழுபெருந்திறற்பல் வேன்மன்னர்' 'துறைகெழுமாந்தை' (நற்றிணை-௩௩.) என இயல்பாக வருவனவும் 'வளங்கெழுதிருநகர்' (அகம்-கஎ.) 'புயங்கெழுமாமழை' (புறம்-உசூசூ.) என நிலைமொழியீற் றெழுத்துத் திரிய வருவனவுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே இச்சாரியையது உகரக்கேடும் எகர நீட்சியுங் கொள்க. 'பூக்கேழ் தொடலை நூடங்க வெழுந்து' (அகம்-உஅ.) 'துறைகே மூரன் கொடுமை நாணி' (ஐங்குறு-கக.) இவற்றிற்கு இரண்டாவதும் ஏற் புழி மூன்றாவதும் விரிக்க. 'செங்கேழ்மென்கொடி' (அகம்-அஅ.) என்புழிக் கெழுவென்னும் உரிச்சொல் 'எழுத்துப் பிரிந்திசைத்தல்' (சொல்-௩௬௩.) என்பதனாற் நீண்டதென்று உணர்க. மெய் யென்றதனாற் பூக்கேழென் புழி வல்லொற்று மிகுதல் கொள்க.

இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கட் பிறசாரியை பெற்று விகாரங்கள் எய்தி முடிவனவற்றிற்கெல்லாம் இச்சூத்திரமே விதியாக முடித்துக் கொள்க. (எசூ)

௪௮௨. உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகிக்

குறிப்பினும் பண்பினு மிசையினுந்

[தோன்றி

நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியு

முயர்திணை யஃறிணை யாயிரு மருங்கி

ணைம்பா லறியும் பண்புதொகு மொழியுஞ்

செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின்

மெய்யொருங் கியலுந் தொழிரொகு

[மொழியுங்

தம்மியல் கிளப்பிற் றம்முற் றும்வருஉ

மெண்ணின் ரொகுதி யுளப்படப் பிறவு

மன்னவை யெல்லா மருவின் பாத்திய

புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்று.

இஃது இவ்வதிகாரத்திற் புணர்க்கப்படாத சொற்கள் இவையென அவற்றை எடுத்து உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி—கூறுங்கால் உயிரும் புள்ளியும் ஈராக நிற்பதோர் சொல்லாகி, குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினுந் தோன்றி—குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினும் பிறந்து, நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியும்—ஒருவழிப்பட வாராத சொற்றன்மை குறைந்த சொற்களாகிய உரிச் சொற்களும், உயர்திணை அஃறிணை ஆயிரு மருங்கின்—உயர்திணை அஃறிணையென்னும் அவ்விரண்டிடத்தும் உளவாகிய, ஐம்பால் அறியும் பண்பு தொகு மொழியும்—ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பல என்னும் ஐந்துபாலினையும் அறிதற்குக் காரணமாகிய பண்புகொள்பெயர் தொகுந் தொகைச்சொல்லும், செய்யுஞ் செய்த என்னுங் கிளவியின்—செய்யுஞ் செய்த என்னும் பெயரெச்சச் சொற்களி

னுடைய, மெய் ஒருங்கு இயலுந் தொழில் தொகுமொழியும்—காலங்காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒருசொற்கண்ணே சேர நடக்கும் புடைபெயர்ச்சி தொக்குநிற்குஞ் சொற்களும், தம்இயல் கிளப்பின்—தமது தன்மை கூறுமிடத்து, தம் முன் தாம் வருஉம் எண்ணின்றொருகுதி உளப்பட—நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியுமாய் வாராது தம் முன்னர்த் தாமே வந்து நிற்கும் எண்ணுப்பெயரினது தொகுதியும் உளப்பட, அன்ன பிறவும் எல்லாம்—அத்தன்மையாகிய பிறவுமெல்லாம், மருவின் பாத்திய—உலகத்து மருவிநடந்த வழக்கினது பகுதியைத் தம் இலக்கணமாகவுடைய, புணரியல் நிலை இடை யுணரத் தோன்ற—ஒன்றனொடொன்று புணருதல் நடந்த தன்மை இடம் விளங்கத் தோன்ற எனவாறு.

உதாரணம் : கண் விண்ணவிணைத்தது விண்விணைத்தது இவை குறிப்புரிச்சொல் ; ஆடை வெள்ளவிளர்த்தது வெள்விளர்த்தது இவைபண்புரிச்சொல் ; கடல் ஒல்லவோலித்தது ஒல்லொலித்தது இவை இசையுரிச்சொல். 'ஒல்லொலிநீர் பாய்வதே போலுந் துறைவன்' என்றார் செய்யுட்கண்ணும். இவை உயிரீரூயும் புள்ளியீரூயும் நிறநீலின் ஒன்றன்கண் அடக்கலாகாமையின் நெறிப்படவாரா என்றார். விண்ணவிணைத்தது தெறிப்புத்தோன்றத் தெறித்ததென்றும் விண்விணைத்தது தெறிப்புத் தெறித்ததென்றும் ஆம். எனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே உணர்க. இங்ஙனம் நிறநலிற் றன்மை குறைந்த சொல்லாயிற்று. 'விணையேகுறிப்பே' (சொல்-உருஅ.) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறிய என என்பதனை இவற்றொடு கூட்டியவழி இடைச்சொல்லாதலின் விண்ணெனவிணைத்தது எனப் புணர்க்கப்படுமாறு உணர்க.

இனிக் கரும்பார்ப்பான் கரும்பார்ப்பனி கரும்பார்ப்பார் கருங்குதினை கருங்குதினர்கள் என வரும் இவற்றுட்

கரியனாகிய பார்ப்பான் கரியளாகிய பார்ப்பனி கரியராகிய பார்ப்பார் கரியதாகிய குதிரை கரியனவாகிய குதிரைகள் என ஐம்பாலினையும் உணர்த்தும் பண்புகொள்பெயர் தொக்கவாறு காண்க. இவற்றுட்கருமை என்னும் பண்புப்பெயர் தொக்கதேற் கருமையாகிய பார்ப்பானென விரித்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் விரியாமையிற் பண்புகொள்பெயர் தொக்கதென்று உணர்க.

வெற்றிலை வெற்றுப்பிலி வெற்றடி வெற்றெனத் தொடுத்தல் என்றும்போல்வனவற்றுள் வெறுவிதாகிய இலையென்பது பாக்குங் கோட்டுநூறுங் கூடாததாய் பண்புணர்த்தி ஈறு தொகுதலின் மருவின் பாத்தியவாய் நின்று ஒற்றடுத்தது. ஈறுகுன்றலின் ஒற்றடுத்தது. வெறுவிதாகிய உப்பிலியென்றது சிறிதும் உப்பிலியென நின்றது. ஈனையவும் அன்ன. இங்ஙனம் ஐம்பாலுந் தொகுத்தற்கு உரிய முதனிலையாதலிற் புணர்த்தலாகாமை கூறினார்.

இனி ஆடரங்கு செய்குன்று புணர்பொழுது அரிவாள் கொல்யானை செல்செலவு என நிலம் முதலாகிய பெயரெச்சந்தொக்க வினைத்தொகைகளை விரிக்குங்கால், ஆடினவரங்கு எனச் செய்த என்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு விரிந்த அகர ஈறு இறப்பு உணர்த்தியும், ஆடாநின்றவரங்கு ஆடு மரங்கு எனச் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு விரிந்த உம்மீறு நிகழ்வும் எதிர்வும் உணர்த்தியும், அவற்றையு புடைபெயர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து இரண்டு பெயரெச்சமும் ஒருசொற்கண் ஒருங்கு தொக்குநிற்றலின் அதனை ஒரு பெயரெச்சத்தின்கண் அடக்கிப் புணர்க்கலாகாமையிற் புணர்க்கலாகாதென்றார். உம்மிறுதி நிகழ்வும் எதிர்வும் உணர்த்துமாறு 'வினையின்றொகுதி' (சொல்-சுகநு.) என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத்துட்கூறுதும். இவ்வும் ஈறு இரண்டு காலமும் ஒருங்குணர்த்துதற் சிறப்பு நோக்கிச் செய்த என்பதனை ஆசிரியர் முற்கூறாராயினர்.

இனிப் பத்து என நிறுத்திப் பத்தெனத் தந்து புணர்க்
கப்படாது பப்பத்தெனவும் பஃபத்தெனவும் வழங்குமாறு
உணர்க. ஒரோவொன்றென்பதும் அது. அதுதானே
ஒரொன்றோரொன்றாகக் கொடு என்றும் புணர்க்கப்படும்.

இனி அன்னபிறவும் என்றதனானே உண்டானென்
புழி உண்ணென்னும் முதனிலையுங் காலங்காட்டும் டசரமும்
இடனும்பாலும் உணர்த்தும் ஆனும் ஒன்றனோடொன்று
புணர்க்கப்படா, அவை நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிள
வியும் அன்மையின். கரியனென்புழிக் கருவென நிறுத்தி
அன்னெனத் தந்து புணர்க்கப்படா, அது இன்னனென்
னும் பொருடருதலின். ஏனைவினைச்சொற்களும் இவ்வாறே
பிரித்துப் புணர்க்கலாகாமை உணர்க. இன்னும் அதனானே
கொள்ளெனக்கொண்டான் என்புழிக் கொள்ளென்பதனை
என என்பதனோடு புணர்க்கப்படாமையும் ஊன் வெற்பன்
முதலிய வினைப்பெயர்களும் பிறவும் புணர்க்கப்படாமையுங்
கொள்க. இவ்வாசிரியர் புணர்க்கப்படாத இச்சொற்களையு
ம வடநூற்கண்முடித்த அனகன் அனபாயன் அகளங்கன்
முதலிய வடசொற்களையும் பின்னுள்ளோர் முடித்தல் முத
னாலோடு மாறுகொளக் கூறலாமென்று உணர்க. (எஎ)

ச௮௩. கிளந்த வல்ல செய்யுளுட் டிரிநவும்

வழங்கியன் மருங்கின் மருவொடு

[திரிநவும்

விளம்பிய வியற்கையின் வேறுபடத்

[தோன்றின்

வழங்கியன் மருங்கி னுணர்ந்தன

[ரொழுக்க

ன்னமதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்.

இஃது இவ் வதிகாரத்து எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றையெல்லாம் இதனானே முடிக்க என அதிகாரப் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: கிளந்த அலல செய்யுளுள் திரிநவும்—முன்னர் எடுத்தோதப்பட்டன அல்லாத சொற்கள் செய்யுளிடத்துத் திரிந்து முடிவனவும், வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்—நால்வகை வழககும் நடக்குமிடத்து மருவுதலோடு திரிந்து முடிவனவும், விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்—முன்னாக் கூறிய இலக்கண முறைமையினின்றும் வேறுபடத் தோன்றாமாயின் அவற்றை, நன்மதி நாட்டதது—நல்ல அறிவினது ஆராய்ச்சியாலே, வழங்கியன் மருங்கின்—வழககு முடிந்து நடககுமிடத்தே, உணர்ந்தனா ஒழுக்கல் என்மனார் புலவர்—முடிபு வேறுபாடுகளை அறிந்து நடாததுக என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: ‘தடவுத்திரை’ என உகரமும் வல்லெழுத்தும பெற்றுந் ‘தடவுநிலை’ (புறம-கசய.) என உகரம் பெற்றும அகர ஈற்று உரிச்சொல் வந்தது. அதவத்தங்கனி என வேற்றுமைககண் அகர ஈறு அத்துப்பெற்றது. கசதபுத் தோன்றின் என அகர ஈற்றின் முன்னர்த தகரங்கொடுக்க.

‘ நறவங் கண்ணி நற்போர்ச் செம்பியன்
குரவ நீடிய கொன்றையங் கானல்

என ஆகார இறுதி குறியதனிறுதிச சினைகெட்டு இருவழியும் அமமுப்பெற்றன.

‘ முளவுமா தொலைச்சிய பைந்நிண்பு பிளவைப்
பிணவுநாய் முடுககிய தடியொடு விரைஇ’ (மலைபடு-எளகூ.)

என அவவீறு அல்வழிக்கண் அமமுப்பெறாத முடிபுபெற்றன. ‘ திண்வளி விசிதத முழுவொ டாகுளி ’ (மலைபடு-கூ.) ‘ சுறவெற்றீன் ’ ‘ இரவழங்குசிறுநெறி ’

(அகம்-௩௧௮.) இவை உகரம் பெறாமல் வந்தன. 'கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை' (அகம்-௧௭.) என இகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றன. 'தீயினன்ன வொண் செங் காந்தள்' (மலைபடு-௧௪௩.) என ஈகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் இன்பெற்றது. 'நல்லொழுக்கங்காக்குந் திருவத்தவர்' (நாலடி-௩௭.) என உகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப்பெற்றது. 'எப்பெற்றமான் பிணை போல' (சிந்தா-௨௬௬௩.) என ஏகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் ஏகரம் பெறாது வந்தது. 'கைத்துண்டாம் போழ்தே' (நாலடி-௧௬.) 'கைத்தில்லர்நல்லர்' எனவும், 'புன்னையங்கானல்' (அகம்-௮௩.) 'முல்லையந்தொடையல்' எனவும் ஐகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்தும் அம்மும் பெற்றன. 'அண்ணல்கோயில் வண்ணமே' (சிந்தா-நாமகள்-௧௨௬.) என ஓகார ஈறு யகர உடம்படு மெய் பெற்றது.

இனி 'அஞ்செவிநிறையவாசின' (முல்லப்-௮௬.) என அல்வழிக்கட் ககரமும் அகரமுங் கெட்டன. 'மரவம் பாவை வுயிரூரப் பருகி' 'மரவ நாகம் வணங்கி மாற்கனம்' என இருவழியும் மகரம் விகாரப்பட்டு அம்முப் பெற்றன. 'காரெதிர் கானம் பாடினே மாக' 'பொன்னந் திகிரி முன்சமத் துருட்டி' 'பொன்னங் குவட்டிற் பொலி வெய்தி' என னகர ஈறு இருவழியும் அம்முப்பெற்றன. 'வேர்பிணி வெதிரத்துக் கால்பொரு நாவிசை' என ரகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப்பெற்றது. 'நாவலந்தண்பொழில்' 'கானலம்பெருந்துறை' என லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றன. 'நெய்தலஞ் சிறுபறை' இஃது அல்வழிக்கண் அம்முப்பெற்றது. 'ஆயிடையிருபேராண்மை செய்தபூசல்' (குறுந்-௪௩.) என்புழி ஆயிடையென்பது உருபாதலின் 'நீடவருதல்' (எழு-௨௩௮.) என்பதனான் முடியாது நீண்டு வகர ஒற்று வேறுபட முடிந்தது. தெம்முனை எனத் தெவ்வென்புழி வகரங்கெட்டு மகர ஒற்றுப்பெற்று முடிந்

தது. அ என்னுஞ் சுட்டு 'அன்றியுணைத்தும்' எனத் திரிந்தது. 'முதிர்கோங்கின்முகை' (குறிஞ்சிக்கவி-உய்.) எனவுங் 'காய்மாண்ட தெங்கின்பழம்' (சிந்தா-௩க.) எனவுங் குற்றகர ஈறு இன்பெறுதலுங் கொள்க. 'தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை' என ணகரம் இரட்டாது தகர ஒற்று டகர ஒற்றாய்க் குற்றியலுகரம் ஏறி முடிந்தது.

இங்ஙனஞ் செய்யுளுட் பிறவுந் திரிவன உளவேனும் இப்புறனடையான் முடிக்க. அருமருந்தானென்பது ரகர வகரங்கெட்டு அருமந்தானென முடிந்தது. சோழனாடு சோனாடு என அன்கெட்டுமுடிந்தது. பாண்டிநாடும் அது. தொண்டைமானாடு தொண்டைநாடென ஈற்றெழுத்துச் சில கெட்டுமுடிந்தது. மலையமானாடு மலாடு என முதலெழுத்தொழிந்தன பலவுங் கெட்டுமுடிந்தது. பொதுவி லென்பது பொதியிலென உகரந் திரிந்து இகரமாய் யகர உடம்படுமெய் பெற்று முடிந்தது. பிறவும் இவ்வாறே திரிந்து மருவி வழங்குவன எல்லாம் இப்புறனடையான் அமைத்துக் கொள்க. (எஅ)

குற்றியலுகரப்புணரியல் முற்றிற்று.

எழுத்ததிகாரம் முற்றிற்று.

தூலின் மரபு மொழிமரபு துண்பிறப்பு
மேலைப் புணர்ச்சி தொகைமரபு—பாலா
முருபியலின் பின்னாயிர் புள்ளி மயக்கந்
தெரிவரிய குற்றகரஞ் செப்பு.

எழுத்ததி காரத்துச் சூத்திரங்க் ளெல்லா
மொழுக்கிய வொன்பதோத் துள்ளும்—வழுக்கின்றி
நானூற் றிருநாற்பான் மூன்றென்று நாவலர்கண்
மேனூற்று வைத்தார் விரித்து.

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
கரு	உ	ஆகல	அகல
சரு	உந	தம்முன்னர்	தன்முன்னர்
அரு	உந	எகரமும்	எகரமும்
ாகு	உய	பெயரோடு	பெயரோடு
ககக	ச	ஏயிறு	ஏயிறு
கருஅ	உஉ	குறிநெடிற்	குறினெடிற்
ககஅ	உந	சில்ல குதிரை	
ஷெ	உரு	சில்ல	
உகய	யரு	இராவென்	இராவென்
உஅக	கந	வண்ணக்கன்	வண்ணக்கன்
உகரு	உந	ஏகரமாய்	ஏகரமாய்
நநஎ	க	புரிணயல்	புணரியல்
நநக	கூ	மன்னல் வெண்டு	மன்னல்வேண்டு
நஅய	கக	கூடாததாய்	கூடாததாய் /

சூத்திர அகராதி.

சூத்திரம்.

பக்கம்.

சூத்திரம்.

பக்கம்.

அ

அ ஆ உ ஊ களய
 அ ஆ வென்னு களரு
 அ இ உ அம் ருக
 அஃரிணை விரவுப்பெயர் கசஅ
 அகமென் கிளவிக்குக் ௨௬௬
 அஃர ஆகாரம் ௨௬௩
 அகர இகர எ௩
 அகர உகர எச
 அகரத் திம்பர் எச
 அகர விறுதிப் ககக
 அக்கென் சாரியை ௨௩௭
 அடையொடு தோன்றினு ௨௬௬
 அணரி நுணிரா கரு
 அண்ணஞ் சேர்ந்த க௭
 அண்ண நண்ணிய கரு
 அதனிலை யுயிர்க்கும் ௩௭௪
 அததவண வரினும் ௨௭௪
 அத்திடை வருஉங் க௬௪
 அத்தி னகர க௨௨
 அததே வற்றே க௨௬
 அத்தொடு சிவணு ௨௬௬
 அந்நான் மொழியுந் ௩௪௨
 அப்பெயர் மெய்யொழித ௨௬௩
 அம்மி னிறுதி க௨௪
 அம்மூ வாதும் சச
 அரையளவு குறுகன் ௩௬
 அரையென வருஉம் ௬௬௨
 அல்லதன் மருங்கிற் ௨௭௮
 அல்லது கிளப்பி னீயற்கை ௨௭௩
 அல்லது-மெனும் ௨௭௪
 அல்லது-விறுதி ௩௨௬
 அல்லது கிளப்பி னெல்லா ௩௪௮

அல்வழி யெல்லா மியல் ௩௭௭
 அல்வழி யெல்லா முற ௩௭௩
 அல்வழி யெல்லா முற ௩௨௮
 அல்வழி யெல்லா மெல் ௨௬௩
 அவற்றுள்-அ ஆ ஆயிரண் ௬௨
 அவற்றுள்-அஇஉ ௩௬
 அவற்றுள்-இகர விறுபெயர் கச௭
 அவற்றுள்-இன்னி னிகர கக௬
 அவற்றுள்-ஈரொற்றுத் ௩௨௮
 அவற்றுள்-கரமுங் காணு ௬௩௮
 அவற்றுள்-ண னஃகான் சஅ
 அவற்றுள்-நிறுத்தசொல்லி ௭௩
 அவற்றுள்-மெய்ய் றெல்லாம் ௭௨
 அவற்றுள்-மெல்லெழுத் ௬௪௮
 அவற்றுள்-ரகார முகாரங் ௬௮
 அவற்றுள்-லளஃகான் ச௬
 அவற்றுழி மருங்கிற் ௬௬௭
 அவைதாங்-குறறியல்கரங் ௨௬
 அவைதாம்-இயற்கைய ௬௮௩
 அவைதாம்-இன்னே ௬௬௭
 அவைதாம்-முன்னப ௬௩௩
 அவைதாம்-மெய்யிற் திதாசன் ௭௭
 அவையூர் பத்தினும் ௩௬௬
 அவ்வழி-பன்னீ ருயிருந் ௬௬
 அவ்வா றெழுதது ௬௪
 அவ்விய னிலையு ௩௬
 அழனெ னிருதிக்கெட ௨௬௬
 அழனெ புழனெ ௬௮௩
 அளந்தறி கிளவியு ௩௩௩
 அளபிறந் துயிர்த்தலும் ௩௨
 அளவாகு மொழிமுத ௬௬௬
 அளவிற்கு நிறையிற்கு ௬௬௩
 அளவுகிறையுமாயிய-குற் ௩௬௬

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
அளவு நிறையு மாயிய	௩௭௧	இடையெழுத் தென்ப	௪௪
அளவு நிறையு மெண்ணும்	௩௧௬	இடையொற்றுத்	௩௩௨
அளவு நிறையும்வேற்று	௨௭௩	இதழியைந்து பிறக்கும்	௧௭
அன்றுவரு காலை	௨௨௧	இயற்பெயர் முன்னர்	௨௧௨
அன்ன வென்னு	௧௧௬	இரண்டுமுதலொன்பான்	௩௭௩
அன்னென் சாரியை	௧௮௩	இராவென் கிளவிக்	௨௧௩
		இருதிசை புணரி	௩௪௪
ஆ		இருளென் கிளவி	௩௨௨
ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ	௩௧	இல்மென் கிளவிக்கு	௨௬௭
ஆள ஒளனு,	௭௮	இல்ல மரப்பெயர்	௨௬௩
ஆ ஏ ஓ அம்	௩௧	இல்லென் கிளவி	௩௩௬
ஆகார விறுதி	௨௩௬	இல்லொடு கிளப்பி	௨௩௧
ஆகீஉ மககீஉ	௨௩௮	இரா அற்றேற்ற	௨௮௧
ஆணும் பெண்ணு	௨௩௮	இனியணி யென்னுங்	௨௧௬
ஆண்மரக் கிளவி	௨௩௮	இன்றி யென்னும்	௨௧௭
ஆதனுங் பூதனுங்	௨௧௨	இன்னிடை வருஉ	௧௭௭
ஆயிரக் கிளவி	௩௬௪	இன்னென் வருஉம்	௧௨௬
ஆயிரம் வரினு	௩௪௭		
ஆயிரம் வரினே	௩௭௧	ஈ	
ஆயிரம் வருவழி	௩௧௭	ஈகார விறுதி	௨௨௩
ஆய்த நிலையலும்	௩௨௩	ஈமுங் கம்மு	௨௭௧
ஆரும் வெதிருஞ்	௩௩௧	ஈரெழுத்து மொழியுயிர்	௩௩௧
ஆவயின் வல்லெழுத்து	௨௩௭	ஈரெழுத்துமொழியும்வல்	௩௩௩
ஆவு மாவும்	௨௩௭	ஈரெழுத்தொரு மொழி	௩௨௭
ஆவோ டல்லது	௭௮	ஈறியன் மருங்கி னிவை	௧௬௬
ஆறனுருபி னகர	௧௧௩	ஈறியன் மருங்கினு	௩௧௬
ஆற னுருபினு	௧௩௧		
ஆறன் மருங்கிற்	௩௬௩	உ	
ஆறென் கிளவி	௩௬௩	உ ஊ ஒ ஓ ஒளவென்	௭௭
ஆனி னகரமு	௧௨௨	உ ஊ கார நவவொடு	௮௩
ஆனொற் தகரமொடு	௨௧௪	உகரமொடு புணரும்	௧௬௩
ஆன்முன் வருஉ	௨௧௪	உகர விறுதி	௨௨௮
		உச்ச கார மிரு	௮௩
இ		உச்ச காரமொடு	௮௭
இ ஈ எ ஏ ஐயென	௧௨	உட்டு யறு புள்ளி	௩௧
இகர யகர	௭௩	உணரக் கூறிய	௩௨௪
இகர விறுதிப்	௨௧௬	உண்டென் கிளவி	௩௪௩
இக்கி னிகர	௧௨௩		
இடம்வரை கிளவி	௨௨௬	உதிமரக் கிளவி	௨௨௧
இடைநிலை ரகர	௩௩௩	உந்தி முதலா	௧௩
இடைப்படிற் குறுகு	௩௭	உப்ப காரமொடு	௮௭

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
உப்ப காரமொன்றென	அச	எழுத்தோ ரன்ன	கநச
உம்மையெஞ்சிய	உாக	ஏ	
உயர்திணைப் பெயரே	ககக	ஏ ஒ எனுமுயிர	அஉ
உயர்திணை யாயி னம்மிடை	கஅய	ஏகார விதுதி	உசய
உயர்திணை யாயி னுருபிய	உஎக	ஏயெ னிறுதிக்	உசஉ
உயிரிது சொன்முனயிர	ாச	ஏழ னுருபிறகுத்	கஅஅ
உயிரீ ருகிய முன்னிலைக்	கசச	ஏழென் கிளவி	நகநி
உயிரீ ருகிய வுயர்திணைப்	கசநி	ஏனவை புணரின்	நகஉ
உயிரும புள்ளியு மிதுதி		ஏனவை வரினே	உஉஅ
யாகியளவு	ககக	ஏனைப் புளிப்பெயர்	உஉஉ
உயிரும்புள்ளியுமிதுதியாகிநளஅ		ஏனைமுன் வரினே	நநக
உயிரீ ள வெஞ்சிய	அய	ஏனை யெகினே	உஅநி
உயிரீ முன் வரினுமாயிய	நகஅ	ஏனை வகரந	நகஉ
உயிரீ முன் வரினு மாயிய	கசச	ஏனை வகர மின்னெடு	களள
உயிரீ மெய் யல்லன	எக	ஐ	
உயிரீ மெய் யீது	ாந	ஐஒடு குதின்	ககந
உரிவரு காலை	உஉய	ஐஒள வென்னு	கக
உருபிய நிலையு	உநி-	ஐகார ஒளகாரந	கநக
உருவினு மிசையினு	நுக	ஐகார விதுதிப்	உசந
உரைப்பொருட் கிளவி	உா	ஐநத நெற்றே மகார	நநுக
ஊ		ஐநத நெற்றே முந்தை	நநிஅ
ஊகார விதுதி	உநச	ஐநத நெற்றே மெல்	நநிநி
ஊவெ நெருபெயர்	உநள	ஐநத நெற்றே யகார	நகநி
எ		ஐநது மூன்று	நநிள
எ-என வருமுயிரீ	அஉ	ஐயம் பல்லென	நகஅ
எகரீ-ஒகரத	சக	ஐயின் முன்னரு	கஉந
எகர வொகரம்	உநக	ஐ	
எகின்மர மாயின்	உஅநி	ஐமிரக் கிளவி	உநந
எஞ்சிய வெல்லா	அநி	ஐவ்வு மநறே	அஉ
எட்ட நெற்றே	நநிஉ	ஐழிநதத நிலையு	உநுக
எண்ணி னிறுதி	கஅக	ஐற்றிடை யினமீகா	நநஉ
எண்ணுப் பெயர்க் கிளவி	நநள	ஐறறுநிலை திரியா	நநக
எப்பெயர் முன்னரும்	கஉந	ஐறறுமிசு தகரமொடு	உஅக
எருவுஞ் செருவு	உநய	ஐன்பா னிறுதி-மரபே	நகக
எல்லா மென்னு	கஎக	ஐன்பா னிறுதி-மொழி	நகய
எல்லா மொழிக்கு	கநந	ஐன்பா நெகரமிசைத்	நநிஉ
எல்லாரு மென்னும்	கஅக	ஐன்பான் முதனிலை	நகந
எல்லா வெழுத்தும்	கக	ஐன்றுமுத லாகப்	கஅக
எழுத்தெனப்படுப	கக	ஐன்றுமுத லாக வெட்ட	நசக

சுத்திரம்.	பக்கம்.	சுத்திரம்.	பக்கம்.
ஒன்றுமுத லொன்பான்	௩௪௬	குற்றெழுத் திம்பரு	௨௩௬
ஒன்று முதலாகிய	௩௪௩	குற்றெழுத் தைந்து	௬௩
ஓ		குன்றிசை மொழிவயி	௬௧
ஓகார விதுதிக் கொன்னெ	௧௪௩	கோ	
ஓகார விதுதியேகார	௨௩௩	கொடிமுன் வரினே	௨௪௬
ஓரள பாகு மிடனுமா	௪௪	ங	
ஓரெழுத் தொருமொழி	௬௩	ஙளுண நமன வெணும்	௪௪
ஔ		ச	
ஔகார விதுதிப்	௨௩௩	சகரக் கிளவியு	௪௪
ஔகாரவிதுவாய்ப்	௩௬	சகார குகார	௬௪
ஔவென வருஉம்	௧௪௩	சா	
க		சாரென் கிளவி	௩௩௨
ககார றிகார	௬௪	சார்ந்துவரி னல்லது	௬௮
கசதப முதலிய	௧௩௬	சாவ வென்னுஞ்	௧௧௩
கசதப முதன்மொழி	௩௩௩	சி	
கண்ணிமைநொடியென	௩௩	சிறப்பொடு வருவழி	௨௬௩
கதந பமவெனு	௪௬	சு	
கவவோ டியையி	௮௧	சுட்டி னியற்கை	௨௬௮
கா		சுட்டின் முன்னரு	௨௨௮
காரமுங் கரமுங்	௧௩௩	சுட்டின் முன்னர்	௧௬௩
கி		சுட்டுச்சினை நீடிய	௩௬௧
கிளந்த வல்ல	௩௮௧	சுட்டுமுத லாகிய வகர	௩௧௧
கிளைப்பெயரெல்லாங்கிளை	௨௮௬	சுட்டுமுத லாகிய விகர	௧௩௬
கிளைப்பெயரெல்லாங்கொ	௨௬௩	சுட்டு முதலாகிய வையெ	௧௪௩
கீ		சுட்டுமுத விதுதி யியல்	௨௨௬
கீழென் கிள வி	௩௧௧	சுட்டுமுத விதுதி யுருபிய	௨௩௩
கூ		சுட்டுமுத விதுதி யுருபிய	௨௪௪
கூமிழென் கிளவி	௩௧௪	சுட்டுமுத லுகர	௧௪௨
கூயினென் கிளவி	௨௮௪	சுட்டுமுதல் வகர	௧௪௬
குறியத னிதுதிச்	௨௧௩	சுட்டுமுதல் வயினு	௨௮௩
குறியதன் முன்னரு	௨௩௧	சே	
குறியதன் முன்ன	௩௮	செய்யா வென்னும்	௨௩௬
குறுமையு நெடுமையு	௬௬	செய்யுண் மருங்கின்	௨௪௬
குறையென் கிள வி	௧௬௩	செய்யுளிறுதிப்	௪௧
குற்றிய லிகர	௩௩	சே	
குற்றிய லுகரக் கின்னே	௧௬௩	சேவென் மரப்பெய	௨௪௨
குற்றிய லுகரத் திதுதி	௧௮௪	ஞ	
குற்றிய லுகர முறைப்	௪௬	ஞகாரை யொற்றிய	௨௩௪
குற்றிய லுகரமு மற்	௩௩	ஞணநம னயரல	௮௪

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
ஞம யவவெனு முத	கங்ள	நா	
ஞமவ வியையினு	உருரு	நாட்பெயர்க் கிளவி	உஅக
ஞ ம வ வென்னும்	சஅ	நாண்முற் றேன்முந்	உஉச
ஞவென் புள்ளிக்	களசு	நாயும் பலகையும்	நாஅ
ட		நாவிளிம்பு வீங்கி	கசு
டகார ணகார	கசு	நான்க றென்றே லகார	நருஅ
டற ல ள வென்னும்	சசு	நான்க னொற்றே லகார	நசுரு
ண		நான்க னொற்றே றகார	நருக
ணகார வினுதி	உருள	நான்கு மைந்து	நசுஉ
ணளவென்புள்ளிமுன்டணகசுந		நீ	
ணனவென் புள்ளிமுன்யா கசுய	கசுய	நிலாவென் கிளவி	உகய
ந		நிறுத்த சொல்லுங்	நாஅ
நகரம் வருவழி	நாச	நிறையு மளவும்	நசஅ
நத்தந் திரிபே	கங்	நீ	
நமிழென் கிளவியு	நகச	நீட வருதல்	கசுரு
நம்மியல் கிளப்பி	சசு	நீட்டம் வேண்டின்	நஉ
நா		நீயெ னொருபெய ருருபிய	உஉள
நாநா மென்னு	களஅ	நீயெ னொருபெயர்	களச
நாயென் கிளவி	உகக	நீயென் பெயரு	உஉரு
நாமென் கிளவி	நகந	நு	
நானும் பேணும்	உகச	நும்மெ னினுதி யியற்கை	களஅ
நான்யா னெனும்பெயர்	உகரு	நும்மெ னினுதியு	கசுய
நான்யா னென்னு	கஅஉ	நும்மெ னொருபெயர்	உஎள
நீ		நுனிநா வணரி	கசு
நிங்கண் முன்வரின்	உஉரு	நூ	
நிங்களு நாளு	உசள	நூரூ யிரமுன்	நசுள
நிரிபுவேறு கிளப்பி	நசரு	நூறுமுன் வரினுங்	நசுக்
நே		நூலார்ந்து வருஉம்	நகள
நேற்ற வெகரமுஞ்	உநக	நூறென் கிளவி	நசுஅ
நேனென் கிளவி	உஅள	நே	
நோ		நெடியத-யியல்பா	நஉக
நொடர லினுதி	உாக	நெடியத-யியல்புமா	நாரு
நொழிற்பெய ரெல்லாந்	உசுய	நெடியதன் முன்ன	கருள
நொழிற்பெய ரெல்லாந்	உளஅ	நெட்டெழுத் திம்பருந்	ருள
நொழிற்பெய ரெல்லாந்	நாக	நெட்டெழுத்திம்பரொந்	கஅச
நொழிற்பெய ரெல்லாந்	நஉக	நெட்டெழுத் தேழே	சுஉ
ந		நெல்லுஞ் செல்லுங்	நாரு
நகர வினுதியு	உருரு	ப	
நமவ வென்னு	நருசு	படர்க்கைப் பெயரு	உஎய

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
பதக்குமுன் வரினே	உகக	மகர விறுதிவேற்	உசுந
பத்த னொற்றுக்கெட	நசஎ	மகன்வினே கிளப்பின்	உகக
பத்தென க்ளவி	நகச	மக்க ளென்னும்	நஉந
பலரறி சொன்முன்	கசஎ	மரப்பெயாக்-கம்	நநச
பலவற் றிறுதி நீடு	உா	மரப்பெயர்க்கிளவிமெல்	உாந
பலவற் றிறுதி யுருபிய	உாடு	மருவின் றொகுதி	ாக
பல்லகை றுதலிய	கஎக	மழையென் கிளவி	உசஅ
பல்லித றியைய	கஎ	மன்னுஞ் சின்னு	உஅஉ
பனியென வருஉந	உஉய	மா	
பனையின் முன்ன	உசச	மாமரக் கிளவியு	உகஉ
பனையு மரையு	உசடு	மாறுகொளெ-மெண்	உசக
பனை பெளளவுந	கசச	மாறுகொளெ-மைய	உடுய
பன்னீ ருயிரு	எடு	மீ	
பா		மின்னும் பின்னும்	உசுய
பாமென் கிளவி	நகடு	மீ	
பீ		மீனென் கிளவி	உஅஎ
பீரென் கிளவி	நாஉ	மு	
பு		முதலா வேன	எக
புணரிய னிலையிடை	டுச	முதலீ ரெண்ணினொற்று	நசக
புளிமரக் கிளவிக்	உஉஉ	முதலீ ரெண்ணின்முன்	நடுஅ
புள்ளி யில்லா	சக	முதனிலை நீடினு	நசச
புள்ளி யிறுதியும்-சொல்	கஅக	முதனிலை யெண்ணின்முன்	நஎஉ
புள்ளி யிறுதியும்-வல்	கடுய	முரணென் றொழிற்	உசஉ
புள்ளி யீற்றுமுன்	கநஉ	முறறிய லுகரமொடு	அய
புள்ளும் வள்ளுந்	நஉந	முன்னுயிர் வருமிடத்	நநக
பூ		முன்னென் கிளவி	உகஎ
பூல்வே ளென்ற	நாக	மு	
பூவெ னொருபெய	உநச	மூவள பிசைதத	நஉ
பெ		மூன்ற னொற்றே நகார	நசஉ
பெண்டென் கிளவிக்	நநஅ	மூன்ற னொற்றே வகாரம்	நடுஎ
பெயருக தொழிலும்	கஉச	மூன்ற னொற்றே வகார	நசச
பெற்ற மாயின்	உசந	மூன்ற னொற்றே பகார	நடுக
பொ		மூன்ற னொற்றே வந்த	நநச
பொன்னென் கிளவி	உகஎ	மூன்றன் முதனிலை	நடுக
ம		மூன்றுதலை யிட்ட	ாக
மஃகான் புள்ளிமு னத்தே	கஎஎ	மூன்று மாறு	நடுய
மஃகான் புள்ளிமுன் வல்	சக	மூன்றும் நான்கு	நடுக
மகப்பெயர்க் கிளவிக்	உாச	மே	
மகரத் தொடர்மொழி	அஅ	மெயநிலைச் சுட்டி	டுய

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
மெய்யி னளவே	நஅ	ல	
மெய்யி னியக்கம்	காரு	லகார விறுதி	நாந
மெய்யி னியற்கை	சய	ல-ன வென வருஉம்	கசந
மெய்யின் வழிய	சந	ல-ன ன வருஉம்	நஎசு
மெய்யுயிர் நீங்கிற்	கநந	வ	
மெய்யோ டியையினும்	நஎ	வஃகாள் மெய்கெடச்	கஉய
மெல்லெழுத் தாறும்	கஎ	வகரக் கிளவி	அஅ
மெல்லெழுத் தியையி	உஅஅ	வகார மீசையு	உஅக
மெல்லெழுத் தியையி	நாந	வண்டும் பெண்டு	நநஎ
மெல்லெழுத் தியையி	நகஉ	வரன் முறை மூன்றுங்	கநக
மெல்லெழுத் தியையின்	நகக	வல்லென் கிளவி	நாஅ
மெல்லெழுத்து மிகினும்	உஎரு	வல்லெழுத்தியற்கை	உாஉ
மெல்லெழுத்து மிகினும்	உஅஅ	வல்லெழுத்து-மில்லை	உகஉ
மெல்லெழுத்து மிகுவழி	கருக	வல்லெழுத்து மிகினும்	
மெல்லெழுத்துறமும்		-வழக்கத்தான	உஉந
ருளவே	உகக	வல்லெழுத்து முதலிய	ககந
மெல்லெழுத்துறமும்		வல்லெழுத் தென்ப	சந
வழக்கத்தான	உசச	வல்லொற்றுத்தொடர்	நநய
மெல்லெழுத் தென்ப	சச	வல்லொற்றுத்-மிகுமே	நசக
மெல்லொற்று வலியா	நநரு	வளியென வருஉம்	உஉக
•மென்மையுமிடைமையும்	கஉரு	வன்றொடர்மொழியு	நநந
மொ		வா	
மொழிப்பிடுத் திசைப்பினுந்	எஉ	வாழிய வென்னுஞ்	ககக
மொழிமுத லாகு	கசக	வி	
ய		விசை மரக் கிளவியு	உசச
யகரம் வருவழி	நநக	விண்ணென வருஉங்	உருக
யகர விறுதி	உகஅ	வினையெஞ்சு கிளவிக்கு	உநச
ய ர ழ வென்னும் புள்ளி	சக	வினையெஞ்சு கிளவியு	ககஉ
ய ர ழ வென்னும் மூன்று	கஎ	வே	
யவமுன் வரினே	ககச	வெயிலென் கிளவி	நகய
யா		வெரிநெ னியுதி	உருக
யாதெ னியுதி-ஞன	கஅஎ	வே	
யாதெ னியுதி-நிலையும்	நநஅ	வேற்றுமை குறித்த	சகக
யாமரக் கிளவியும்	உகக	வேற்றுமைக் கண்	உாந
யாவினா மொழியே	நசஉ	வேற்றுமைககண்	உாக
யாவென் வனாவி	கஎந	வேற்றுமைக்கண்	உஉஎ
யாவென் வினாவு	கஎக	வேற்றுமைக்கண்	உநய
ர		வேற்றுமைக்கண்	உநரு
ரகார விறுதி.	நா	வேற்றுமைக்கண்	உசக

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
வேற்றுமைக்கண்-வல்	கசஉ	ழ	
வேற்றுமைக்கண்-ன	உருக	ழகர வுகர	உருஉ
வேற்றுமைக் குக்கெட	உருக	ழகார விறுதி	ருகரு
வேற்றுமை யல்வழியாய்த	ருகக	ள	
வேற்றுமை யல்வழிஇஐ	கருச	ளகார விறுதி	ருகக
வேற்றுமை யல்வழியெண்	உகக	ன	
வேற்றுமை யல்வழிக்குறு	உகக	னஃகான் றஃகா	கஉக
வேற்றுமையாயின்னேன	உஅய	னகார விறுவாயப்	ருள
வேற்றுமையாயின்னேன	உகக	னகார விறுதி	உஅஉ
வேற்றுமை வழிய	ககரு	னகாரை முன்னர்	எக